

SIONSHARPAN

(Godtköpsupplaga)

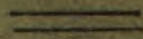
ANDLIGA SÅNGER

TILL

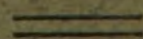
GUDS FÖRSAMLINGS TJÄNST

UTGIFNA AF

Missions-Vännens Tryckförening

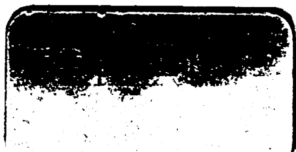

THE MISSION FRIEND'S PUBLISHING CO.
361 W. Oak Street, Chicago, Ill.

100 ex......$20.00. 50 ex......$10.00. 25 ex......$5.00.

Med posten 5 cts. postarvode pr ex.

SIONSHARPAN

ANDLIGA SÅNGER

TILL

GUDS FÖRSAMLINGS TJÄNST

UTGIFNA AF

MISSIONS-VÄNNENS
TRYCKFÖRENING

THE MISSION FRIEND'S PUBL. CO.
144 OAK ST., CHICAGO, ILL.

FÖRORD.

Då denna sångbok först utgafs, hade dess utgifvare till mål att åt våra kristna församlingar gifva ett ordnadt urval af de bästa andliga sånger, som vi ega på svenskt språk. Den har ock nu i snart femton år på ett ganska vidsträckt fält tjänat vid såväl enskild som offentlig uppbyggelse och har gjort sig allmänt omtyckt och värderad bland vårt kristna folk. På senare tiden har dock ett behof gjort sig gällande att i Sionsharpan få införda dels ett urval af nya, populära och lättsjungna sånger, som under åren tillkommit, dels några gamla favoritsånger, hvilka af en eller annan orsak ej inkommo i den första samlingen.

Det är för att i någon mån tillmötesgå detta behof, som Sionsharpan härmed utgifves i en ny med sjuttiofem sånger tillökt upplaga, så att hela antalet nu är jämt 700, utgörande den största svenska sångbok här i landet, som vi känna till.

Måtte nu dessa "blandade sånger" tillsammans med de öfriga få ljuda i våra församlingar till väckelse och uppmuntran och framför allt till Herrens pris och ära!

GUDS KÄRLEK.

Så älskade Gud verlden.

1. Så älskade Gud verlden all, Att han utgaf sin ende son, Att hvar och en, som på honom tror, Skall få ett evigt lif.

2. Ty deri består kärleken, Ej att vi hafva älskat Gud, Men deruti att han älskat oss Och gifvit oss sin son.

3. Ja deri är Guds kärlek stor Vorden uppenbar till oss, Att till försoning för all vår synd Han hafver sändt sin son.

4. Han hafver oss sändt Jesus Krist, Att på honom vi skola tro, Att genom honom vi lefva må Och älska för hans skull.

Betty Ehrenborg.

De frälstes segersång.

2. Så högt har Gud, oss till stor fröjd, Den fallna verlden älskat, Att han sin son från himlens höjd Har sändt, som oss har frälsat. I synder var så verlden sänkt, Att hjälp ej stod att finna, Ej nåd att vinna, Om Gud sin son ej skänkt. O mänska, det besinna.

2. Men detta är vår själatröst, En nådens rika källa, Att Jesus har oss återlöst Och gjort oss evigt sälla. O Gud. hur är din kärlek stor'

Hur ville du oss lisa, Oss hjälp bevisa! Den, som på jorden bor, Kan det ej nog beprisa.

3. Ty den, som tror på Jesus Krist, För evigt salig blifver. Den salighet, som förr var mist, Gud genom Jesus gifver. Ty icke har Gud sändt sin son, Att han skall verlden döma, Sin nåd bortgömma, Men oss till en stor mån Vill han vår synd förglömma.

4. Men den är redan dömd förvisst, Och honom Gud förkastar, Som ej vill tro på Jesus Krist. Han till förderfvet hastar. Ty då han icke ville tro I sonens namn allena, Guds lam det rena, Gud honom själaro Och himlen skall förmena.

5. Den, som till änden trogen är, Skall lifvet få att ärfva. Det lif, som döden ej blir när, Skall Kristus oss förvärfva. Gif oss, o Gud, en stadig tro Att Jesus här omfamna Och sedan hamna, Der själen hafver ro. Du oss till dig anamma.

I. Kolmodin.

Guds kärlek.

3. Ingen herde kan så leta, Såsom Gud, ett vilset får. Kunde du Guds hjärta veta, Huru ömt för dig det slår, Törstar, längtar innerlig Efter den, som söndrat sig Från hans hjord och får så såta, Skulle du af glädje gråta.

2. Ingen sjö så högt kan svalla, Intet djup så grundlöst är, Intet regn så rikt kan falla, Att det minsta likhet bär Med den nåd, som

Herren blid Oss bevisar i all tid, Helst då synden vill oss föra I förderf och oss förstöra.

P. Gerhardt.

Du ömma fadershjärta!

4. Du ömma fadershjärta, Som vakar öfver mig, Hur skall jag kunna älska, Hur kunna lofva dig! Du varnar mig så troget För alla dolda garn Och gömmer under vingen Ditt lätt försagda barn.

2. Du föder och du kläder Och skyddar mig så väl Och sörjer alla dagar För både kropp och själ. Jag vore snart förgången, Om du ej gjorde så. O kunde jag blott älska, Blott älska dig ändå!

3. Gif att med villig lydnad Jag alltid ger dig rätt, Låt dina bud bli kära, Din börda ljuf och lätt. Och när en fara hotar, En nöd förskräcker mig, Låt mig i första rummet Blott alltid fly till dig.

4. Ditt fadershjärta brister Utaf förbarmande, Du ser hvad helst mig felar, Du känner allt mitt ve. Om natten och om dagen Ditt öga öppet står, Och fadershanden räcker, Så vidt som himlen går.

Lina Sandell.

Härliga nåd.

5. Som himlen hvälfver sig der ofvan Och famnar jorden allt omkring Och skänker ljuset, himlagåfvan, Och dagg som fuktar jordens ring, Så Herrens kärlek städs oss möter I allt från lifvets första dag. I nåd och

vishet han oss sköter Och leder efter sitt behag. Härliga nåd, blif du hos mig, Ack blif, ack blif du hos mig.

Likasom Moses upphöjde ormen.

6. Likasom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste människosonen varda upphöjd, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif. Ty så älskade Gud verlden, att han utgaf sin enfödde son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif.

Herrens godhet.

7. Så vidt som verlden räcker, Din godhet, store Gud, Sig ut till alla sträcker. Din sannings glada bud Har äfven nått mitt hjärta. I glädje och i smärta är du mitt allt, o Gud. Än i dag din godhet är ny öfver mig, Än i dag ny är din godhet, Ja Herrens godhet är ny i dag, än i dag.

2. Hur skall jag kunna prisa Din godhet, Herre kär, Som du mig täckts bevisa Uppå min vandring här? Jo Gud, med helgad tunga Jag vill ditt namn besjunga Först här och sedan der.

GUDS VERK I NATUREN.

Lofsång.

8. Gud, du som skapat jord och himmel Och öfver alla verldar styr, Du bor högt öfver stjärnors vimmel, Der för ditt ljus

allt mörker flyr. Hvart skapadt grand, tillbedjansvärde, Dig hyllning ger af lof och pris. Men människan din kärlek lärde Att sjunga få på barnavis.

2. Dig lofvar fågelns glada qvitter Från luftens rymd, från skog och lund. Dig lofvar morgondaggens glitter På blommans kalk, på markens grund. I solens glans din ära glimmar I skrift af eld från himmelen. Och stilla uti nattens timmar I stjärneljus den tindrar än.

3. Dig lofvar åskan och orkanen, Dig vestanvindens milda smek. Dig med sin skönhet prisar svanen Och hafvets fiskar med sin lek. Din ära gläds åt norrskensflamman, Som strålar klar i nordisk qväll. Din ära prisa allesamman De snöbetäckta gamla fjäll.

4. Din ära öfver djupen svallar Med väldighet som hafvets våg. Dig skapare och konung kallar Mångtusen änglars sälla tåg. Det klingar lof från myriader, Som lif och sång af dig ha fått. Men rätten att dig kalla fader Blef endast mänskans sälla lott.

D. Nyvall.

Halleluja.

9. Halleluja, I himlar klara, Lofsjungen högt vår allmakts Gud. Beprisa honom, änglaskara, Som far omkring, kungör hans bud! Halleluja i frid och fröjd! Halleluja i himlens höjd!

2. Ja lofven honom stjärnor alla, Och lofven honom måne, sol. O må för honom nederfalla Hvar människa från pol till pol Och lofva högt hans namn med fröjd, Besjunga det i dal, på höjd.

3. Allt uppå jorden lofve Herren: I fiskar, fåglar, berg och dal, Träd, blommor, örter när och fjärran, Du dimma, storm i rymdens sal. Halleluja, nu sjung med fröjd, Halleluja i himlens höjd!

4. I konungar i alla länder, I furstar, domare på jord, I budskap, som han vidt utsänder Att bära kring hans dyra ord, O sjungen högt med helig fröjd: Halleluja i himlens höjd!

5. Allt det, som ande har, må prisa Nu herrars Herre, kungars kung. Sitt Sion vill han nåd bevisa. Så jubla då, stå upp och sjung: Halleluja i frid och fröjd, Halleluja i himlens höjd!

Olga Holmen.

Sommarsång.

10. Se hur fågeln gladt sig svingar Upp mot himlen klar och blå. Hör hans sång, hur skönt den klingar, Lust det är att höra på. Han af morgonsolen väckes Till att lofva Gud med fröjd, Och när aftonsolen släckes, Hvilar han så trygg och nöjd.

2. Skulle jag då icke sjunga Herrens lof på barnavis? Skulle ej min lösta tunga Stämma upp min Jesu pris? Han, som usla synda-

trälen Ryckt ur elden som en brand, Löst ur snaran arma själen, Som nu hvilar i hans hand.

3. Derför jag med fröjd uppstämmer Gladt som fågeln: qvitt, qvitt, qvitt. Det är slut på all min jämmer, Hela bördan är jag qvitt. Uti lammets blod rentvagen Nu min själ sig svingar fritt, Och som fågeln hela dagen Gladt jag sjunger: qvitt, qvitt, qvitt.

J. Blomqvist.

Höstpsalm.

11. Ren sommarn flytt, den fröjd var kort, Som han i skötet bar. Af all den lust, som ilat bort, Jag minnet blott har qvar.

2. Nyss skogen smyckad som en brud Stod härlig, frisk och grön. Och liljan i sin hvita skrud Stod doftande och skön.

3. Men hösten kom: vid stormens ljud Sin dödssång skogen qvad, Och frosten blekte snart hans skrud Och fälde liljans blad.

4. Dock huru allt än vexlar här, Förvandlas och förgås, Ett träd en evig grönska bär, En ros af frost ej nås.

5. Ty lifvets träd står ständigt grönt, Dess löf oss helsa ger, Och Sarons ros, som doftar skönt, Än vänligt mot oss ler.

6. Allt vissna och försvinna må, Förgås må himmel, jord, Ett blifver evigt qvar ändå, Och det är Herrens ord.

J. Blomqvist.

O store Gud!

12. O store Gud, när jag den verld beskådar, Som du har skapat med ditt allmaktsord, Hur der din visdom leder lifvets trådar Och alla väsen mättas vid ditt bord; Då brister själen ut i lofsångsljud: O store Gud! O store Gud! Då brister själen ut i lofsångsljud: O store Gud! O store Gud!

2. När jag betraktar himlens höga under, Der gyllne verldsskepp plöja etern blå, Och sol och måne mäta tidens stunder Och vexla om, som tvänne klockor gå;

3. När jag hör åskans röst i stormen brusa Och blixtens klingor springa fram ur skyn, När regnets kalla, friska vindar susa Och löftets båge glänser för min syn;

4. När vestanvindar susa öfver fälten, När blommor dofta omkring källans strand, När trastar drilla i de gröna tälten, Ur furuskogens tysta, dunkla rand;

5. När jag i bibeln skådar alla under, Som Herren gjort sen förste Adams tid, Hur nådefull han varit alla stunder Och hjälpt sitt folk ur lifvets synd och strid;

6. När jag hör dårar i sin dårskaps dimma Förneka Gud och håna hvad han sagt, Men ser likväl, att de hans hjälp förnimma Och uppehållas af hans nåd och makt;

7. Och när jag ser hans bild till jorden sväfva Och göra väl och hjälpa öfverallt, När

jag ser satan fly och döden bäfva För Herren i förklarad korsgestalt;

8. När tryckt af syndens skuld jag faller neder Vid nådens tron och ber om nåd och frid Och han min själ på rätta vägen leder Och frälsar mig från all min synd och strid;

9. När slutligt alla tidens höljen falla, Och i åskådning byter sig min tro, Och evighetens klara klockor kalla Min frälsta ande till dess sabbatsro; Då brister själen ut i lofsångsljud• Tack, gode Gud! Tack, gode Gud! *C. Boberg.*

ÄNGLARNA.

Änglavård.

13. Gud låter sina trogna här Allt godt af nåd erfara, Och budskap af hans kärlek är Mång tusen änglars skara. Så sjunga vi med godt behag: Guds änglar från vår barndomsdag Oss följa och bevara.

2. De lägra sig kring hvar och en, Som fruktar Herren gerna. Och deras hjälp är icke sen Mot dem, som ondt oss ärna. Så sjunga vi med godt behag: Guds änglar från vår ungdomsdag För våld och list oss värna.

3. På vägen de oss föra så, Att vi vår fot ej stöta, Men trygga och förnöjda gå, Fast nöd och sorger möta. Då sjunga vi med godt behag: Guds änglar oss till ålderns dag På hulda armar sköta.

4. Med vänlig hand, fast icke sedd, De grafvens skräck förjaga Och hålla tröstens kalk beredd, När ångsten gör oss svaga. Då sjunga vi med godt behag: Guds änglar oss på dödens dag Till himmelen ledsaga.

G. Reiman.

JESU FÖDELSE.

Var helsad sköna morgonstund!

14. Var helsad sköna morgonstund, Som af profeters helga mun Är oss bebådad vorden! Du stora dag, du sälla dag, På hvilken himlens välbehag Ännu besöker jorden! Unga Sjunga Med de gamla. Sig församla Jordens böner Kring den störste af dess söner.

2. Guds väsens afbild och likväl En mänskoson, på det hvar själ Må glad till Gud sig vända, Han kommer, följd af frid och hopp, De villade att söka opp Och hjälpa de elända, Värma, Närma Till hvarandra Dem, som vandra Kärlekslösa och ur usla brunnar ösa.

3. Han tårar fälla skall som vi, Förstå vår nöd och stå oss bi Med kraften af sin ande, Förkunna oss sin faders råd Och sötman af en evig nåd I sorgekalken blanda, Strida, Lida Dödens smärta, Att vårt hjärta Frid må vinna Och en öppnad himmel finna.

4. Han kommer, till vår frälsning sänd, Och nådens sol, af honom tänd, Skall sig ej

mer fördölja. Han sjelf vår herde vara vill, Att vi må honom höra till Och honom efterfölja, Nöjda, Höjda Öfver tiden Och i friden Af hans rike En gång varda honom like.

J. O. Wallin.

Änglasången.

15. Lyssna, hör änglasången! Pris vare Herren Gud. Så hörs den sångens ljud. Och åt mänskan här på jorden: Guds frid med Herrens nåd, Ty af sin kärleks råd, Hvad lofvadt var, Gud det gifvit har. Gud gifvit ende sonen, Född i Davids stad nu vorden Kristus är, Frälsning han den fallna jorden Beskär.

Nu segrar alla trognas hopp.

16. Nu segrar alla trognas hopp. Vid änglars lofsång rinner opp En salig morgonstjärna. Hon stannar öfver Herrens hus, Och folken skola i dess ljus Församla sig så gerna. Stort ljus, Klart ljus Nedergjutes, Natten slutes, Dagen börjas Att kring hela verlden spörjas.

2. I nåd och sanning bland oss bor Den dolde Guden mild och stor, En frälsare för alla. Vi skåda nu hans härlighet Som ende sonens härlighet Och till hans fötter falla. Haf tröst, Mitt bröst. Gläds, att ordet Kött är vordet, Gud förklarad Och hans kärlek uppenbarad!

3. O gläds, min själ, och sjung hans pris, Som öppnat dig det paradis, Hvars port din

synd tillslutit! O gläds, att Gud förbarmar sig Och huld förnya vill med dig Förbundet, som var brutet! Ära Vare Gud i höjden! Friden, fröjden, Helig vilje Sig från jorden aldrig skilje! *S. J. Hedborn.*

Se natten flyr.

17. Se natten flyr för dagens fröjd, Och änglars röst från himlens höjd Det bud till fromma herdar bär, Att född den gode herden är.

2. I stilla glans han träder fram, Af sprid- da får och späda lam Han sig en hjord för- samla vill, Som himmelriket hörer till.

3. Saktmodig, mild och oskuldsfull, Han ej med silfver eller guld, Men med sin lydnad och sin död Förlossar oss från evig nöd.

4. Hans kyrka, i sitt frö så späd, Skall varda likt ett skuggrikt träd, Som hulda gre- nar sträcker ut Kring jordens rund, till tidens slut.

5. Likt sommarregnets ljufva fall, Hans ord all verlden glädja skall Och skaffa frukt till evig tid I sanning, helgelse och frid.

6. Och himmel skall förgås och jord, Men ej hans helga, dyra ord. Hans namn af alla tungors ljud Skall kallas frälsare och Gud.

7. Stå upp, var ljus, o mänsklighet! Ditt namn skall vara kristenhet, Din ära och din själaro Att uppå Herren Kristus tro.

8. Högtlofvad vare Herrens nåd, Hans makt, hans underfulla råd! Högtlofvad i all evighet Den eviges barmhertighet!

J. O. Wallin.

Förlossningen är vunnen.

18. Förlossningen är vunnen. Guds son från evighet Af fadern är upprunnen Till verldens salighet. Han är den morgonstjärna, Som lysa kan och värna I mörker och i qval.

2. Han människa är vorden. En lofvad nådetid Har uppgått öfver jorden Med ljus och hopp och frid. Nu dödens makt är krossad Och syndens boja lossad Och öppnad himlens port.

3. O Kristus, oss benåda, Så att i tron vi må Ljus i din sanning skåda, Lif af din kärlek få. Till dig vårt hjärta längtar, Från verldens flärd det trängtar Till din rättfärdighet.

4. Din fader dig allena Har gifvit allt i hand, Att du må allt förena Med trons och fridens band Och så åt dig förvärfva Ett folk, som sällt skall ärfva Det rike du beredt.

5. Hvad fadern dig har gifvit Du ej borttappa vill. Du för till rätta lifvet Allt hvad dig hörer till. Dit värdes oss ock föra, Att vi må dig tillhöra I tid och evighet.

O. Petri.

Gläd dig, du Kristi brud.

19. Gläd dig, du Kristi brud, Och möt din Herre Gud. Den stora dag

du skådat, Som oss profeter bådat. Hosianna, pris och ära Vår konung vi hembära.

2. En krona han ej bär, Men dock en konung är. Hans prakt är ganska ringa, Dock kan han döden tvinga.

3. Saktmodig, mild och god, Han ger de svaga mod. Han sällhet har att föra, Som skall hans brud tillhöra.

4. Ditt hjärta öppne sig, Bjud Kristus hem till dig. Han önskar hos dig gästa Och dig för evigt fästa.

5. Höj glädjerop till skyn Vid denna glada syn. Här kommer Sions förste, Bland konungar den störste.

6. Strö palmer på den stig, Der Herren nalkas dig. Lägg för hans fot din prydnad, Bekänn dig till hans lydnad.

7. Och späda barnens ljud Med dig skall lofva Gud, Och hedningarnas skara Skall, glad och frälsad, svara: Hosianna, pris och ära Vår konung vi hembära. *S. J. Hedborn.*

Välsignad vare han, som kom!

20. Bereden väg för Herren! Berg, sjunken! Djup, stån upp! Han kommer, han, som fjärran Var sedd af fädrens hopp: Rättfärdighetens förste, Af Davids hus den störste. Välsignad vare han, Som kom i Herrens namn!

2. Guds folk, för dig han träder, En evig konung opp. Strö palmer, bred ut kläder,

Sjung ditt uppfyllda hopp. Guds löften äro sanna. Nu ropa Hosianna.

3. Gör dina portar vida För Herrens härlighet. Se folken kring dig bida Att nå din salighet. Kring jordens länder alla Skall denna lofsång skalla:

4. Ej kommer han med härar Och ej med ståt och prakt, Dock ondskan han förfärar I all dess stolta makt. Med andens svärd han strider Och segrar, när han lider.

5. O folk, från Herren viket I syndig lust och flärd, Gif akt, det helga riket Ej är af denna verld, Ej af dess vise funnet, Ej af dess hjältar vunnet.

6. Den tron, som han bestiger, Är i hans faders hus. Det välde han inviger Är kärlek blott och ljus. Hans lof af späda munnar Blott nåd och frid förkunnar.

7. Jerusalem är öde, Dess tempel fallit ner, Dess prester äro döde, Dess spira ej är mer, Men Kristi rike varar Och sig allt mer förklarar.

F. M. Franzen.

Änglarnas lofsång.

21. Ära vare Gud i höjden och frid på jorden och människorna en god vilja!

Herren i Davids stad.

22. O du saliga, o du heliga Jordens fröjdfulla högtidsdag! Ära ske Herren Nära och fjärran Änglar förkunna Guds välbehag.

2. Född är frälsaren Och förlossaren, Kristus, Herren, i Davids stad. Kommen är friden, Himmelska tiden Nu är fullbordad, min själ var glad!

3. Stora, heliga, Outsägliga Gåfvor få vi af faderns hand. En är ock anden, Som oss vid handen Leder till hemlandets sälla strand.

Julsång.

23. Jesus, vår frälsare, Dig sin tillbedjan ge Himlarnas himmel, de Strålande stjärnors vimmel.

2. Tack, att hit ned du kom! Villigt vår fattigdom Du kom att bära, som Evigt var van vid ära.

3. Harpa och röst, uppstäm Sången från Betlehem! Tonerna klinga, dem Änglarnas körer bringa.

4. Ära åt Gud i höjd, Frid uppå jord och fröjd! En hvar må sjunga nöjd Med både gamla, unga.

5. Jesus, det ringa stall, Der uti vinter kall Tillflykt du eger, all Verldens palats uppväger.

6. Bädden var hö och strå, Till detta skjul ändå Troget och sakta gå Änglar sin kung att vakta.

7. Konung ej fans så rik Eller i makt dig lik. Välde och boja, vik Undan för barn ur koja.

8. Furstligt du icke bor, Dock är din ära stor. Änglarnas förste tror Ödmjukt på dig, du störste. *D. Nyvall.*

Adventssång.

24. Upp, Sion, upp, brist ut och sjung, Högt må din lofsång skalla. Han kommer, konungarnas kung Och Herren öfver alla, Kommer hit med nådens ord Till vår arma jord Dess barn att söka opp Samt lif och frid och hopp Åt qvalda hjärtan gifva.

2. Från härlighetens sälla land Till oss han stiger neder Och lossar våra bojors band, Ur fängelset oss leder. Kärleksfull, saktmodig, mild, Faderns rätta bild, Af nåd och sanning full, För våra synders skull Han sig i döden gifver.

3. Ditt hjärtas portar höga gör, Dess dörrar öppna vida För konungen, som spiran för Och mäktig är att strida. Han är Herren Zebaot. Ödmjukt för hans fot All verlden böje sig Och prise nu med dig Hans namn, som evigt blifver. *J. Blomqvist.*

Fridsfursten.

25. Ett barn i dag är oss gifvet, En son är skänkt oss i dag. I honom finner du lifvet, I honom Gud har behag. I honom uppgår för jorden Den nya himmelens sol. Ack skalle, skalle de orden Med makt från pol och till pol.

2. I verlden krigen väl bullra, Och makt

sig spänner mot makt, Men på den spädastes skuldra Är herradömet dock lagdt. Och öfveränglarnas skara Kring honom prisande står, Som är och var och skall vara, Då jord och himmel förgår.

3. Han råd och underlig kallas, Själ, må han råda för dig. Han känner hjärtgrunden allas, Han skådar doldaste stig, Han heter kraft, o var stilla, Låt honom föra dig an. Hvem kan nu göra dig illa, Sen han för dig blifvit man!

4. Han, hjälten, stred för dig striden Mot hela mörkrets förbund. Han, fridens furste, till friden Har lagt en ovansklig grund. Han evig fader vill vara Åt dig, då får du ock tro, Att den är trygg för all fara, Som har i honom sin ro.

Betty Ehrenborg.

Julafton.

26. Hell dig julafton, härliga klara! Du tänder ljus uti hjärta och tjäll. Lofsången ljuder från änglarnas skara, Genom århundraden hörd i qväll: Ära vare Gud i höjden och på jorden frid, Människorna en god vilja, ära vare Gud! Hell dig julafton, härliga klara! Du tänder ljus uti hjärta och tjäll.

2. Jesus är gåfvan, gifven åt jorden. Gud denna gåfva åt syndare ger, Likasom midsommarsolen i norden Djupaste midnatt sin glans beter. Och det folket, som i mörkret

vandrar, ser ett ljus, Öfver dem, som bo i dödens ängd, det skiner klart. Jesus är gåfvan, gifven åt jorden. Gud denna gåfva åt syndare ger.

3. Jesus är gåfvan: salighet, ära, Frälsning och lif uti honom vi fått. Jesus, vårt julträd, oss frukter vill bära, Jesus, vårt julbröd, ger oss allt godt. Ty ett barn är födt i dag, en son oss gifven är, Hvilkens herradöme varar, och han heter Gud. Jesus är gåfvan, gifven åt jorden, Frälsning och lif uti honom vi fått.

Julmorgonen.

27. Julen är inne, Fröjdes hvart sinne, Frälsaren kommen är. Se, huru ljusen Brinna i husen, Prisande vännen kär.

2. Dagen upprinner, Natten försvinner, Sällhetens sol uppgår. Herden för hjorden Mänska är vorden. Nu är det jubelår.

3. O hvilken ära: Gud är oss nära, Herren ibland oss bor! Han till de ringa Himlen vill bringa, Säll den på honom tror!

4. Gamla och unga, Låtom oss sjunga: Ära ske Jehova! Ljude de orden Vidt öfver jorden. Amen, halleluja!

5. Drif ur mitt hjärta Oro och smärta, Jesus, ack blif hos mig! Verlden må fara, Din vill jag vara Nu och evinnerlig. *N. Frykman.*

Till Betlehem.

28. Till Betlehem mitt hjärta I stilla pilgrimsfärd Nu skyndar från den

smärta, Som bor bland tidens flärd. Der vill min själ sig gömma, Der har min tro sin skatt. Jag vill ej Jesus glömma, Sen han fått hjärtat fatt.

2. Du mörka stall och ringa, Dock ljust, när i dig är Det barn, som oss kan bringa All fröjd som tron begär! När Jesu krubbas minne Mig rätt till hjärtat går, Förklaras för mitt sinne, Hvar jag all ära får.

3. Men hvarför skall jag skåda All verldens herre här, Der hö och strå förråda Blott armod, nöd, besvär? Hvi ser jag himlens förste I mörka stallet bo, Bland konungar den störste I krubban söka ro?

4. Ack jo, du ville visa Dig som den armes vän, Att tiggarn må dig prisa Så väl som konungen. Den ringaste på jorden Du ville nalkas huld Och skänka kärleksorden Och trons och hoppets guld.

5. Tillbedjande jag skådar Dig, Jesus, Gud och man, I ordet du mig bådar, Hvad godt du vill och kan. Så ringa, dock så mäktig, Så huld och dock så stor, Från himlen hög och präktig, Du kom, i stall du bor.

6. En fågel har sitt näste, Ett vilddjur har sitt bo, Du under himlens fäste Ej finner hem, ej ro. Att trött ditt hufvud luta En boning du ej fick Och knapt en famn att sluta Dig till, då här du gick.

7. O kom, jag har upplåtit Mitt hjärtas dörr för dig, Du som mig allt förlåtit, Med

Gud försonat mig. Kom, Jesus, alltid gästa Uti mitt hjärtas hus. Kom att din brud dig fästa I nåd, i tro, i ljus. *H. A. Brorson.*

Barnet i krubban.

29. Till Betlehem nu vi skynda, Till stallet, det låga, vi gå Och se barnet underbara, Som hvilar i krubban på strå.

2. Der ser jag, o hvilket under, Det barnet, som oss blifvit födt, Der den sonen oss är gifven, Der ordet, som kläddes i kött.

3. Ej guld, ej rökverk och myrra Jag har att dig gifva, o nej. Men hur väl det är, o Herre, Af mig du begär det ju ej.

4. Men ett jag vet du vill hafva, Ett enda, som fröjdar din själ, Och det är mitt arma hjärta: Den gåfvan behagar dig väl.

5. Så tag då, Herre, mitt hjärta, Kom sjelf att der blifva och bo. Låt ock mig hos dig, o Jesus, Få hvila beständigt i ro.

J. Blomqvist.

Var välkommen.

30. Var välkommen till vår jord, O Guds son från fadershus, Att här duka nådens bord Och att vara verldens ljus! Till vår själ o kom och bo, Jesus kär, o hör vår bön. Lär oss på din kärlek tro, Gif till sist oss segerlön.

2. Uppfyldt är hvad fadern sagt, Hvad de gamle bådadt var, Hjälten, grunden, som han lagt, Är nu bland oss uppenbar,

3. I all ringhet kommer han, Dock af nåd och sanning full, Han hvar mänska frälsa kan, Lyssna, barn af stoft och mull.

J. Wenstrand.

JESU NAMN.

Det tröstrika namnet.

31. Se Jesus är ett tröstrikt namn Och i all nöd vår säkra hamn. Igenom Jesus få vi nåd Och finna på det bästa råd.

2. Guds ende son, o Jesus huld, Förlåt oss all vår synd och skuld. Vår nöd du ser och hjälpa kan, Du som är både Gud och man.

3. Af dig är all rättfärdighet, Af dig all frid och salighet. Den varder från allt ondt förlöst, Som sätter till ditt namn sin tröst.

4. Dig vare pris för lifvets ord, För dopets bad och nådens bord. Din frid oss här i tiden gif Och efter döden evigt lif.

B. Förtsch.

Allt i Jesusnamnet.

32. O Jesus, ditt namn är ett fäste i nöden, Min käpp och min staf och mitt bergfasta slott. Ditt namn är det säkraste motgift mot döden, Ack visste, ack visste all verlden det blott!

2. Ditt namn är en utgjuten salfva, som helar Och stillar och läker min sargade själ. Ditt namn är min starkhet, när styrka mig felar, Ditt namn är min tillflykt i ve och i väl.

3. Ditt namn är en klippa i pröfningens

timma, Ett torn hvilket ingen förmår att slå ner, Ett ljus som förskingrar den tjockaste dimma, En källa som lefvande vatten mig ger.

4. Ditt namn har bevisat jämväl på mitt hjärta Den lifskraft, som ligger förborgad deri, Och stillat min oro och lindrat min smärta Och gjort mig från dödens förskräckelse fri.

5. Så vill jag det härliga namnet besjunga, O Jesus, så länge jag ännu är här. Må sedan i evighet hjärta och tunga Förkunna hur stort och hur lofvärdt det är!

6. Det namnet skall ännu mig skydda och bära Och resa mig upp, när jag ligger omkull, Det namnet, det namnet allena gif ära, O Gud, för din sannings och trofasthets skull.

Lina Sandell.

Namnet öfver alla.

33. Jesus är det namn, som klingar Allra ljufvast för min själ, Det åt hvarje sorg ger vingar, Helar hvarje sår så väl. Jesus är mitt A och O Och mitt hjärtas enda ro.

2. Jesus är mitt hägn på jorden Och mitt segrande banér. Jesus är min honung vorden, Då mig verlden malört ger. Jesus är min högsta skatt Och min tillflykt dag och natt.

3. Jesus, mina ögons nöje, Jesus, mina örons lust, Jesus, mina läppars löje, Jesus,

hjärtats märg och must! Jesus är min sköld och borg Och min tröst i all min sorg.

4. Jesus, mina fötters lykta, Jesus, ljuset på min stig, Fästet, dit jag trygg kan flykta, När min ovän jagar mig! Jesus fröjdar tusenfaldt, Jesus är mitt allt i allt.

Hur ljufligt klingar Jesu namn!

34. Hur ljufligt klingar Jesu namn, Hur skönt dess melodi! I qval och nöd det är min hamn. Der är all sorg förbi.

2. Till sargad själ det balsam bär Och lugnar ängsligt bröst. Den hungrige får manna der, Den trötte ro och tröst.

3. Det är mitt berg, min ankargrund, Min sköld och mitt försvar, Min fatabur, der hvarje stund Jag nåd oändlig har.

4. Min herde, frälsare, min vän, Min konung och min Gud, Mitt ljus, mitt lif i döden än, Tag mot min lofsångs ljud!

5. Jag prisa vill din kärlek rik Med hvarje andedrag Och somna vid ditt namns musik, När så är ditt behag. *J. Newton.*

Det enda ljus.

35. Det enda ljus, som är oss Till frälsning gifvet än, Den enda grund, som bär oss, Är Kristus, frälsaren. Ej annat namn är gifvet, Ej annan hörnesten, Blott Jesus Krist, vårt A och O, Han frälsa kan allen.

2. En enda dörr till lifvet I dag oss öppen står, Ett offer blott är gifvet, Ja Kristus, det förslår'

3. Min enda sång i nöden Är Jesus: det är nog. Mitt enda hopp i döden, Det att han för mig dog. *P. P. Bliss.*

Guds namn.

36. Guds namn är ett fäste i nöden, I stormen den tryggaste borg, Ett ljus, som ej slocknar i döden, En tillflykt i jämmer och sorg.

2. Det salighet bär i sitt sköte, En fristad det är för min själ, All lycka det bär mig till möte, Ja der, endast der mår jag väl.

3. Från synden och satan och verlden Jag ilar till detta Guds namn. När faror mig möta på färden, Se här är den stormfria hamn.

4. När ofrid och storm kring mig rasa Och allt emot mig förer strid Och hjärtat för döden vill fasa, Så är ändock Jesus min frid.

5. Hans namn är i döden den brygga, Som går öfver dödsdalens flod. Der vandra de elända trygga, Der finna de modlösa mod.

6. Hans namn skall i evighet fröjda De frälsta, som stå kring hans tron. Med hjärtan af salighet nöjda Vi sjunga en fröjdefull ton. *A. G. Lindqvist.*

Det ljufva namnet.

37. O Jesus, hur ljuft är ditt namn! Det talar om nåd och förskoning. Det är nu min fridsälla hamn. Mitt fäste, min eviga boning.

2. Hur godt att på Jesus få tro, Att, ja-

gad, till honom få ila! Betungade här finna ro, Uttröttade här finna hvila.

3. Kom hit, du betungade själ. Här synder och sorger försvinna, Här må de elända så väl, Här kärlekens eld börjar brinna.

4. Det namnet mig gör så förnöjd, Det tröstar mitt ängsliga hjärta, Det stundom mig fyller med fröjd, Det stillar min oro och smärta.

5. Det namnet ock seger mig ger I striden mot fiender alla. Då satan det namnet blott ser, Så måste han fly eller falla.

6. I Jesus jag lefver och dör, I Jesus jag redan är salig, Min Jesus till himlen mig för, Och der får jag glädje otalig.

7. Och der uti himmelens höjd Jag skall detta namnet besjunga I evig och ovansklig fröjd, Med ledig och jublande tunga.

N. Frykman.

Dyra namn!

38. Tag det namnet Jesus med dig, Du som vandrar sorgens fjät. Tröst och glädje skall det ge dig, Hvar du går, tag med dig det. Dyra namn! Sälla hamn! Jordens hopp och himlens fröjd! Dyra namn! Sälla hamn! Jordens hopp och himlens fröjd!

2. Dig till sköld mot hvarje fara Tag det namnet ständigt med. Hotar frestelsernas skara, Gå i Jesu namn och bed.

3. O hvad fröjd det namnet Jesus Ger

en fattig syndaträl! O hur ljufligt, när det ges oss Deri se, att allt är väl!

4. Ned för Jesu namn, det sköna, Skola vi i himlens frid Falla och vår konung kröna Efter slutad kamp och strid. *W. H. Doane.*

Den store läkaren.

39. Den store läkaren är här, Den kärleksfulle Jesus. De qvalda bröst han hjälp beskär, O lyssna nu till Jesus. Ljufvaste ton i änglars musik, Ljufvaste namn på jorderik, Ljufvaste sång den ingen är lik, Sången om Herren Jesus!

2. Förlåtelse för allt du får, O lyssna då till Jesus Och gå till himlen i hans spår Och kronan vinn hos Jesus.

3. Han är det heliga Guds lam, Den oskuldsfulle Jesus, Som bar vår synd på korsets stam. O sjung om namnet Jesus.

4. Och tvifvel, qval, bekymmer fly Blott för det namnet Jesus. Hvar dag den fröjden är mig ny Att höra namnet Jesus.

5. I bröder, sjungen med mig då Och prisen namnet Jesus. I systrar, stämmen in också, Berömmen namnet Jesus.

6. Och barnen också, stora, små, Som älska namnet Jesus, De kunna sjunga med också Och lofva Herren Jesus.

7. Och då till sist kring lammets tron Vi samlas hos vår Jesus, Vi sjunga i en högre ton Det dyra namnet Jesus. *W. Hunter.*

Namnet Jesus Krist.

40. Nu vill jag sjunga om ett namn, Som är så dyrt för mig. Det är en trygg och ljuflig hamn, Der jag får gömma mig.

2. Ty intet annat namn jag vet I himmel och på jord, I hvilket finnes salighet. Så säger mig Guds ord.

3. Och detta namn är Jesus Krist, Min frälsare så god, Som helar från all synd och brist Och renar i sitt blod.

4. Det namnet klingar för min själ Som skönaste musik. I detta namn har jag mitt väl, Det namnet gör mig rik.

5. Och när jag hunnit fridens hamn Och slut är tidens tvång, Jag sjunga vill om detta namn En härligare sång. *E. Eklöf.*

JESU KÄRLEK.

Lofsjungom Herren Jesu kärlek.

41. Lofsjungom Herren Jesu kärlek, Som trofast in i korsets död För oss har utstått hån och smälek, Ja afgrundsqvalens djupa nöd. O Jesus, hjärtans Jesus kära, Lof, pris och tack vi dig hembära.

2. Se denna gudakärleks låga, Den ingen makt utsläcka kan, Som än i marterdödens plåga Så himmelskt hög och trofast brann! O Jesus, hjärtans Jesus kära, Lof, pris och tack vi dig hembära.

3. Ej fins i himlen, ej på jorden En vän

så huld, som Jesus är. Vår själabrudgum är han vorden, Som evig kärlek till oss bär. O Jesus, hjärtans Jesus kära, Lof, pris och tack vi dig hembära.

4. Så högt har du, min Jesus, älskat Mig syndamask i dödens land, Att med ditt dyra blod du frälsat Min arma själ ur satans band. Så vill jag dig, min Jesus kära, Ett evigt lof och pris hembära.

5. Hur saligt att vid Jesu hjärta Få hvila trygg i nådens famn, Att under lifvets storm och smärta Hugsvalas i så fridfull hamn! Hur ljuft att alla sorger glömma Och i Guds kärlekssköt sig gömma!

6. Här är den sanna lifvets källa, Som flödar rikt i evighet, Som gör oss outsägligt sälla, Uppfylda med Guds salighet. Så låt oss deraf ymnigt njuta, Ej Herrens rika nåd förskjuta.

7. Ja din, min Jesus, vill jag blifva I lif och död, allenast din. Ack låt din helge ande skrifva Din kärlek djupt i hjärtat in. Så skall jag dig, min Jesus kära, Ett evigt lof och pris hembära.

8. Lär mig att till din kärleks ära Uppoffra mig med lif och allt, Att troget blifva vid din lära Och i den kärlek du befalt. Så skall jag dig, min Jesus kära, Ett evigt lof och pris hembära.

9. Ren hörs den nya sången klinga Vid harpors ljud i himlens sal, Der evigt halleluja

sjunga De saliga bland änglars tal. För lammets tron de sig nedböja Och Jesu kärlek städs upphöja. *F. G. Hedberg.*

Jesu ömma kärlek.

42. Vak upp, min själ, vak upp och sjung Din återlösare, din kung! Må ämnet för den sången bli Hans ömma kärlek, ack hur fri.

2. Han såg mitt affall, såg min nöd Och frälste mig från evig död, Och än i nåd hos mig han bor. Hans ömma kärlek, ack hur stor!

3. Snart skall jag gå den mörka stig, Der mänskomakt ej hjälper mig. Må jag i döden kallna, men Hans ömma kärlek prisa än.

4. O må jag sen i fulla drag Den långa evighetens dag Blott sjunga på ett högre vis Hans ömma kärleks lof och pris. *S. Medley.*

Jag har en vän.

43. Jag har en vän, så huld, så mild, så tålig, Af alla vänner han mig älskar mest, Och lika varmt, fast jag är kall och dålig. Af alla vänner denne vän är bäst.

2. Han är min frände, ja min egen broder, Och Jesus Kristus är hans ljufva namn. Han älskar ömmare än någon moder. Hur ljuft det är att hvila i hans famn!

3. Han har min arma själ så dyrt förlossat Ifrån förbannelse och synd och död. Den gamle ormens hufvud har han krossat. O själ, var glad, nu har det ingen nöd!

4. Ja min förlossare deruppe sitter Vid faderns högra hand på himlens tron, Och fienden, ehuru arg och bitter, Ej oss kan skada uti minsta mån.

5. Halleluja, jag derför nu må sjunga. Lof, ära, pris ske dig, o Jesus Krist, Till dess i himlen med förklarad tunga Jag lofvar dig med alla helgon sist. *G. Palmqvist.*

Ack hur trofast han älskar dig!

44. Ack hur trofast han älskar dig, Din Immanuel! Han har gifvit sitt lif för dig Och förlöst din själ. Evig rening uti sitt blod Hafver Jesus dig gifvit. Synderna förlåtas dig, Så står det verkligt skrifvet.

2. Ack hur trofast han älskar dig, Se han led för dig! Uti döden han utgaf sig Att förlossa dig. När du låg der uti ditt blod, Sade han: du skall lefva, Synderna förlåtas dig, Du får för min skull lefva.

3. Ack hur trofast han älskar dig! Hör han säger så: Jag har köpt och förlossat dig, Äfven dig också. Du är köpt med mitt eget blod, Full förlossning du eger, Synderna förlåtas dig, Ack hör hvad jag nu säger! *A. G. Lindqvist.*

Förvissningens fröjd.

45. Nu är jag glad och hjärtligt nöjd, Ty Jesus hör mig till. Han lif och frid och nåd och fröjd Och allt mig vara vill.

2. Han är mig mer än gods och guld Och

mer än dagligt bröd. Han mig förlåtit all min skuld Och löst ur all min nöd.

3. Han är mig mer än kropp och själ Och jord och himmel, ja I honom är mig evigt väl. Lof, pris, halleluja!

4. Han är mig mer, han är mig mer Än allt som nämnas kan, Stor sak hvad nu han tar och ger, Min salighet är han.

5. Behåll, o verld, din fröjd för dig, Den aktar jag ej stort. Min lust är nu att fröjda mig I hvad min Jesus gjort.

6. Jag vet, att Jesus älskar mig, Och vill ej veta mer. Om än han stundom döljer sig, Det till mitt bästa sker.

7. Jag vet, att jag skall skåda Gud I härligheten snart Och höja segersångens ljud Och se hans ära klart.

8. O Jesus, kunde jag nu blott Af hjärtat älska dig Och tacka för den nåd jag fått Och vandra på din stig!

9. Visst har du valt en fattig brud, Men valet var ju fritt. Så bär jag ock en kunglig skrud, Ty se allt ditt är mitt.

10. Allt ditt är mitt. Du brudgum god Ger aldrig skiljebref, Allt sen du med ditt eget blod Förbundet underskref.

11. Pris vare din barmhertighet, Att du har stält det så. Och pris ske dig i evighet, Att jag fått syn derpå. *Lina Sandell.*

Liljan i dalen.

46. Jag har en vän i Jesus, han allting för mig är, Bland mång tusen är han kärast för min själ. En lilja uti dalen i honom nu jag ser, Han från all min synd mig tvår och renar väl. I sorg han är min glädje, min tröstare i nöd, I lifvets alla skiften ock mitt stöd. Han är liljan uti dalen, ja morgonstjärnan klar, Och min själ i honom nu sin glädje har.

2. Han all min smärta tagit, och all min sorg han bar. Uti frestelsen han hjälper, som han sagt. Jag allt för honom lemnat, allt som mig kärast var, Han mig frälst och mig bevarar med sin makt. Om alla mig förskjuta och frestelsen blir svår, Dock är jag trygg hos Jesus år från år.

3. Han aldrig mig förskjuter och ej förglömmer här, Då i tron jag lefver och hans vilja gör. En eldsmur rundt omkring mig, han är mig alltid när, Mig i ordet tröstar, der hans röst jag hör. Jag föras skall med ära och i hans åsyn stå, Vid lifvets sköna flod jag då skall gå.

C. W. Fry.

Jesu kärlek.

47. Fröjda dig och sjung, mitt hjärta, Se du har en mäktig vän! Jesus burit all din smärta, Och han vill den bära än. Jesus burit all din smärta, Och han vill den bära än.

2. Jag är fattig och eländig, Men han sör-

jer städs för mig. Jesu kärlek är beständig, Aldrig än han ändrat sig.

3. Han sitt lif för mig har gifvit, Större kärlek aldrig fans. I sin bok mitt namn han skrifvit, Han är min, och jag är hans.

4. I hans sår jag vill mig gömma, Der är fårens enda tröst. O må Jesu kärlek ömma Städse bo uti mitt bröst.

5. Seger har han åt mig vunnit, Af hans hand jag kronan får. Snart, ja snart jag målet hunnit Och den gyllne harpan slår.

N. Frykman.

O hvilken vän!

48. Gud ske lof, min vän han blifvit, O hvilken vän! Han som sig för mig utgifvit, O hvilken vän! Han som så af kärlek glöder, Att för oss han dör och blöder, Att han kallar oss för bröder, O hvilken vän!

2. Ack mitt lifs förtrogne frände, Du var min vän, Då jag ännu dig ej kände, O hvilken vän! I mitt syndalopp du slog mig Och från dödens väg du drog mig Och till barnaskap upptog mig. O hvilken vän!

3. Nu jag helt förtroligt talar Städs med min vän. Hvar jag går, på berg, i dalar, Har jag min vän. Och så snart mig något felar, Jag det strax min vän meddelar, Allt han hjälper, tröstar, helar, O hvilken vän!

4. Alla synder han förlåter. O hvilken vän! Mig hugsvalar, när jag gråter, Min hulde vän. Då olyckligt jag förgår mig, Bäst

af alla han förstår mig, Och af kärlek blott han slår mig. O hvilken vän!

5. Äfven då han djupt sig döljer, Är han min vän. Alltid lika huld mig följer Min bäste vän. Sker mig något svårt, så sker det Mig till godo. Vännen ger det. Efteråt jag tydligt ser det. O hvilken vän!

6. Allt bekymmer jag då kastar Helt på min vän. Allt hvad som min själ belastar Förstår min vän. Andens lif befästa, föda, Och mitt kött korsfästa, döda, Lindra tidens vedermöda, Allt gör min vän.

7. Det är evigt lif att känna Gud som sin vän, Sälla de som funnit denna Vår bäste vän, Ja för evigt sälla, rika! Andra vänner dö och svika, Denne vän är alltid lika. O hvilken vän!

C. O. Rosenius.

Han älskar så.

49. O Jesus Krist, Guds lam, Som dog på korsets stam, Din kärlek dragit mig Från syndens villostig. Din kärlek dragit mig Från syndens villostig.

2. Tack för ditt dyra blod Och allt ditt tålamod! I dina helga sår Jag lif och helsa får.

3. Tack att du mig har köpt Och med din ande döpt! Nu har jag säker pant På arfvet, det är sant.

4. Och så jag lycklig är I hoppet redan här, Fast under tidens tvång Jag suckar mången gång.

5. Min fader handlar ej Med mig i vrede, nej Han agar mig så ömt, Och så är allting glömdt.

6. Att frälsa mig af nåd, Det är hans eget råd. Och dervid hvilar jag Om än med tro så svag.

7. O tänk, han lägger ner Sin nåd i kar af ler! Ja sjelf i nåd han bor Hos den på honom tror.

8. Hur han kan älska så, Det har jag undrat på. Men fatta hafvet, nej Den konsten kan jag ej.

9. Der hemma, tänk en gång Hvad jubel och hvad sång! Då kanske vi förstå, Hur han kan älska så.

10. Men du, som borta går I synden år från år, O säg, hvad tänker du? Kom hem, kom hem just nu! *N. Frykman.*

Samme Jesus.

50. Samme Jesus, samme Jesus, som en gång vid Sykars brunn För Samariens arma dotter öppnade så huldt sin mun Och lät nådesorden flöda likt en lifsström stark och klar, Se han är ännu den samme, ja den samme som han var.

2. Samme Jesus, som i kärlek till den arme mannen såg, Hvilken spetälsk, qvald, eländig för hans helga fötter låg, Samme Jesus, som till honom sade sitt: jag vill, var ren, Står än färdig att förlåta, frälsa, hela hvar och en.

3. Samme Jesus, som af andras sorg sig så beveka lät, Att vid grafven i Betania han en dag ock stod och grät, Samme Jesus, som åt modern der i Nain vid sonens bår Sade ljufligt: gråt ej, qvinna ! sorgens tårar än förstår.

4. Samme Jesus, som om natten under vågens vilda sång Nalkades det lilla skeppet på Tiberias haf en gång, Sägande till de förskräckte: rädens icke, det är jag, Se med samma fridens helsning nalkas han oss än i dag.

5. Samme Jesus, som så huldrikt ömmade för folkets nöd, Att han blott med några fiskar och derjämte sju små bröd Spisade i ödemarken rikligt fyratusen män, Samme Jesus, samme Jesus, o hvad tröst, han lefver än.

6. Samme Jesus dukar ännu midt i öknen samma bord, Talar än till de betryckta samma nådefulla ord. Han som uti högsta mening sjelf är döpt men smärtans dop, Ack hans öra är ej slutet än i dag för nödens rop.

7. Samme Jesus, som på korset för vår synd lät offra sig, Samme Jesus, samme Jesus älskar ännu dig och mig. Samme Jesus, som nu städse i Guds åsyn för oss står, Är i evighet den samme, ja i dag liksom i går.

Lina Sandell.

JESU LIDANDE OCH DÖD.

Du går, Guds lam.

51. Du går, Guds lam, du milda, Oskyldiga och rena, Att oss från Gud

åtskilda Med Gud igen förena. Ditt hjärta bär vår sveda Att våra hjärtan freda. Pris vare dig, o Jesus!

2. Du såg de hårda banden, De fasansfulla öden, Bedröfvad var dig anden, Bedröfvad intill döden. För oss dig sjelf du glömde Och qvalens bägar tömde. Pris vare dig, o Jesus!

3. Fast änglars legioner Din bön kan nederkalla, Fast öfver himlatroner Din vink förmår befalla, Du villigt bojan tager Och tåligt bördan drager. Pris vare dig, o Jesus!

4. Men Gud, som dig ej skonat, Min synd mig nu förlåter. Hugsvaladt och försonadt, Mitt hjärta lefver åter. Mitt hjärta jag dig gifver Och din för evigt blifver. Pris vare dig, o Jesus! *J. O. Wallin.*

Guds rena lam.

52. Guds rena lam, oskyldig, På korset för oss slagtad, Alltid befunnen tålig, Ehur du var föraktad, Vår synd du hafver dragit Och dödens makt nedslagit. Gif oss din frid, o Jesus. *N. Decius.*

Jesu smärta.

53. Skåden, skåden nu här alle, Huru Jesus plågad är. Tårar flyte, klagan skalle, Då vår syndaskuld han bär. Såsom Jesu smärta var, Aldrig någons varit har.

2. Hand och fot man genomborrat, Sträckt

och plågad är hvar led, Hufvudet af törnen såradt Blekt och blodigt sjunker ned.

3. Ändtligt öfverljudt han sänder Upp sin sista suck och ber: Fader, uti dina händer Jag min ande återger.

4. Denna stund är Jesu sista. Templets förlåt rifs itu. Solen mörknar, bergen brista. Öga, hjärta, hvad gör du?

5. Vakna upp, du hårda hjärta, Se, hur Jesus har dig kär. Känn din syndaskuld med smärta, Ty för den han korsfäst är.

J. Qvirsfeld.

Tacksägelse vid Jesu kors.

54. Vi tacka dig, o Jesus god, Som rinna lät ditt dyra blod. Från satans makt och arga list Har du oss löst, o Jesus Krist.

2. Vi bedja dig, sann Gud och man, Slit sönder våra synders band, Fräls oss ifrån en evig död Och stå oss bi i all vår nöd.

3. Bevara oss från syndamen, När korset trycker, var ej sen Att hjälpa, styrka, stödja så, Att det för svårt ej vara må.

4. O Jesus, du vår broder kär, Du vill oss alltid vara när. I vårt elände hos oss blif Och hjälp oss till ett evigt lif.

J. Svedberg.

Jesu lidande min förmån.

55. Jesus, du mitt lif, min helsa, Jesus, du för mig är död. Du dig utgaf mig att frälsa Uti djup af själanöd. Intet skall mig nu förderfva, Lif och sällhet skall jag

ärfva. Pris och ära vare dig, Herre Jesus, innerlig.

2. Jesus, du har måst utstånda Hädeord och hån och spe, Smälek, hugg och mycken vånda, Band och bojor, ångst och ve Mig elända att förlossa, Mörkrets kedjor sönderkrossa.

3. Nu dig tackar allt mitt hjärta, Jesus, för din myckna nöd, För din ångest, för din smärta, För ditt kors och för din död, Ja för allt det bittra, svåra, Som du led för synder våra.

E. C. Homburg.

Bön vid korset.

56. O du, som för vår frälsnings skull, Oskyldig, helig, nådefull, Dig sjelf ej ville skona! Ditt blod, o Jesus, öfver mig Välsignande må gjuta sig Att mig med Gud försona. Mig lifve detta dyra blod Till kärlek, tro och tålamod, Det tröste mig i all min nöd, Det styrke mig i lif och död, Att efter ett i frid och hopp Fullbordadt lopp Jag i din famn må tagas opp.

J. O. Wallin.

Du bar ditt kors.

57. Du bar ditt kors, o Jesus mild, Då dödens väg du trädde Till frälsning för den verld, som vild Och full af hat dig hädde. O kärleks höjd! Du blöder böjd För dem, som dig förfölja.

2. Du bar ditt kors. Då bar du ock Med verldens synder mina, Och bland de otack-

sammas flock, Som du vill nämna dina, Är också jag, Fast dag från dag Din kärlek mig besöker.

3. Du bar ditt kors. Din härlighet, Som alla himlar prisa, Din makt, som icke gränser vet, Du lade af att visa, Att intet fins, Som icke vins Af kärleken, som lider.

4. Du bar ditt kors. Så lär ock mig, O segerhjälte, vinna Och uppå korsets helga stig Till himlamålet hinna. Då är min själ Förvarad väl Uti din kärleks armar.

E. G. Geijer.

Böjd under korset.

58. Böjd under korset, Sargad och blodig, Ledes till döden Smärtornas man. Se hur han dignar Ned under bördan. Hånad af hopen Släpas han bort.

2. Se hur han naglas Fast uppå träet. Solen förmörkas Vid denna syn. Blodströmmar röda Flöda ur såren. Mänska, besinna: Detta för dig!

3. Nattsvarta mörkret Djupt uti själen Griper det rena, Helga Guds lam. Hatad af mänskor, Lemnad af fadern, Ensam i döden Sjunker han ned.

4. Det är fullkomnadt, Ropar han höglјudt, Hufvudet böjer Neder och dör. Ära ske Herren, Kampen är slutad. Segern är vunnen, Dyrköpt den var.

5. Hell dig, o Jesus, Himlarnas konung! Syndarn till godo Segern du vann. Döds-

fångar arma, Lösta med blodet, Med dig, o Jesus, Lefva nu få. *J. Blomqvist.*

Blodsgrunden.

59. Ack Jesus Krist, Guds lam, Du hjälpare i nöden, Som uppå korsets stam För mig har smakat döden, O djup af evig nåd Så outgrundelig! O underbara råd, Du göt ditt blod för mig!

2. I detta dyra blod Jag har förlossning funnit, I denna purpurflod Har all min synd försvunnit. Fast står Guds fridsförbund I tid och evighet. På denna säkra grund Står all min salighet. *J. Blomqvist.*

Svinga dig, min ande, opp.

60. Svinga dig, min ande, opp Till de djupa såren, Der försoning, frid och hopp Fins för arma fåren. Se Guds son, din herde god, Dig till godo blöder. Återlöser med sitt blod Huldrikt sina bröder. Återlöser med sitt blod Huldrikt sina bröder.

2. Silfver hjälpte ej och guld Att från dödens snara Frälsa oss, från syndens skuld Och från domens fara. Men Guds egen käre son Sig till offer gjorde, Led oskyldigt, frälste från Hvad vi lida borde.

3. Tager jag i tron det an, Räknad då jag blifver Ren, oskyldig såsom han. Intet qvar då blifver Af den synd jag öfvat har. Fast jag inför Herren Mycket brutit, hans försvar Drifver vreden fjärran.

4. Äro ej hans öppna sår Himladörrar vida, Hvarest syndarn ingå får, När hans hjärtsår svida? Med den klara purpursaft Ur hans kärleks källa Lifvets flod med balsamkraft Ses i strömmar välla.

5. Svinga dig dit upp, min själ, Till de såren sköna, Der du finna skall dig väl, Frid och hvila röna. Sätt dig, lilla dufva, der I ditt klipponäste. Skydda skall din Jesus kär Dig i detta fäste. *J. Arndt.*

O Herre, tänk på mig.

61. Ack göt min frälsare sitt blod? Min konung, vardt han död? Gaf han sig ut, så ren och god, Att frälsa mig ur nöd? Hjälp, Jesus, att jag blir dervid Att troget tjäna dig, Och när du dömer verlden vid, O Herre, tänk på mig.

2. När så han pintes, bad och grät, Var det för mina brott? O under af barmhertighet! O kärlek utan mått!

3. Ej under då, att solens sken Sig bakom molnen drog, När himlens konung, hög och ren, För mina synder dog.

4. Väl må jag falla tacksam ner. Väl må i salig skam Mitt öga flöda, när jag ser Hans bild på korsets stam.

5. Dock sorgens tår ej gälda kan Den skuld, hvari jag står. Så tag mig sjelf, o Herre, an. Du ensam det förmår. *I. Watts.*

Vid korset.

62. Jesus, du som blef föraktad Och på korset för mig slagtad, Marterman, Tack att du för synder mina Led oskyldig nöd och pina, O Guds lam!

2. Se hans famn, ja se hans sida Är af kärlek öppnad vida. Allt för mig! Till sitt hjärta han mig sluter, Der jag blodets kraft åtnjuter Innerlig.

3. Allt, ja allt är nu fullkomnadt, Lammet uti qval afsomnadt På sitt kors. Brudgumshjärtat sig utbreder, Nådeströmmar flyta neder Öfver oss.

Min blodige konung!

63. Min blodige konung på korsträets stam, Föraktade Herre, oskyldiga lam! Din klädnad är blodig. Du ängslas, du ber, Du ligger på marken med ansigtet ner.

2. Du gråter, du qvider, du tigger om nåd, Du händerna vrider och vet ingen råd. I tretti års träldom du lider all nöd, Och sist du oss frälsar igenom din död.

3. För mig du blef sårad, för mig du blef träl. Du smakade döden att rädda min själ. Du hänger föraktad, men tänker på mig. Du beder för andra, men glömmer bort dig.

4. Din helga lekamen mitt påskalam var, Den bittraste galla för sällhet du tar, Att göra mig salig du lider all nöd, Att skänka mig lifvet du hänger der död.

A. C. Rutström.

Se Guds lam.

64. Se Guds lam, det helga, rena, Som all'verldens synder bär, Jesus Kristus, som allena Fasta frälsningsklippan är. Kom till honom med din smärta, Lyssna till hans ljufva röst. Han ditt sjuka, sorgsna hjärta Gifver helsa, bringar tröst.

2. Se Guds lam, som ängslas, qvider, Nedtryckt af vår synd och nöd. Se Guds lam, som för oss lider Korsets bittra marterdöd. Ende sonen Gud ej skonar. Hvilken nåd! På faderns bud Blodet gjutes, som försonar Arma syndare med Gud.

3. Se Guds lam, o blif ej borta, Själ, från denna nådastol. Känn din sökningstid, den korta, Ännu strålar nådens sol. Se Guds lam, det helga, rena, Som all verldens synder bär. Kom till Jesus, han allena Verldens frälsningsklippa är.

J. Blomqvist.

Det står: Guds son är död.

65. Det står: Guds son är död För alla mänskosjälar. Hvad ha vi då af nöd Att vara dödens trälar? Hvad han har sagt är sant, Så visst som han är Gud. Han är din blodsförvandt, Din brudgum, du hans brud.

2. Det ordet är för mig Så väl som Abram skrifvet, Att Jesus hafver sig För mig och honom gifvit. Så eger ock en själ, Som här på jorden bor, Sitt barnaskap så väl Som en i himlens kor.

3. Ty Abram salig är Af tron på Jesu pina. Han sitter icke der Så högt för dygder sina. Men han och jag är stor För lammets död och blod. Den det i hjärtat tror Har sällt och fröjdfullt mod.

4. Guds evangelium Och anden det förklarar. Får det i hjärtat rum Och själen genljud svarar Med amen, lof och fröjd, Så är min bättring sann Och jag är säll och nöjd, Och all min dom försvann. *A. C. Rutström.*

Vid hans kors.

66. Ack se Guds lam på korsets stam I vånda dö för oss! Och se än mer den purpurflod, Hvaruti lif kan fås! Vid hans kors, vid hans kors I den purpurröda flod, Hvari rening fins från synd, hvarje synd, Der jag lifvet fann Och min synd försvann. Jag är nu lycklig hvarje stund.

2. Var icke det för våra brott Sig Jesus offrade? Vardt han ej en förbannelse För oss, förlorade?

3. Hvad skola vi väl honom ge? Han sjelf sig gaf för oss. Säg, bör han ej oss alla ha? Vi falla till hans kors.

4. O kära själ, ej tveka mer Att välja Jesus Krist. Jag aldrig ångrade mitt val Och skall det ej till sist. *I. Watts.*

Vid Jesu kors, det dyra.

67. Vid Jesu kors, det dyra, Jag vill mig lägga ner, Ty skugga här i törstigt

land Den höga klippan ger, Ett ljufligt hem i ödemark, En fridfull hvilopunkt, Der dagens hetta, dagens tyngd Ej käns, der allt är lugnt.

2. O ljufva, trygga näste, Der fågeln hvila fått, Der kärlek och rättfärdighet Hvarann till mötes gått! Som himlen fordom öppnad vardt För patriarkens syn, Så uti Jesu kors jag ser En stege upp till skyn.

3. Se gömdt utaf dess skugga På andra sidan der Den hemska dödens mörka gap! Det skadar mig ej mer, Ty korset står der mellan oss Och håller trogen vakt Med armen sträckt att skydda mig Mot grafvens mörka makt.

4. På korset ser jag honom, Som synd ej visste af, Men som blef gjord till synd för mig Och lifvet för mig gaf. Och hjärtat smälter uti gråt, Två under ser jag der: Hans kärlek är så rik och stor, Jag sjelf så usel är.

5. Så vill jag i din skugga, O kära kors, bli qvar. Mig höfs ej annan sol än den Jag uti honom har. All verlden med dess sorg, dess lust Jag lemnar nu förnöjd. Pris vare Gud, i korset har Jag ära, lif och fröjd.

E. C. Clephane.

Vid Jesu kors.

68. Jesus, håll mig vid ditt kors, Der är lifvets källa. Fri och öppen för en hvar Skall hon evigt välla. Vid ditt kors, Vid ditt kors Hjälp mig städse blifva, Tills med skaran kring din tron Pris jag dig skall gifva.

2. Vid ditt kors jag smaka får Nåden underbara. Der jag äfven skåda får Morgonstjärnan klara.

3. Vid ditt kors, o du Guds lam Som för mig led döden, Får jag hemta tröst och kraft, Frid och fröjd i nöden.

4. Vid ditt kors jag vara vill, Bedja, tro och bida, Tills jag får på himlens strand Vandra vid din sida. *W. H. Doane.*

Lammets blod.

69. Tack, o Jesus, för ditt blod, Denna undersköna flod, Der jag lif och helsa får, När i tron till dig jag går. Lammets blod, mer värdt än guld, Plånar ut min syndaskuld, Gör mig ren och täck för Gud, Smyckar mig till lammets brud.

2. Ack om verlden kände blott, Hvilken dyr klenod hon fått, Skulle hon väl längre då Lustans usla stigar gå?

3. Lycklig den som badar här Uti lammets blod; han der Skina får som solen klar I en skrud så underbar!

4. Dyre Jesus, slut mig in Uti herdefamnen din, Tag mitt hjärta, tag min hand, För mig hem till lifvets land.

5. Uti himlens bröllopssal Frälsta skaran utan tal Skall för lammets blod en gång Stämma upp sin segersång.

Pris och ära ske Guds lam!

70. Låtom oss med glädje sjunga Herren Jesu lof och pris. Må hans ande

sjelf oss lifva Till en sång på barnavis: Hosianna, hosianna, Pris och ära ske Guds lam!

2. Konungen med törnekronan, O hvem är väl honom lik? Hvem så fattig och föraktad Men på samma gång så rik?

3. Våra synder har han burit. Näpsten ock för oss han bar, Då för oss han pint och slagen, Törnekrönt och sargad var.

4. Ja för oss han smakat döden, Korsets smädefulla död. Himlarnas och jordens konung Lider här den högsta nöd.

5. Pris och ära, makt och välde Vare hans i evighet. Lejonet af Juda vunnit, Pris ske Guds barmhertighet.

Den nya sången.

71. O nu vill jag fröjdfullt sjunga Om min vän, så hvit och röd, Hvilken burit dagens tunga Och som för min synd blef död. Lammet vare pris och ära, Lof och tack till evig tid. Lammets blod, det dyra, kära, Är qch blir min enda frid.

2. Se det är den nya sången, Som för evigt sjungas skall. Ingen räkna kan, hur mången Jesus frälst från synd och fall. Nej otalig är den skara, Som för lammets blod och sår Får i himlens glädje vara, Der ej synden herska får.

3. Lammets blod! Ja, se det gäller För en syndare som jag. Lammets blod! Ja se det ställer Mig helt ren inför Guds lag. Derför vill jag fröjdfullt sjunga Om min vän, så

hvit och röd, Hvilken burit dagens tunga Och som för min synd blef död.

Haf tack, o Herre Jesus.

72. Haf tack, o Herre Jesus, Min vän, så hvit och röd, Att du för våra synder Led korsets bittra död. Vår krankhet och vår sveda Du bar, o Jesus god. Till hela verldens frälsning Du rinna lät ditt blod.

2. Till dig jag derför kommer Med all min synd och nöd. Mig, Jesus, värdes rena I purpurströmmen röd. Utaf ditt kors allena Jag mig berömma vill. I lifvet och i döden Dig, Jesus, hör jag till.

J. Blomqvist.

Se Guds lam.

73. Kommen, bröder, vi nu tåga Upp till Sions helga stad. Kommen alla till att skåda Synen uppå Golgata. Kom och se Guds lam, som bär Verldens synd; vår frälsare det är. Kom och se Guds lam, som bär Verldens synd; vår frälsare det är.

2. Se han lider, se han blöder. O hvad qval i denna stund! Tänk hur varmt hans kärlek glöder, Han ger röfvaren miskund. Handlar sen på detta vis: Röfvarn tages med till paradis.

3. Samme Jesus du ock hafver, Samme Jesus än i dag. Han har, såsom evig fader, Icke ombytt sinnelag. Du har samma nåd och rätt: Jesus handlar än på samma sätt.

4. Du kan tydligt nu förfara, Huru varmt han älskar dig, Huru kär du måste vara, Då för dig han offrar sig. Här din himmel nu du ser. Säg hvad kan du väl dig önska mer?

5. Gud ske lof för denna gåfva, Större aldrig tänkas kan. Kommen, syndare, att lofva, Lofva högt vår Gud, vårt lam, Som har offrat sig för oss. Vi nu evigt slippa att förgås.

O. A. Ottander.

JESU UPPSTÅNDELSE.

Påskfröjd.

74. Sig fröjde nu hvar kristen man, Att Jesus Kristus seger vann. Hans gudom nu är uppenbar Liksom en morgonstjärna klar.

2. Det var så skrifvet i Guds lag: Han uppstå skall på tredje dag, Sen han med sin försoningsdöd Oss frälsning vunnit från all nöd.

3. Fast grafven blef förvarad så, Att han derur ej skulle gå, Dock halp ej makt, ej heller vård. Han gick igenom stenen hård.

4. Nu helvetet är nederlagdt, Och döden hafver ingen makt. Halleluja, uppstånden visst Är efter löftet Jesus Krist.

5. Tack derför du, o Jesus kär, Som ur din graf uppstånden är! Låt oss ock vara värdiga Med dig uppstå rättfärdiga.

J. O. Wallin.

Upp min tunga!

75. Upp min tunga Att lofsjunga Hjälten, som på korsets stam För oss blödde, Led och dödde Som ett menlöst offerlam! Han ur griften Efter skriften Nu i ära träder fram.

2. Gamla, unga Må lofsjunga Faderns makt och härlighet Och hembära Sonen ära. För så stor barmhertighet, Prisa anden, Som vid handen Förer oss till salighet.

V. H. C. Fortunatus.

Han är uppstånden!

76. Han är uppstånden! Hvad ljus, hvad fröjd, Hvad saligt jubel kring grafven! Han är uppstånden! Från himlens höjd Det ljude vida kring hafven. Han som på korset blef död för mig Och djupt i grafven lät bädda sig, Han är uppstånden, han lefver.

2. Han är uppstånden, han är ej här! Hur ljuf den helsningen klingar! Men mina synder, de blefvo der, Ty de, de fingo ej vingar. De ligga qvar uti Kristi graf, Pris vare Gud, som oss segern gaf Och oss har uppväckt till lifvet!

3. Han är uppstånden, så blef jag fri, Den trösten vill jag ej glömma. Hur mörkt det än kan i hjärtat bli, Hvem är som mig vill fördöma? Ej gäller längre det skuldebref, Som öfverkorsadt för evigt blef, Då Kristus uppstod ur grafven.

4. O Jesus, hjälp mig blott se det så, När lag och dom mig förskräcka. När öfver flolen jag måste gå Och der ej botten kan räcka, O hjälp mig hålla den trösten klar: För mig ur grafven du uppstått har, Med dig är jag ock uppstånden. *Lina Sandell.*

Påskmorgonen.

77. Min Jesus, nyss böjdes ditt hufvud neder I törneskrud. Marterad till döds du för bödlar beder Om nåd hos Gud.

2. Till lön för din kärlek ditt folk dig dömde Till korsets död Och sist i beseglade grafven gömde Din bittra nöd.

3. Men grafvens och dödens insegel flydde För Herrens röst, Och salig och härlig en påskdag grydde Med evig tröst.

4. Välsignade dag, som min Jesus väckte Ur död och graf Och helvetets fängsel och bommar bräckte Och lifvet gaf!

5. O Jesus, låt aldrig utur mitt hjärta Din hågkomst fly. Jag tror, att för mig ock ur dödens smärta En påsk skall gry.

D. Nyvall.

Kristus är uppstånden!

78. Kristus är uppstånden! Fröjda dig, min själ. Kristus är uppstånden! Nu är allting väl. Slagen blef nu döden, han har ingen makt, Ormens hufvud krossadt, så har Herren sagt. Sjung då, medarfvinge: Kristus lefver än, Han är nu din broder, Gud din far, din vän. Kristus är uppstånden, ly-

der helsningen. Dödad blef vår Jesus, men stod upp igen.

2. Nu må jag väl jubla, hålla påskafröjd Alla mina dagar glad, af hjärtat nöjd. Påskalammet Jesus är min salighet. Ära, halleluja, pris i evighet!

3. Sjung om denne vännen, som mot dig så huld Öppnat himlen åter, gatorna af guld. Der i evig sällhet, snart du får med fröjd Sjunga om hans kärlek, salig, glad och nöjd.

Pris och ära!

79. Pris och ära, se uppstånden Är vår Jesus ur sin graf! Brutna äro dödens pilar. Klinge vidt kring land och haf: Jesus lefver, Jesus lefver, Han som lifvet för oss gaf!

2. Pris och ära, se uppstånden Är vår Herre och vår Gud, Och sin ande ren han sänder Till besegling af sin brud. Jesus lefver, och med honom Få vi lefva på hans bud.

3. Pris och ära! Jesus lefver! Nu sin udd har döden mist, Ty uppståndelsen och lifvet Är vår Herre Jesus Krist, Pris och ära, pris och ära Vare honom först och sist.

Han lefver!

80. Uppstånden är vår Herre Krist Ur grafven så mörk och trång. Hans seger härlig blef till sist, Ej dödens triumf blef lång. Han lefver, han lefver, halleluja! Pris, ära och lof vare Jehova, Han lefver, vi skola ock lefva.

2. Uppstånden är han, pris ske Gud. Ljud högt uti alla land Du evigt nya fröjdebud För trälen i syndens band.

3. Nu slipper jag i kulan bli, Ty Kristus uppstånden är. Nu forna trälen lös och fri Om seger får sjunga här.

4. Pris vare dig, Guds dyra lam, Som döden besegrat har Och bringat satan uppå skam. O klinge vår lofsång klar!

J. Blomqvist.

Han lefver igen.

81. O min själ, var nu glad, Du en frälsare har. Se hans krubba, hans graf och det kors, som han bar. Sjung om honom, som i döden var din trognaste vän, Sjung hans seger och förkunna: han lefver igen.

2. O min själ, var nu glad, Du har lif, du har nog, Ty för syndare han, den rättfärdige, dog.

3. O min själ, var nu glad. Ty det slagtade lam Ur sin graf till evinnerligt lif har gått fram.

4. O min själ, var nu glad, Ty en konung du har, Som på himmelens tron tar dig sjelf i försvar.

5. O min själ, var nu glad, Ty han kommer igen, Han som gaf för dig lifvet, din Gud och din vän.

H. Bonar.

Den tomma grafven.

82. Se stenen är borta och grafven är tom, Han är icke mer bland de döda. Vår Jesus är tagen ur ångest och dom, Nu såren, de fem, mer ej blöda. För synden de blödde på korset en gång. Han dog för att lösa de syndare mång, Som bada i blodselfven röda.

2. En gladare nyhet väl aldrig man sport Än denna, att döden är slagen. Se mörkret har tappat sitt välde, hur stort, Och natten försvinner för dagen! Han lefver, han lefver, hvad jubel och fröjd, Nu lofvet må skalla i himmelens höjd, Vår ovän till fånga är tagen!

3. Hvad är att vi sörja och klaga ännu, Då segern för evigt är vunnen! Nej bort med de klagande tonerna du, Som här uti Jesus är funnen! Dig sola i himmelens härliga sken, Från synderna alla Guds nåd gör dig ren, Full helsa du får i den brunnen.

4. Så ega vi ljus öfver griften, o fröjd, Och kunna med glädje oss luta Till ro efter mödan, som krigaren nöjd, Då striderna väl han fått sluta. Vår hvila i grafven ej blifver så lång, Snart lösas vi ut ur förgängelsens tvång All himmelens sällhet att njuta.

N. Frykman.

Jesus är uppstånden!

83. Jesus är uppstånden! Jubla högt, o själ! Fienden är krossad, Jesus allt gjort väl. Jesus lefver, Jesus lefver, Han

uppstånden är för visst. Pris och ära, pris och ära vare dig, o Jesus Krist!

2. Jesus är uppstånden, Dödsbesegraren, Lejonet af Juda, Herren, frälsaren!

3. Jesus är uppstånden! Seger vunnen är Öfver synden, döden Och all mörkrets här.

4. Jesus är uppstånden! Jubla, mänsklighet! Nu åt dig han bjuder Lif och salighet.

5. Jesus är uppstånden! O hvad salig tid! Syndens trälar bådas Frihet, lif och frid.

6. Jesus är uppstånden! Kom, för intet tag! Saligheten bjudes Dig just nu i dag.

T. Söderberg.

KRISTI HIMMELSFÄRD OCH REGERING.

Vår himmelske öfversteprest.

84. Vi hafva i himlen en öfversteprest, Som alltid kan varkunna sig, En sådan som passar för syndare bäst, En sådan som passar för mig.

2. Ack skulle jag sjelf komma fram för min Gud, Se evigt jag borta då blef, Ty jag hafver syndat och brutit hans bud, Den lag i vårt hjärta han skref.

3. Ett offer fullkomligt för oss han frambar. O djup af Guds eviga råd! Fullkomligt för evigt det offret ju var, Så äro vi frälsta af nåd.

4. Så är han den nya och lefvande väg. Vi få genom förlåten gå. Är detta ej saligt, o syndare, säg? Till Herren vi komma nu få.

5. Sjelf frestad i allting just lika som vi, Dock utan all synd i sin själ, Han nu uti frestelsen kan oss stå bi Och hjälpa oss alltid så väl.

6. Så ha vi för visso en öfversteprest, Som alltid kan varkunna sig. En sådan ju passar för syndare bäst, Kan han då ej passa för dig?

Din spira, Jesus, sträckes ut.

85. Din spira, Jesus, sträckes ut, Så långt som dagen hinner. Ditt rike står till tidens slut, Det står, då allt försvinner. Ditt namn bekäns med himmelskt mod, Och för ditt kors, din segerstod, Nedfalla folk och kungar.

2. Kom, Jesus, var i ve och väl, I lif och död oss nära Och gjut i hvar förkrossad själ Din ande med din lära. Oss styrka gif till helig strid Och samla oss i evig frid, Då du all verlden dömer. *F. M. Franzen.*

Tag mot din kung.

86. Stå upp i fröjd, han kommen är. O jord, tag mot din kung. Mitt hjärta honom lof hembär, Stå upp, min själ, och sjung.

2. Stå upp, vår Gud regerar sjelf, O mänska, prisa Gud. Hör fält och berg och sjö och elf Upprepa samma ljud.

3. Låt synden aldrig mer bli spord, Ej törnen mer här gro. Han kommer, och på all vår jord Välsignelse skall bo.

4. Han styr oss med barmhertighet I sanning, nåd och frid. Jag räds ej hans rättfärdighet, Men tror: han är mig blid.

I. Watts.

Till härlighetens land.

87. Till härlighetens land igen Jag ser dig, Jesus, fara. Men jag på jorden måste än En gäst och främling vara. Långt från mitt hem jag vandrar här, Mitt sällskap sorg och möda är.

2. Långt från min faders hus jag går, Ack Herre, huru länge? Men dit mitt öga icke når, Min ömma bön sig tränge. Min suck, osäglig, innerlig, Skall dela skyn och hinna dig.

3. En skymt jag då i tron här ser Utaf det goda landet, Der du från mig ej skiljes mer, När löst ur jordebandet Bland helgonen jag, fri och glad, Får bo i lefvande Guds stad.

4. Deruppe är det ingen natt Och ingen gråt och smärta. Deruppe är min högsta skatt, Der vare ock mitt hjärta. I himlen hos min frälsare, Der vare min umgängelse.

5. Och som du for, du komma skall, O Jesus, hit tillbaka. Jag akta vill uppå mitt kall, Jag bedja vill och vaka. Jag vet ej stund, jag vet ej dag, Men dagligt dig förbidar jag.

6. Och salig är den tjänaren, Som du så finner göra. När sist du komma skall igen,

Du honom lofvat föra Till ära och odödlighet Uti din faders härlighet. *J. O. Wallin.*

Församlingen och riket.

88. Ditt ord, o Jesus, skall bestå, Ditt rike kan ej falla. Hur vildt än otron rasa må Och syndens vågor svalla, Du har ändock till evig tid Uti rättfärdighet och frid Ett härligt rike grundat.

2. Visst synes det, o Herre kär, Som skulle vi gå under. Visst stormar det än här, än der, Som sjönke alla grunder. Men ack det synes endast så. Ditt rike står och skall bestå, När jord och himmel falla.

3. Det segra skall, ditt korsbanér, Trots alla mörkrets makter, Och samla folken fler och fler Från jordens skilda trakter, På det ditt namn må blifva stort, Liksom ditt lof, från ort till ort Allt intill verldens ände.

4. Ditt helga rike är dock ej Af denna verlden, Herre, Och aktas ej af verlden, nej Hon ser det ej dess värre. Hon ser de kristnas skröplighet, Men aldrig deras härlighet Och deras konungs ära.

5. Pris dig, pris dig, o Jesus kär, Du konung utan like, Att jag, så arm och blind jag är, Fått syn på detta rike, Att jag får evigt glad och fri, En innebyggare deri, Om dina under sjunga! *Lina Sandell.*

DEN HELIGE ANDEN.

Kom, helge ande, till mig in.

89. Kom, helge ande, till mig in, Upplys min själ, upptänd mitt sinn, Att jag i dig må blifva. Låt lysa lifvets ljus för mig Och led mig på den rätta stig. Dig vill jag helt mig gifva.

2. Uti all sanning led du mig, Förståndet öppna nådelig Och lär mig, Gud, din vilja. Ack gör mig från all synder ren, Att jag må följa dig allen, Allt ondt ifrån mig skilja.

3. Hjälp, Herre, nåderik och blid, Att jag af hjärtat all min tid Mig håller vid det ena: Att tro på Herren Jesus Krist Och öfva kärlek utan list. Min hjälp är du allena.

M. Schirmer.

Kom, helge ande, Herre god.

90. Kom, helge ande, Herre god, Besök vårt hjärta, gif oss mod. Förläna oss din helga nåd, Förläna oss din helga nåd Och var med oss i råd och dåd.

2. Den sanne tröstaren du är, Så kom och var oss alltid när. De hårda hjärtan sjelf bevek, De hårda hjärtan sjelf bevek Att öfva kärlek utan svek.

3. Ditt ljus tänd i vårt mörka sinn, Gif tro och hopp i hjärtat in Och allt hvad här oss fela må, Och allt hvad här oss fela må Låt oss utaf din nåd undfå.

4. Vår fiende ifrån oss drif, Och sjelf med friden hos oss blif. Bevara oss till sista stund

Bevara oss till sista stund I nådens saliga förbund.

5. Gud fader du oss känna lär Och vittnesbörd om sonen bär, Till Gud du visar vägen rätt, Till Gud du visar vägen rätt, Du som med fadern sjelf är ett. *M. Luther.*

Kom, helge ande, Herre Gud.

91. Kom, helge ande, Herre Gud, Gif lust att hålla dina bud, Vår köld, vår tröghet öfvervinn, O kom i våra hjärtan in. Du helga kraft, med nådens sken Gör viljan god, gör själen ren, Att lifvets väg vi glada gå Och heligt rörda sjunga må: Halleluja, Halleluja.

2. Du helga ljus, all sannings port, Lär oss på hvarje tid och ort Att känna Gud och den han sändt. Gör sonens dyra namn bekändt, Förklara faderns välbehag Och falska läror från oss tag. Det ord är fast, det ord är visst, Som lär oss tro på Jesus Krist. Halleluja, Halleluja. *Rupert.*

Helige ande!

92. Helige ande, sanningens ande, Kom att oss ledsaga, Låt oss ej falla eller oss förvilla, Men till målet draga I ordets ljus förtröstande och stilla. Vishet, o Herre, Gif oss från höjden.

2. Helige ande, kärlekens ande, Kom att oss upplifva. Må kärlek bo i våra hjärtan inne, Och dess frukter blifva En kristlig dygd,

ett himmelskt mod och sinne. Helighet, Herre, Gif oss från höjden.

3. Helige ande, sällhetens ande, Kom att oss hugsvala. Låt hoppets röst bland lefvernets bekymmer Till vår ande tala. Och gif oss frid, när lifvets afton skymmer. Salighet, Herre, Gif oss från höjden. *J. O. Wallin.*

Bönesuckar.

93. O helge ande, sanne Gud, Lär verlden all din kärleks bud, Att hålla endast Jesus kär Och älska hvad hans eget är, Att hålla endast Jesus kär Och älska hvad hans eget är.

2. Hugsvala hvar bedröfvad själ, Att hon hos Jesus får må väl. Gif rädda hjärtan tröst och mod Att våga blott på Jesu blod.

3. Led alla dem, som vilse gå, Att de den vägen finna må, Som Jesu kärlek banat har, När han ett offer för oss var.

4. Gif hela Herrens menighet Sann kärlek och endrägtighet, Att vi som frälsta syndare Hvarandra blott i Jesus se.

5. Låt glädjen af den nåd vi fått Uppmuntra oss att göra godt. Blott Jesu frid oss fägna må Och hvarje annan ro bortgå.

6. I Jesu namn du lär oss rätt Att tro och be på barnasätt, Tills vi Gud fader, son och dig Få sjunga lof evinnerlig. *A. C. Rutström.*

Bön om den helige anden.

94. Helge ande ljufva, Du Guds milda dufva, Kom uti mitt bröst, Gif mig nådens tröst.

2. Kom och i mig verka, Så att jag må märka Frid och fröjd från dig Städse uti mig.

3. Skingra otrons dimma Och låt mig förnimma, Att du är mig när Och städs vittne bär.

4. Vittna i mitt hjärta, Att från syndens smärta Frälst jag vorden är Genom Jesus kär.

5. Kom att jämt förklara Nåden underbara, Uti Jesu blod. Lifva upp mitt mod.

6. Gör mig angelägen Om den enda vägen, Som den rätta är Och till himlen bär.

G. Palmqvist.

Himladufva, ande ljufva!

95. Himladufva, Ande ljufva, Sänk dig till oss i vår nöd. Oss hugsvala, Ljufligt tala Om vår brudgum, hvit och röd.

2. Hör vi ropa Nu tillhopa: Kom, du kära sanningstolk, Kom att sprida Elden vida Ut bland alla jordens folk.

3. Kom att värma, Lifva, närma Oss, som nu så kalla gå Och hvarandra Döma, klandra. Kom och gör oss alla små.

4. Under färden Genom verlden Led oss i din sannings ljus. Genom nöden, Striden, döden För oss hem till faderns hus.

J. Blomqvist.

Hugsvalaren.

96. Kom, du helige ande, hugsvalare god, Och mitt hjärta tag in med din frid. Med din himmelska eld kom och lifva mitt mod, Var min hjälp uti pröfningens tid, Blif om dagen mig när uti molnstoden sval. I din skugga helst dväljes min själ. När om natten jag går genom dödsskuggans dal, Låt då eldstoden skydda mig väl.

2. Gud ske pris, att i dag jag en hjälpare fått, Som beständigt vill blifva mig när Och i allt taga del, uti stort som i smått, Som mig möter på vandringen här. Kom och gör för min själ både vigtigt och sant Allt hvad Jesus har sagt, och att jag Utaf Gud har dig fått som insegel och pant Till förlossningens härliga dag.

3. Kom i glädje och sorg, kom i lust och i nöd Till mitt hjärta med sanningens ord. Låt mig njuta till tröst detta himmelska bröd, Som mig bjuds vid ditt dyrbara bord. Och hvad helst som du ger och hvad helst som du tar, Låt det ske till mitt eviga väl. Håll i lif och i död mig på blodsgrunden qvar, Göm i klippan, den brustna, min själ. *J. Blomqvist.*

Helge ande, trofaste ledsagare!

97. Helge ande, du som är Kristi vänner troget när, Led oss sakta vid din hand Här i öde pilgrimsland. Trötta själen evig tröst Skänk du med din ljufva röst. H-

ska sakta: kom min vän, Kom, följ med till himmelen.

2. Trogne vän och hjälpare, Dina barns hugsvalare, Låt oss ej i mörka qval Släpa våra dagars tal, Och när stormen allt har bräckt, Hoppet syns för själen släckt:

3. När vi efter mödans slut Vänta att få hvila ut, När vi börja klädas af Äfven allt hvad förr du gaf Och när floden från oss tar Allt, blott Jesu blod är qvar. *M. M. Wells.*

O helge ande, kom hit ned.

98. O helge ande, kom hit ned, Din boning sjelf bland oss bered, Låt lysa ordets stjärna. Ja led oss med din sannings ljus Hem till vår faders sälla hus. Lär oss dig följa gerna. Nytt lif Oss gif, Oss ledsaga Och förjaga Ur vårt sinne Mörkret, som än bor der inne.

2. Välsigna sjelf ditt dyra ord Och låt dess kraft nu blifva spord I allas våra hjärtan. Ack slå och hela, Herre kär, Som du det ser oss nyttigt är. Gif tröst i syndasmärtan. Gif tro, Gif ro, Lär oss strida Och förbida Uti hoppet Himlens glädje efter loppet.

3. O du all visdoms källa ren, Upplys och lär oss hvar och en Och håll oss i din tuktan. Bevara oss för öfverdåd Och led oss med din dyra nåd Uti din sanna fruktan. Ja må Vi så Dig till ära Mer oss lära Gud att prisa Och hvarann allt godt bevisa.

Pingstsång.

99. Nu är det pingst. I vårdrägt skön Står lunden doftande och grön, Och tusen fåglar sjunga gladt Uti dess kronor dag och natt.

2. Men, o mitt hjärta, hvad gör du? Månn du har firat pingst ännu? Har du väl undfått anden, säg: O vandrar du på lifvets väg?

3. Ack blott der Herrens ande bor, Är frihet, tröst och glädje stor. Han ensam lär oss känna Gud Och verkar lust till Herrens bud.

4. Han ensam tyder ordets blad Och visar vägen till Guds stad. Han lär oss ock att bida än I tron och hoppet efter den.

5. Hvad mänskor kanske anse smått Och icke värdt en tanke blott, Det aktar han så ömt uppå. Ej vi bedröfve honom då!

6. Men än en gång, mitt hjärta, märk: O vet du om ett andens verk? Och månne dig han vittne bär, Att du Guds barn i Kristus är?

C. Boberg.

VÄCKELSE OCH INBJUDNING TILL GUDS NÅD.

Herren står vid hjärtats dörr.

100. Herren står vid hjärtats dörr, Mänska, vill du öppna? Syndaloppet han väl stör, Syndasorg väl hjärtat rör, Men hans nåd ger sötma. Mänska, mänska mänska, hör! Vill du icke öppna?

2. Se Guds dyra offerlam Ropar till oss alla: Kom uti min öppna famn, Lär dig att mitt helga namn Uti tron åkalla, Mänska, vill du väl, att han Nu skall fåfängt kalla?

3. Kom till mig, o Jesus god, Öppna du mitt hjärta. Rena mig uti ditt blod, Denna sköna helsoflod, Från all syndens smärta. Jesus, Jesus, Jesus god, Bo uti mitt hjärta.

J. Blomqvist.

Vak upp!

101. Vak upp, vak upp, hör på, ack hör ett bud Ifrån din konung, från din Herre Gud! Han som dock främst har rätten till ditt hjärta, Han söker dig måhända än med smärta.

2. Han söker dig, och du slår dörren till, Han klappar än, och du ej öppna vill, Men tänk om så du honom bortgå låter, Att aldrig, aldrig mer han kommer åter!

3. Än är det tid, men kanske blott i dag, Än står han der och hviskar: det är jag. Förspill då ej den dyra nådetiden, Den är så viggig, men så snart förliden.

4. Nu vill han in, förskjut ej honom då, Betänk att lif och död bero derpå. Ack endast den, som har Guds son, har lifvet, Ty lifvet är Guds son, så står det skrifvet.

5. Se nu är salighetens dag, se nu Står himlen dig till buds. Hvi dröjer du? Tänk om du snart inför din Herre träder, Och han får se dig utan bröllopskläder!

6. Ack fly i tid till Herren Jesus Krist, Som ensam är din frälsare förvisst. Han ensam kan ditt onda hjärta rena. Och reningsmedlet är hans blod allena.

7. Så bada fritt i denna helsoflod, Sök lif och frid i Jesu dyra blod. Och har du fått dess stora kraft förfara, Så bed, att samma kraft må dig bevara.

8. Och har du fått förlåtelse och frid, Så bida än i tron en liten tid. Han sviker ej, han är dig alltid nära Och som din herde vill dig trofast bära.

9. Ja trofast han ock bär dig hem till sig. Då blir ej döden någon död för dig. Den blir ju blott en öfvergång till lifvet För den, hvars namn i lifvets bok står skrifvet.

10. För den, hvars namn han på sitt hjärta bär, Ett ljufligt bud det sista budet är. Det hemtar dig blott till en faders möte, Och barnet mår dock bäst i faderns sköte.

Lina Sandell.

Hvar är du?

102. Hvar är du? Hvar är du? Hvart skyndar du hän, O mänska, som väljes i gruset? Hvar döljer du dig ibland lustgårdens träd? Träd fram för din Herre i ljuset. Så ropar den himmelska rösten.

2. Hvar är du? Hvar är du? Ack trifves du än Derute i synden och flärden? Föraktar du ännu din himmelske vän, Fördjupande dig

uti verlden, Den verld, som är fjärran från Herren?

3. När vill du då börja att söka den Gud, Som snart skall din domare blifva? När vill du begynna att akta hans bud Och rätt i hans ord honom gifva? Nu är den behagliga tiden.

4. Så tänk ej: än lyser ju solen så klart, Än är det för tidigt att börja, Min herre skall dock icke komma så snart, Nog hinner för själen jag sörja. Nu vill jag ha glädje i verlden.

5. Din tid är dock Herrens, det blifver dervid, Du kan ej en dag den förlänga. Nu, nu får du komma, nu, nu är det tid, Men en gång han dörren skall stänga, Och då är för sent börja klappa.

6. Hvar är du? Hvar är du? Kanhända du ock Beredt dig ett säkerhetsläger Af egna förtjänster och dygder, ändock Allt sådant för Herren ej väger Det ringaste grand i hans vågskål.

7. Din fromhet och renhet, hvad äro väl de För honom, den helige, rene? Nej skall du bli helig, så måste det ske Allenast igenom den ene, Som gjordes till synd för oss alla.

8. Hvar är du? Hvar är du? Ack har du förstått, Att endast i sonen är lifvet, Och derför så arm och eländig du gått Åt honom på nåd dig ock gifvit Och funnit förlossning i blodet?

9. Då först är du säker, då först kan så här Med glädje din Herre du svara: Här är jag, här är jag, min frälsare kär, Och värdes du sjelf mig bevara, Så är jag i trygghet för evigt.

Har du mod att följa Jesus?

103. Har du mod att följa Jesus, Hvad det än må kosta dig? Har du mod, när verlden hånar Och till motstånd reser sig? Har du mod, när verlden hånar Och till motstånd reser sig?

2. Har du mod att bli en kristen Och ta steget riktigt ut? Har du icke mod att börja, O hur går det då till slut?

3. Icke kan den staden döljas, Hvilken ligger på ett berg? Icke kan den tro fördöljas, Hvaraf lifvet har sin färg?

4. Ack har Kristus endast blifvit För ditt hjärta riktigt stor, Se då måste du bekänna Inför verlden hvad du tror.

5. Verldens ogunst eller bifall Gäller sedan intet mer. Kristi ära blir det enda, Hvarpå tron i allting ser.

6. Pröfva dig, det gäller lifvet. Den, som ej är med, är mot. Har du hittills motstått Herren, Fall i dag till korsets fot.

7. Bed om tillgift, bed om rening Uti Jesu Kristi blod. Bed om nåd att följa honom, Bed om heligt hjältemod.

8. O besinna hvad det kostar, Öfverväg din sak i tid: Korset först och kronan sedan, Strid och sedan evig frid. *Lina Sandell.*

Har du mod att blifva borta?

104. Har du mod att följa Jesus? ljuder frågan mången gång. Se dock här en annan fråga, framstäld i vår enkla sång: Har du mod att blifva borta, när din konung kallar dig, Kallar dig till evig glädje, evig salighet hos sig?

2. Har du mod att välja döden, när dig lifvet bjudes än? Har du mod att låta Jesus ohörd vända om igen? Har du mod att vända ryggen till Guds rikes bröllopssal Och i stället sorglöst vandra mot ett djup af evigt qval?

3. Har du mod att ännu drömma om ett lif af lycka här, Fastän du så många gånger sett, hur arm den lyckan är? Rikedomen tar ju vingar, nöjets rosor falla af, Och du kastas kring i verlden likt ett spån på stormigt haf.

4. Har du mod att nalkas grafven utan något grundadt hopp, Mod när evighetens portar snart för dig ock springa opp? Har du mod att slå i vädret Herrens maningar och bud? Har du mod att utan Jesus träda för all verldens Gud?

5. O besinna dig, han kallar, kallar dig i nåd ännu. Skall han väl förgäfves kalla dag från dag: hvi dröjer du? Lyssna till hans an-

des maning. Hör, han troget klappar än. Har du mod att längre sluta hjärtats dörr för denne vän? *Lina Sandell.*

Jubelåret.

105. O låt med kraftigt ljud Basunen föra ut Högtidligt fröjdebud Till alla verldars slut. Nu jubelåret har gått in. Nu jubelåret har gått in. Ack arme syndare, vänd om!

2. Se Jesus med sitt blod Dig köpte evigt fri. Du sorgsna själ, haf mod Och se Guds nåd häri.

3. Du arma syndaträl, Du kan ock frihet få, Ty för din dyra själ Har Jesus dött också.

4. Och du, som har försatt Din sköna arfvedel, Kan återfå din skatt Ännu fullkomligt hel.

5. Lofsjungen högt Guds lam, Som syndaoffret var. Kungören för hvar man Vår frälsning underbar. *A. M. Toplady.*

Säll är den rättfärdige.

106. Säll är den, som icke vandrar uti de ogudaktigas råd och ej träder in på syndares väg, ej heller sitter der de bespottare sitta, utan hafver sin lust till Herrens lag och talar om hans lag både dag och natt. Han är som ett träd planteradt vid vattenbäckens strand, som bär sin frukt i sinom tid, och dess löf förfalna ej.

Ack visste du!

107. Ack visste du, som nu dig måste böja En träl i syndens hemska slafveri, Hvad slut det får, du skulle icke dröja Att söka den, som dig kan göra fri. Ack hvilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

2. Ack visste du, hvad syndarn måste hända, När lustans dröm med nådens tid förgår, Du skulle snart med bön till den dig vända, Som nu med öppen famn framför dig står. Ack hvilken salig dag du fick, Om du begynte detta ögonblick!

3. Ack visste du, hur godt det är att ega Guds nåd, hur ljuft att höra Jesus till, Du skulle visst ej mer mot honom säga, Som dig ännu så gerna frälsa vill. Ack hvilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesus gick!

4. Ack visste du, hur godt det är att hvila Med trötta själen uti himlens hamn, Du skulle ej till usla brunnar ila, Men söka målet i din Jesu famn. Ack hvilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesus gick!

5. Ack visste du! Du visste, om du ville. Hvi dröjer du? Stå upp, ren dagen gryr. Ej mer din korta nådetid du spille. Gör bättring snart, ja snart, ty tiden flyr. Ack hvilken salig dag du fick, Om du nu genast fram till Jesus gick!

J. M. Lindblad.

Är det ödsligt och mörkt och kallt?

108. Är det ödsligt och mörkt och kallt I ditt hjärtas hus, Söker fåfängt du frid och ro Här bland stoft och grus, Då har Jesus, all verldens ljus, Än ej gått upp derinne, Ty der han får lysa in, ger han ett annat sinne.

2. Fattas något, du vet ej hvad, Fly till Jesus blott. Om du än ej förstår dig sjelf, Han förstår dig godt. Han som gåfvor för alla fått, Han ock din målsman blifvit, Men om du ej honom hafver, hafver du ej lifvet.

3. Hungrar, törstar du midt ibland Verldens tidsfördrif, Han det lefvande brödet är, Som ger verlden lif. Honom, honom ditt hjärta gif, Han stilla kan dess längtan, Han kan rikligt tillfredsställa all din törst och trängtan.

4. Ack hur trofast han älskar dig! Hör han klappar på. Skall han icke, den vännen god, Slippa in också? Skall han längre derute stå, Skall han ej få ditt hjärta? Är det sådan lön du honom ger för all hans smärta?

5. O vak upp då, vak upp, tag mot Hvad han har med sig. Nåd, förlåtelse, lif och frid, Allt, som fattas dig, Han har rikligt för dig och mig, Ja öfvernog för alla. Må vi tro hans kärlek blott och i hans armar falla.

Lina Sandell.

Lefver du?

109. Lefver du det nya lifvet Uti Jesu Kristi tro? Är ditt namn i himlen skrifvet, Skall du i Guds rike bo? O jag frågar dig ännu: Lefver du?

2. Lefver du ännu måhända Syndens tygellösa lif, Tänker ej på lifvets ända, Blott på verldens tidsfördrif? O jag frägar dig ännu: Lefver du?

3. Men ett lif i synden är ju Blott en död, en säker död. Utan lif i Kristus är du Ständigt stadd i dödens nöd. Derför frågar jag dig nu: Lefver du?

4. Bed, att Jesus måtte väcka Andens nya lif hos dig Och det syndalifvet släcka, Hvilket föder död af sig. Fråga dig hvarenda dag: Lefver jag?

5. Lefver jag till Herrens ära, I hans fruktan, stilla, nöjd? Är ock mig hans ande nära, Är hans ord min högsta fröjd? Herre Jesus, kom och blif Sjelf mitt lif.

6. Blif mitt lif jämväl i döden, Som en gång mig förestår, Hjälp mig i den sista nöden, Att med dig jag lefva får, Lefva som din kära brud Sist hos Gud. *Lina Sandell.*

Skall du komma till ditt rum i himlen?

110. Skall du komma till det rum Jesus dig beredt? Skall du se den härlighet Intet öga sett? Skall du få din segerpalm Och din harpa der? O besinna dig i dag, Medan tid än är.

2. Allt är redo ock för dig, Vägen är ock fri, Men betänk om du ändå Skulle borta bli. Jesus dött så visst för dig Som för hvar och en, Och dig lyser ju ännu Ordets sanningssken.

3. Men hvad båtar dig till slut Så osäglig nåd, Ja ett rum bestämdt åt dig I Guds kärleksråd, Om du aldrig, aldrig skall Hinna det en gång Och få stämma in med fröjd I de frälstas sång?

4. Mycket kan du mista här, Men få mer igen, Gåfvor af hvad namn som helst Och hur dyra än, Men ditt rum i himlen mist, Allt du mist med det, Växte idel rosor sen Här i dina fjät.

5. Lyste idel solsken ock På din lefnadsstig, Loge hela världen än Strålande mot dig, Hade du än skötet fullt Af all lycka här, Men i himlen intet rum, Tänk hur arm du är!

Lina Sandell.

Skynda till Jesus.

111. Skynda till Jesus, frälsaren kär, Se i sitt ord han vägen oss lär. Ja midt ibland oss står han ju här, Ropande vänligt: kom! Ljufligt, ljufligt blifver det för visst, När vi, rena från all synd och brist, Alla tillsammans mötas till sist Hemma hos Herren kär.

2. Kommen, I alla. O, må hans röst, Fylla hvar själ med glädje och tröst, Må han sitt tempel få i vårt bröst. Lyssna, o själ, och kom.

3. Ännu i dag är han bland oss qvar, Ännu en kärleksbjudning han har, Hör huru mildt han ropar en hvar: Lyssna, o själ, och kom. *G. F. Root.*

Den öppna porten.

112. Jag vet en port, som öppen står, Der från de gyllne salar En klarhet, som från korset går, Om Kristi kärlek talar. O djup af nåd, min Gud, hos dig, Att den står öppen ock för mig, För mig, för mig Står öppen ock för mig!

2. Den öppen står för hvarje själ, Som nådens ord anammar, För rik och fattig, kung och träl, För alla folk och stammar.

3. Så skynda fram trots oväns hot, Förrn porten sluten blifver, Och kors och krona tag emot, Som frälsaren dig gifver.

4. Då vi på andra stranden stå, Läggs korset af, det tunga, Och lifvets krona vi då få Och Jesu kärlek sjunga. *Lydia Baxter.*

Allt är redo.

113. Öppet står Jesu förbarmande hjärta, Kärlekens armar och ljufliga famn. Är det väl skäl att försmäkta i smärta, Då du får ankra i sällhetens hamn? Brudgummen Jesus ju vänligt dig möter, Ropar: o brud, mig ditt hjärta helt gif, Är det väl rätt, att din vän du bortstöter, Som till din lösen har gifvit sitt lif?

2. Kommen då, själar, ja syndare alla, Tagen här dubbelt för hvarje ert brott, Ha vi än alla i Adam måst falla, Jesus för alla i döden har gått. Är det väl rätt att försmäktande trälar Hålla sig sjelfva i träldomen qvar? Nej må vi hellre som frigjorda själar Lofva i frihet vår nådige far.

3. Mildaste Jesus, min salighetsklippa, Dig med all nåd jag tillegnar som min. Dig vare lof, jag min otro fått slippa, Jag står inskrifven i himlen som din. Förr skall du neka dig sjelf och din fader, Förr än jag nånsin utstruken skall bli. Derför jag sjunger helt salig och glader: Snaran är sönder, och fågeln är fri. *A. Falk.*

Kommen att frälsa.

114. Ömt den gode herden Söker hvarje får, Som i öde öknen Borta än går. Jesus så är, Jesus så är, Kommen att frälsa syndare här.

2. Och i huset sopar Qvinnan hvarje vrå, Att sin lilla penning Finna hon må.

3. Huldt den gode fadern Ber oss glädjas än. Sonen han begråtit Lefver igen. *P. P. Bliss.*

Har du intet rum för Jesus?

115. Har du intet rum för Jesus, Hvilken gaf sitt lif för dig? Han nu klappar på ditt hjärta, Hviskar: själ, låt upp för mig. Rum för Jesus, ärans konung!

O låt upp, bjud honom in. Salighet han med sig förer, Ja hans härlighet blir din.

2. Rum för nöjen, rum för verlden, Ja för synden, flärden med, Men blott icke rum för Jesus, Hvilken döden för dig led!

3. Har du ingen tid för Jesus, När i nåd han kallar dig? Ve dig då, ty han kanhända Mer ej låter höra sig.

4. Offra rum och tid för Jesus, Snart är nådens dag förbi. Om du nåden från dig skjuter, O hur skall ditt slut då bli?

W. W. D.

Låt upp.

116. Här är en främling från fjärran ort. Låt upp, låt upp. Han gästa vill i ditt hus. Dess port Låt upp, låt upp.

2. Hans blick är kärlek, hans röst ger frid. Låt upp, låt upp. Han stillar blödande hjärtans strid. Låt upp, låt upp.

3. Och hvar han kommer och finner hus, Ack hör, ack hör, Så blir der nattvard och frid och ljus. Ack hör, ack hör.

4. Och Jesus heter den vännen god. Låt upp, låt upp. För dig han gjutit sitt dyra blod. Låt upp, låt upp.

5. Vill du då hafva i hjärtat ro, Låt upp, låt upp. Och vill du lycklig på jorden bo, Låt upp, låt upp.

6. Och vill du alltid Guds vägar gå, Låt

upp, låt upp. Och vill du saligt Guds himmel nå, Låt upp, låt upp.

7. Och låta upp är blott taga mot. Hans nåd tag mot. Den nåd dig bjudes vid korsets fot Tag mot, tag mot.

8. Har du ej städat, är du ej ren, Likväl låt upp. Han sjelf dig renar, ja han allen. Låt upp, låt upp. *J. M. Lindblad.*

Ändren edert sinne.

117. Ändren edert sinne och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade, på det att tider af vederqvickelse må komma från Herrens ansigte, och att han må sända den åt eder utkorade Jesus Kristus, hvilken himmelen måste upptaga intill tiderna för alltings återställelse.

Jesus står för dörren och klappar.

118. Jesus står för dörren och klappar, Hör han ropar: låt upp för mig. Se han kommer att nattvard få hålla, Du med honom och han med dig. O låt upp för vännen din, För din vän så hvit och röd. Kära själ, bjud Jesus in Och blif hans i lif och död.

2. Se hans hufvud törnet har sårat, Se hans sida, som stungen är, Se hans sårade händer och fötter. Själ, för dig han de såren bär.

3. Säg, hur länge skall han dock vänta? Skall han ännu derute stå? Hör, hur ljufligt

vid namn han dig kallar, Längtar blott att dig frälsa få.

4. Skall förgäfves längre han klappa, Tåligt väntande år från år? Själ, o ve om du icke vill öppna, Han från dig sist bedröfvad går.

J. Blomqvist.

Den förlorade sonen.

119. Kom hem, kom hem. Du förtviflade bröst, Hör din frälsares röst Och anamma hans tröst. Förlorade son, Kom hem, o kom hem. Kom hem, kom, o kom hem.

2. Kom hem, kom hem. Se hur mörkret går på. Säg hur länge vi så Skola väntande stå?

3. Kom hem, kom hem. Som du är, kom nu fram Med din sorg och din skam Till det milda Guds lam.

4. Kom hem, kom hem. Gå ej längre i nöd. Här fins vänner och bröd. O hvi vill du bli död?

Elisabet Gates.

Jesu fråga.

120. Ofta i qvällens Tystaste timma Hör jag, hur Herren Nalkas mitt tjäll, Hör jag hans milda, Ljufliga stämma Forskande fråga: Älskar du mig?

2. Älskar du verldens Yrande nöjen, Älskar du jordens Glittrande flärd, Då har du icke Rum för min kärlek, Då kan du icke Älska mig rätt.

3. Älskar du ärans Slippriga höjder, Söker du rykte, Höghet och glans, Då kan du icke Älska din milde, Ödmjuke Jesu Ringhet och kors.

4. Älskar du tidens Flyktiga vinning, Söker du grusets Skatter och guld, Då har den enda, Kostliga perlan Ännu ej blifvit Dyrbar för dig.

5. Älskar du stundens Glädje och njutning, Söker du mänskors Bifall och gunst, Då kan du icke Söka din gode Himmelske faders Ära och pris.

6. O vill du icke Gifva ditt hjärtas Innersta kärlek Evigt åt mig? O vill du icke Följa mig efter Tagande på dig Villigt mitt kors?

7. Se hvad min kärlek Gjort dig och gör dig. Mins hvad jag lidit Äfven för dig. Följ mig från krubbans Stråbädd till korset. Hela den vägen Gick jag för dig.

8. Älskar du ännu Blott mina gåfvor, Lär dig, ack lär dig Älska mig sjelf. Gåfvorna äro Kära och dyra, Men vill du lefva, Vänd dig till mig. *Lina Sandell.*

Förlorade son, kom hem.

121. Kom hem, kom hem, Du förlorade son. Hör, hur ömt fadern ber: Skynda, kom i min famn. Irrande son, kom hem.

2. Kom hem, kom hem. Hvarför dröjer du än I det främmande land? I din nöd du förgås.

3. Kom hem, kom hem, Kom, just sådan du är Med din synd och din skam Till det milda Guds lam.

4. Kom hem, kom hem. Men blott skynda, dröj ej. Natten snart bryter in, Då det heter: för sent. Irrande son, kom hem. — Jag vill stå upp och gå till min fader och säga honom: fader, jag har syndat mot dig och är ej mer värdig att kallas din son. Jag vill stå upp.

Kom igen.

122. Kära själ, som irrar fjärran, Kom igen. Hör så ömt dig bjuder Herren: Kom igen. Jesus synder än förlåter, Tager vilsna fåren åter, Han sin famn för dig upplåter. Kom igen. Kom, kom, kom i Herrens namn. Se Jesus är din vän. Han står än med öppen famn, Så skynda nu och kom igen.

2. Ifrån mörkret och till ljuset, Kom igen. Till det rika fadershuset Kom igen. Uti synd du dig begifvit Och en fiende du blifvit. Dock från döden och till lifvet Kom igen.

A. L. Skoog.

Hvem som helst.

123. Hvem som helst Kan bli frälst, Blott till Gud han vänder. Detta bud Sänder Gud Ut i alla länder.

2. Röfvare, Farise, Syndare och fromma, Hvem som vill Lyssna till Får till bröllop komma.

3. Här är rum, Många rum. Dukade stå borden För hvar själ, Märk det väl, Uppå hela jorden.

4. Se Guds lam Går här fram För att lif dig gifva, Arma barn. Syndens garn Vill han sönderrifva.

5. Hör han ber, Ömt han ber: Gif mig nu ditt hjärta. Dig jag vill Höra till Uti lust och smärta.

6. O vänd om, Skynda, kom Till din fader åter. Fatta mod, Gud är god, Synder han förlåter.

7. Ja vår Gud Sänder bud Ut i alla länder: Hvem som helst Kan bli frälst, Blott han hemåt vänder. *N. Frykman.*

Kom hem.

124. Sakta och innerligt Herren nu kallar, Kallar på dig och på mig. Se invid porten han vaktar och väntar, Väntar på dig och på mig. Kom hem, kom hem. Förlorade son, kom hem. Kärleksfullt, innerligt Herren nu kallar: Förlorade son, kom hem.

2. Hvarför nu dröja, när Jesus nu beder, Beder för dig och för mig? Hvarför nu tveka och trotsa hans kärlek, Kärlek till dig och till mig?

3. Tiden förrinner, minuterna flykta, Flykta från dig och från mig. Skuggorna falla och döden dig nalkas, Nalkas för dig och för mig.

4. O hvilken underbar kärlek han hyser, Kärlek till dig och till mig! Fast du har syndat, förlåtelse lofvas, Lofvas åt dig och åt mig.
W. L. Thompson.

Hvar och en som vill.

125. Hvar och en, som hör, o ljufliga ord! Klinge de för hvarje människa kring vår jord. Hvar och en nu bjudes fram till nådens bord. Hvar och en som vill, o kom. Hvar och en som vill, hvar och en som vill, Ljude öfver berg och dal: en hvar som vill! Vilsna barnet fadern ropar mildt: vänd om. Hvar och en som vill, o kom.

2. Hvar och en som kommer skynde nu sig. Nu är dörren öppen, nu är vägen fri. Jesus skänker lifvet, o gå ej förbi.

3. Hvar och en som vill, det löftet består. Hvar och en som vill Guds nåd för intet får, Hvar och en som vill från död till lifvet går.
P. P. Bliss.

Jesus kallar.

126. Jesus dig innerligt kallar till sig, Kallar i dag, kallar i dag. Hvi vill du irra på syndares stig Längre och längre från Gud? Kallar i dag, kallar i dag, Jesus dig kallar, Han innerligt kallar i dag.

2. Jesus nu kallar de trötta till ro, Kallar i dag, kallar i dag. Lägg uppå honom din börda och tro, Aldrig han stöter dig bort.

3. Jesus nu väntar att ta dig emot, Väntar i dag, väntar i dag. Kom med din synd

och fall ned vid hans fot, Kom så eländig du är.

4. Jesus nu kallar, o lyssna med tröst. Lyssna i dag, lyssna i dag. Kanske ej mer du får höra hans röst: Syndare, kom nu till mig.

Fanny J. Crosby.

Vid korset fins det rum.

127. Sorgsna själ, hvem än du är, Vid korset fins det rum. Lägg ditt hjärtas börda der, Vid korset fins det rum. Säg blott strax för Jesus Krist Utan fruktan all din brist, Han dig höra skall förvisst. Vid korset fins det rum.

2. Skynda, vänd i dag dig om, Vid korset fins det rum. Anden, bruden säga: kom, Vid korset fins det rum. Lifvets brunn gå ej förbi, Rening bjuds en hvar deri, Rik och fattig, träl och fri. Vid korset fins det rum.

3. Gud ske lof, för hvar och en Vid korset fins det rum. Kom i dag till frälsaren, Vid korset fins det rum. Ändlös nåd der fins att få För en hvar, som dit vill gå. Visste verlden det ändå! Vid korset fins det rum.

Fanny J. Crosby.

Det glada budskapet.

128. Hör nådens budskap ljuder Vida kring i alla land. Det förkunnar nåd och frälsning, Frihet ifrån syndens band. Gud älskat verlden så, Att sin ende son han gaf, På det hvar och en som tror, Skall få hafva evigt lif. Sälla bud ifrån Gud,

Frälsning bjuds hvar syndare! O vänd om, Skynda, kom. Evigt lif han vill dig ge.

2. Stor nattvard Herren tillredt För allt folk båd fjärran, när. Allt är redo, kommen alla, Offerlammet slagtadt är. Se jag är lifvets bröd, Ät af mig, hvar hungrig själ. Om din synd än blodröd är, Skall den varda hvit som snö.

3. O själ, i dag besinna Hvad som dock tillhör din frid. Himlens salighet dig bjudes, O förspill ej nådens tid. Förvara nu din själ, Dröj ej qvar i denna ängd, Men på berget undsätt dig, Att du icke må förgås.

4. Du sorgsna själ som qvider Under syndabördan svår, Kom till korset, till blodskällan, Der förlossning, frid du får. Stor glädje bådar jag För allt folk på jordens rund, Ty för dig är Kristus född, Herren, uti Davids stad.

P. A. Palmer.

Än fins det rum.

129. Än fins det rum. . Musiken kring Guds lam Med harpotoner vinkar än dig fram. Rum, rum, än rum! Kom in, kom in just nu.

2. Ren sjunker sol, och dagen är så kort. Se skuggan växer, ljuset ilar bort.

3. I bröllopssaln man skyndar in till fest. Gå in, gå in och blif din brudgums gäst.

4. Snart är den full, den stora himmelen O skynda, skynda, plats dig väntar än.

5. Än fins det rum. Se nådens dörr ännu Dig öppen står, ack själ, hvi dröjer du?

6. Stig på, stig på, vid gästabordet sitt. En evig kärleks vin här skänkes fritt.

7. All himlens fröjd dig bjuds. Gå in, gå in. Dig änglar vinka, skynda, kronan vinn.

8. Guds kärlek än så ljufligt kallar dig. Kom, du som dröjer, lemna syndens stig.

9. Kanske i qväll stängs dörren till, och då Till sist det ljuder: rum fins ej att få. Ej rum, ej rum! Hur hemskt: ej rum att få.

H. Bonar.

Se och lef.

130. En blick på den korsfäste lifvet dig ger, Ja just nu der är lif ock för dig. Så se, kära själ, och så blifver du frälst, Se på honom, som offrade sig. Se, se, se och lef. En blick på den korsfäste lifvet dig ger. Ja just nu der är lif ock för dig.

2. Hvi kom han väl hit för att bära vår synd, Om ej också din börda han tog? Hvi flöt från hans sida det renande blod, Om ej äfven för dig det är nog.

3. Ej med dina tårar, din ånger och bön, Blott i blodet försoning du får. Ack salig du är, om du strax med din tyngd Utaf synder till frälsaren går.

4. Så tag då med fröjd utaf Jesus med ens, Då han eviga lifvet dig ger. Då han din rättfärdighet, lefver, så vet, Att i evighet dör du ej mer.

Amelia M. Hill.

Hvad har du uti himmelen?

131. Du som din skatt på jorden eger Och som har allt ditt goda här, Som trifves bäst i mamons läger Och tror, att lyckan vinnes der, Jag frågar dig, min dyre vän: Hvad har du uti himmelen?

2. Du sträfvat träget, handlat, sparat Och nu med tryggad framtid står. Du mycket godt åt dig förvarat, Som räcka skall i många år. Jag frågar dig, min dyre vän: Hvad har du uti himmelen?

3. Och om du vunne hela verlden, Men toge skada till din själ, Hvad hjälpte det? Snart sista färden Du måste gå. Besinna väl: Jag frågar dig, min dyre vän: Hvad har du uti himmelen?

4. Och du som icke lyckats samla På denna jord dig någon skatt, Men ännu dväljs bland dem, som famla I otrosmörkrets hemska natt, Du dubbelt fattig är, min vän, Som intet har i himmelen.

5. Men frågar du: hur skall jag blifva För himlen rik? så hör och lär: Du måste Jesus hjärtat gifva Och tro på honom, som du är. Sen kan du sjunga gladt: min vän, Min skatt jag har i himmelen. *J. Blomqvist.*

Här är ännu rum.

132. Än är det rum. För fullt hans hus ej är. Än räcker bordet till, För syndare är rätta platsen här. O komme

hvem som vill. På gator, gränder, vägar alla Hörs bjudningsropet väldigt skalla: Än är det rum.

2. Nu är det tid. Hör, salighetens dag Och välbehaglig tid Är nu. O kom, För intet kom och tag, Tag mot hans nåd och frid. Din frälsningsdag är snart förfluten, Dock än är nådens dörr ej sluten. Nu är det tid.

Tro blott ordet.

133. Kom du som trycks af synd och skuld, Hos Herren fins förskoning. Han ger dig frid och är dig huld. Ja han är din försoning. Tro blott ordet, Tro blott ordet, Tro på Jesus nu. Han vill frälsa, vill dig frälsa, Vill dig frälsa nu.

2. Ty Jesus göt för dig sitt blod, Benådning han dig gifver. Så bada i den dyra flod, Och hvit som snö du blifver.

3. Han vägen är och sanningen, Han evig ro dig skänker. O vill du ej befrias än Från syndens snöda ränker?

4. Så kom och låt oss hand i hand Från verldens lust oss vända Och skynda till det sälla land, Der glädjen ej skall ända.

J. H. Stockton.

Det fasta ordet.

134. Det är ett fast ord, i alla tider Väl värdt, att man det anammade, Att Jesus Kristus kom hit i verlden, Han kom att frälsa just syndare.

2. Bland syndarena är jag den främste, Dock sjunger jag uppå barnavis: Barmhertighet är mig vederfaren Igenom Jesus, Gud vare pris.

3. Vår Herre Jesus är sjelf oss nära, Han verkar, hvem kan förhindra det? Den eld på jorden han kom att tända Skall härligt brinna i evighet.

4. Nu se de blinda, nu gå de halta, Spetälska blifva sin sjukdom qvitt. De döfva höra, upp stå de döda, Guds nådelöften förkunnas fritt.

5. O Herre Jesus, kom med din ande, Blås lif i benen, som ligga här På marken spridda och äro torra, Kom gif dem lifvet, o Jesus kär.

6. Låt himlen remna och kom hit neder Med regn på jorden, så torr och hård. Låt ödemarken snart härligt blomstra Och gör af öknen en örtagård.

7. Lägg stora skaror till dina fötter Och lär dem känna Gud Jehova. Ja, amen, amen, ditt namn ske ära, Dig tillhör riket. Halleluja.

J. Blomqvist.

Mästaren är här.

135. Mästaren är här, ack hör han kallar dig. Skynda nu till honom, lemna syndens stig. Arma syndaträlen bjuder han till sig. O min själ, brist ut och sjung: Mästaren är här, Mästaren är här. Hör han kallar dig, o kom, just som du är.

Jesus tar emot dig, du som ännu bär På din syndabörda tung.

2. Hör han kallar dig, du arme, blinde man. Ej förgäfves har du ropat honom an. Fröjda dig, han städse hjälpa vill och kan.

3. Du som ännu ligger vid Betesda dam Hjälplös och eländig, full med synd och skam, Mästaren till dig med hjälpen kommer fram.

4. Mästaren är här, hvad nåd att år från år Huldt den gode herden ännu bland oss går, Sökande så trofast sina arma får!

5. Mästaren är här, han midt ibland oss bor. Bröder, må vi då ej hafva orsak stor Att med fröjd instämma i de frälstas kor: Pris ske Gud, halleluja. Mästaren är här, Mästaren är här. Alla dagar han ock är de sina när. Öfver mörka floden sist han hem oss bär. Pris ske Gud, halleluja.

P. P. Bliss.

Kom, kom, kom.

136. Hör hvad under Gud har gjort: Han har gifvit ut sin son Åt en fallen verld, i syndens djup försänkt. Han i Jesu dyra blod Uppsatt har en nådatron, Som han alla syndare till frälsning skänkt. Kom, kom, kom, ty allt är redo, Fast du är syndig, arm och svag. Tänk om dörren stänges till, När till slut du komma vill! O hvad qval det blir på domens stora dag!

2. Nu är salighetens dag, Nu är nådens dyra tid. Nu står Gud och väntar dig med

öppen famn. Nu ditt hjärta honom gif. Nu vill anden verka frid, Nu fins frälsning uti Jesu helga namn.

3. Uti verld och synd och flärd Kan du aldrig blifva nöjd. Jordens alla glädjekällor sina ut. Glad och salig är den själ, Som har Herren till sin fröjd, Ty den fröjden helig är och tar ej slut.

4. Den, som väljer Herrens tjänst, Aldrig ångra skall sitt val. Den, som kommit, säger ej: jag kom för snart. Fast det än kan synas mörkt Uti dödens skuggas dal, Skall vårt lif med Kristus snart bli uppenbart.

5. Lyssna nu till Jesu röst, Som ger lif och frid och tröst. Låt den icke gå ditt hjärtas dörr förbi. Öppnar du för Jesus här, Skall han öppna för dig der. I hans himmel, tänk hvad sällhet der skall bli!

Här är ännu rum.

137. Den port är trång och smal den stig, Som till Guds rike bär. Dock är der ännu rum för dig, För dig, hvem än du är, För dig, hvem än du är.

2. Se himlen är ej ännu full. Än är der rum för dig. I Jesu namn, för Jesu skull, Dess portar öppna sig.

3. Fast tusen sinom tusen stå I hvita kläder der, Af Herrens nåd åt dig också Ett rum förvaradt är.

4. I Jesu hjärta är det rum Och i hans

paradis, Så lär mig evangelium, Gud vare derför pris.

5. Gud vare pris, att äfven jag Får i den staden bo Den långa evighetens dag I ostörd frid och ro.

6. I ostörd ro, i ostörd frid, Hur ljuft att tänka blott! Säll hvar och en i evig tid, Som borgerskap der fått! *Lina Sandell.*

Ett ord till de elända.

138. Ack själ, du som mot synden qvider Och icke känner ordet nåd, Som likt en mask dig ängsligt vrider Och tror, att det ej finnes råd, Hör ordet säger: hvem som helst Guds namn åkallar skall bli frälst.

2. Det är ett ord af dem, som duga För uslingar att hvila på. Och han, som sagt det, kan ej ljuga. I boken står det och skall stå, Att hvar och en, ja hvem som helst Guds namn åkallar skall bli frälst.

3. Tack för det ordet, käre fader! I dag det gäller som i går. Hjälp då, att jag af hjärtat glader Må läsa riktigt, som det står: Och det skall ske, att hvem som helst Guds namn åkallar skall bli frälst. *J. Blomqvist.*

Tillhör du Jesus helt?

139. Dyra själ, har det dig smärtat, Att en syndare du är? Har det gått dig djupt till hjärtat, Att dig Jesus håller kär? Är du osäll utan honom? Har du fått

en skatt i honom? Vill du lefva, dö för honom? Är blott han din själs begär?

2. Säg, har du Guds ande låtit Straffa dig och derom bedt? Har du öfver synden gråtit Och i tron på Jesus sett? Har hans kors din räddning blifvit? Har hans död dig lifvet gifvit? Har du Jesus hjärtat gifvit? Är du nu med honom ett?

3. Här är mången, som bekänner Jesus med sin mun hvar dag, Trifs ock väl bland Jesu vänner, I hans ord har ock behag. Men det ena, enda fattas: Andens lif i Jesus fattas. Och den själ, som detta fattas, Får ej tröst på domens dag.

4. Tio jungfrur alla hade Ordet och bekännelsen, Och de gingo alla glada Ut att möta brudgummen. Men Guds andes olja skära Fem af dem ej hos sig bära, Och de fåfängt rum begära I den stora himmelen.

5. Derför, själ, jag ömt dig beder: Ack betänk dig rätt i dag. Fall i tron för Jesus neder, All hans nåd för intet tag. Lemna all din synd åt honom, Tag rättfärdighet af honom, Sök ett hjärta nytt hos honom, Gif dig helt åt hans behag.

6. Kanske håller dig ett hinder Hemligt qvar i verldens lopp. Kanske blott en synd dig binder, Allt för kär att gifvas opp. Akta dig, o låt den fara. Annars skall den synden vara Dig en osäll, dödlig snara, Som förderfvar själ och kropp.

7. Jesus med en helig ifver Vill, att allt du honom ger. Då han själens brudgum blifver, Tål han ingen annan mer. Han vill all din synd förstöra, Han vill ensam säll dig göra, I sin famn dig ständigt föra, Tills du honom evigt ser. *A. C. Rutström.*

Vill du gå med till himlen?

140. Vill du gå med till himlen, så låt oss följas åt Trots satans alla pilar och listiga försåt. Han ville gerna hindra vår gång till himmelen, Men starkare är Jesus, vår målsman och vår vän.

2. Vi öfvervinna vida uti hans kraft, ty han Är mäktig i de svaga, dem han sig tagit an. Vi jubla ren i hoppet, ty striden för han sjelf, Och segerpalmen vinkar vid lifvets klara elf.

3. Och är än vägen ojämn och törnbeströdd och smal, Och går den genom mörker och dödens skuggas dal, Vi tänka blott på målet, som är oss föresatt, Strax stinger törnet mindre, och strax blir hjärtat gladt.

4. Vi löpa icke efter ett ovisst mål, ty si När Kristus uppenbaras, så uppenbaras vi. Då få vi skåda honom med aftäckt anlete Och blifva honom lika och slippa allt vårt ve.

5. Är det så saligt redan att tänka blott härpå, Säg vill du ej på allvar då med till himlen gå Och lemna syndalifvet och verldens korta lust, Som dock så snart förbytas i evig sorg och dust?

6. Vill du ej fly till Jesus och finna salig ro Och i hans sår en fristad, der du kan säker bo? I verlden är så stormigt, så mörkt, så tomt, så kallt, Hos Jesus är så stilla, med Jesus får du allt.

7. Så låt oss gå till Jesus, och låt oss akta på, Att vi ej bli tillbaka och andra kronan få. Är handen satt till plogen, må vi ej se oss om. Vill du gå med till himlen, så skynda dig och kom.

Lina Sandell.

Vi frälsas blott af nåd.

141. Jag vet ett ord mer värdt än guld, Ett ord för klämda hjärtan, Ett ord som borttar all min skuld Och stillar samvetssmärtan. Det heter nåd, frälst utaf nåd, Och det är faderns eget råd. Af nåd, af nåd, Vi frälsas blott af nåd.

2. Af nåd, men ej af gerningar! Gud, öppna du vårt öra, Tag från oss falska meningar Och gif oss nåd att höra, Ty är det nu af nåd bestämdt, Då är vårt verk odugligt, skämdt.

3. Vår frälsning sker af idel nåd. Det är Guds fria gåfva. Gud fann med oss ej bättre råd, O må vi honom lofva. I brottslingar af alla slag: Nu, nu är salighetens dag!

4. Så är för dig då ingen nöd, Hur synd och djäfvul rasa. Anamma nåd, som Gud dig bjöd, För intet må du fasa. Nej intet ondt skall drabba dig, Ty nåden frälsar väldelig.

5. Ej något vårt, ej ens en tråd Af egna

verk här duger. Rättfärdiga vi bli af nåd, Så visst som Gud ej ljuger, Och derför salig nu i dag Jag eger allt Guds välbehag.

J. E—m.

Kring källan.

142. Emedan blodet räcker till Och runnit har för alla, Jag om det samma sjunga vill. Dess värde kan ej falla.

2. Kring källan syns en syskonring I salig ro och gamman. O hvilket saligt underting Att så få bo tillsamman!

3. För denna bästa del väl må Vår sång på jorden ljuda. Vi dricka ur den källan få Och en den andre bjuda.

4. Och källan heter Jesus Krist, Hans blod är vattnet sköna. Betungade här bördan mist, Här torra träd bli gröna.

5. Hit publikan och syndare Af alla slag få komma. Vid detta nådens altare Ej trifvas de sjelffromma.

6. De äro bjudna, äfven de. Så dricken allihopa. Ty blodet räcker, kom och se. Den ej får nog må ropa.

7. Här vankas nåd för syndare Och dubbelt för de sämsta, Här hjälpas alla stackare, De sämsta bli de främsta.

8. Ja dubbelt, dubbelt ha vi fått, Ty gåfvan ren är gifven. Den, som nu här tar ut sin lott, Är redan salig blifven.

9. Halleluja, Gud fader, son Och helge and tillika! Om syndare Gud varit mån Och gjort dem bottenrika.

Östlund.

Den underbara källan.

143. Jag vet en källa, som djup och klar I öknen flödar fram. Den sköna källan, så underbar, Rann upp vid korsets stam. Kom du som går der en suckande träl. Kom du försmäktande, törstiga själ, Kom drick ur källan, ja drick och må väl För intet, fritt för intet.

2. Guds källa vatten till fyllest har, Den sinar aldrig ut, Den flödar än som i forna dar Alltjämt till tidens slut.

3. Utur den källan drack Abraham, Dit gick han sist som först. Der hafva alla Guds får och lam Allt sedan släckt sin törst.

4. Hvem kan väl nämna de skarors tal Af syndaträlar, som Till källan kommo med nöd och qval, Men vände fria om?

5. Vid källan ännu i denna dag En samling stor man ser Af syndare utaf alla slag, Dock än är rum för fler.

J. Blomqvist.

Kom igen.

144. Arma barn, som vilse går Och Guds kärlek ej förstår, Kom igen, o kom igen Till den milde frälsaren.

2. Hör han ropar efter dig: Kom, mitt barn, o kom till mig. Vill du icke lyssna än Till den milde frälsaren?

3. Skynda, då du än har tid. Sök hos Jesus nåd och frid. Kom igen, o kom igen Till den milde frälsaren?

4. Kommer du en gång för sent, Blifver

himlen dig förment. O kom nu, kom nu igen Till den milde frälsaren.

5. Se hur öm, hur mild han är. Han af hjärtat har dig kär. Kom igen, o kom igen Till den milde frälsaren. *N. Frykman.*

Jesus är allt för dig.

145. Det fins ett hjärta, Som för dig ömmar, Du arme fånge I syndens band. Det fins ett öga, Som ifrigt spanar Just efter barnet I fjärran land.

2. Det fins ett öra, Som ned sig böjer Och hör den arme, Som hjälp begär. Det fins en tunga, Som talar ljufligt Med den, som nödstäld Och sorgsen är.

3. Det fins en källa För dig, som törstar, För dig, som hungrar, Det fins ett bröd. Det fins en fristad Så trygg och säker För dig, som jagas Af synd och död.

4. För rädda dufvan Det fins en klyfta, Så ock för svalan Det fins ett bo. För dig, du trötte, Det finnes hvila, För dig, betryckte, Det finnes ro.

5. Är nu här något, Som du behöfver, Så käre skynda, Hvem än du är, Till Gud, som alltid Och allestädes Har haft och ännu Dig håller kär.

6. Ja kom till Jesus, Och du skall finna Hvad du behöfver Till salighet, Ty Jesus, Jesus, Ja han allena Är nog för alla I evighet.
J. Blomqvist.

Dagen nalkas.

146. Klockan slår, tiden går. Domaren för dörren står. Dagen nalkas, han är när, Tänk om du ej redo är!

2. Vet du väl, arma själ. Hur det går hvar syndaträl? På den dagen, o hvad nöd, Evig jämmer, evig död!

3. O min vän, kom igen. Nådens dörr står öppen än. Hvarför skall du borta bli, Då Guds frälsning är så fri?

4. Du har bud ifrån Gud Att få bli en Jesu brud. O så skynda, kom just nu. Käre hvarför dröjer du?

5. Lycklig är redan här Hvar och en, som nåd begär, Som i tron på Jesus ser Och åt honom hjärtat ger.

6. Han så nöjd ser mot höjd, Väntar Jesu dag med fröjd. O det blir en härlig syn, När han kommer uti skyn!

7. Jesus blid, må din frid Oss bevara all vår tid. Gif oss nåd att följa dig Här på lifvets smala stig.

8. Hem vi gå, snart vi få Jublande för tronen stå. Om ock verlden rundt omkring Smädar, det gör ingenting.

N. Frykman.

Var vid godt mod.

147. Du betungade själ, Herren Jesus vill frälsa dig. Hör hans ljufliga röst. Kom, o kom till hans bröst, De betungade gifver han tröst. Var vid godt mod.

min son, Var vid godt mod, min son, Dina synder förlåtas dig.

2. Du förvillade själ, Se din frälsare söker dig, Han dig kallar vid namn. I hans öppnade famn Skall du finna den fridsälla hamn.

3. Hör, du sargade själ, Herren Jesus vill hela dig. Han, som efter dig går, Ensam hela förmår Dina blödande, svidande sår.

4. Du uttröttade själ, Herren Jesus vill bära dig. Du som ej mäktar stå, Ej kan krypa, ej gå, Märk du duger att bäras ändå.

5. Kom, du hungriga själ, Herren Jesus vill mätta dig. Vid hans bord sätt dig ner, Ät af brödet han ger, Du behöfver ej hungra nu mer.

6. Kom, du törstiga själ, Här fins vatten, hur godt för dig! Kom till källan, ty si Hon är öppen och fri, Här den spetälske tvagen kan bli.

7. Kom, du frestade själ, Herren Jesus vill hjälpa dig, Samme Jesus, som ju Blifvit frestad som du, Kan de frestade hjälpa ännu.

8. Du bedröfvade själ, Herren Jesus vill trösta dig. Märk det fins ingen ann, Som så mästerligt kan De bedröfvade trösta som han.

9. Du affälliga barn, Kom igen. Herren kallar dig. Kära själ, akta på: Han har gåfvor också För affällingar, stora och små.

10. Du förtviflade själ, Var vid godt mod han kallar dig, Var ej rädd, kom blott fram

Till det milda Guds lam, Som för dig dog på korsträets stam. *J. Blomqvist.*

O säg hvad det blifver för skörd.

148. Sår du din säd i den klara dag, Sår du din säd uti skymning svag, Sår du din säd uti morgonväkt, Sår du din säd, sedan sol sig släckt? O säg hvad det blifver för skörd. Sår du om natt, eller sår du om dag, Sår du den god, eller sår du den svag, Säker blir skörden, o själ, det vet, Skördad i tid eller i evighet.

2. Sår du din säd efter vägens kant, Sår du din säd uppå klippans brant, Sår du din säd ibland tistel seg, Sår du din säd på en fruktbar teg?

3. Sår du en säd af besvär så hårdt, Sår du en säd af bekymmer svårt, Sår du en säd af ett fläckadt namn, Sår du en säd utaf synd och skam?

4. Sår du din säd med bedröfvadt mod, Vattnar du säden med tårars flod, Sår du med hopp, att din skörd en gång Berga du får under jubelsång? *P. P. Bliss.*

Jag kommer fram.

149. Hur ljuft du kallar mig, O Jesus, till dig fram Att renas i ditt dyra blod, Som flöt på korsets stam! Ja jag kommer nu, Herre, till dig fram. Två mig ren uti ditt blod, Som flöt på korsets stam.

2. Jag kommer arm och svag, Min kraft

är du allen. Du från all synd och fläck mig tvår, Att jag blir hvit och ren.

3. Det Jesus är, som huld Mig bjuder salighet, Som skänker tro och frid och hopp För tid och evighet.

4. Han är det, som i mig Sitt nådeverk för ut, Som gifver nåd för nåd och gör På syndens välde slut.

5. Åt hvarje lydig själ Han vittnesbördet ger, Att, der man tror hans löftesord, Allt hvad han lofvat sker.

6. Lofsjungom högt hans nåd, Som göt för oss sitt blod, Som gaf oss lifvet, i det han En bitter död utstod. *L. Hartsough.*

Kom, ty bröllopet är tillredt.

150. Bröllopet tillredt står, Kom, här är rum. Bjudningen vida går, Kom, här är rum. Bördan du skall bli qvitt, Fadern dig helsar fritt: Son, se allt mitt är ditt. Kom, här är rum.

2. Lefvande vatten här Räckes dig än. Kom du som törstig är, Kom, kom igen. Tusen och tusen visst Här druckit lif, men brist Aldrig dock blir till sist. Kom, kom igen.

3. Kom, kom till nådens tron, Vägen är fri. Tala med Gud i tron, Vägen är fri. Du skall ej vara träl, Gå då till Gud, o själ, Troget i ve och väl, Vägen är fri.

4. Jorden är ej det land, Der du skall bo, Ljufligt en annan strand Vinkar till ro. Gamla

och unga der Finna hvad lofvadt är Hemma hos Herren kär, Saliga ro!

5. Jesus, vi komma då Nu på ditt ord. Låt oss ett rum ock få Der vid ditt bord. Fräls oss från syndens nöd, Gif oss det rätta bröd, Hjälp oss i lif och död Efter ditt ord.

P. P. Bliss.

Vänd din blick uppå Jesus.

151. Är dig syndabördan svår, Vänd din blick uppå Jesus. Är det frid din själ åtrår, Se då endast på Jesus. Jesus på korset för dig dog, Jesus ovännen nederslog, Han har lif och öfvernog. Vänd din blick uppå Jesus.

2. Tryckes du af sorg och nöd, Kom med allt fram till Jesus. Fruktar du för evig död, Skynda strax till din Jesus.

3. Är du svag i frestelsen, Håll dig tätt intill Jesus. Han ger kraft till seger än: Blif blott stilla hos Jesus.

4. Vandrar du i nödens dal, Se blott flitigt på Jesus. Snart förlöst ur ångst och qval Du får hvila hos Jesus.

5. Längtar du att flytta hem, Vara hos Herren Jesus, Bo uti Jerusalem, Bida då blott hos Jesus.

J. McGranahan.

Jesus undfår syndare.

152. Jesus undfår syndare, Ljufva, tröstefulla ord! Just derför vår frälsare Kom hit ned till denna jord, Sjung det

om och om igen: Jesus undfår syndare. Lita på den sanningen: Jesus undfår syndare.

2. Jesus frälsar syndare, Öppen står hans dyra famn, Skänker frid, förlåtelse, Blott de tro uppå hans namn.

3. Nu är salighetens dag, Frälsningskällan öppen står, Ös och drick i fulla drag, Evigt lif du deraf får.

4. Syndare, vänd om, vänd om, Gif dig helt åt Jesus nu. Anden, bruden säga: kom. Skynda dig, hvi dröjer du? *J. McGranahan.*

Guds fadersfamn.

153. Se öppen står Guds fadersfamn Ännu alltjämt för dig. Än kallar han dig ömt vid namn Och lockar dig till sig. Än ljuda högt hans maningsråd: O själ, hvi dröjer du? Se vid hans rika bröllopsbord Är rum för dig ännu.

2. Hvi tvekar du? Är ej hans nåd Ock nog jämväl för dig? Månn ej hans stora frälsningsråd Till dig ock sträcker sig? Har han ej sagt sitt hvar och en? O lägg då icke till: Jag måste komma from och ren, Nej komme den der vill.

3. Så kom i dag, hvem än du är, Som fridlös irrar än I verldens öken här och der, Långt skild från denne vän. De usla brunnar gifva ej Det vatten, som förslår Att stilla själens törst, o nej Han ensam det förmår.

4. Har du i syndens tjänst förspilt Det arf du en gång fått, Hör hur han kallar dig så

mildt Och ber dig komma blott. Och högtidskläder, skor och ring Han har tillreds, ty se Af dig han väntar ingenting, Blott att dig allt få ge.

5. Och får han det, blir glädjefest Uti hans hela hus. O hvem vill då ej vara gäst Och fröjdas i hans ljus? Hör änglaskarans jubelljud: Den son, som fjärran gick, Har kommit hem igen till Gud. Hvad saligt ögonblick!

6. Och du, som redan hvilar säll I denna trygga hamn, Blif stilla der till lifvets qväll Och prisa Jesu namn. Blif stilla der i ve och väl, Hur åren skifta här, Blott så du frälsa kan din själ Och vinna kronan der.

Lina Sandell.

Hör faderns röst i dag.

154. Hör faderns röst i dag, Du vilsna lam, Farväl af synden tag, Till Gud gå fram.

2. Hör Jesu röst i dag, Han klappar ju På hjärtat täta slag. Låt upp just nu.

3. Hör andens röst i dag, Drif den ej bort. Än Herren har fördrag, Din tid är kort.

4. Hör Herrens röst och kom, Dig har han kär, Kom utan men och om, Kom som du är.

S. F. Smith.

De försmådda bjudningarna.

155. O slumrare, vakna, betänk, hvart du går, Gif Jesus din ungdoms behagliga år. Hvi står du så fåfäng? Se

morgonen gryr. Gå in i Guds vingård, förrn tiden dig flyr. — Helge ande, icke nu, Än det är för tidigt ju, Än med jorden jag är nöjd. Jordisk kärlek, jordisk fröjd Knapt jag hunnit smaka än, Kom en annan gång igen.

2. Ren middagssol lyser på himmelen klart, Det lutar till skymning och afton rätt snart, O hasta, likgiltige, än är det tid Att vakna ur drömmen och söka din frid. — Helge ande, dröj ännu. Ännu högt på fästet ju Middagssolen härligt står. Gud jag ger min ålders år. Se hur allt än mot mig ler, Kom i skymningstid, jag ber.

3. O syndare, vakna, förbi är din dag, Se skuggorna falla, snart klockornas slag Med allvar förkunna, att natten ingår. Hör nu andens bjudning, den sista du får. — Helge ande, aldrig du Så olägligt kom som nu. Jag har ingen tid för dig. Verlden helt intagit mig. Allt nu brådskar, som du ser, Lemna mig i fred, jag ber. *J. B. Woodbury.*

Den som kommer.

156. Se Jesus kallar. Skynda, kom Och se och hör hvad rikedom Af kärlek, lif och fröjd från Gud Han bjuder ut med väldigt ljud: Den som kommer, den som kommer, den som kommer till mig, Honom utkastar, honom utkastar, honom utkastar jag ej.

2. Se Jesus kallar. O vänd om Från syn-

dens nöd och hemska dom Och skynda till hans öppna famn, Som ropar dig så ömt vid namn :

2. Se Jesus kallar. Kom just nu, Vid hjärtats dörr han bidar ju, Skall du ej öppna för din vän? Han kallar dig så vänligt än:

J. C. Young.

Hören, själar.

157. Hören, sjuka, trötta själar, I som längten efter nåd Och liksom Egyptens trälar Veten eder intet råd, Hören, själar, hören, själar, Här är fråga blott om nåd. Halleluja, halleluja, halleluja. Amen.

2. Herren öppnat helsobrunnen, Som af lifvets vatten full Städse kan af oss bli funnen För hans stora kärleks skull. Hören, själar, hören, själar, Brunnen är af vatten full.

3. Är du sjuk och deraf dricker, Du din helsa genast får. Detta vatten vederqvicker Trötte vandrarn, hvart han går. Hören, själar, hören, själar, Brunnen är af vatten full.

4. Om du uti bojan fången Under lagens slafveri Städse räds att bli förgången, Drick, så blir du verkligt fri. Fri du blifver, fri du blifver, Lifvets vatten gör dig fri.

5. Blir det mörkt som svarta natten Och du vet ej, hvart du går, Detta underbara vatten Gifver ljus, och mod du får. Ös med glädje, ös med glädje, Ös och drick, och ljus uppgår.

6. Om du möter mörkrets härar, Som dig vilja taga fast, Om dig satan sjelf förfärar Och

ej ger dig någon rast, Ös med glädje, ös med glädje, Fienden skall fly med hast.

7. När du möter sjelfva döden, Vattnet styrker äfven då. Det ger kraft i största nöden, Ger dig kraft att genomgå. Ös med glädje, ös med glädje, Du från död till lif skall gå.

8. Du, som söker efter brunnen Och har sökt den många år, Hör: i Jesus blir den funnen, Funnen i hans blod och sår. Af hans fullhet, af hans fullhet Lif och helsa, allt du får.

SINNESÄNDRING OCH TRO.

Det fins ett ord, för mig så kärt.

158. Det fins ett ord, för mig så kärt, Så fast och så anammansvärdt Till själens lif och helsa: Att Jesus verldens synder bar, Att han i verlden kommit har De fallna till att frälsa. O nådens evangelium, Att han, som röfvaren ett rum I paradis förunnar, Sig öfver mig varkunnar!

2. O Jesus, Davids son, till dig Min blick, mitt hjärta vänder sig, Och mina händer sträckas. Gör ångern sann, fast den är sen, Och två mig ifrån synden ren, Hvaraf min själ befläckas. Ett villadt får, som funnet är, Ack till den frälsta hjorden bär På hulda herdearmar, O du som dig förbarmar!

J. O. Wallin.

Hvar man må nu väl glädja sig.

159. Hvar man må nu väl glädja sig. Här är stor fröjd å färde, Ty nu är Gud oss nådelig, Som voro döden värde. Han hafver alla sagt det till, Att han barmhertig vara vill. Hvad kan vårt hopp förtaga?

2. Jag under satan fången låg Och kunde mig ej hjälpa. Den synd, som rådde i min håg, I grund mig ville stjälpa. Min synd mig till förtviflan dref. Mitt samvets dom orygglig blef, Och helvetet stod öppet.

3. Men Gud af sin barmhertighet Sitt öga till mig vände. Han såg i nåd min uselhet Och hjälp från höjden sände. Ändock jag var af synder full, Var han för mig en fader huld Och lät sig om mig vårda.

4. Till ende sonen sade han: Jag måste mig förbarma. Far ned uti det syndaland Och lös de fångar arma Från deras synd och stora nöd, Fräls dem ifrån en evig död Och låt dem med dig lefva.

5. Sin fader sonen lydig var, Kom till mig här på jorden. I mänskligheten uppenbar Är han min broder vorden. Sin kärlek ville han bete Och frälste mig från allt det ve, Som jag förskylt att lida.

6. För mig sitt lif, sitt dyra blod Han ville icke spara, Att för den dom mig förestod Jag måtte tryggad vara. Han blef hos Gud min löftesman, Som ifrån synden frälsa kan. Så är jag frälst nu vorden.

7. Han upp till fadern for igen Från denna verlds elände Och i mitt bröst hugsvalaren, Den helge anden, sände, Som i min nöd skall trösta mig, Mig föra på min bättringsstig Och i all sanning leda.

8. Så vare pris i evighet Och lof förutan ände Guds eviga barmhertighet, Som oss den hjälpen sände Och nederslog i Kristi död Synd, helvete och dödens nöd. Hvem kan oss nu förderfva?

M. Luther.

Så gick det till.

160. Derutanför en dag Jag helt förtappad låg. Betungad, trött och svag, Jag ingen räddning såg. Men i mitt arma bröst Var oro, qval och strid. Ej skymt jag såg af tröst Och kände ingen frid.

2. O Gud, miskunda dig, Så ljöd det i min själ. O Herre, fräls du mig, O fräls mig, syndaträl. Dock aldrig tänkte jag, Att nåd jag skulle få. Men om jag gjort Guds lag, Jag kunde hoppas då.

3. Men nu jag brutit allt, Ej godt jag fann hos mig. Jag såg hvad Gud befalt, Ej att han offrat sig. Uti mitt blod jag låg Och väntade min dom, Men Jesus till mig såg, Till mig i nåd han kom.

4. Han sade: se, af nåd, Af nåd du lefva får, Så är min faders råd, Så vittna mina sår. Jag vet ej, hur det gick, Men bördan blef jag qvitt; Och barnaskap jag fick Af nåd, ty allt var fritt.

5. Att sjunga Herrens pris, Det är hvad jag nu vill, Ty just på detta vis Med mig det har gått till. Guds barn af bara nåd! Jag sådant aldrig tänkt, Men allt på faderns råd Mig blef för intet skänkt.

6. Och nu med Herrens makt Jag blir bevarad väl, Han sjelf så hafver sagt, Det fröjdar kropp och själ. Halleluja i fröjd Jag sjunger redan här, Halleluja i höjd Jag sjunger bättre der. *Josephine Pollard.*

Just som jag är.

161. Just som jag är, ej med ett strå Af egen grund att bygga på, Blott på den grund, att du för mig Har dött och sjelf oss bjöd till dig, Jag kommer, o Guds lam!

2. Just som jag är, förrän jag har Förmått, hvad evigt fruktlöst var, Att från en fläck mig göra ren, Till dig, hvars blod det gör allen, Jag kommer, o Guds lam.

3. Just som jag är, i denna stund Så kall och död och ond i grund Att finna allt, som fattas mig, I saligt öfverflöd hos dig Jag kommer, o Guds lam.

4. Just som jag är, fastän jag ej Har städse ljufva känslor, nej Fastän jag jagas på min stig Af stormar inom, utom mig, Jag kommer, o Guds lam.

5. Just som jag är, du gläds att se Mig komma och mig allt få ge, Förlåta, rena, läka

mig. Jag tror ditt ord och trygg till dig Jag kommer, o Guds lam.

6. Just som jag är, du har mig kär, Ty du har köpt mig, som jag är, Och väl du kände, hur jag var, Då min och verldens synd du bar, O du Guds dyra lam..

7. Just som jag är, jag nu dock tror Och prisa vill din kärlek stor, Hvars bredd och längd och djup och höjd Jag lofva skall i evig fröjd. Lof, pris, Guds dyra lam!

Charlotte Eliott.

Lycklig förändring.

162. Glad i mitt sinn sjunga jag vill, Jesus är min, allt hör mig till, Gud har mig kär, nåden är fri, Lycklig jag är, mer skall jag bli.

2. Borta jag var fjärran från Gud, Längre det bar. Frälsningens bud Hördes ej på, aktades ej. Var jag väl då lycklig? O nej!

3. Mörk var min dag, tung var min lott, Syndens behag kände jag blott, Nära min graf, hade ej ro, Visste ej af kärlek och tro.

4. Kom så min vän, stäckte mitt lopp, Tog mig igen, reste mig opp, Löste min själ. Nu i hans famn Mår jag så väl, pris ske hans namn.

5. Ingen har mer kärlek, än den Lifvet här ger ut för sin vän. Frälsaren tog bördan på sig, Villigt han dog äfven för mig.

6. Lefva på nåd, saliga lott! Känna Guds

råd, o huru godt! Lär mig nu gå kärlekens stig Kronan att få, Jesus, hos dig.

N. Frykman.

Jesus, som älskade mest.

163. Nu vet jag, hvem du är, som dog, Och hvem du är, som älskade mest. För mig i dödens djup du drog Och dödens furste, djäfvulen, slog. Du har vunnit min själ, mitt hjärta du fäst, Jag vill höra dig till, som älskade mest. Du som frälst mig från död, ack nu är mig bäst Att få lefva med dig, som älskade mest.

2. O hvilken tid, då hjärtat stred Förtviflans kamp mot synder och skam! Hvad qval och nederlag det led Och fruktan att i död sjunka ned, Då kom Jesus till mig, förlorade, fram, Och jag såg på Guds son, det ljufliga lam. Han mig frälste från död, och nu är mig bäst Att få se på Guds lam, som älskade mest.

3. Med trånad sökte jag min ro I verldens ting, och utan all rast, Jag drömde drömmar, drömde tro Och bygde luftig framtidens bro. Men så väcktes jag upp, och drömbron hon brast, Jag var utan båd tro och framtid med hast. Då upplyfte mig Jesus. Nu är mig bäst Att på honom få tro, som älskade mest.

4. Jag vet ej trohet, som ej bröt, Ej kärlek, som förutan all strid En enda timmes lycka njöt Och ingen tår af bitterhet göt. Af all kärlek blott en det fins, som ger frid Och

som än ingen alls förbittrades vid. Jag hans kärlek har smakat, nu är mig bäst Honom älska igen, som älskade mest.

5. Mitt kämpande i egen makt, Hvad har det gifvit mig för en lön? O hvilka heta strider lagt I grus min kraft, på fall mig ock bragt! Ja blott fall och blott skam var lefnadens rön, Tills mitt vapen, det sista, bröts och blott bön Blef min seger till slut. Ack nu är mig bäst Att få hvila på den, som älskade mest.

D. Nyvall.

O hur lycklig jag är!

164. O hur lycklig jag är, Som hos frälsaren kär Funnit hvila och frid för min själ! Han mig tagit ur nöd, Ifrån synd, ifrån död Och mig sköter och fostrar så väl. O hur lycklig jag är, Ty hos frälsaren kär Jag nu hvilar förnöjd och i ro!

2. Länge stod jag emot Denna hand, som allt fort På mitt hjärta slog kraftiga slag. Prisad dock vare han, Som omsider mig fann. Jag ej glömmer den saliga dag.

3. Der jag låg i mitt blod, Kom min Jesus så god Till mig, sägande: lefva du skall, Jag är korsfäst för dig, Se, blott se uppå mig. Jag dig upprätta vill ur ditt fall.

4. Jag ovärdig visst var Denna nåd underbar, Som min Jesus har slösat på mig. Dock så var hans behag, Derför dag ifrån dag Vill jag sjunga hans pris innerlig.

5. Nu det har ingen nöd, Ty i lif och i

död Hör jag Jesus, min frälsare, till. I sitt blod han mig tvår, På min sida han står. Hvem är den, som fördöma mig vill?

6. Komme nu hvad som helst, Jag i Jesus är frälst, Och nu samverkar allt till mitt väl. Om en kort, liten tid Skall ock frälsaren blid Från allt ondt helt förlösa min själ.

7. Sen i himmelens höjd Skall jag njuta en fröjd, Som ej någon kan fatta på jord. Jag då Jesus blir lik, Tänk hur salig, hur rik! Sådan sällhet ej nånsin är spord.

P. A. Palmer.

Jag är lycklig.

165. Jag är så lycklig, säll och glad, Mig Jesus frälst från döden. Då om förlåtelse jag bad, Han hjälpte mig ur nöden. Jag derför sjunga vill hans pris Först här och sen i paradis.

2. Jag fången var, han halp mig ut, Gaf frid uti mitt hjärta, Han på min ångest gjorde slut Och lindrade min smärta. Jag derför sjunger först och sist: Pris vare dig, o Jesus Krist.

3. Jag stod uppå förderfvets brant, Men han mig handen räckte. Min nöd var honom väl bekant, Mot mig sin famn han sträckte. Jag får nu hvila i hans famn Och prisar glad hans dyra namn.

4. Jag naken var, han klädde mig I sköna högtidsdrägten. Ack snart han hemtar mig

till sig, Och uti morgonväkten Af evighetens nya dag Jag sjunger: evigt frälst är jag.

5. Jag fattig var, han gjort mig rik, Han mig till barn upptagit, Och en gång blir jag honom lik, Ty han mig ren har tvagit Och renar dagligt i sitt blod Och gifver tröst och hopp och mod.

6. Se jag var död, mig lif han gaf. Jag får i Jesus lefva, Han leder med sin käpp och staf, Ej skall mitt hjärta bäfva. Och om en liten, liten tid Jag får gå hem i evig frid.

A. G. Lindqvist.

Farväl till verlden.

166. Yrande verld, med din glädje farväl! Ren allt för länge du dårat min själ, Aldrig jag mer nu vill följa din stråt, Syndarens njutningar sluta med gråt. Ack för ett ögonblicks nöje här blott Blifver den eviga pinan din lott.

2. Ungdomens rosor jag strödde för dig, Tänkande då, att du älskade mig. Sjelf dock bedragen, du grymt mig bedrog. Nu af din sällhet mitt hjärta fått nog. O att min Jesus så trolöst jag glömt Och om en himmel i verldslifvet drömt.

3. Konungars konung mig kallat till sin, Skrifvit mitt namn uti lifsboken in, Friköpt jag är genom frälsarens blod, Badar hvar dag i den renande flod. Friden regerar i hjärta och tjäll, Herren sig fröjdar, och jag är så säll.

4. Vännen för andra, som älskade så, Att han i döden för mig ville gå, Vill jag nu följa. Han blifvit mitt allt. Nåden ger lifvet en himmelsk gestalt, Se jag är fri, jag som förr var en träl, Derför, o verld, med din lycka farväl!

N. Frykman.

RENING I JESU BLOD.

Jesu sår.

167. Jesus, djupa såren dina, Dina qval, din bittra död, Gifva i lifsdagar mina Tröst i kroppens, själens nöd. Faller något ondt mig in, Tänker jag på pinan din. Derutaf kan jag väl hemta, Att man skall med synd ej skämta.

2. Ville verlden hjärtat föra På den väg, der hon är van Själars frid och hopp att störa, Skådar jag din marterban, Törnet som dig stinger hvast, Korset der du naglas fast. Så kan jag i andakt blifva, Onda lustars makt fördrifva.

3. Har jag dig i hjärtat inne, All min sällhets källa vid, Ingen sveda når mitt sinne, Ingen oro stör min frid. Herre, när jag hafver dig, Intet mer kan fattas mig. Den sitt allt i dig har funnit, Han har lyckligt öfvervunnit.

Augustinus.

Här en källa rinner.

168. Här en källa rinner, Säll den henne finner! Hon är djup men klar, Gömd men uppenbar

2. Om du der är tvagen, Är hvar fläck borttagen, Ty den källan god Är Immanuels blod.

3. Röfvaren i nöden Der fann lif i döden. Jag, så ond som han, Samma balsam fann.

4. Dyra lifvets källa, Du skall evigt svälla. Evigt lyckosam Skall din flod gå fram.

5. Kranka skall du bada, Göra sorgsna glada, Tills du lammets brud Klädt i snöhvit skrud.

6. Sen jag, döda, kalla, Såg i tron dig svalla, Rör min tunga sig, Sjunger helst om dig.

7. Jesus vill jag sjunga, Tills min stumma tunga Göms i graf, och jag Skåda får din dag.

8. Ty mig, sämsta, ringa, Du ock lön vill bringa. Du åt mig ock har Köpt en harpa klar.

9. Som du skänkt den gåfvan För ditt lof derofvan, Du för himmelen Stämt och strängat den.

10. Der skall faderns öra Fröjda sig att höra Mig uti din famn Sjunga blott ditt namn.

Betty Ehrenborg.

Hvit som snö.

169. Ack Jesus, jag längtar att helt blifva din, Så kom och för evigt mitt hjärta tag in, Att intet i verlden må mer mig förströ. Ja två mig, att hvit jag må blifva som snö, Hvit såsom snö, ja hvit såsom

snö, Ja två mig, att hvit jag må blifva som snö.

2. Låt ej något syndigt i mig blifva qvar, Utplåna med blodet hvar fläck, som jag har. All glädje i världen ju vissnar som hö. Så två mig, att hvit jag må blifva som snö.

3. O Jesus, se ned från din himmelska höjd Och hjälp mig att offra mig helt och med fröjd, Förläna din kraft åt det vacklande rö. Ja två mig, att hvit jag må blifva som snö.

4. O Jesus, så träder jag bedjande fram Och lägger mig ned invid korsträets stam. Där täcktes för mig du ju blöda och dö. Så två mig, att hvit jag må blifva som snö.

5. Och aldrig från bedjande vände du dig, Så kom och förnya mitt hjärta i mig, Ryck bort hvarje orent, uppspirande frö Och två mig, att hvit jag må blifva som snö.

J. Nicholson.

Den brustna klippan.

170. Klippa, du som brast för mig, Låt mig gömma mig i dig. Vattnet, blodet, hvilket går Från din stungna sidas sår, Rene i sin himlasaft Mig från syndens skuld och kraft.

2. Med min svett och möda jag Aldrig fyller upp din lag. Om mitt nit ej blefve matt, Om jag gräte dag och natt, Syndens fläckar stå dock qvar. Blott i dig jag frälsning har.

3. Intet kan jag gifva dig. Till ditt kors jag sluter mig, Naken, dig om kläder ber, Hjälplös, upp till nåden ser. I din lifsvåg låt mig twås, Herre, annars jag förgås.

4. Vid hvad flyktigt andedrag Och när jag skall dö en dag, När till okändt land jag går, När inför din dom jag står, Klippa, du som brast för mig, Låt mig gömma mig i dig.

A. M. Toplady.

Tröst i blodet.

171. Hvarje stund vid Jesu bröst Får jag njuta frid och tröst. Äfven när min tro är svag, Tröst i Jesus eger jag. Tröst i blodet hvarje stund, Hvilken säker ankargrund! Hände hvad som hända vill, Evigt hör jag Jesus till.

2. Ljus af Kristi klarhets ljus Lyser i mitt hjärtas hus. Han mig leder med sin hand Genom detta ökenland.

3. Sång, när Jesus gläder mig, Bön, när han fördöljer sig! Uti fara städs han vill Hjärtats nödrop lyssna till.

4. Lita på hans dyra namn, Ljufligt somna i hans famn, Bäras in i himlens slott, Det är barnens sälla lott.

Källan.

172. Stilla, ljuflig, underbar, Väller fram en källa klar, Fadershjärtats varma slag Drifver ådern dag från dag. Fjärran dold den källan låg, Men likväl dess friska våg Till de fallna väg sig bröt, Frid i deras hjärtan göt.

2. Törstande få dricka der, Lif åt döda hon beskär, Svalka, läkedom och tröst Ger hon åt ett krossadt bröst. Törstar du, så kom i dag, Drick i djupa, fulla drag. Du skall finna redan här, Huru ljuflig Herren är.

3. Till en hvar, till hög och låg, Slingrar sig dess klara våg För att äfven på sin färd Hinna hedningarnas verld. Så hon lif och salighet Bjuder åt en mänsklighet, Som helt hjälplös skall förgås, Om ej af dess våg hon nås.

4. Och en hvar, som druckit har Af den källan underbar, Skall i härlighetens land Bo vid sjelfva flodens strand. Der man inga tårar ser, Der man ej skall törsta mer, Der man evigt dricka skall Af den källans rika svall.

Det dyra blodet.

173. När på det blodbestänkta kors I tron jag skåda kan, Jag mins med fröjd det dyra blod, Som en gång för mig rann. O det dyra lammets blod, Hur ljuft att se uppå Dess undersköna, röda flod, Som rann för mig också!

2. O hvilket kors, det tunga kors, Som Jesus för mig bar, Då på det dystra Golgata Han pint och sargad var!

3. Hur lätt, hur lätt det dyra kors För mig nu vordet är! Då jag det bär i Jesu spår, Mig kronan vinkar der.

4. En silkesdrägt, så hvit och skön, Och

segerpalm i hand Och lifvets krona, allt blir mitt Uti Immanuels land.

5. Och ögat fuktas, då jag ser I allt mitt vandringslopp, Hur Herrens nåd mig leder städs Och riktar blicken opp.

Helsokällan.

174. Helsokällan flödde Ifrån nåden fram, När vår Jesus blödde Uppå korsets stam.

2. Skriften höres ljuda: Hon är öppen, fri. Hvem kan mig förbjuda Bada deruti?

3. Helsa kan hon gifva Och den sorgsne frid, Trötta kan hon lifva, Kraft hon ger i strid.

4. När mitt hjärta gråter Under sorgen tung, Flyr jag dit, och åter Känner jag mig lugn.

5. Hon är min förtjusning, Här är jag så säll. Vid den källans susning Somnar jag hvar qväll.

6. Morgon när jag vaknat Läskar jag mig här. Aldrig har jag saknat Fröjd och glädje der.

C. A. S.

BÖN.

Tröst under Guds vingar.

175. Gud, vår Gud och fader kär, O hur dyr din godhet är, Att vi arma få i ro Under dina vingar bo!

2. Af din himmels håfvor vi Mättade och nöjda bli. Du oss, Herre, huld och god Skänker sällhet som en flod.

3. Ty hos dig, vår Gud och far, Flödar lifvets källa klar. Pris ske dig, att vi också Ur den källan dricka få.

4. När den tunga, mörka skyn Döljer hemmet för vår syn, Låt oss, Gud, vår frälsare, Ljus uti ditt ljus då se.

5. Herre, bred din godhet ut Öfver oss och tag till slut Hela barnaskaran in Uti himlaglädjen din. *J. Blomqvist.*

Mitt hjärta, fröjda dig.

176. Mitt hjärta, fröjda dig, må själ och sinnen röras. Låt andakt af din bön allt upp i himlen höras. Ty fadern bjuder dig, dig kallar ock Guds son Att träda tröstligt fram inför sin nådatron.

2. Det är din fader kär, som dig befaller bedja, Din broder är ock den dig vill din bön tillstädja, Din tröstare hvad än du bedja skall dig lär. Alltså med ödmjukt hopp till Gud din suckan bär.

3. Du ser Guds hjärtelag, låt dig deraf beveka. Hans mun, hans dyra ord kan dig ej något neka. Hvad dig omöjligt syns, det vill hans fadershand Dig gifva, ja ock mer än du ens tänka kan.

4. Så kommer jag, min Gud, i Jesu namn rätt glader Och säger i fast tro: jag är ditt barn, min fader. Jag beder, tror och vet, att du min bön upptar. Du vill, du kan, du gör hvad du mig lofvat har. *J. Olearius.*

Skrif i mitt hjärta in.

177. Skrif i mitt hjärta in, Att jag är evigt din. Hjälp att jag gör din vilja, Flyr hvad oss kan åtskilja Och sist det lif får njuta, Som ingen död skall sluta.

J. Heerman.

Ack Herre Jesus, hör min röst.

178. Ack Herre Jesus, hör min röst, Gör dig ett tempel i mitt bröst, Uti mitt hjärta blif och bo, Så har jag tröst och evig ro.

2. Låt aldrig mig förgäta dig. Ditt namn ske pris evinnerlig. Ditt namn med fröjd jag lofva vill, Förläna mig din nåd därtill.

3. Ära ske Gud uppå hans tron, Som oss har skänkt sin ende son. Nu mänskors röst och änglars kor Lofsjunge den i höjden bor.

M. Luther.

O Gud, all sannings källa.

179. O Gud, all sannings källa, Jag tror ditt löftesord. Hvad du har sagt skall gälla I himmel och på jord: Åkalla mig i nöden, Så får du hjälp af mig. Ja Herre, intill döden Vill jag åkalla dig.

2. Hvad lindring i min smärta Att trösta på din nåd Och anförtro mitt hjärta Åt dina visa råd! När du mig bedja lärde I Jesu Kristi namn, Du åt mitt hopp beskärde En fristad i din famn.

3. Och hvad mitt hjärta beder, Det vet jag att du hör, Och hvad mitt väl bereder, Det vet jag att du gör I nödens högsta smär-

ta Din hjälp mig närmast är. Jag vet, att på ditt hjärta Du mina sorger bär.

4. Jag skall ej öfvergifva Den enda tröst jag har. Jag skall ej tröttad blifva Att sucka till en far. Förtviflan vike fjärran, Till afgrund bär dess stig. Jag släpper icke Herren, Förrn han välsignar mig. *P. O. Nyström.*

Min bön.

180. Mer helighet gif mig, Mer innerlig fröjd, Mer kraft öfver synden, Mer nåd att bli nöjd, Mer tro på dig, Jesus, Mer nit för din lön, Mer allvar att verka, Mer kraft i min bön.

2. Mer tacksamhet gif mig, Mer tröst vid ditt bord, Mer mod för din ära, Mer ljus i ditt ord, Mer vilja att lida, Mer nåd att bli vis, Mer ömhet och kärlek, Allt blott till ditt pris.

3. Mer ödmjukhet gif mig, Mer stillhet och hopp, Mer rening från synden, Mer längtan dit opp, Mer nyttig nu gör mig, Mer fast på min stig, Mer skicklig för himlen, Mer, Jesus, lik dig. *P. P. Bliss.*

Hjärtats längtan.

181. Herre, mitt hjärta Längtar i stillhet till dig. Lindra min smärta, Lifva och vederqvick mig.

2. Salig i hoppet, Låt mig, o Jesus, blott ej Tröttna i loppet Och bli tillbaka, ack nej!

3. Håll mig vid handen, Gif mig allt stapp-

lande till Och gör blott anden Villig att gå dit du vill.

4. Göm mig för flärden, Göm mig, ack göm mig i dig. Glädjen i världen Är ingen glädje för mig.

5. Herre, bevara, Herre, välsigna mig du. Lyse ditt klara, Vänliga anlete nu.

Lina Sandell.

Fram en suck sig smyger.

182. Fram en suck sig smyger, Hörd af ingen vän, Dock likt dufvan flyger Den mot himmelen.

2. Uti nödens timma Själen ser dit opp, Längtar att förnimma Gud, sin hjälp, sitt hopp.

3. Gud i ordet åter Låter höra sig, Bjuder den, som gråter: Kom, ack kom till mig.

4. Helsar dem för sälla, Som från jordens grus Färden hemåt ställa Upp till faderns hus.

5. Kraft mig Jesus gifve I hvar pröfningsstund. Städse jag förblifve Fast i hans förbund.

6. Allt han mig förlåter, Som jag brutit har, Mig förklarar åter, Att han är min far.

7. Derför är jag salig Uti Jesu namn Och får fröjd otalig Sist i himlens hamn.

Kom, du nådens källa rika.

183. Kom, du nådens källa rika, Till ditt lof mitt hjärta stäm. Dina flöden aldrig svika, Högt jag vill besjunga dem. Lär mig någon ljuflig visa, Någon him-

melsk melodi, Att jag må din kärlek prisa, Som från domen köpt mig fri.

2. Här vill jag mitt Ebeneser Resa, ty du halp mig hit, Och mot hemmet nu jag reser. Du mig hjälper också dit. När jag låg i mitt elände, Du mig sökte, huld och god, När mitt hjärta vreden brände, Du mig löste med ditt blod.

3. Ack jag mycket har att nåden Tacka för hvarenda dag. Herre, som en kedja må den Binda mig vid ditt behag. Jag till synd är så benägen, Till att fara vill så böjd. Tag mig, gör mig till din egen Och mig göm till himlens fröjd. *R. Robinson.*

Som törstig hjort.

184. Som törstig hjort vill läska sig Vid svala källans våg, Så längtar, Gud, min själ till dig Och till din ljufva nåd. Som törstig hjort till källans våg, Så står, o Gud, till dig min håg. Som hjorten längtar läska sig, Så längtar, Gud, min själ till dig.

2. Nu efter dig, du lifvets Gud, Min själ är törstande. Ack när får jag det glada bud Att se ditt anlete?

3. Jag tänker på den sälla tid, Då du, o Gud, var när, Då hvarje hjärta sjöng din frid; Dock jag än lycklig är.

4. Var ej orolig, o min själ, Tro Gud, var glad och sjung Hans pris ännu, som allt gjort väl, Din frälsare och kung. *H. F. Lyte.*

Något för Jesus.

185. Du, som af kärlek dog, Jesus, för mig! Intet jag hålle då Undan för dig. Nej tag mig, Herre, fatt Så med din kärlek, att Hjärtat må offra gladt Något för dig.

2. Du, som i korsets död, Utgafs för mig, Jesus, af nåd mig sänd Kraft ifrån dig Nöjd med mitt kors att gå, Prisande dig, och så Göra, fast svagt, ändå Något för dig.

3. Skapa ett hjärta rent, Herre, i mig, Att jag må hvarje dag Lefva för dig, Helande något sår, Vinnande något får, Görande, hvart jag går, Något för dig.

4. Allt hvad jag är och har, Gåfvor af dig, Allt uti fröjd och sorg Tag det af mig. Och när i himlens höjd Jag får dig se med fröjd, Ärfver jag, evigt nöjd, Allting hos dig.

S. D. Phelps.

Hör mig, o fader.

186. Helige fader, böj ditt öra neder, Lyssna till barnet, som i stoftet beder, Fattig, eländig nu för dig jag träder. Hör mig, o fader.

2. Håll mig, o Herre, ständigt vid det ena, Att jag må frukta, älska, lyda, tjäna Dig af allt hjärta, dig, min Gud, allena. Hör mig, o fader.

3. Blif mig, o Herre, alla dagar nära, Du som har lofvat att till åldern bära, Hjälpa, upplyfta, trösta dina kära. Hör mig, o fader.

J. Blomqvist.

Fräls, Jesus, fräls.

187. Fräls, Jesus, fräls. Med andens pingsteld kom, Gif salighet af höjden ned, Besök hvar själ, drag alla med. Fräls, Jesus, fräls. Fräls, Jesus, fräls.

2. Fräls, Jesus, fräls. Din nåd gör uppenbar, Låt hvar bekymrad syndare Få se, att du är frälsare.

3. Fräls, Jesus, fräls. Res upp ditt korsbanér Ibland oss här, kom till oss in Och gör hvar själ nu helt till din.

4. Fräls, Jesus, fräls. Gör hvarje fånge lös, Gif blinda syn, de döda lif, De sörjande din frid ock gif.

5. Fräls, Jesus, fräls, Och äran skall bli din, Ty du allena värdig är Ha tack och pris, o Herre kär.

Bönesuckar.

188. Jesus, gör mig stilla, stilla, Slut mig närmare ditt bröst. Då mig satan vill förvilla, Låt mig höra blott din röst.

2. Tala till mitt trötta sinne, Sänk i hjärtat ljuflig ro. Städse bofast blif der inne, Upptänd kärlek, hopp och tro.

3. Varna mig vid hvarje fara. Då jag tanklöst ilar fram Mot en hemlig, dödlig snara, Ryck mig undan, o Guds lam.

4. Tjusar mig fåfängligheten, Visa då din korsgestalt, Lär mig fatta hemligheten Att med dig dö bort från allt.

5. Jesus, tag min egen vilja, Låt den så

gå upp i din, Att ej något oss må skilja. Helt jag trängtar att bli din. *Selma Lagerström.*

Åt Jesus helt.

189. Dyraste Jesus, dig vill jag älska, Dig som i döden älskade mig, Dig vill jag lyda, dig vill jag tjäna, Gifva mig villigt, Herre, åt dig. Dig vill jag lyda, dig vill jag tjäna, Gifva mig villigt, Herre, åt dig.

2. Gif mig, o Jesus, mer af ditt sinne, Gör mig saktmodig, ödmjuk och mild. Gif du mig kärlek, mod att försaka, Intryck hos mig din heliga bild.

3. Tag mina händer, tag mina fötter, Öga och öra tag, Herre kär. Hela mitt hjärta vill jag dig gifva, Dyraste Jesus, din blott jag är. *J. Blomqvist.*

Gå till Gud i bön.

190. Tänk en sådan vän som Jesus, Hvilken brudgum rik och skön! Tänk hvad förmån att få bära Allting fram till Gud i bön! Ack hur ofta vi oss sarga, Möda, sträfva utan lön, Derför att vi icke bära Allting fram till Gud i bön!

2. Är du svag och sorgbetungad, Fruktar du för syndens lön, Jesus än ju öppnar famnen, Gå med allt till Gud i bön. Har af jordens falska löften Du ock gjort ett sorgligt rön, Kärlek, tröst och hjälp du finner, Om du går till Gud i bön.

3. Om ock frestelser oss trycka, Mognade

af syndens frön, Dock vi ej må fälla modet, Bär det fram till Gud i bön. Ingen vän vi ha så trogen, Alla andra äro rön, Jesus känner all din svaghet, Gå med allt till Gud i bön. *H. Bonar.*

Gode herde, led och bär oss.

191. Gode herde, led och bär oss, Lys oss med ditt klara ord. Uti nödens stund blif när oss, Duka oss ditt rika bord. Dyre Jesus, dyre Jesus, Vårda sjelf din egen hjord. Dyre Jesus, dyre Jesus, Vårda sjelf din egen hjord.

2. Du rår om oss, o så tag oss Sjelf om hand i nöd och strid. Gå vi vilse, Herre, drag oss Åter hem och var oss blid. Dyre Jesus, dyre Jesus, Hör oss, hjälp oss, gif oss frid.

3. Du vill oss ju ej förkrossa. Fast vi syndat mot dig så, Du har nåd att oss förlossa, Kraft att rena oss också. Dyre Jesus, dyre Jesus, Bittida till dig vi gå.

4. Tidigt lär oss dig att söka, Tidigt göra ditt behag Och vår tro och kärlek öka Mer och mer för hvarje dag. Dyre Jesus, dyre Jesus, Sist oss alla till dig tag. *Dorothy Thrupp.*

Dufvans enda tillflykt.

192. Jesus, låt din rädda dufva Åter hvila ut hos dig. Denna jord har ingen tufva, Der hon trygg kan hvila sig, Och hon längtar, och hon längtar Hem från öknens mörka stig.

2. Färden är så full af faror, Vägen, ack den är så smal, Och på satans många snaror Är det aldrig något tal. Och så bär det, och så bär det Slutligt genom dödens dal.

3. Uppehåll och stärk då modet, Såsom du det ensam kan. Lär mig ständigt se på blodet, Som för mina synder rann. Ack det blodet, ack det blodet, Hvari lif och frid jag fann!

4. Låt din ande städse leda Alla mina företag. Ack jag kan ej sjelf mig freda För mitt kött en enda dag. Kom, o Jesus, kom o Jesus, Var min kraft, ty jag är svag.

5. Låt ej synden, låt ej flärden Söfva och bedåra mig. Ack för hela vida verlden Vill jag icke mista dig. Du allena, du allena Leder mig den rätta stig.

6. Gör mig stilla, gör mig stilla, Göm mig djupt i dina sår. Der kan det ej gå mig illa, Hur det än i verlden går. I det nästet, i det nästet, Ack hur väl din dufva mår!

Lina Sandell.

Kom, Herre Jesus.

193. Kom till mitt kalla, Domnade sinne. Afgudar alla För dig försvinne. Kom att befalla Ensam der inne, Kom, o min Jesus.

2. Kom, du min kära, Mig att besöka. Tron värdes nära, Kraften föröka. Värdes mig lära Allt hos dig söka. Kom, o min Jesus.

3. Kom, när jag glädes, Kom ock i nöden, Kom, när jag rädes Eviga glöden. Kom, var tillstädes Nu och i döden. Fräls mig, o Jesus.

4. Väl oss, du komma Skall uti ära. Väl dina fromma, Väl dina kära! Snart värdes komma, Vare du nära, Komme du, Jesus.

Betty Ehrenborg.

En liten stund med Jesus.

194. En liten stund med Jesus, O hvad den jämnar allt Och ger åt hela lifvet En ny och ljus gestalt! När jag är trött af vägen Och allt, som möter mig — En liten stund med Jesus, Och allt förändrar sig!

2. En liten stund med Jesus, När synden gör mig ve Och otron vill mig hindra Att blott på ordet se — En liten stund med Jesus, Och bördan lyftes af Och faller från min skuldra I Kristi öppna graf!

3. En liten stund med Jesus, Och hjärtats oro flyr, Och blicken vändes åter Från jordens små bestyr Till lifvets verkligheter, De ting som ej förgås, När himlarna och jorden Af sin förvandling nås!

4. En liten stund med Jesus, Hvad frid den har med sig, När kärlekslösa domar Af mänskor såra mig! När missförstådd och sargad Från vänners krets jag går, En liten stund med Jesus Dock helar alla sår.

5. En liten stund med Jesus, Hvad kraft den har med sig, Hvad lust den ger att vandra På Herrens viljas stig, Hvad mod den ger

att lefva Och lida för hans namn I ljuflig försmak redan Af hvilan i hans famn!

6. Så gif mig, käre Herre, Ja gif mig ofta då En liten stund med Jesus I hemmets tysta vrå. Mitt hjärtas djupa längtan Är denna enda blott: En evighet med Jesus Och allt, ja allt är godt. *Lina Sandell.*

Mer af ditt sinne.

195. O Jesus, du fröjdar mitt hjärta, Din godhet är bättre än lif. Ehvad du ger lust eller smärta, Blott mer af ditt sinne mig gif.

2. Behåll mig hvar dag i din fruktan Och spara ej heller på mig, Du helige ande, den tuktan, Som drager mig närmare dig.

3. Förändra och helga mitt sinne, Förnya mitt hjärtas begär. Låt synden ej råda der inne, Låt verlden ej blifva mig kär.

4. Du kan i all sanning mig leda, Så led mig, ack led mig till dig. Du känner min krankhet, min sveda, Ty en gång du bar den för mig.

5. Ack värdes i blodet mig rena, Gif lust till det du har befalt. Gif enhet, o Gud, i det ena, Men kärlek, ack kärlek i allt.

Lina Sandell.

Bönesuckar.

196. Jesus, låt din död och smärta Städse för mitt minne stå, Gjut din kärlek i mitt hjärta, Låt mig helt ditt sinne få.

2. O du ser, hur ondskan rasar, Mörk och

törnig är min stig. För mig sjelf jag ofta fasar. Herre Jesus, hjälp du mig.

3. Låt ej verlden mig förvilla, Satan aldrig fålla mig. Gif mig nåd att vara stilla, Herre Jesus, städs hos dig.

4. Tag mitt hjärta, tag mitt sinne, Tag mitt öga, tag min hand. Gode Gud, ack bo här inne, Led mig till ditt sälla land.

5. Tack, o fader, att det lider, Pröfvotiden snart är slut. Ännu endast några strider, Sedan får jag hvila ut. *N. Frykman.*

Mig också!

197. Gud, jag hör hur torra länder Riklig nåd från höjden få. Ymnigt regn ditt folk du sänder, Låt mig några droppar få. Mig också, mig också, Låt mig några droppar få.

2. Värdes, fader, mig ej glömma, Fast jag syndat mot dig så, Att du kunde mig fördöma. Låt ock mig benådning få. Mig också, mig också, Låt ock mig benådning få.

3. Jesus kär, gå ej förbi mig, Dina armar kring mig slå. Kom och tag din boning i mig, Kalla, hemta mig också. Mig också, mig också, Kalla hemta mig också.

4. Ande god, gå ej förbi mig. Syn af dig de blinda få. Tron på Jesus stärk uti mig, Mod att fram i striden gå. Mig också, mig också! Mod att fram i striden gå.

5. Upp till helig kärlek tänd mig, Uti blodet ren mig två, Nåd och kraft från höjden

sänd mig Att till änden fast bestå. Mig också, mig också! Att till änden fast bestå.

6. Glöm ej mig, mig bär till hjorden, Att vid dig jag fästas må. När du vattnar torra jorden, Gud, min själ välsigna då. Mig också, mig också! Gud min själ välsigna då.

Elizabeth Codner.

O bönestund för mig så kär!

198. O bönestund för mig så kär, Då från en verld af tungt besvär Jag till min faders famn får fly Med hvad som helst mig här kan bry! I tider utaf sorg och nöd Jag ofta funnit hjälp och stöd, Då du mig förde Herren när, Du bönestund för mig så kär, Då du mig förde Herren när, Du bönestund för mig så kär.

2. O bönestund för mig så kär, För visst din vinge bönen bär Till honom, som ej ljuga kan Och derför tager bönen an! O söken mig, så har han sagt, Och tron mitt ord, min nåd, min makt. Så lägg för honom allt besvär, Du bönestund för mig så kär.

3. O bönestund för mig så kär, Din tröst jag njute ständigt här, Tills jag får se från Pisgas höjd Mitt hem och svinga upp med fröjd, Då jag får släppa köttets skrud För att förklarad bo hos Gud. Då ropar jag i flykten der: Farväl, du bönestund så kär! *W. W. Walford.*

Jesus, tag mitt hjärta.

199. Jesus, tag mitt arma hjärta, Tag det, sköt det, som du vill. Se

med all min synd och smärta Hör jag dig ju evigt till. Ond, förderfvad, skuldbelastad, Utan lif och frid i mig, Är jag, o min Jesus, kastad Från min moders lif på dig.

2. Armod blott jag alltid hade, Du är rik och mäktig, du. Du, som svedan på dig lade, Är ock lika huld ännu. När då synden mig förskräcker, Lär mig se i tron på dig, Du som skulden öfvertäcker Och är gjord till synd för mig.

3. Hvad du gjort för evigt gäller, Du är min rättfärdighet. Lagen mig ej mer nu fäller, Sen du blef min helighet. O hvad vill jag mer begära, Sen jag nu förstått ditt råd? Lär mig lefva till din ära, Lär mig sjunga om din nåd.

4. Lär mig taga dig på orden Utan alla om och men Och låt ingen makt på jorden Binda mig på nytt igen. Med din trohet mig bevara Och behåll mig verkligt fri, Att jag ej i någon snara Må försåtligt fångad bli.

5. Må då jord och himmel falla; Löftesordet står dock fast. För den nyckeln springa alla Lås och reglar upp med hast. Ack det gäller ju din ära Att fullborda hvad du sagt! Låt din ande städs mig lära Att på nådens ord ge akt.

6. Sen må alla känslor fara, Sjelfva saken står dock qvar, Och den må väl lycklig vara, Som sitt allt i dig blott har. Hvad jag än på jorden mister, Sköter du väl om mig så, Att,

när lefnadstråden brister, Sjelf du står mig qvar ändå. *Lina Sandell.*

Gå ej mig förbi.

200. Jesus kär, gå ej förbi mig, Låt mig bönhörd bli. Då åt andra nåd du skänker, Gå ej mig förbi. Jesus, Jesus, låt mig bönhörd bli, Och då andra du uppväcker, Gå ej mig förbi.

2. Låt ock mig vid nådatronen Finna himmelsk ro. Då jag sjunker ned förkrossad, Herre, lär mig tro.

3. Blott uppå ditt ord jag kommer Och din nåd begär. Hela mitt beklämda hjärta, Fräls mig som jag är.

4. Du är all min glädjekälla, Mer än lif för mig. Hvad i himlen, hvad på jorden Har jag utom dig! *Fanny J. Crosby.*

Tätt vid korset.

201. Tätt vid korset, Jesus kär, Hjälp mig städse blifva, Vid den helsoflod, som der Lif en hvar vill gifva. Korset blott, korset blott Vare städs min ära, Tills dig täcks på himlens strand Hvila mig beskära.

2. Tätt vid korset först mig fann Nåden underbara, Tätt vid korset först jag såg Morgonstjärnan klara.

3. Tätt vid korset, o Guds lam! Ställ dess bild framför mig Och att i dess skugga gå Ständigt villig gör mig.

4. Tätt vid korset städs jag vill Hoppas, bida, vaka, Tills jag frälst på himlens strand Evig fröjd får smaka. *Fanny J. Crosby.*

Vid bönestunden.

202. Herre Jesus, när du sade: Bedjen, och I skolen få, Hvilken dyr klenod du lade Uti våra händer då! Du som rik i nåd för alla Hjälper dem ditt namn åkalla, O låt nådens skurar falla, Så att öknen blomstra må. O låt nådens skurar falla, Så att öknen blomstra må.

2. Låt din andes milda susning Ljuft förnimmas denna stund, Att ej lögnens falska tjusning För oss bort från ordets grund. Sänd ditt ljus, det underbara. Dina rätter själf förklara. För alltmer din barnaskara In uti din nåds förbund.

3. Tack och lof för nådens under, Tack för nådens rika bord! O det är ju himlastunder Redan här på syndig jord! Herre, lär oss dig till ära Pryda uti allt din lära. Hör vår bön och var oss nära. Amen är ditt löftesord. *N. Frykman.*

Närmare Gud.

203. Närmare, Gud, till dig, Närmare dig! Om ock ett kors det är, Som lyfter mig, Är blott min själs begär Ständigt att komma här Närmare, Gud, till dig, Närmare dig.

2. Skild ifrån dig, o Gud, Fridlös jag gått. Aldrig i verldens tjänst Hvila jag fått;

Men sen till dig jag flytt, Suckar jag städs på nytt:

3. Om du med blomster strör Lefnadens stig, Eller om sorgens moln Hopas kring mig, Är det mig lika godt, Om det mig förer blott

4. Och när mitt vandringslopp Slutas en gång Och uti frihet byts Jordlifvets tvång, Föres jag vid din hand, Fri ifrån stoftets band.

Sarah F. Adams.

Bön om bevarande.

204. Dyre Jesus, mig bevara I all frestelse och fara. Satan har så mången snara, Låt ej honom fånga mig. Öppna, öppna du mitt öra, Att din röst jag städs må höra Och din vilja alltid göra. Lär mig lefva helt för dig.

2. Gif mig nåd att vara stilla, Låt ej verlden mig förvilla. O du vet, att jag far illa, Då mitt hjärta glömmer dig. Göm mig, göm mig vid din sida, Lär mig der din nåd förbida, Under agan tåligt lida, Nöjd hur helst du sköter mig.

3. Låt mig här i syskonringen Lös och fri från jordetingen Smaka fröjden, känd af ingen, Som ej älskar dina bud. Uppå ordets ängar gröna Och vid Sions källor sköna Värdes mig med nåd bekröna, Kläd mig i din egen skrud.

4. Dina ord och löften trygga Du kan aldrig, aldrig rygga. Jag på dem min frid vill bygga, Ej på egna verk och råd. Så jag eger

tröst i nöden, Fröjd i sorgen, lif i döden, Säkerhet mot afgrundsglöden. Tack, o Jesus, för din nåd! *N. Frykman.*

O käre fader!

205. O käre fader, böj ned ditt öra Och hör vår suckan i Jesu namn. Till dig vi komma med våra bördor Och trygt oss kasta uti din famn.

2. Du ser vår jämmer, o käre fader. Du, Jesus, känner vår stora nöd. Vi gå så tröga, så hårda, kalla, Väck upp oss, Herre, utur vår död.

3. Låt himlasäden i våra hjärtan Djupt sjunka neder och härligt gro. Låt kärleks-elden klart bland oss brinna, Att vi tillsamman i frid må bo.

4. Gif oss, o Herre, ett ödmjukt sinne Och oss beständigt den konsten lär Att utaf hjärtat hvarann förlåta, Som du förlåter, o Jesus kär.

5. O hjälp oss, Herre, i vårt elände Att genast skynda med allt till dig, Ty du har lofvat att alltid hjälpa Och att oss leda den rätta stig.

6. Ditt namn, o Jesus, det helga, dyra, Är och förblifver vårt fasta slott. Dit få vi ila och der beskärmas Mot satans pilar och skarpa skott.

7. Tack, käre fader, för all den godhet, Som du oss arma bevisat har! Tack, Herre

Jesus, vår hulde broder, Att du vår krankhet vår sveda bar!

8. Tack, helge ande, du himladufva, Som oss förkunnar Guds salighet! Ja dig, Gud fader, Guds son och ande Ske, pris och ära i evighet.

J. Blomqvist.

Tätt till dig.

206. Jesus, du min vän den bäste, Jesus, lifvet i mitt lif, Låt med dig mig bo och vandra Och åt mig din ande gif. Drag du mig tätt till dig, Drag du mig tätt till dig. Ja o Jesus, låt min vandring Bli en vandring helt med dig.

2. Ej om jordens tomma ära Beder jag, o Herre kär, Ej om jordens korta fröjder, Ett allena jag begär. Drag du mig tätt till dig, Drag du mig tätt till dig. Gerna vill jag allt fördraga För en vandring helt med dig.

3. För mig sist i nåd, o Jesus, Genom dödens skuggas dal, Öppna för mig perleporten Till din ljusa fröjdesal. Drag du mig tätt till dig, Drag du mig tätt till dig, Tills jag der får evigt lefva, O min Jesus, helt med dig.

Kom, Herre Jesus, kom.

207. Ack hör min bön, bevisa nåd mot mig. Kom, Herre Jesus, kom. Min själ ur djupet ropar efter dig. Kom, Herre Jesus, kom. Jag vandrat har långt borta ifrån dig I synd, men vill nu vända om.

Kom, tag mig nu, jag beder innerlig. Kom, Herre Jesus, kom.

2. Jag har ej rum, för natten intet hus. Kom, Herre Jesus, kom. En blick från dig kan göra natten ljus. Kom, Herre Jesus, kom.

3. Min väg är smal och trött och matt min fot. Kom, Herre Jesus, kom. Jag blickar upp, o blicka mig emot. Kom, Herre Jesus, kom.

4. Min svaga suckan, Herre, ej försmå. Kom, Herre Jesus, kom. Jag ödmjukt ber, att du mig hjälpa må. Kom, Herre Jesus, kom.

Fanny J. Crosby.

Bön till Jesus.

208. Jesus, Jesus, gör mig stilla, Gif mig mer af tålamod, Gif mig mer af frid till själen Och af hvila vid ditt ord.

2. Jesus, Jesus, gif mig allvar, Gif mig ödmjukhet allt mer, Gif mig nåd att tacksamt taga Ljuft och bittert, hvad du ger.

3. Jesus, Jesus, böj mitt sinne Till att bättre tjäna dig. Och af helga fridens ande Värdes mer du gifva mig.

4. Jesus, Jesus, stärk, föröka Tron, som alltid är så svag, Gif mig nåd att städse vandra, Jesus, till ditt välbehag.

5. Jesus, Jesus, tacksam gör mig, Gör mig vaksam, gör mig nöjd, Gif, o Jesus, åt mitt hjärta Under striden frid och fröjd.

6. Jesus, Jesus, gif mig starkhet Endast i

ditt dyra namn. Gif mig mer af ro och hvila, Jesus, i din hulda famn.

7. Jesus, Jesus, gif mig kärlek, Gif mig saktmod, trohet, hopp. Ja, o Jesus, gif mig kronan Efter slutadt vandringslopp.

Det oerfarna barnets bön.

209. Jag arma barn, som litet har erfarit, Som än i strid ej många gånger varit, Mig hjälpe Gud att akta på min gång. Min väg är smal, liksom dess port var trång.

2. Min skatt är stor, ack ja jag lycklig varit Att bli Guds barn, jag frälsning har erfarit Från synd och dom och qval, ja dödens gap. Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3. Min skatt är stor, ack fasansfullt det vore, Om jag min dyra skatt en gång förfore, Om jag en gång i köttet lyktade Och aldrig fick det goda landet se.

4. Gud hjälpe mig att icke tanklöst lefva Min enda pröfvotid och mig invefva I något af den ondes många nät. Ack led mig du, led du hvartenda fjät.

5. Gud hjälpe mig i frestelsernas smärta Och styrke då mitt oförsökta hjärta, Att aldrig jag af någonting förmås Ett steg gå bort från dig, der styrka fås.

6. Gud hjälpe mig att i allt godt tilltaga Och städse tänka på att dig behaga, Att för all synd som för en bråddöd fly, Tillfälle och anledning dertill sky.

7. Gud hjälpe mig min bönevrå ej glöm-

ma, Men ofta tyst hos dig mig undangömma. Ack ve den själen aldrig kronan gifs, Som ute jämt, men sällan hos dig trifs.

8. Gud hjälpe mig försaka hela verlden, Ej finna ro i lustarna och flärden, Men lik en fågel i sitt fria lopp Från jorden lyfta mig allt mer dit opp.

9. Gud hjälpe mig till slut att blifva salig. Här är blott sorg, hos dig är fröjd otalig. När verlden icke mer mig rum vill ge, Ack låt mig då din himmel öppnad se.

10. Då är jag nöjd, då vill jag gerna strida. Mig väntar fröjd, hvi skulle jag ej lida? Kom gerna, kors, du blir ej alltid mitt. En liten tid, och sen är jag dig qvitt!

11. Sen evig ro, ja sen en evig hvila! Ack aftonstund, hur glad jag ser dig ila! Kom, Jesus kär, jag längtar efter dig, Kom, när dig täcks, att hemförlofva mig.

A. M. Gullbransson.

Aftonsuckar.

210. Jesus, gör mig åter stilla Som ett barn vid moderns bröst. Du som aldrig gör mig illa, Gif min ande frid och tröst. Dämpa åter otrons vågor, Tysta egenviljans frågor Med din egen kända röst.

2. Låt din nåd mig öfverskygga Under stridens hetta, lär Mig förgäta hvad tillrygga Utaf ökenfärden är. Låt mig än få sjunga psalmer Under Elims friska palmer Till ditt pris, o Herre kär.

3. Vederqvick mitt hjärta åter, Göm mig hemligt i ditt tjäll. Säg, att du min synd förlåter. O då skall jag blifva säll! Sänd din ande från det höga, Och när sömnen flyr mitt öga, Vaka öfver mig i qväll.

4. Låt mig glad i tron förbida Morgonrodnaden, o Gud, Medan nattens timmar skrida Tyst betrakta dina bud. Snart den stora dagen randas, Då mitt lof med gråt ej blandas, När du hemtar hem din brud.

Lina Sandell.

Drag mig närmare.

211. Jag är din, o Gud, jag har hört din röst, Hört ditt kärleksbud till mig. O men drag mig dock med din andes nåd Städs allt närmare till dig. Drag mig, drag mig närmare alltjämt Till ditt kors, o Herre kär. Drag mig, drag mig, drag mig närmare alltjämt, Tills jag ser dig, som du är.

2. Helga, afskilj mig till din tjänst, att jag Prisa må i allt din nåd. Låt min vilja så helt gå upp i din, Att jag älskar blott ditt råd.

3. O hvad salig fröjd att på jorden ren Hafva sällskap med sin Gud, Att som vän till vän i hvad nöd som helst Fritt få skicka honom bud!

4. Ack din kärleks djup och din kärleks höjd Kan jag dock ej fatta fullt, Förrän der hos dig du ock sluter mig I din öppna famn så huldt.

Fanny J. Crosby.

Min nåd är nog för dig.

212. Hur ofta, när jag skriat högt: O Gud, förlossa mig Från det och det, han hviskat blott: Min nåd är nog för dig.

2. Och när jag frågat: skall dock ej Min strid ock lägga sig? Jag samma hviskning fått till svar: Min nåd är nog för dig.

3. Tag blott det törnet, som du vet, O Herre, från min stig, Jag bedt, men fått till svar alltjämt: Min nåd är nog för dig.

4. Säg till hvar skyhög våg ännu Ditt gamla: stilla, tig! — Nej icke det, han sagt mig blott, Min nåd är nog för dig.

5. Så hjälp mig, Herre, tro ditt ord Och hvila helt vid dig Och sjunga, hvad mig möter än: Din nåd är nog för mig.

Lina Sandell.

Bönesuckar.

213. Käre fader, böj ditt öra Ned till barnet på din jord Att dess rop ur djupet höra Och dess suckar utan ord.

2. Herre, tag mitt arma hjärta I din skugga år från år, Göm det under fröjd och smärta, Jesus, uti dina sår.

3. När jag köld och hårdhet känner, Smält, o Herre, hjärtats is, Och när luttringselden bränner, Stå mig bi, ditt namn till pris.

4. Lär mig troget samla, söka Hvad ej verlden aktar stort, Himlaskatterna föröka Mer, än hitintills jag gjort.

5. Lyse klar din kärleks låga, Ordet om förlåtelsen. Ty mig syndaminnen plåga Städse om och om igen.

6. Kom med kärlek, saktmod, lydnad, Tålamod och ödmjukhet Och barmhertighetens prydnad Uti din rättfärdighet.

A. W. Hellström.

Undan allt.

214. Jesus, låt mig hvila ut Från mig sjelf och hela verlden, Ja från stormen under färden I din hulda famn till slut.

2. Göm mig undan mänskors dom, Undan allt, som här mig kränker, I den frid, som du blott skänker Åt de dina, Herre from.

3. Gif och tag sen hvad du vill, Blott jag din får evigt vara, En ibland den sälla skara, Som ditt rike sist hör till. *Lina Sandell.*

Kom, Herre Jesus.

215. Jesus, kom att hos mig blifva, Ljus och råd och hjälp mig gifva, Sanning, frid och tröst. Kom att till mitt hjärta tala, Kom, o kom att mig hugsvala Med din ljufva röst.

2. O jag kan så lätt mig villa, Själens frid så lätt förspilla, Mista hopp och tro! Då jag icke hos dig hvilar, Vilja satans många pilar Ej mig lemna ro.

3. Tag mitt hjärta, tag mitt sinne, Öga, öra, kunskap, minne I din vård och vakt. Låt

mig intet steg mer taga, Som kan bort från dig mig draga, Haf uppå mig akt.

4. Blif mig mer än fader, moder, Mer än vänner, syster, broder, Mer än ära, namn. Låt det bli min högsta ära, Jesus, att din smälek bära, Hvila i din famn.

5. Tag mitt hjärta, Jesus käre, Ljufligt mig i famn du bäre. Se jag är din lön. Mig du köpt med blod och pina, I din krona jag skall skina, En juvel så skön.

6. Men om jag skall målet hinna, Kronan, riket, palmen vinna, Måste du ock sjelf Ständigt, ständigt mig bevara, Tills jag frälst ur hvarje fara Bor vid lifvets elf. *Olga Holmen.*

BEKÄNNELSE.

Jesus är mitt lif, min helsa.

216. Jesus är mitt lif, min helsa, Jesus är min nådastol, Jesus är min sköld och sol. Han allena kan mig frälsa. Mig hans kärlek nåd beskär: Jesus högst mitt goda är.

2. Utan Jesus jag förderfvas, Utan Jesu nådesken Är mig allt till ångest, men. Lif i tron kan ej förvärfvas, Om ej Jesus kraft beskär, Han som allt mitt goda är.

3. Har jag Jesus i mitt hjärta, Se då har jag glädjen all, Som mig evigt hugna skall. Jag ej fruktar någon smärta, Medan Jesus är mig när Och mitt högsta goda är.

4. Jesus, hjärtats glädjekälla, Du igenom tron är min, I ditt blod är jag ock din. Mig ej kött, ej verld skall fälla, Eller hela mörkrets här. Jesus, du mitt goda är.

5. Din, min Jesus, vill jag blifva Här i tid och evigt der, Ty du är min Jesus kär. I min död skall du mig lifva. Jag för ingen rädes här. Jesus, du mitt goda är.

6. Jesus är mig allt i alla, Jesus bor uti min själ, Uti Jesus är mig väl. Jesus vill jag städs åkalla, Jesus jag i hjärtat bär, Jesus allt mitt goda är. *J. Gerdes.*

Jesus är min vän den bäste.

217. Jesus är min vän den bäste, Hvilkens like aldrig är. Skall då jag ock med de fleste Öfvergifva honom här? Ingen skall mig kunna skilja Ifrån den mig har så kär. En skall vara bägges vilja Alltid här och evigt der. *J. Arrhenius.*

Dig, blott dig.

218. Dig, min Jesus, vill jag följa, Hvad det än mig kosta må, Genom öken, öfver bölja Skall med dig jag säker gå. Dig, blott dig, dig, blott dig Vill jag följa, led du mig.

2. Trygg kan jag i sanning vara, Då du, Herre, med mig går. Från all nöd och ur all fara Hjälper du, som allt förmår.

3. Intet godt kan jag dig gifva, Jag är idel fattigdom. Din jag är och vill förblifva, Du är all min rikedom.

4. Må allt jordiskt fly och brista, Du, min Jesus, blir dock qvar. Skulle annat allt jag mista, Har jag nog, då dig jag har.

5. Blif i glädjen, blif i nöden, Gud, mitt hjärtas enda skatt. Utan dig blir lifvet döden, Idel mörker, kolsvart natt. Men med dig, men med dig Ljus blir natten, ljus min stig.

J. Blomqvist.

Jesus allt mitt goda är.

219. Jesus allt mitt goda är, Han för mig har sig utgifvit, Honom vill jag blifva när. I sin bok har han mig skrifvit. Annat allt förgängligt är. Jesus vill jag hafva kär.

2. Jag ej frågar efter guld, Efter höghet och stor ära, Guld ej annat är än mull, Få sin höghet rättsligt bära. Detta allt ock snart förgår, Evigt Jesu nåd består.

3. Han är min förnöjelse, Han är ämnet för min längtan, Lindrar hjärtats qval och ve, Stillar själens törst och trängtan. Här är allt bemängdt med pust, Jesus ger den rena lust.

4. Bort, o verld, med ditt försåt, Du som ned i afgrund förer! Bort med allt ditt gods, din ståt, Du som mången själ förstörer! Aldrig gör du mig förnöjd, Jesus är och blir min fröjd.

A. Fritsch.

Endast du, o Jesus.

220. Endast du, o Jesus Kristus, Är min Herre och min Gud. Hvilken djup, oändlig kärlek, Att ock mig du tog till brud! Endast du, ja endast du, O min Jesus, endast du, Endast du, o Jesus Kristus, Är min Herre och min Gud.

2. Endast du är nog att vara All min sanna glädjes grund. Har jag dig, så är jag lycklig, Trygg och salig hvarje stund.

3. Endast du må helt rå om mig. Närmare till dig mig drag. Jag vill hafva dig allena; Allt som hindrar från mig tag.

4. Endast du mig hafver räddat. Låt mig helt bero af dig, Tills du kommer för att hemta Ifrån jorden äfven mig.

Gud och nog.

221. Jag har Gud, och jag har nog. O hvad vill jag bättre hafva! Har jag då ej högsta fog Att all sorg i fröjd begrafva! När min herde Herren är, Går jag trygg, hvart vägen bär, Ty då skall min fot ej snafva.

2. Jag har Gud, och jag har nog. O hvad vill jag mer begära! Han åt korsets tunga plog Kan ett ljufligt ok beskära. Hvad han gifver eller tar, Är han dock min Gud och far, Som mig upptar sist med ära.

3. Jag har Gud, och jag har nog. Ljus han är i mörka natten, Väg för mig i stiglös

skog Och i öknen klippans vatten. Är än ringa här min lott, O jag har dock allt så godt, Ty jag har den bästa skatten.

4. Jag har Gud, och jag har nog. Ja hvad skulle sen mig kränka! När han sjelf till barn mig tog, Skulle han ej allt mig skänka! Jag är rik, och trycker än Någon nöd, hur ljuft att den I min faders sköte sänka!

5. Jag har Gud, och jag har nog. Herren vare lof och ära. Mig han i sin kärlek drog Närmare sin famn, den kära, Tills han helt der slöt mig in, Och nu är han evigt min. O hvad kan mig sen förfära! *O. Kolmodin.*

Jag behöfver dig, o Jesus.

222. Jag behöfver dig, o Jesus, ty jag har blott synd i mig. Hjärtat är så mörkt och öde, är så kallt och dödt i sig. I ditt dyra blod allena kan det blifva rent och godt, I den källan vill jag bada, i den enda källan blott.

2. Jag behöfver dig, o Jesus, ty jag är så blind, så blind, Hittar ej den rätta vägen, irrar kring likt jagad hind. Jag behöfver, att du leder mig uti din sannings ljus, Eljes hittar jag dock aldrig, aldrig till min faders hus.

3. Jag behöfver dig, o Jesus, gif mitt hjärta hos dig ro. Jag är blott en gäst och främling och skall ej på jorden bo. Jag behöfver all din kärlek för att icke gifvas opp Under alla vedermödor af ett sådant vandringslopp.

4. Jag behöfver dig, o Jesus, jag behöfver just en vän, Som så älskar och så handlar med den arme syndaren. Allt mitt väl och ve du känner, såsom om det vore ditt, Och din kärlek är beständig, ty ditt hjärta älskar fritt.

5. Jag behöfver dig, o Jesus, led mig efter ditt behag, Gif mig af din andes fullhet mer och mer för hvarje dag. Låt den samme nådens ande mer och mer få lära mig Hvad jag är utaf naturen, men ock hvad jag är i dig.

6. Jag behöfver dig, o Jesus, till att skyla all min brist, Jag behöfver dig i lifvet och en gång i döden sist. Jag behöfver dig beständigt vid hvartenda steg jag tar. Endast uti din gemenskap nog och öfvernog jag har.

7. Jag behöfver dig, o Jesus, och jag hoppas se dig snart Vid din faders högra sida, der din ära strålar klart. Der hos dig med dem du vunnit med ditt blod så dyrt en gång Får jag sjunga, evigt sjunga Guds och lammets nya sång.

Lina Sandell.

Den dyra perlan.

223. Jag nu den perlan funnit har, Som är min själs begär. Du frågar: hvad? Hör då mitt svar: Min frälsare det är.

2. Upp derför nu min själ och sjung, Besjung din frälsare! Åt din profet, din prest och kung, Åt honom hyllning ge.

3. Han lärer mig sin sannings bud, Sitt

ord i andens kraft, Han medlar mellan mig och Gud, Han herskar med all makt.

4. Han alla herrars Herre är Och alla kungars kung. Hans ok är ljufligt, agan kär, Hans börda är ej tung.

5. Fast fattig i mig sjelf och svag, Fast syndig, kall och död, Dock uti honom hafver jag Båd helsa, lif och bröd.

6. Se han är min rättfärdighet, Min frid, min sällhets höjd. Ja han är all min salighet, Min krona och min fröjd,

7. Min rikedom, min starkhets Gud, Min sköld, min fasta borg, Om dagen skugga, natten ljus, Min glädje i all sorg.

8. Han är min bror, min bäste vän, Min Herre och min Gud. Och jag? Jag är ock hans igen, Hans dyrt förvärfda brud.

J. Mason.

Hälften är ej sagdt.

224. Förtälj historien igen Om nåden full för mig. Jag önskar mer få höra än, Hur Jesus offrat sig. Ty hälften är ej sagdt, Nej hälften är ej sagdt Om himmelsk nåd så underbar, Nej hälften är ej sagdt.

2. Af frid jag endast visste namn, Min själ fick aldrig tröst, Förrän Guds helga ande fann En boning i mitt bröst. Ty hälften är ej sagdt, Nej hälften är ej sagdt Om himmelsk frid så underbar, Nej hälften är ej sagdt.

3. Att hålla till i Jesu famn Är nu min ljufva lott. Ack endast der jag fröjden fann,

Hos Jesus, Jesus blott. Ty hälften är ej sagdt, Nej hälften är ej sagdt Om himmelsk fröjd så underbar, Nej hälften är ej sagdt.

4. O hvilken kärlek underbar Att med de frälstas hop En gång få sjunga sången klar, Ja höja jubelrop! Ty hälften är ej sagdt, Nej hälften är ej sagdt Om himmelsk kärlek underbar, Nej hälften är ej sagdt. *P. P. Bliss.*

Min sång skall bli om Jesus.

225. Min sång skall bli om Jesus, Den enda tröst jag vet. Han kröner mina dagar Med nåd och trofasthet. Han lär mitt hjärta sjunga, Han är ju sjelf min frid. Min sång skall bli om Jesus I klar och mulen tid.

2. Min sång skall bli om Jesus, Det blödande Guds lam, Som gått för mig i döden Och hängt på korsets stam. Min sång skall bli om Jesus, När jag i stilla ro Besinnar hvad han gjort mig Och i hans frid får bo.

3. Min sång skall bli om Jesus, Som än bevarar mig Och med sin nåd och tuktan Mig håller qvar hos sig. Att jag ej blifver borta, Det gör hans trofasthet. O skulle jag ej tacka I evighet för det!

4. Min sång skall bli om Jesus På vägen hem, tills jag Står frälst och glad och salig För honom sjelf en dag. Och der i Edens landar Vid lifvets klara flod Min sång skall bli om Jesus, Som löst mig med sitt blod.

Fanny J. Crosby.

Af idel nåd.

226. Af idel nåd har Gud mig till sig dragit Och lossat mig ur syndens slafveri. Af idel nåd har Jesus mig uttagit Från mörkrets makt och gjort mig verkligt fri.

2. Af idel nåd har jag, som förr var fjärran, Nu kommit nära genom Jesu blod. För hela världen, kall och död för Herren, Fins lif och helsa uti nådens flod.

3. Af idel nåd jag ock på grund af ordet Får alla stunder vara vid godt mod. Af idel nåd jag ock vid nattvardsbordet I tron åtnjuter Jesu kött och blod.

4. Af idel nåd min fader ock skall laga, Att jag hvar dag får min beskärda lott Af både sorg och glädje, tröst och aga, Som allt skall lända till mitt bästa blott.

5. Af idel nåd jag hvilar på blodsgrunden, Af idel nåd i dag liksom i går. Af idel nåd jag ock den sista stunden På idel nåd i himmelen ingår.

J. Blomqvist.

Följa Jesus.

227. Nere i dalen med min Jesus vill jag gå, Hvarest bäckar porla och der träd gröna stå, Ja hvart helst han leder mig, jag önskar följa med. Hand i hand mig, Herre, alltid, alltid led. Följa, följa, må vi följa Jesus. Hvart som helst, när som helst må vi följa blott. Följa, följa, må vi följa

Jesus. Ja hvart helst han leder, må vi följa blott.

2. Nere i dalen med min Jesus vill jag gå, Om än stormar rasa och ett mörker står på. Med hans hand att leda mig, jag alltid säker är, Faror icke skrämma mig, då Gud är när.

3. Nere i dalen eller uppå klippans brant Vid min Jesu sida är jag trygg, det är sant. Han mig leder trofast på den väg, som hemåt bär, Och med helgonskaran snart jag samlas der. *W. O. Cushing.*

På den väg jag sjelf ej visste.

228. På den väg jag sjelf ej visste Har du dragit mig till dig, Dyre Herre Jesus Kriste. Dig ske pris evinnerlig.

2. På den väg jag sjelf ej visste Du bevarat mig hos dig, Och du tog ej heller miste, När det syntes så för mig.

3. På den väg jag sjelf ej visste Löste du min bördas tvång. Du, den förste och den siste, Blifve evigt nu min sång.

4. På den väg jag sjelf ej visste, Sjunger frälst hvar Jesu lem, Bar du mig, o Herre Kriste, Hem till dig, ja ända hem.

Hvad en kristen förlorat och vunnit.

229. Jag ganska mycket har förlorat, Dock mycket mer jag vunnit derpå, Att jag Marias del utkorat, Fastän jag ej det rätt kan förstå. Såväl för förlusten som vinsten jag har Stor orsak att tacka min nådige far.

2. Jag syndabördan har förlorat, Vid korset den i djupet försvann. Min stora skuld jag ock förlorat, De tio tusen punden försann, Men hör hvad jag vunnit, o salighetshöjd, Ja syndaförlåtelse, nåd, frid och fröjd!

3. Min gamle herre jag förlorat, Jag slipper tjäna satan nu mer. Och verldens vänskap jag förlorat Med all den usla fröjd, som hon ger. Men fritt låt dem fara, ty Jesus är min, Mig arma nu har han upptagit till sin.

4. Väl skall jag mycket än förlora, Men vinna mer ändå, det är visst. Tänk allt slags ondt jag skall förlora, Den gamla syndakroppen till sist! Men säg hvilken människa räknar väl ut Den vinst, som blir min uti himlen till slut. *J. Blomqvist.*

Den frigjordes lofsång.

230. Välsignad, min trofaste Herre och Gud, Som tagit mig arma af nåd till sin brud, Som födt mig på nytt till ett hopp utan like Och skänkt mig ett evigt beståndande rike!

2. I Herren nu fröjdas min kropp och min själ, Ty allt har min trofaste Jesus gjort väl. Min synd är betäckt, och min skuld är borttagen, En evig rättfärdighet framhafd i dagen.

3. Fritt smäde då verlden, hvad skadar det mig? O Jesus, min Jesus, jag sjunger om dig Och vill icke mer nu än endast det ena: Blott sjunga om nåden, om nåden allena.

4. Jag sökte väl också att slå mig till ro

I något mitt eget, min bättring, min tro, Men Herren, som ensam vill vara vårt fäste, Kom ned med sin eld och förtärde mitt näste.

5. Visst gjorde det ondt, men det måste så gå, Det var ju en byggnad af hö och af strå. Den kunde ej vara en tillflykt i nöden, Den kunde ej gifva mig trygghet i döden.

6. Och pris ske den eviga trohet och nåd, Som gjorde om intet min vishet, mitt råd Och lät mig i allting så komma till korta, Att trösten af själfva min tro ock blef borta.

7. Min salighetshöfding, min frälsare kär, Pris dig, som mitt allt uti allting nu är! Pris dig, att så trofast du velat mig tjäna Och lärt mig att lefva på nåden allena. *Lina Sandell.*

Jag låg i synden död en gång.

231. Jag låg i synden död en gång, I jämmer, qval och nöd, Men korsfäst nu med Jesus Krist, Jag är från synden död. O djup af nåd, han älskade mig och gaf sig själf för mig!

2. O kärleksdjup, o kärlekshöjd, Som jag ej mäta kan! O under af barmhertighet Jag hos min Jesus fann!

3. O köld, som glömmer, otacksam, En vän så underbar, Då kärleksglöden borde städs För honom brinna klar!

4. Jag lefver nu, dock icke jag, Nej Kristus uti mig, Som mig från syndens, dödens lag Gjort fri evinnerlig. *A. T. Pierson.*

Guds nåd.

232. Min Gud, när jag betänker Hvad du har gjort för mig, Hvad nåd du städs mig skänker — Jag får ju allt af dig — Då blir jag hjärtligt glader, Då lockas lofvet fram. Haf tack, min hulde fader, Haf tack, Guds dyra lam.

2. Du döden för mig smakat, Du mina synder bar, Och öfver mig du vakat I alla mina dar. Hvad hade af mig blifvit, Om du ej handlat så! Om du ej nåd mig gifvit, Jag måst i döden gå.

3. Din ande du mig sände Och ropade: vänd om! Jag fadersrösten kände, Stod upp och till dig kom. O Gud, jag visst ej tänkte Att så upptagen bli! Du barnaskap mig skänkte, Din nåd är stor och fri.

4. Nu är jag redan salig Och går till himmelen. Jag njuter fröjd otalig I Gud, min bäste vän. Han sjelf skall mig bevara, Hans nåd är alltid ny, Ty hotar någon fara, Till honom får jag fly.

5. O skulle jag nu sörja, Som har en sådan Gud! Nej hellre må jag börja Att höja lofvets ljud. Min ökentid framskrider, Snart är jag mer ej här. Hvad då om köttet svider! Det svider icke der.

6. Så vill jag Herren prisa. Hans nåd och trofasthet Skall bli min nya visa Uti all evighet. Nu är jag hjärtligt glader Och sjun-

ger helst om dig. Haf tack, min hulde fader, Som är så god mot mig. *N. Frykman.*

Jesus är min!

233. Nu är min träldom slut, Jesus är min! Nu får jag hvila ut, Jesus är min! Jag länge ej förstod Rätt akta Jesu blod, Fast han gjort saken god, Nu är han min!

2. Jag nu förstår Guds råd, Jesus är min! Vi frälsas blott af nåd. Jesus är min! I honom har jag frid Midt under kamp och strid Min korta pröfvotid. Jesus är min!

3. O hvilken skatt jag fått, Jesus är min! Det är så godt, så godt, Jesus är min! Väl har jag daglig brist, Men bördan har jag mist, Ty den tog Jesus Krist, Och han är min.

4. Nog må jag fröjda mig, Jesus är min! Helt han mig gifvit sig, Jesus är min! Han som mig löst en gång, Han är min sol och sång Midt under tidens tvång. Jesus är min.

5. Farväl med all min nöd, Jesus är min! Välkommen ock, o död, Jesus är min! Snart bor jag i Guds stad, Ack nåd i högsta grad! Jag är så glad, så glad, Jesus är min!

6. Här och i himlens höjd Jesus är min! Nämn mig ej annan fröjd, Jesus är min! Han är min salighet, Nu och i evighet Hvilar min frid på det. Jesus är min!

Den skönaste rosen.

234. Den skönaste ros har jag funnit, Som än ibland törnen upprun-

nit, Min Jesus, utkorad bland alla, Som syndares vän vill sig kalla.

2. Alltsedan vi miste den ära Guds heliga afbild att bära, Var verlden förvildad och öde Och vi uti synderna döde.

3. Och rik blott på törne var jorden Och redan förglömda de orden, Som mänskan af Herren sig lärde, Att finna den fröjd hon begärde.

4. Då framsköt en ros ibland törne, Som Herren det lofvat tillförne, Och rosen sin doftande ånga Utbredde bland slägterna många.

5. Och hvar denna ros utan like Slår rot, der begynner Guds rike, Och hvar du dess doft gick till möte, Du salighet fann i dess sköte.

6. Nu verlden af fröjd borde sjunga Sin lofsång med jublande tunga, Men mången har ännu ej funnit, Att rosen i verlden upprunnit.

7. Det tistelomgärdade sinne, Som icke har Herren i minne, Ej aktar den rosen, ej känner, Hur ljuflig den är för Guds vänner.

8. Böj dig i Getsemane neder, Der han, som dig frälst, för dig beder. Der finner du rosen den sköna, Dess blodsdagg du der skall få röna.

9. Ja städs till min död vill jag bära Den samma till smycke och ära. Dess fägring mitt hjärta intagit, Till himlen min håg har den dragit.

10. O Jesus, du fröjdar mitt hjärta, Du byter i glädje all smärta, Du tröstar min ande i nöden, Du gifver mig lifvet i döden.

11. Må verlden sin gunst från mig taga, Må lifvet all lust från mig draga, Må hjärtat förtvina och brista, Dock aldrig min ros vill jag mista.

H. A. Brorson.

Allt för Jesus.

235. Allt för Jesus, allt för Jesus! Allt hos mig till lifvets slut, Hvarje tanke, ord och gerning, Hvarje dag och hvar minut, Allt för Jesus! O betänk det, Han rår om oss hvar minut, Snart vi skåda få hans anlet I osäglig fröjd till slut.

2. Hand, gör Herrens vilja gerna, Fot, dig skynda på hans bud, Öga, se på Jesus endast, Tunga, upp att lofva Gud! Allt för Jesus, allt för Jesus, Som i döden sig utgaf! Allt för Jesus, allt för Jesus, Som ock uppstod ur sin graf!

3. Verlden sina perlor prisar, Är med gyllne glitter nöjd, Fikar efter lust och ära. Endast Jesus är min fröjd. Endast han skall hjärtat hafva, Ingenting skall skilja mig Från hans kärlek underbara, Från hans trohet innerlig.

4. Sen jag fick min blick på Jesus, Annat allt för mig försvann. Han, som led för mig på korset, Så mitt hjärtas kärlek vann. Allt för Jesus! Han min kärlek Vunnit har till

evig tid. Gerna bär jag verldens smälek, Blott jag har i honom frid.

5. O hvad sällhet, o hvad under! Han som herrars Herre är, Jesus sjelf, sin vän mig kallar Och uti sin famn mig bär. Allt för Jesus! Han är värdig Lof och pris och ära ha, Hyllningssången, skön och härlig, Här och uti himlarna.

KORS, AGA, FRESTELSE.

Lifvets krona.

236. Måste ock af törnen vara Här din krona, o min brud, Tårar dina perlor klara, Suckar dina sångers ljud, Lyft ditt öga upp och se Öfver jordens qval och ve Himlen öppnad, palmen vunnen, Lifvets krona funnen.

J. Heerman.

Segerkronan.

237. Jesu kära brud, Vill du målet hinna, Vill du skåda Gud Och din krona vinna? Red dig då till strid Här en liten tid, Här en liten tid.

2. Du skall icke bo Här i jämmerdalen. Vänta ingen ro Förrn i fröjdesalen. Kamp och möda här, Frid och hvila der!

3. Vandra rakt framåt, Se dig ej tillbaka. Verldens fröjd och ståt, Detta allt försaka. Jordisk lycka, hör, Dig blott hinder gör.

4. Verlden skall nog än Lägga ut sin snara, Locka dig i den. Må du vaken vara. Blif i Jesu nåd. Följ hans hulda råd,

5. Var en dåre här. Tiden snart förrinner, Kronan vinkar der, Snart du henne vinner. Då skall verlden ej Dig bespotta, nej.
6. Derför, kämpatrupp, Tröttna ej i loppet, Se mot himlen upp, Fröjda dig i hoppet. Du får härlig lön, Segerkronan skön.
7. O min Jesus god, Hjälp du mig och alla, Gif oss kraft och mod, Låt oss icke falla. Du vår starkhet är, Du ditt rike bär.

N. Frykman.

Var stilla.

238. Stilla, o var stilla För din Gud, min själ. Han ej vill dig illa, Han ju vill ditt sanna väl. Korsets väg till härligheten Måste barnet lära sig, Och det är just hemligheten Af den nöd, som trycker dig.
2. Räds då ej för Herren. I din nöd och strid Är han icke fjärran, Nej han är dig huld och blid. Kom, o kom intill hans hjärta, Som i döden brast för dig. Der fins bot för hvarje smärta, Hvarmed själen plågar sig.
3. Skynda, ila åter; I hans öppna famn. Arma barn, som gråter, Hör hans ljufva, kära namn. Han är fader, vän och broder, Är ditt lif, din kraft, din frid, Älskar mer än någon moder Nu och uti evig tid.
4. Stilla, o blif stilla I hans famn, min själ. Här mår du ej illa, Här är dig osägligt väl. Verlden är en gränslös öken, Blott i Jesu Kristi tro Skingra sig dess mörka töcken, Blott hos Jesus har du ro.

L. Almqvist.

O kära själ, var stilla.

239. O kära själ, var stilla, Hur Gud än sköter dig. Han gör dig aldrig illa, Blott för dig hem till sig. Fast nöden kännes svår Och mycket än dig felar, Han dina brister helar Och läker dina sår.

2. Den nöd, som nu dig trycker, Din fader skickat han Och hur ditt hjärta tycker, Så står den trösten qvar: För dem, som älska Gud, Allt till det bästa länder, Han allt till godo vänder För sin utvalda brud.

3. På Jesus se i nöden, Hur nöjd sitt kors han bar. Han ända in i döden Sin fader lydig var. Nu sitter han i höjd, Bekrönt med evig ära. Må du af honom lära Med korset vara nöjd.

4. Snart skall ock du upphöra Att äta tårebröd. Gud skall en ände göra På all din sorg och nöd. Och då, för evigt fri, Skall du visst icke klaga, Att Gud dig gifvit aga, Men se hans nåd deri.

5. Ja nåd det är att bära Sitt kors i Jesu spår, Den lexan får du lära, Fastän det sakta går. Så klaga nu ej mer, Nej upp att Herren lofva För hvarje nådegåfva Han dig på vägen ger!

6. Men får du ännu gråta, Så gråt vid Jesu bröst, Han skall din synd förlåta Och skänka frid och tröst. Han dig ej glömma lär, Han glömmer mig ej heller Nej hur

han styr och ställer, Det allt blott kärlek är. *N. Frykman.*

Kristi brud.

240. Fattig men dock rik Är en Kristi brud, Fattig i sig sjelf, Rik uti sin Gud, Fattig på allt godt, Rik i honom blott, Fattig på allt godt, Rik i honom blott.

2. Sorgsen men dock glad, Ilar hon framåt, Sorgsen när hon ser På sig sjelf med gråt, Glad när hon får se På sin frälsare.

3. Okänd men dock känd Är en Kristi brud, Okänd af en verld, Som ej känner Gud, Känd af den, som ser Hvad i löndom sker.

4. Intet egande, Eger hon dock ren Hela jorden, ja Hela himmelen, Och hon får till slut Fulla arfvet ut.

5. Död men lefvande! Trosblick här mig gif. Gamla mänskans död Blef den nyas lif. Död med Kristus men Lefvande igen! *Lina Sandell.*

Här är ej frid.

241. Här uti verlden en främling jag går, Här är ej frid, är ej frid. Jag är blott pilgrim från år och till år, Dock har jag frid, har dock frid. Frid genom tron i min Jesus jag har, Ty mina synder på korset han bar, Skänkte mig lifvet och är mitt försvar. Så har jag frid, har jag frid.

2. Här äro strider och sorger och nöd, Här är ej frid, är ej frid. Här äro fiender, satan och död. Jag har dock frid, har dock

frid. Verlden må hata och smäda mitt namn, Satan mig fresta, mig hölja med skam, Jag till min Jesus dock städs vill gå fram. Han är min frid, är min frid.

3. Här flyktar vänskap som drömbilden bort, Här är ej frid, är ej frid. Människors trohet är sviksam och kort, Jag har dock frid, har dock frid, Ty af det trofasta ordet jag lär, Att Herren Jesus den samme dock är, Och att min vandring till himmelen bär. Der, der är frid, der är frid.

4. Här är det möda från år och till år, Här är ej frid, är ej frid. Här är ej hemmet, der hvila jag får. Jag har dock frid, har dock frid. Ofta min väg synes vara så trång, Sorgerna många och tiden så lång, Snart dock i himlen jag sjunger min sång, Ja lammets sång, lammets sång.

G. Palmqvist.

Bida blott.

242. Trötte pilgrim, blir väntan dig lång, Gråter hjärtat och tystnar din sång, Bida blott, Allt blir godt, Blicka uppåt med tröst än en gång.

2. Dignar maktlös på vägen du ned, Rasar verlden, är satan dig vred, Bida blott, Allt blir godt, Herren hjälper, ty så är hans sed.

3. Möter ofta dig sorg och förtret, Trycker korset, blir striden för het, Bida blott, Allt blir godt, Herren lefver, o glöm icke det.

J. Blomqvist.

Se uppåt.

243. Se uppåt, trötte, trängde broder, Och hör hvad Herren säger dig. Han vill hugsvala som en moder, Han vill hugsvala dig och mig. Han vill förbarma sig igen. Se uppåt blott mot himmelen.

2. Se uppåt genom tidens töcken Och frukta ej för verldens larm. Din väg igenom lifvets öken Till hemmet går vid herdens arm. Hans arm är stark, var trygg, min vän, Se uppåt blott mot himmelen.

3. Se uppåt, om än verlden rasar Och vill tillintetgöra dig. Se uppåt, om än köttet fasar För att beträda korsets stig. Och när du kommit in på den, Se uppåt blott mot himmelen.

4. Se uppåt, då du intet eger Af denna verldens gods och prakt. Se uppåt från ditt armodsläger Och gif på bibelordet akt. Der står, att du har ditt igen. Se uppåt blott mot himmelen.

5. Se uppåt, när du intet känner Och ej på bönen kommer svar. Se uppåt, då du mister vänner Och tyckes ensam lemnad qvar. Du får dem återse igen. Se uppåt blott mot himmelen.

6. Se uppåt, lilla syskonskara, Ännu ett ögonblick håll ut. Se du skall snart der hemma vara, Der alla sorger nå sitt slut, Hos Jesus, vännen, frälsaren. Se uppåt blott mot himmelen.

C. Boberg.

Upp ur din dvala!

244. Ängsliga hjärta, upp ur din dvala! Glömmer du alldeles bort hvad du har, Frälsarens vänskap, Nåd och gemenskap! Ännu han lefver, den samme han var.

2. Stanna och vakna, tänk hvad du eger, Icke i dig, men i frälsaren kär! Ren och rättfärdig, Himmelen värdig, Icke i dig, men i honom du är.

3. Fastän du ej kan känna och se det, Fast du är syndig och skröplig, likväl Kristus har köpt dig, Tvagit och döpt dig, Bär och bevarar ock ännu din själ.

4. Midt under syndens dagliga plåga Dock du en evig rättfärdighet har. Vi äro rena, Derför allena Ära åt lammet, som synderna bar!

5. O hvilka under helgonen äro, Äro så saliga, sucka så tungt, Äro så höga, Se det så föga, Äro i borgen, men sällan ha lugnt!

6. Vandra i tron och se honom icke, Detta är regeln, det blifver dervid. Korta minuter Känslan åtnjuter Hvad vi i sanning dock ega alltid.

7. Upp då ur dvalan, ängsliga hjärta, Glöm icke alldeles bort hvad du har! Äfven den timma Tjockaste dimma Solen fördöljer, är solen dock qvar.

C. O. Rosenius.

Trösten mitt folk.

245. Trösten mitt folk, säger eder Gud. Talen vänligt med Jerusalem,

sägen till Sions dotter: se din konung kommer till dig saktmodig.

Jag visst icke borde gå och sörja.

246. Jag visst icke borde gå och sörja, Fastän verlden är så mörk och trång. Nej fast hellre borde glad jag börja Till Guds ära stämma upp en sång. Ty hvad är väl lifvets qval och smärta Mot det myckna Herren gjort och gör För att fröjda hvarje fattigt hjärta På den väg, som upp till himlen för!

2. Om den nåd jag kunde rätt uppskatta, Att Guds son för mig är vorden kött, Om mitt hjärta kunde rätt uppfatta, Att af kärlek han för mig har dött, Då visst sorgen skulle som en dimma Skingras utaf nådesolens ljus, Kärlekseld på hjärtats altar glimma, Lofvet stiga upp till faderns hus.

3. Men jag vet väl, hur det händt och händer Mig som andra uti nödens dar. Fastän Jesus tröst till hjärtat sänder, Sitter qvalens tagg dock envist qvar. Tungan vill så lätt på målet sväfva, När hon sjunger Sions nya sång, Hjärtat ofta vill af fruktan bäfva. O när skall det blifva visst en gång!

4. Du som kom hit ned att oss uppsöka Och att frälsa det borttappadt var, Hjälp min otro och min tro föröka, Lär mig att i dig en vän jag har, Som förstår hvar suck, som hjärtat gjuter, Sätter gräns för tviflets hemska

makt Och sitt öra för min bön ej sluter, Skickar änglar, som om mig ha vakt.

5. När en tår sig banar väg på kinden, Samla den uti din lägel opp. När, ett rör, jag böjer mig för vinden, Jesus, styrk mig, gif mig mod och hopp. När en frestelse lagt ut en snara, Öppna ögat, så att jag den ser. Låt min ande sist i frid få fara Hem till dig, der ingen gråter mer.

Hur länge skall jag lida?

247. Gud, min Gud och fader kär, Huru länge skall jag lida Och i hoppet fåfängt bida Hjälpen, som mig lofvad är?

2. Fordom du, de armas vän, Hörde nödens tysta klagan, Lyfte bördan, vände agan. Är du ej den samme än?

3. Kan väl löftet svika? Nej. Hur du än ditt barn vill föra, Härlig skall din nåd mig göra, Ty mig glömma kan du ej.

4. Hvad du gör jag vet ej nu, Men du skall mig det förklara, Natten kan ej evigt vara, Snart du skingrar töcknen ju.

5. Dyre Jesus, slut mig in I din kärleksfamn den vida. Måste såren ännu svida, Ske din vilja, icke min.

N. Frykman.

Det går igenom.

248. Du lilla skara, Som är på resa Igenom öknen Till himmelen, Ack frukta icke, Hur allt sig vänder, Du snart får skåda Jerusalem. Du snart får skåda Jerusa-

lem. Ack frukta icke, Hur allt sig vänder, Du snart får skåda Jerusalem.

2. Det går igenom, Det stannar icke I jämmerdalen, Gud vare pris. Hvad som än händer Oss under färden, Vi få dock hamna I paradis.

3. Igenom ära, Igenom smälek, Igenom rykte, Båd ondt och godt, Hör, du elända Som tror på Jesus, Det går igenom, Hvad salig lott!

4. Det går igenom Båd ljus och mörker, Det går igenom Båd sorg och nöd, Det går igenom Båd eld och vatten, Det går igenom Båd lif och död.

5. Med oss är Herren, Och han skall bära På fadersarmar Sin klena hjord. När jord och himmel Sist skola vika, För evigt blifver Vår faders ord.

J. Blomqvist.

I tider af mycken nöd.

249. Jesus, hjälp, Jesus, hjälp, Ack öfvergif mig ej. Mitt hjärta är så dödt, så kallt, Jag gör ej det, som du befalt, Min frid är slut, jag mistat allt. Jesus, hjälp, Jesus, hjälp.

2. Hör mitt rop, hör mitt rop, Jag sjunker djupt i dyn. Jag vet ej, hvart jag kommen är, Är rädd, att det till döden bär. Ack sänd ditt ljus, din sanning kär. Hör mitt rop, hör mitt rop.

3. Frukta ej, frukta ej, Jag bär dig i min famn. Du är min brud, min ögonsten, Jag

dig ju prydt och smyckat ren. Var nu blott nöjd med mig allen. Frukta ej, frukta ej.

4. Jag är när, jag dig bär, Om än du ej mig ser. Min nåd jag aldrig från dig tar, Nej blodet, nåden, allt är qvar Och gäller för dig alla dar. Allt är qvar, allt är qvar.

5. Frukta ej, frukta ej, Du aldrig skall förgås. Mitt blod dig renar hvarje stund. Jag är en säker ankargrund. Jag ryggar aldrig mitt förbund, Frukta ej, frukta ej.

6. Blif i mig, blif i mig. Jag vara vill ditt allt, Din mat, ditt lif, ditt ljus, din frid. Då har du nog till evig tid. Ej något annat sätt bredvid, Blif i mig, blif i mig.

P. A. Palmer.

Der är ljus i dalen.

250. Fast jag genom mörka dalen måste gå Och den iskalla Jordans flod, Dock jag vet, att herdens löfte skall ändå Skänka styrka och kraft åt mitt mod. Redan nu, ned i dalen som det bär, Hör jag herdens milda röst: följ du mig. Vägen fruktar jag ej mer, då han är när. Der är ljus uti dalen för mig. Der är ljus uti dalen, Der är ljus uti dalen, Der är ljus uti dalen för mig. Intet ondt jag fruktar der, Då min herde är så när. Der är ljus uti dalen för mig.

2. Redan nu jag hör de vilda böljors brus, Der de hvälfva sig upp mot strand. Men den fria nådens klara himlaljus För min bräckliga båt väl i land. Ingenting uti dalen gör mig

skygg, Ty min Jesus följer med på min stig. I hans starka kärleksfamn jag hvilar trygg. Der är ljus uti dalen för mig. *P. P. Bliss.*

Hvad fattas dig?

251. Hvad fattas dig, som sitter der och gråter? Hvad vållar, att du ser så tröstlös ut? Har du ej hört, att Gud din synd förlåter? På all din skuld, din nöd gör han ett slut.

2. Hvad fattas dig, som sitter der och klagar? Hvad har du mist, då du så klaga kan? Har du ej hört, att fadern barnen agar? Och den han agar också älskar han.

3. Hvad fattas dig, som sitter der och qvider? Säg fins för dig nu mer ej något stöd? Jag vet en läkare, om såret svider, En salfva, som kan stilla smärtans glöd.

4. Hvad fattas dig, säg hvad ditt hjärta bränner? Hvad gör, att du så klagar ack och ve? Har friden flytt och ofrid blott du känner? Har han sig gömt, din Gud och frälsare?

5. Hvad fattas dig, säg fritt, min dyre broder, Är det ej något, som dig fängslat har? Måhända du likt Eva, allas moder, Har ätit frukt, som dig förbjuden var.

6. Förtig ej hvad du gjort, till Jesus skynda, Säg honom allt, han vill förlåta dig. Visst är det svårt, att så du skulle synda, Men blif ej borta, han förbarmar sig. *J. G. Sjöqvist.*

Ädelstenen.

252. Gud har bestämt enhvar, som tror, Till ädelsten i Jesu ärekrona. O hvilken nåd af den, som bor I höjden, der serafers sånger tona!

2. Men slipas måste stenen här, Om mot Guds höga afsigt den skall svara, Och smärtsam denna slipning är Och synes ofta alltför länge vara.

3. När slipningen fullbordad är, Skall stenen ren och genomskinlig blifva Och passande att stråla, der Gud vill af nåd en plats åt honom gifva.

4. Må då ej gerna vi fördra Den smärta slipningen kan med sig föra? Hvart ack skall bli halleluja En gång och hvarje lidande upphöra.

5. Han huldt bevarar den, som tror, Och dagligt renar i sitt blod och gifver Sin dyra ädelsten en stor, Oändlig ära, då den flyttad blifver.

6. Och då all verlden skåda skall Föraktad sten i himmelsk strålglans tindra. Vid hela stjärneverldars fall Skall ingenting den stenens glans förhindra.

7. Ty ifrån evighetens sol Skall ljuset honom härligt genomströmma, Och ifrån lammets kungastol Han skall sin Jesu kärlek högt berömma.

8. Du är, o själ, en ädelsten, Du som på Jesus tror af allt ditt hjärta, En ädelsten i

honom ren, Som slipas under kors och nöd och smärta.

9. Så din utkorelse ej glöm: Att uti Herren Jesu krona skina Till evig ära, till beröm För den barmhertige, som känner sina.

Stjärnor i natten.

253. Så länge det är dag, jag kan ej se De blida stjärnor små på fästet höga. Men blir det natt, hur skönt då tindra de, Som vore hvar och en ett Herrens öga! Ja i den stund, då det som mörkast är, De lysa dubbelt klart, o Herre kär.

2. Så länge det är dag, jag kan ej se De dyra löften du i ordet gifver, Men blir det natt, hur skönt då tindra de, Och klarare ju mörkare det blifver! Tack, Herre Gud, som ock i molnhöljd natt De tusen stjärnor på din himmel satt!

3. Må jag ej rädas då den mörka stund, Men efter löftets stjärnor troget skåda. De svika ej, ty fast står ditt förbund, Och än för tron en morgon de bebåda, En morgon som af ingen afton vet, Då jag får evigt se din härlighet.

Lina Sandell.

O Jesus, sköt min själ.

254. O Jesus, sköt du om min själ Och lär mig bjuda gladt farväl Åt allt, som gör mig hinder. Låt jorden ej min himmel bli, Och gör mig du rätt lös och fri Från allt, som här mig binder.

2. Det sker ej utan kamp och strid, Och köttet blöder nog dervid, Men ack det må väl blöda, Blott du, o Jesus, nåd mig ger Att lefva dig allt mer och mer Och köttets välde döda.

3. Fastän du blef i nödens tid Min enda tröst, min enda frid, Fast månget band du lossat, I verlden dväljes dock min själ, Och ormen stinger än min häl, Fast du dess hufvud krossat.

4. Ack Jesus, du min broder kär, Du vet hvad lidande det är, Du som för oss led döden. Du vet, att, om än anden gläds, Naturen dock för smärtan räds Och fruktar sig för nöden.

5. Ack gif mig nåd att hålla ut I striden, tills den väl blir slut, Mot verlden och dess furste. När döden mig sist förestår Och jag allt jordiskt lemna får, Du mig med kraft utruste.

6. Och fastän köttet grufvar sig, Låt anden fröjda sig i dig Och bida glad ditt möte. Ack låt mig somna i ditt namn Som barnet vid sin moders famn Och vakna i ditt sköte.

Den armes tröst.

255. Men hvarföre gråta? Jag har ju en vän, Som bär på sitt hjärta min nöd. Den vännen är Jesus, han älskar mig än, Han älskar i lif och i död.

2. Han har mig utkorat, så usel jag var. På nåd i hans rike jag bor, Och nåden allena

skall hålla mig qvar. O Gud, hvad din kärlek är stor!

3. Jag vet, att min Jesus skall hjälpa mig än, Och derför jag bidar så nöjd. I kärlek han agar, men tröstar igen Och byter min klagan i fröjd.

4. Han går vid min sida, han vakar alltjämt, Han tröttnar ej, han, såsom jag. Att jag skall få riket, det vet jag bestämdt, Ty så är min faders behag.

5. Nu fruktar jag icke för helvetets makt, Mitt fäste är Israels Gud. Han skall mig bevara, ty så har han sagt, Han kan ej förgäta sin brud.

6. Så ilar jag trygg till det härliga land, Snart hamnen, den sköna, jag når. Hvad gör det, om resan är stormig ibland! Der hemma ju hvila jag får. *N. Frykman.*

Snart hemma.

256. Stormiga tider, Farliga strider Tränga mitt hjärta ibland. Kort är mig vorden Hvilan på jorden, Mörk är den klippiga strand, Mörk är den klippiga strand.

2. Men jag vill bida Tåligt och strida Blott för min krona hos Gud. Intet skall hindra Henne att tindra Evigt på frälsarens bud.

3. Snart inför stolen Du såsom solen Skiner i helighets skrud. Suckande fången Börjar då sången Sjunga med klaraste ljud.

4. Snart du i ära Krona skall bära, Harpa

och palm i din hand. Tröttna ej, ila, Tills du får hvila Hemma i fröjdernas land.

5. Tjockaste dimma Kommande timma Skingrar ju. Nästa minut Kanske du hunnit Målet och vunnit Eviga lifvet till slut.

6. Längtan du känner, Synden dig bränner. Suckande, klagande ljud, Rinnande tåren, Svidande såren, Allt har en ände hos Gud.

7. Ängsliga hjärta, Trött utaf smärta, Bida ett ögonblick till. Några minuter, Och du åtnjuter Glädje, så mycket du vill!

A. W. Hellström.

Din väg, o Herre, vill jag gå.

257. Din väg, o Herre, vill jag gå Och icke min. Hur törnbeströdd den vara må, Den är dock din.

2. Den är dock din, och det är nog, O Jesus kär. Du, som af nåd till barn mig tog, Min börda bär.

3. Jag vill blott komma hem till dig Hvad väg som helst. Hvad än i verlden möter mig, Jag vill bli frälst.

4. Allt hvad du gör är ganska godt. Fyll bägaren Med sötma eller malört, blott Du räcker den.

5. Gif sjukdom eller helsa, ack Gif hvad du vill. Lär mig blott sjunga lof och tack, O Gud, dertill.

6. Om du ock döljer dig ibland, Din väg

är god. Det klarnar likväl efter hand, Blott tålamod!

7. Tänk när jag rätt förstår ditt sätt, Ditt tålamod, Hvad jubelrop: din väg är rätt, Din väg var god! *Lina Sandell.*

Se Guds lam.

258. Du lider, du ängslas. Mot korsträets stam Vänd blicken och längre ej klaga. Se Jesus, hur tålig och tyst som ett lam Han lidandets qval kan fördraga! Att syndare frälsa i döden han går, Och hjälp genom honom af fadern du får, Ja allt du för intet får taga.

2. Du tryckes af fattigdom, ljufligt dock nu Är det för de fattiga höra, Att Jesus var fattig, ja långt mer än du, Att rika han oss skulle göra. Han lemnat sin härlighet, gjutit sitt blod Och sänkts uti dödsqvalens djupaste flod Att kunna till himlen oss föra.

3. Och blifver du hatad, föraktad, försmådd, O se hvad din Jesus fick lida. Af verlden förkastad, af vänner förrådd Och utan en vän vid sin sida, Han lider och frågar på korset till slut: Min Gud, har du lemnat i döden mig ut Och gömt så ditt ansigte blida?

4. Förskräcker dig synden, på Jesus blott se, Hur han i Getsemane strider. Hans ångest och blodssvett, hvad vittna väl de? Hvem är det, för hvilken han lider? Att dig ifrån synden befria han dog. Och afgrundens mak-

ter på flykten han slog Och uppstod med seger omsider.

5. Du fruktar för döden, se Jesus är död Och åter är lefvande vorden, Och fängelsets barn blifva frälsta ur nöd. O tro blott de härliga orden: Hvem helst som nu lefver och tror på mitt namn Skall lefva, ej dö, fast af döden i famn Han tages och lägges i jorden.

6. Fullkomnad i lidandet frälsaren är, Vår salighetshöfding han blifvit. En frälsning fullkomlig åt dem han beskär, Som fadern åt honom har gifvit. Ja upphöjd från jorden, så sjelf har han sagt, Han alla skall draga med kärlekens makt Till sig i det eviga lifvet.

Ur djupen ropar jag.

259. Ur djupen ropar jag till dig, Herre, Herre, hör min röst. Må dina öron akta på mina böners ljud. Om du, Herre, vill tillräkna synderna, Herre, Herre, hvem kan blifva beståndande? Dock hos dig är förlåtelse, att man skall frukta dig. Jag väntar efter Herren, min själ väntar, och jag hoppas på hans ord. Min själ väntar efter Herren mer än väktare efter morgonen. Må Israel hoppas på Herren, ty hos Herren är nåd, och mycken förlossning är hos honom.

Sions fångar.

260. När Herren Sions fångar förer tillbaka, då skola vi varda som drömmande, då skall vår mun varda full med

löje, då skall vår tunga varda full med lof, då skall man säga ibland hedningar: Herren har gjort stora ting med oss, deröfver vi glädjas. Herre, låt du vårt fångna folk komma hem, som bäckarna komma från sydlandet. De med tårar så skola med glädje skörda. De gå åstad och gråta och bära ädel säd och komma med glädje och bära sina kärfvar.

BEVARANDE OCH TILLVÄXT I NÅDEN.

Uti din nåd, o fader blid.

261. Uti din nåd, o fader blid, Befaller jag för all min tid Min arma själ och hvad jag har. Anamma allt i ditt förvar.

2. Mitt lif, min kropp och ande är Din egendom, o Herre kär. Bevara sjelf hvad dig tillhör, Att intet ondt mig skada gör.

3. I dig är jag af hjärtat nöjd, Du är min enda tröst och fröjd. Uti min nöd och stora brist Är du min hjälp, det vet jag visst.

4. Det är min tro, o fader blid. Hjälp att jag alltid blir dervid. Ifrån ditt barn du aldrig vik, Att jag må ärfva himmelrik.

B. Förtsch.

Vaka, själ, och bed.

262. Vaka, själ, och bed Och till strid dig red. Räds, att frestarn lägger snaran Der du minst förmodar faran. Sådan är hans sed. Vaka, själ, och bed.

2. Uti lustans spår Smygande han går,

Vännens röst han efterapar, Sig till ljusets ängel skapar, Tills dig snärjd han får Uti lustans spår.

3. Under verldens larm Vägen till din barm Som en listig orm han hittar Och med flärd och otro smittar Hjärtat i din barm, Under verldens larm.

4. Vaka, bed, min själ, Blif ej köttets träl Och låt verlden dig ej köpa. Hvad dess barn så efterlöpa Är ett flyktigt väl. Vaka, bed, min själ.

5. Se det goda land På den andra strand, Dit Guds folk igenom strider, Genom haf och öknar skrider Vid sin Jesu hand. Sök det goda land.

6. Arfvet ej förspill, Som dig hörer till. Kämpa redligt, bed och vaka, Verlden och dig sjelf försaka, Om du krönas vill. Arfvet ej förspill.

7. Vaka, bed och strid Än en liten tid. Snart ditt Kanaan skall hinnas, Kronan räckas, palmen vinnas I en evig frid. Vaka, bed och strid.

J. O. Wallin.

Håll ut.

263. Kring korsets fana, lilla här, Håll i striden ut. Oss segern redan gifven är, Håll i striden ut. Snart himlaklockans ljud Skall kalla lammets brud Från tårarna på jorden Till evig fröjd hos Gud.

2. Vi tåga fram med gladligt mod. Håll

i striden ut. Vår lösen god är lammets blod. Håll i striden ut.

3. Ej någon makt oss hindra kan. Håll i striden ut. Ty med oss står den rätte man. Håll i striden ut.

4. Den mannen heter Jesus Krist. Håll i striden ut. Allsmäktig Gud han är förvisst. Håll i striden ut.

5. Än stora skaror falla till. Håll i striden ut. Det kommer allt som Herren vill. Håll i striden ut.

6. Ännu en liten tid, ej mer! Håll i striden ut. Då få vi lägga vapnen ner. Håll i striden ut.

N. Frykman.

Blif uti Jesus.

264. Blif uti Jesus, annan hjälp du ej får. Högt ryter stormen, vågen brusande slår, Fram bryter satan med all helvetets makt, Men det går dock alltid så, som Jesus har sagt. Öfver det går, ja utöfver det går, Jesus Immanuel vid styret sjelf står, Segern i Jesusnamnet har jag, och då Må väl synd och verld och djäfvul storma uppå.

2. Blif uti Jesus, annan hjälp du ej får. Men uti honom ständigt hemåt det går. Kusten ren syns af vårt förlofvade land. Håll blott ut ännu i tron och blif i Guds lam. Öfver det går, ja utöfver det går, Jesus Immanuel vid styret sjelf står, Segern i Jesusnamnet har jag, och då Må väl synd och verld och djäfvul storma uppå.

3. Blif uti Jesus, annan hjälp du ej får. Fienden rasar, han dock aldrig förmår Sänka min räddningsbåt. I stormen den står, Och i honom gladt vi sjunga: hemåt det går. Hemåt det går, o ja hemåt det går, Jesus Immanuel vid styret sjelf står, Segern i Jesusnamnet har jag, och då Må väl synd och verld och djäfvul storma uppå. *O. A. Ottander.*

Hvar är din skatt?

265. Hvar är ditt hjärtas skatt, min vän? Säg har du den i himmelen? Kanhända jorden ännu är Långt mer än Gud ditt hjärta kär.

2. O ve om verldens gods och guld Än fängsla dig vid jordens mull! Din skatt förgås och du med den, Du får den aldrig mer igen.

3. Ack gif ditt hjärta helt åt Gud Och vandra som en Jesu brud. Gif honom allt hvad kärt du har, Så har du allt i godt förvar.

4. Om Jesus blir för dig mer känd, Dit upp allt mer din håg blir vänd, Och lättare du löper då På vägen hem att kronan få.

5. Visst blifver jorden då för dig En tåredal, en törnestig, Der mången gång du gråta får, Men Gud skall torka hvarje tår.

6. Gud vare lof, i himmelen, Der är min skatt, der får jag den, Då väl jag kämpat lifvets strid Här nere blott en liten tid!

7. Och han, som gömt min skatt hos sig,

Skall äfven väl bevara mig Till salighet, så visst som han Är Gud och icke ljuga kan.

8. Så är jag nöjd uti mitt sinn, Har evig fröjd, ty Gud är min. Fast jag på jorden ringa är, Jag mer än kung skall blifva der.

N. Frykman.

Närmare till dig.

266. Närmare, o Jesus Krist, till dig, Närmare, hvad än det kostar mig! Närmare i morgon än i går, Närmare, o Herre, år från år.

2. Närmare, om korset skulle än Bli den hand, som på nytt igen Binder mig allt fastare vid dig Och från jord och verld mer löser mig!

3. Närmare till dig, om vägen bär Genom nattens djupa skuggor här! Hvad du nödgas taga, Herre, tag, Närmare till dig blott städs mig drag.

4. Närmare till dig och dina sår! Och när snart jag mina vingar får, Samma ton ur hjärtat tränge sig: Närmare till dig, till dig, till dig!

Lina Sandell.

Framåt.

267. Vill du skåda Jesus I de sällas land, Broder, gör dig redo, Tag din staf i hand, Ut ur lägret hasta Med Guds lilla här, Kämpa, tills du vinner Segerkronan der. Framåt, framåt! Från kraft till kraft vi gå, Tills inför Gud på Sion Med fröjd vi träda få.

2. Här är du ej hemma, Här du ej skall

bo. Först vid Jesu sida Väntar evig ro. Hur din lott på jorden Än må falla, si Endast uti Jesus Kan du lycklig bli.

3. Blir du trött af vägen, Syns dig dagen lång, Tänk på sabbatshvilan, Sjung en segersång. Drick ur nådens källa, Rikt hon flödar än, Ljuft hon vederqvicker Sions vandringsmän.

4. Renade från synden Uti lammets blod Med vår Gud vi tåga Öfver haf och flod. Berg och kullar springa Lätta såsom lam, Der Guds barnaskara Segrande går fram.

5. När på himlastranden Färden lyktad är, Ingen pilgrim ångrar Hvad han lidit här. Högt vår Gud vi prisa Ock för korset då, Fast ej alltid denna Konst vi här förstå.

N. Frykman.

TRYGGHET.

Som fåglar små.

268. Som fåglar små, När dundra må Och djuren sig förskräcka Och skynda fort Till hvar sin ort Att sig för faran täcka,

2. Så jag ock får I dina sår Min tillflykt, Jesus fromme. När synd och död Tillfoga nöd, Hos dig jag ro bekomme.

3. Fast kropp från själ Åtskiljs, likväl Mitt hjärtas tröst du blifver. Du mig ock visst, O Herre Krist, En evig glädje gifver.

M. Rutilius.

Nu all sorg jag kastar.

269. Nu all sorg jag kastar. Som min själ belastar, Jesus, uppå dig. Du för mig väl sörjer, När som dagen börjar, När den slutar sig. Med ditt blod Du, mild och god, Mig från syndens smitta renar Och med dig förenar.

J. Franck.

Vår Gud är oss en väldig borg.

270. Vår Gud är oss en väldig borg, Han är vårt vapen trygga. På honom i all nöd och sorg Vårt hopp vi vilja bygga. Mörkrets furste stiger ned Hotande och vred, Han rustar sig förvisst Med våld och mycken list. Likväl vi oss ej frukta.

2. Vår egen kraft ej hjälpa kan, Vi vore snart förströdda. Men med oss står den rätte man, Vi stå af honom stödda. Frågar du hvad namn han bär? Jesus Krist det är. Han är den Herren Gud, Som klädd i segerskrud Sin tron för evigt grundat.

3. Och vore verlden än så stor Och full af mörkrets härar, Dock, när ibland oss Herren bor, Alls intet oss förfärar. Verldens furste är ju dömd, Och hans kraft är tömd. Han på ett hufvudhår Oss skada ej förmår. Ett ord kan honom fälla.

4. Guds ord och löfte skall bestå, Vi det i hjärtat bära. För himmel, ej för jord vi gå Till strid och glada äro, Äro alltid väl till mods, Fast vi våga gods Och ära, lif och allt.

Ske blott, som Gud befalt. Guds rike vi behålla.
M. Luther.

Hjärtans Jesus.

271. Hjärtans Jesus, i ditt hjärta Är så godt att gömma sig. Utom dig är idel smärta, Ingenting förnöjer mig. Men der inne vill jag vara, Gömma mig för allt alarm. Dig, min Jesus, älska bara, Af din kärlek jämt gå varm.

2. I ditt sköte låt mig hvila, Der är godt att vara till. Till din famn o låt mig ila, Bättre må jag aldrig vill. I din kärlek vaka, sofva, I din kärlek gå och stå, I din kärlek bedja, lofva, Vandra, lefva, dö också!

3. Utom dig jag kan ej trifvas, Utom dig jag mår ej väl. Utom dig kan aldrig gifvas Ständig ro för kropp och själ. Men i dina kärleksarmar Är ett fast och säkert slott. Fast det ofta kring mig larmar, Jag deri dock hvilar godt.
A. C. Rutström.

Den gode herden.

272. Den korta stund jag vandrar här, Hvad fruktar jag och klagar? Han som den gode herden är, Han mina steg ledsagar. Han, som gaf lifvet för sin hjord, Än med sin ande och sitt ord Är när oss alla dagar.

2. Jag hör hans röst och känner den Och går dit han vill kalla. De sina känner han igen, Han räknat har dem alla. Han söker

den, som vilse far, De svaga i sin famn han tar, Upprättar dem, som falla.

3. Han styrker mig med lifvets bröd Vid nådens helga källa, Der andens kraft mot synd och död, Der frid och fröjd uppvälla. Hur mörk min väg bland törnen går, Blott jag ej viker från hans spår, Jag ej skall modet fälla.

4. O du som sade: ingen kan De mina från mig taga, Dig mot en verld jag ropar an, Som vill mig från dig draga. Låt mig ej villas bort från dem, Som till din faders sälla hem Du lofvat att ledsaga.

5. Hur tomt är allt, hvad verlden har, Hur kort dess nöjen vara! Snart stundar natten, då en hvar Af oss skall hädanfara, Och då hvad är all lycka här Emot det löftet: hvar jag är, Der skolen I ock vara! *F. M. Franzén.*

Guds barns trygghet.

273. Tryggare kan ingen vara Än Guds lilla barnaskara, Stjärnan ej på himlafästet, Fågeln ej i kända nästet.

2. Herren sina trogna vårdar Uti Sions helga gårdar. Öfver dem han sig förbarmar, Bär dem uppå fadersarmar.

3. Ingen nöd och ingen lycka Skall utur hans hand dem rycka, Ty han älskar sina vänner, Och de sinas nöd han känner.

4. Gläd dig då, du lilla skara, Jakobs Gud skall dig bevara. För hans vilja måste alla Fiender till jorden falla.

5. Hvad han tar och hvad han gifver, Samme fader han förblifver, Och hans mål är blott det ena, Barnets sanna väl allena.

Lina Sandell.

Jag lyfter mina händer.

274. Jag lyfter mina händer Upp till Guds berg och hus. Från dem han hjälpen sänder Och skickar ut sitt ljus. Mig Herren hjälp bejakar, Som jord och himmel gjort, Min bön han ej försakar, Men skyddar mig alltfort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är En väktare ej trötter Och blir mig alltid när. Han nådigt mig bevarar Och skyddar mig från fall, Mig dag och natt försvarar, Välsignar ock mitt kall.

3. Allt ondt han från mig vänder Och frälsa skall min själ. Ehvad som helst mig händer, Så slutas det dock väl. Min utgång han bevarar, Min ingång likaså. Sin nåd Gud aldrig sparar För dem med honom stå.

J. Arrhenius.

Trygg i min Jesu armar.

275. Trygg i min Jesu armar, Stödd mot hans milda bröst, Gömd af hans kärleks skugga, Njuter jag himmelsk tröst. Hör, från de sälla höjder Klingande sångers ljud, Buret af helga änglar, Helsar min själ från Gud. Trygg i min Jesu armar, Stödd mot hans milda bröst, Gömd af hans kärleks skugga, Njuter jag himmelsk tröst.

2. Trygg i min Jesu armar, Trygg för all ängslan svår, Trygg för en verld, som frestar, Synden mig der ej når. Tvifvel och sorg försvinne, Allt hvad mig fruktan ger. Ännu blott några strider, Blott några tårar mer.

3. Jesus, min själs brudgumme, Jesus för mig är död. Det är min fasta klippa, Det är min tröst i nöd. Här vill jag tåligt bida, Bida, tills natten flyr, Tills på den gyllne stranden Morgonen härligt gryr. *Fanny J. Crosby.*

Jag lyfter mina ögon upp till bergen.

276. Jag lyfter mina ögon upp till bergen, hvarifrån skall min hjälp komma? Min hjälp kommer från Herren, som har gjort himmel och jord. Han skall icke låta din fot slinta. Han, som bevarar dig, slumrar icke. Se han som bevarar Israel, han slumrar icke, han sofver ej. Herren är den, som bevarar dig. Herren är ditt skygd på din högra sida. Solen skall icke skada dig om dagen, ej heller månen om natten. Herren skall bevara dig för allt ondt, han skall bevara din själ, Herren skall bevara din utgång och din ingång från nu och till evig tid, amen.

Den höga klippan.

277. För mig till den klippan höga, Der mig fienden ej når, För mig till det starka fäste, Som i alla stormar står. På den höga klippan bygger Jag min frid, min

salighet. Hon står fast sen fordom timma, Hon står fast i evighet.

2. Resa än kring klippan höga Vågorna sitt vilda hot, Ingenting mig der förskräcker, Ty de tystna vid dess fot.

3. O hvad fröjd den klippan höga Skänker mig för hvar minut! O hvad frid och kraft der flöda Från dess sköte ymnigt ut!

4. Hvarje dag den klippan höga Fyller mig med saligt hopp. Hjärta, själ och ande lyfter Hon till helga rymder opp.

5. Blott uti den klippan höga Lif och salighet jag har. Fly ock alla jordens skatter, Hon, min bästa skatt, är qvar.

6. Klippa, du som lifvets vatten Ger mig, dig jag sjunger här Ständigt styrkt utaf din skugga, Tills jag segerpalmen bär.

L. Hartsough.

Bergen de fasta.

278. Bergen de fasta en gång skola vika, Högarna skola ock falla till sist, Men ifrån dig skall min nåd icke vika, Aldrig mitt fridsförbund falla förvisst.

2. Ja på den klippan, på ordet det fasta, Taladt af honom, som sanningen är, Får jag med allt mitt elände mig kasta, Bergad för evigt hos frälsaren kär. *J. Blomqvist.*

En dag i sänder.

279. Blott en dag, ett ögonblick i sänder, O hvad tröst, ehvad som kommer på! Allt ju hvilar i min faders hän-

der, Skulle jag som barn väl ängslas då! Han som bär för mig ett fadershjärta, O han gifver ju åt hvarje dag Huldt dess lilla del af fröjd och smärta, Så af möda som behag.

2. Sjelf han är mig alla dagar nära, För hvar särskild tid med särskild nåd. Hvarje dags bekymmer vill han bära, Han som heter både kraft och råd. Att sin dyra egendom bevara, Denna omsorg har han lagt på sig. Som din dag, så skall din kraft ock vara, Detta löfte gaf han mig.

3. Hjälp mig då att hvila trygt och stilla Blott vid dina löften, Herre kär, Och ej hjärtats dyra tröst förspilla, Som i ordet mig förvarad är. Hjälp mig, Herre, att, ehvad mig händer, Taga af din trogna fadershand Blott en dag, ett ögonblick i sänder, Tills jag nått ditt goda land. *Lina Sandell.*

Dyra löften.

280. Dyra löften Gud har gifvit Trötte vandrarn på hans stig: Jag från jorden upp till himlen Med mitt öga leder dig. Jag dig leder, jag dig leder, Med mitt öga leder dig. Jag från jorden upp till himlen Med mitt öga leder dig.

2. När dig frestelser omringa, Du till vaksamhet är svag, Låt det dyra löftet gälla: Med mitt öga leder jag.

3. Och när lifvets skuggor falla Och du nalkas dödens stund. Herden dig vid namn skall kalla. Hvila blott på löftets grund.

4. Fastän andra tröstekällor Under åren sinat ut, Gäller löftet: med mitt öga Skall jag leda dig till slut. *P. P. Bliss.*

Vid Jesu hjärta är lugnt.

281. Vid Jesu hjärta är det lugnt Trots stormarna på jorden, Trots allt, som här kan bli mig tungt, Är han min frid dock vorden. Visst brusa djup än här, än der, Men öfver djupen han mig bär. Vid Jesu hjärta är det lugnt Trots stormarna på jorden.

2. Här kämpa kött och ande än Beständigt hårda strider, Här segrar köttet ofta, men Det skall dock dö omsider. Men o hvad lidande och nöd! En långsam död är korsets död. Här kämpa kött och ande än Beständigt hårda strider.

3. Här vill det synas mången gång, Som skulle allt gå under, Här blandas suckan i min sång, O Herre, många stunder. Men vid ditt hjärta innan kort Dö tidens alla missljud bort, Fastän det synes mången gång, Som skulle allt gå under.

4. Du, Herre, Herre, skall likväl Till slut behålla seger, Och blott i dig min arma själ Sin tröst och styrka eger. Du skall fullborda hvad du sagt, Jag tröstar på din nåd och makt. Du, Herre, Herre, skall likväl Till slut behålla seger.

5. Din trötta dufva trifs ej här I vida ödemarken, Så för då henne, Herre kär, Tillbaka hem till arken. Hon längtar från en stormig

strand Till glädjen på din högra hand, Så hemta, Herre Jesus kär, Din dufva hem till arken. *Lina Sandell.*

Jesu ömma omvårdnad.

282. Nu vill jag sjunga om modersvingen, Som mig betäcker i nödens tid. Nu vill jag hvila vid modershjärtat. Der blir jag stilla, der får jag frid.

2. Den modersvingen har ljuflig skugga, När solen bränner min arma själ. Den modersvingen har varma fjädrar, När stormen hviner kring mig jämväl.

3. Det modershjärtat har ej sin like I trofast kärlek, det ser jag nog. Hvem fattar höjden, hvem mäter djupet Utaf den kärlek, som för oss dog!

4. Jag är i oro, i ständig fara. Jag är i mörker, men tröstar på Den modersvingen, det modershjärtat. Hvad nöd så länge jag har de två!

5. Så vill jag glömma all lifvets smärta, All tidens oro, allt jordens ve Och tyst mig gömma invid det hjärta, Hvars nåd och huldhet jag nu fått se. *Lina Sandell.*

Klippan i stormen.

283. Vår starka klippa Herren är, En tillflykt uti stormens tid. Trots farorna fins trygghet der, En tillflykt uti stormens tid. Ja Jesus är vår klippa här i främlingsland, I främlingsland, i främlingsland,

Ja Jesus är vår klippa här i främlingsland, En tillflykt uti stormens tid.

2. Ett dagligt skygd, ett nattligt värn, En tillflykt uti stormens tid, Han är mot fiendernas järn En tillflykt uti stormens tid.

3. Fast vädren häftigt stöta på, Han är ett skygd i stormens tid. Vår fristad säkert skall bestå, En tillflykt uti stormens tid.

4. O fasta klippa, trygga borg, En tillflykt uti stormens tid, Var städs vår tröst i nöd och sorg, En tillflykt uti stormens tid.

Trygg på klippan.

284. Jag hvilar trygg på klippan, Hur stormen rasa må, Och hur än hafvet brusar, Dess böljor mig ej nå. Den klippan Kristus duger, Helt säkert den mig bär, På den jag trygt får ligga, Och det så tung jag är.

2. Gud vare pris och ära, Som nådigt på oss tänkt Och har åt hela verlden Den frälsningsklippan skänkt. Nu ingen mer behöfver I kulan längre bli, Nu hvarje stackars fånge Kan evigt blifva fri.

3. Ack om blott verlden ville Till frälsningsklippan fly, Det skulle bli för henne En utsigt skön och ny. Hon skulle då ej längre Så hjälplös, arm och blind I denna torra öken Blott jaga efter vind.

4. Hon skulle då få smaka, Hur ljuflig Herren är, Och slippa sönderslitas Af lustar och begär, Ej mer den glädjen söka, Som

smälter bort likt snö, Hon skulle lefva lycklig Och utan fruktan dö.

5. På klippan blott jag bygger, På klippan blott jag tror, I klippans djupa klyftor För evigt trygg jag bor. Utur den brustna klippan Jag uti fulla drag Får dricka lifvets vatten För intet hvarje dag.

6. I dig, min frälsningsklippa, O Herre Jesus Krist, Mitt allt jag hafver funnit, Du Jesus först och sist. Hvad rör mig jordens vimmel, Dess oro, sorg och strid! I dig jag lefver lycklig, Med dig jag dör i frid.

7. Må mörkrets makter rasa, Min klippa står ändå. Må jord och himmel vika, Min klippa skall dock stå. Med fröjd jag derför sjunger, Hvad än mig möter här: I lifvet och i döden Min klippa Jesus är. *J. Blomqvist.*

Guds trofasthet.

285. Är du i nöd, Har du ej stöd, Står du allen förskjuten, Herren är rik, Alltid sig lik, Aldrig hans dörr är sluten.

2. Rik uti nåd, Vet han ock råd. Säg honom hvad dig felar. Stort eller smått, Säg honom blott, Hjälpen åt dig han delar.

3. Sviker dig än Hvarje din vän, Herren är klippan trygga. Trofast han är, Håller dig kär, Du kan på honom bygga.

4. Hjälpen han har Färdig och snar Åt dig i rätta tiden. Pröfningens dag Med Guds behag Är inom kort förliden.

5. Fatta blott mod, Herren är god Och

skall i mildhet handla. Tårarnas bröd, Hårdaste nöd Vill han i fröjd förvandla.

6. Pris ske Guds namn, Säkraste hamn Är det i alla skiften, Fröjd uti nöd, Lif uti död, Ljuset ännu vid griften. *Selma Lagerström.*

Min framtid.

286. Min framtidsdag är ljus och lång. Den räcker bortom tidens tvång, Der Gud och lammet säll jag ser, Och ingen nöd skall vara mer.

2. Ett oförgängligt arf jag har, I himlen är det i förvar. Och under pröfvotiden här Min fader ger hvad nyttigt är.

3. Pris vare Gud, som stält det så! Nu slipper jag att ängslig gå. För mig han ensam sörja vill, Och då bör jag ej hjälpa till.

4. Så har jag frid uti min själ Och sjunger glad: nu allt är väl. Jag vandrar trygg vid faderns hand, Han leder mig till lifvets land.

5. Men, Herre Jesus, lär du mig Att lefva mera helt för dig Den lilla tid jag har igen På vägen hem till himmelen. *N. Frykman.*

De kristnas härlighet.

287. O hvad din härlighet är stor, Du kristna själ, ren här på jord, Du som på Herren Jesus tror Och hvilar endast vid hans ord, Du som från synden vändt dig om, Försonat dig med Herren Gud, Du som till Jesus naken kom Och blef så klädd uti hans skrud!

2. Af Guds natur delaktiggjord, Du har i himmelen din lott, Och vid din rike Herres bord Du har det redan ganska godt. Om tron är svag, om verlden ler, Du är dock lika säll ändå, Och den som ögon har, han ser Och gläds, att Herren stält det så.

3. Du är en Jesu Kristi brud, Ja det är visserligen sant. Han klädt dig i en härlig skrud Och gifvit dig sin andes pant. Och anden leder dig och lär, Hur du för Herren vandra skall. I striden han din styrka är Och leder dig i sanning all.

4. Du står med Herren i förbund, Och han ej svika kan sin ed. Han tänker på dig hvarje stund, Och sjelf han döden för dig led. Du är hans hjärtas lust, hans skatt. Sitt rike vill han åt dig ge, Han sköter dig båd dag och natt. Det änglarna åstunda se.

5. Men ser du sjelf den härlighet, Som Gud igenom tron dig gaf? Och ser du sjelf din salighet, Och fröjdar du dig väl deraf? Ack glömmer du ej mången gång Hvad dock i ordet är så klart Och tänker mer på tidens tvång Än på den fröjd, som stundar snart?

6. Men kära själ, hvi klagar du? Du har ju dertill intet skäl. Nog är du ständigt lycklig nu, Din Gud ock styrer allting väl. Hur kan du endast en minut Af jordiskt ting bedröfva dig? Det är ju snart alltsamman slut. Sen fröjdas du evinnerlig.

7. Så klaga ej, lyft blicken opp, Förgät

det, som tillrygga är, Gör bruk af salighetens hopp, Det som en hjälm beständigt bär. Och tro och vaka, bed och strid, Tag på dig andens rustning all. Det dröjer blott en liten tid, Så kommer han, som komma skall.

8. Och du skall skåda, känna, se Hvad här i tron du egde ren. Och Jesus allt åt dig skall ge, Du slipper då att strida sen. Uti hans rike du ingår Och tager arfvet af hans hand, Blott några dagar eller år, Och du har nått det goda land.

Det skiftar ej hos Gud.

288. Är du trött af pilgrimsfärden, Stormar det på känslans haf, Frestas du af synden, verlden, Hotas du att gå i qvaf? Se ej på de vreda vågor, Lyssna ej på stormens ljud. Lägg dig stilla uppå klippan. Se det skiftar ej hos Gud. Pris ske dig, som oss har frälsat. Du, Guds lam, skall äran ha. Här på jorden och i himlen Pris ske dig, halleluja!

2. I all nöd hör hvad han bjuder: Kom, du trötta själ, till mig. Hör, hur ljuft hans löfte ljuder: Jag, jag vederqvicker dig. Ljufligt är hans ok och lustigt, Svåra äro ej hans bud. Blott hos Jesus ro du finner, Och det skiftar ej hos Gud.

3. Håll dig död nu ifrån synden. Uti Jesus lef för Gud. Snart han kommer för att hemta Hem sin egen täcka brud. Tiden kort är efter detta. Redo **var**, så är hans bud.

Snart hans anlete du skådar, Ty det skiftar ej hos Gud.

4. Vill en stund du icke lida Och sen gå till härlighet? Då en sådan fader agar, O vill du ej älska det? Vill du ej dig ge till spillo, Tjäna, då det är hans bud, Vill du arfvet ha på jorden? Nej det gifves dig hos Gud.

Jesus lefver.

289. Jesus lefver, Jesus lefver Och kan aldrig ändra sig. Fader, moder, hem och framtid, Allt han vara vill för mig, Väg, der ingen väg jag finner, Råd, der intet råd jag vet, Nog för himlen, nog för jorden, Nog för tid och evighet.

2. Visst är köttet ännu mäktigt, Visst är anden ännu svag, Men min sak är ändock Herrens, Och han hjälper dag från dag. Och han ger hvad jag behöfver, Särskildt för hvar särskild tid, Ny hugsvalelse och styrka, Ny förlåtelse och frid.

3. Hur det mörknar, hur det stormar, Han är ljus och tillflykt nog, Han som helvetet och döden I sin död ock nederslog. Under Jesu vingars skugga Är så lugnt, så trygt, så godt, Och jag är så väl beskärmad Inom detta fasta slott.

4. Blott i dyra sidosåret Finnes tillflykt för min själ, Men i detta är jag säker, Och der är mig allt så väl. Synd och satan måste vika För det dyra blodets kraft, Och det blo-

det har beständigt Samma kraft, som förr det haft.

5. O då vill jag icke sörja, Jesus sörja får för allt, Ty han ger hvad jag behöfver Och deröfver tusenfaldt. Fri som blomman på sin tufva Eller fågeln på sin qvist Vill jag lefva för att sjunga Blott om dig, o Jesus Krist.

6. Ja må Jesussången klinga Ljufligt öfver berg och dal Som ett genljud utaf sången Ifrån lammets bröllopssal. Gifs der intet annat ämne För de frälstas sång en gång, O då vill jag ej på jorden Sjunga någon annan sång.

Hos Jesus.

290. Hemåt jag ilar, Medan jag hvilar Ljuft vid min Jesu hjärta hvar stund. Här får jag vara Trygg i all fara, Aldrig stod hus på säkrare grund. Jag har förlossning genom hans blod, Synden förlät mig frälsaren god. Satan får vika, Döden tillika, Intet jag frukta må.

2. Tryckes mitt hjärta Stundom af smärta, Jesus mig sluter ömt i sin famn. Allt hvad mig felar Vet han och helar Svidande såren, och i hans namn Finner jag hvila, finner jag ro. Här är så godt för barnen att bo. Fågeln har näste, Krigaren fäste, Seglaren hunnit hamn.

3. Så är jag vorden Lycklig på jorden, Skyndar till sälla hemmet med fröjd. När pröfvotiden En gång är liden, Lemnar jag vandringsstafven så nöjd Och med Guds folk

i hvilan går in Evigt att bära bruddrägten min, Skina som solen Der inför stolen Uti Guds härlighet.

N. Frykman.

Min herde.

291. Min herde, kär Nu Herren är, Ej något fattas mig. På ängen grön En hvila skön Han reder till åt mig. En tröstens flod, Hans dyra blod Mig vederqvicker der. För öknens glöd, För syndens nöd Hos honom gömd jag är, Hos honom gömd jag är.

2. Han ropar: kom! Han vänder om Min arma själ till sig. Han förer så Mig in uppå Rättfärdighetens stig. Han detta gör, Till sig mig för Blott för sitt eget namn. Han är min far, Jag har försvar Uti hans hulda famn.

3. Om jag också Snart måste gå I dödens skuggas dal, Jag rädes ej Det onda, nej Du frälsar mig från qval. Ty äfven der Är du mig när. Din spira och din staf Der trösta mig, Och hem till dig Jag går utur min graf.

4. Åt mig ett bord Du i ditt ord Har lofvat reda till, Och du det gör, Der jag inför Min ovän mättas vill. Mitt hufvud smordt Af dig alltfort Med glädjens olja är, Och som du bjöd, Af öfverflöd Min kalk nu uppfyld är.

5. Blott godhet, nåd Du i ditt råd Behagat mig bete. Du lockat mig Dermed till dig, Så skall ock alltid ske För hvarje dag.

Till dess att jag I faderns hus i ro Får se dig klart Och uppenbart För evigt hos dig bo.

A. F.

Bergen må vika.

292. Bergen må vika och högarna falla, Evig min nåd och min trohet dock är, Aldrig förbundet af frid skall förfalla, Så säger Herren, din frälsare kär.

2. Hjälp mig, o Jesus, att gömma de orden, Lär mig att rätt taga fasta på dem. Och när jag slutat min vandring på jorden, Låt mig i tron på det löftet gå hem. *Lina Sandell.*

Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek?

293. Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller nakenhet eller fara eller svärd? Men i allt detta öfvervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss. Ty jag är viss derpå, att hvarken död eller lif eller änglar eller väldigheter eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapadt skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre.

Dyrbara löften.

294. Trötte pilgrim som från jorden Hemåt går på ökenstig, Hör från Gud de ljufliga orden: Med mina ögon leder jag dig. Jag har dig skapat, har dig förlossat. Med mina ögon leder jag dig, På

mina händer har jag dig tecknat, Med mina ögon leder jag dig.

2. När i frestelsernas hetta Alla krafter svika dig, Mins då löftet, hvila vid detta: Med mina ögon leder jag dig.

3. Och om jordens vänner vika Och i grafven gömma sig, Mins, att detta ord ej kan svika: Med mina ögon leder jag dig.

4. När dig aftonskuggan höljer Och när döden kallar dig, Lika huldrikt vännen dig följer: Med mina ögon leder jag dig.

P. P. Bliss.

I främlingslandet.

295. O Jesus kär, Min salighetsklippa, min tröst du är, Min borg och mitt fäste i nöden, Mitt bergfasta hus, Mitt hopp och mitt ljus, Min frid uti lifvet och döden.

2. Du har åt dig Förlossat, förvärfvat och vunnit mig Från dödens och djäfvulens rike. Du köpt mig så huld, Men icke med guld, O nej för ett pris utan like.

3. Ditt eget blod, Ditt blod jag kostat, min frälsare god, Hvad skulle väl mer du ock gifva? O lär mig också Dess värde förstå Och låt det rätt dyrt för mig blifva.

4. Du köpt mig fri. Min saliga lust det ock nu skall bli, Att fritt dig få älska och tjäna, Att höra dig till Och gå dit du vill Och göra din vilja allena.

5. Men göm du väl I såren, o Jesus, min

arma själ, Låt intet från dessa mig drifva. Låt ingenting här, Ehvad det än är, Till hinder och skada mig blifva.

6. Nej hellre tag, Tag bort hvad mig binder, blott gif, att jag I tron intill änden bevaras Och sist uti frid, Min frälsare blid, Med saliga helgon förklaras. *Lina Sandell.*

Om dagen vid mitt arbete.

296. Om dagen vid mitt arbete jag tänka vill på dig, Som burit dagens hetta och dagens tyngd för mig, Som lydig intill döden, ja intill korsets död Har löst mitt arma hjärta ifrån en evig nöd.

2. Och hvad som eljes vore tungt och svårt på många sätt Det gör din nåd, o Jesus, för mig så ljuft och lätt. Ty kan jag endast tänka vid hvad jag tar mig för: Det gör jag för min Jesus, hur lätt jag då det gör!

3. Och blir det tomt och ödsligt här på denna jordens ring, Med Jesus i mitt hjärta jag saknar ingenting. Han vet hvad jag behöfver af glädje och af nöd Och är i alla skiften ett värn, ett klippfast stöd.

4. Han är det lifvets vatten, han, som stillar all min törst, Och trots all jordisk kärlek hans kärlek dock är störst. Hans kärlek kan ej svika, som annan kärlek kan. Hvar finner man hans like, hvem är en Gud som han?

5. Hans godhet och barmhertighet omhulda mig alltjämt. Om än han låtsat annat,

är löftet dock bestämdt. Hans trohet är det enda, som uppehåller mig, När kött och verld och djäfvul begynna resa sig.

6. Jag har en säker hvilostad uti hans dyra sår, Der har jag jul i fastan och midt i vintern vår. När verlden kring mig larmar, jag löper till mitt slott Och sjunger om min Jesus och har det der så godt.

Sen på fåglarna.

297. I kära barn, som stundom gån Uti bekymrens natt och klagen På hednavis och ej förstån, Hvar bröd skall fås för morgondagen, O kommen hit, vi vilja se, Hur Herren föder fåglarne.

2. O se hur dessa sparfvar små, Som icke så, ej heller skära, Som intet samla, ej förstå Att för sin framtid omsorg bära, Dock blifva hulpna från all nöd Af Gud, som ger dem dagligt bröd.

3. Och se den lilla blomman der, Som på den gröna mattan prålar, O hvilken härlig skrud hon bär, Hur nöjd hon dricker solens strålar! Och dock är hennes lif så kort. I morgon ren hon vissnar bort.

4 Om Gud så vårdar minsta sparf, Om han så pryder minsta blomma, Tror du, att han har glömt sitt arf, Att han ej kläder sina fromma, Som han dock ryckt ur syndens nöd Och frälst ifrån en evig död?

5. I Jesu namn all klentro bort! Dig höves ej att sörja, klaga. Förbida Herren, u-

han kort Skall han dig till sin himmel taga. Till dess af sparfven, blomman lär Att trösta på din fader kär. *J. Blomqvist.*

Framåt, uppåt, hemåt!

298. Framåt vi ila, Här är ej hvila. Hastigt försvinna dagar och år. Glädes vårt hjärta, Känna vi smärta, Framåt alltjämt, blott framåt det går. Skådar vårt öga Uppåt, se der: Himlen den höga Öfver oss är. Der få vi hvila, Derför vi ila Dit till vårt rätta hem.

2. Äfven den timma Mörker och dimma Himmelen dölja, är han dock qvar. Blott på den låga Jorden oss plåga Dimmor och mörker. Himlen är klar. Ned från det höga, Himmelska hus Skådar ett öga Ständigt i ljus Till oss hit neder, Följer och leder Oss under vägen hem.

3. Gud är oss nära, Han vill oss bära Fram öfver djup och fram öfver höjd. Han oss bevara Skall, oss försvara, Tills vi få honom skåda med fröjd. Salighet redan Vi hafva fått. Härlighet sedan Blifver vår lott. Derför vår tunga Jubla och sjunga Skall under vägen hem.

Jesu fattigdom.

299. Himlens fåglar hafva sina nästen, Räfvarna i skogen sina bon, Nattens vilddjur sina trygga fästen Mellan bergen bortom öde mon. Jesus hade likväl

intet läger, Intet hem, dit han fick träda in, Han, som himmelen och jorden eger, Fick ej kalla lägsta tufva sin.

2. Att i bön få tala med sin fader Upp till bergen sökte han en stig. Han, som skapat himlars stjärnerader, Hade ej en bönevrå för sig. Och när folket sig kring honom trängde Dagen om och ingen ro han fann, Månne han sin dörr om qvällen stängde? Nej en egen dörr ej hade han.

3. O hvad är att vi då ofta klaga Öfver Herrens visa delningssätt? Må fast mer med lof vi framåt draga, Vissa, att i allt han skiftar rätt. Hafva vi det äfven knapt på jorden, Må vi se, hur Jesus hade det. Han vår föregångare är vorden, Vi få följa efter i hans fjät.

4. Och för oss han öfvergaf sitt rike Och blef fattig uti allt som vi, På det vi, o kärlek utan like, Skulle arfvingar med honom bli. Oss till godo allt han har försakat, Lidit fattigdom och brist och nöd, Utan hufvudgärd på marken vakat, Ja till sist ock smakat korsets död.

5. Skulle vi då bättre lott begära, Än den han oss god och nyttig fann? Vare det fast mer vår högsta ära Att få bära samma drägt som han. Om vi än hans fattigdom få dela, O hvad nåd att dock få vara hans! Intet godt skall då till slut oss fela, Icke ens en evig ärekrans.

Lina Sandell.

Vid en skiljeväg.

300. Alla Herrens vägar äro Godhet, sanning, trofasthet. Äfven der vi intet veta, Han vårt bästa vill och vet. Han som räknat våra dagar, Innan någon kommen var, Han som i all nöd och fara Oss på starka armar bar, O han vill allt framgent hjälpa, Som han hittills hulpit har. O han vill allt framgent hjälpa, Som han hittills hulpit har.

2. Kasta vi en blick tillbaka På de flydda åren, se Samma kärlek, uppenbarad Uti både väl och ve, Samma kärlek, samma trohet, När den log mot dig och mig, Samma kärlek, samma trohet, När i moln den svepte sig, När den törnen eller rosor Strödde på vår lefnadsstig.

3. Samma kärlek, när den gaf oss Hvad vi högst af allt begärt, Liksom när den tog ifrån oss Hvad oss framför allt var kärt, När i nåd den undanrödde Hvad oss än i vägen stod, Eller kom vår mun att jubla: Gud mot Israel är god! Ja i allt vi se beständigt Samma nåd och tålamod.

4. Se vi framåt: samma kärlek Oss härefter följa skall, Bära oss på herdearmar Och bevara oss för fall. Hur vår dag sig än gestaltar, Hur all kraft oss än förgår, Hur det skiftar under färden Och vår strid blir het och svår, I Guds trofasthet allena All vår hjälp och välfärd står.

5. O så må vi ej förtvifla Trots all brist

och skröplighet! Gud är mäktig, Gud är trofast, Må vi ej förgäta det. Ej vår vaksamhet, vår trohet Räcker till, allena hans. I vår egen kraft ock ännu Aldrig någon seger vans. Han har lofvat oss bevara, Större trygghet aldrig fans.

6. Hvarje skiljeväg i lifvet Har sin löftesstjärna fått, Nya pligter, nya strider, Men ock ökadt nådesmått. Så var Herrens sätt af ålder, Kändt af mången Jesu vän, Och uti hans vida rike Samma lag ju gäller än. Led oss blott, du käre Herre, Som du vill hvar dag igen.

Lina Sandell.

Han leder mig.

301. Han leder mig, hvad himmelsk tröst Den ljufva tanken ger mitt bröst! Hvar helst jag är, hvad helst jag gör, Mig Gud vid handen ständigt för. Han leder mig, han leder mig, Ja med sin hand han leder mig. Ack att jag troget följde då Den hand, som huldt mig leder så!

2. Än genom sorgens mörka dal, Än genom glädjens blomstersal, Vid stilla bäck, på öknens sand, Städs håller mig hans säkra hand.

3. Lär mig, o Gud, att sluta in, Min hand förutan knot i din, Förnöjd, hur helst min lott jag får, Då jag har Gud, som med mig går.

4. Och när mitt vandringslopp är slut Och med din nåd jag kämpat ut, Jag räds ej

ens för dödens svall, Ty du ock der mig leda skall. *J. H. Gilmore.*

Vi bo ej här.

302. Vi bo ej här, vi blott här nere gästa En liten stund på resan till vår vän. Låt ingenting, o Gud, vårt hjärta fästa Och hindra färden hem till himmelen.

2. Hvad gör det väl, om resan är besvärlig? Ty om en liten tid är den förbi, Och sedan skall så outsägligt härlig Guds sabbatsro och hvila för oss bli.

3. Min ledare är anden, som hugsvalar Och är mig när på resan hvarje dag. Uti min sorg han om min Jesus talar, Och vid det talet blir jag åter glad.

4. Du ser på mig, du undrar: kan det vara Ett barn till Gud, en Herren Jesu brud? Men ack du ser ju nu min resdrägt bara, Du ser ej än min sköna bröllopsskrud.

5. Men vänta, till dess döden har aftagit Det sista plagget af min resedrägt, Till dess mitt hjärta sista gången slagit Och tills mitt ögas ljus har blifvit släckt.

6. Då skall jag sen som sjelfva solen skina, Ja härligare än dess middagsglans, När Jesus samlat in mig till de sina, Der jag för evigt skall förblifva hans. *O. A. Ottander.*

Sång om Guds kärlek.

303. Det är så godt att älska Gud, lyda Gud, tro på Gud, Så godt att

vara barn åt Gud och vandra i hans bud. Då jag ännu var långt ifrån, så gaf han mig sin käre son. Förlossning har jag i hans blod, o tänk hvad Gud är god!

2. Se Jesus är min salighet, salighet, salighet, Och han är min rättfärdighet i tid och evighet. Jag hvilar trygg uti hans hand, som skyddar både stad och land Och för att gifva barnen ro vill gerna hos dem bo.

3. Och om det stormar rundt omkring, rundt omkring, rundt omkring, Jag är dock trygg i borgens ring och fruktar ingenting. Då jag är svag, så är han stark. Nu får jag bo på fridens mark, Nu är jag salig hvarje stund på löftets ankargrund.

4. Han heter råd och underlig, underlig, underlig Och hjälte stark, han stiftar frid, och detta fröjdar mig. Vid konungars och furstars fall han är dock den han vara skall, Hans herradöme evigt är, han rättvis spira bär.

5. Nu komme hvad som komma vill, komma vill, komma vill. Jag hör dock Jesus evigt till, nu hör jag Jesus till. Ty rum åt mig har han beredt, som jag har älskat, men ej sett. Och snart jag inför tronen står och honom skåda får.

6. Ja om en ganska liten tid, liten tid, liten tid, Jag ock får fara hem i frid, ja fara hem i frid. Han mig och mina bördor bär, hans kärlek stark som döden är, Och snart jag inför honom står och segerkronan får.

Herren är min herde.

304. Hvad fattas mig ännu? Min herde han är, Den trofaste, nådige Herren. De svaga, små lammen i famnen han bär Och är från de sina ej fjärran. På grönskande ängar hån förer sin hjord Till friskaste källsprång, så lär mig hans ord, Och evigt det ordet förblifver.

2. Jag fruktar mig ej, ty hans käpp och hans staf Nu trösta och styrka mitt hjärta. Och allt hvad mig möter, det vet han ju af, Det vare sig fröjd eller smärta. Hans nåd och barmhertighet följa mig här, Och snart får jag se honom, såsom han är, Och bo i hans hydda för evigt.

Ingen omsorg.

305. Ingen omsorg, ingen omsorg, Vare det min sång! Jesus lefver, har ej svikit Mig en enda gång. Jesus lefver, har ej svikit Mig en enda gång.

2. Ingen omsorg störe friden I ditt hjärtas bo. Vare det din enda omsorg Att på Jesus tro.

3. Är du fattig, ack var sorglös Som den glada sparf. Se på Jesus, han beredt dig Ett ovanskligt arf.

4. Gud är rik, o glöm då aldrig Att till honom gå. Och är fadern rik, kan barnet Vara fattigt då?

5. Vike då bekymren fjärran, Du har öf-

verflöd. Om du har ditt bröd för dagen, Lider du ej nöd.

6. Och när af bekymmer många Hjärtat qväljer sig, Tro på Jesus, tro på Jesus, Det är nog för dig. *A. W. Hellström.*

Det lilla ordet kom.

306. Hvar fins en sanning lika skön För ängsligt hjärta här Som den, att Herren hör min bön Och är mig alltid när! Sälla lott, som jag har fått: På Jesus tro och ega ro I hans famn! Hans frälsarnamn Är den säkra, trygga hamn.

2. När sorg och oro i mitt bröst Likt vågor tumla om, Ett Jesu ord ger frid och tröst, Det lilla ordet kom.

3. Kom trötta själ, med all din nöd Och allt, som trycker dig. Min starka arm skall bli ditt stöd, Kom kasta allt på mig.

4. All makt i himmel och på jord Min fader gifvit mig, Och vredgad bölja på mitt ord Som fordom lägger sig.

5. Men Jesus, om i ångstens dag Helt sällsam du dig ter, O säg mig: räds ej, det är jag. Det ordet mod mig ger.

6. Och när vid dödens flod jag står, Vid slutet af min stig, Säg: kom! och jag likt Petrus går På vattnet hem till dig.

7. Men bäfvar jag vid vågens brus, O räck mig strax din hand Och för mig till din faders hus På flodens andra strand. *A. S.*

Se mer på Jesus.

307. Här mången suckar med ängsligt hjärta Och undrar, hur han skall målet nå. Se mer på Jesus, se mer på Jesus, Det gifver mod till att skynda på.

2. När verlden söker att dig förvilla Och dra dig bort från din Herre kär, Se mer på Jesus, se mer på Jesus, Han hjälper den, som är frestad här.

3. Du klagar ofta, att du på vägen Ej alltid vandrar, men viker af. Se mer på Jesus, se mer på Jesus, Han lofvat vara din käpp och staf.

4. Du äfven klagar, att vänner svika, Du vet ej någon, som dig förstår. Se mer på Jesus, se mer på Jesus, På denne vän du förtrösta får.

5. Och om ej brödet dig ymnigt gifves, Men delas knapt för hvarenda dag, Se mer på Jesus, se mer på Jesus, Han egde mindre än du och jag.

6. Och kommer döden och dig förskräcker, Den sista kampen är dock så kort. Se blott på Jesus, se blott på Jesus, Och dödens fasor han tager bort.

7. Hvad än dig möter i jordelifvet Af lust och glädje, af sorg och nöd, Se mer på Jesus, se blott på Jesus, Han vill dig hjälpa i lif och död.

Kasta all din omsorg på Gud.

308. Hur ljuft det är att kasta få Sig sjelf på Herren kär, Åt honom lemna all sin nöd, Bekymmer och besvär! Kasta all din omsorg på Gud, Kasta all din omsorg på Gud, Han har omsorg, ja omsorg om dig.

2. Min Gud har lofvat, att jag ej Skall lida någon brist, Bekymmerslös jag vara får Som fågeln uppå qvist.

3. Hvi skulle jag bekymrens tyngd På mina skuldror ta, Då Gud har lofvat att i allt Om mig all omsorg ha?

4. Ty ända intill denna stund Mig intet fattats har, Och Gud skall rikligt gifva allt För tiden, som är qvar. *C. Malan.*

Förliten eder icke uppå furstar.

309. Förliten eder icke uppå furstar, de äro människor och kunna intet hjälpa. Säll är den, hvilkens hjälp Gud är, hvilkens hopp på Herren står, den himmel, jord och allt, hvad deri är, gjort hafver, den tro håller evinnerlig.

Han gömmer mig.

310. Hur än lifvets stormar rasa, Brusa vildt på haf och land, Finner jag en säker tillflykt Under skuggan af Guds hand. Han mig gömmer, han mig gömmer Der all sorg och nöd jag glömmer, Han mig

gömmer, säkert gömmer Under skuggan af sin hand.

2. När mig nöd han stundom sänder, Blir blott hvilan kär än mer. Ty när Herren barnet agar, Det af idel kärlek sker.

3. Fiender må gerna hota, Satan bruka all sin list, Herren skall det onda vända Mig till godo, det är visst.

4. Derför vill jag korset bära Trots den ondes nät och garn. Jesus vårdar mig, att intet Skada må hans faders barn. *M. G. Servoss.*

Han går bredvid mig hela vägen.

311. På syndfull jord vår Jesus vandrat många trötta steg, Hans helga fotspår se vi än på lifvets smala väg. Bland oro och besvär Är Jesus städs mig när Och går bredvid mig hela vägen hem, ja ända hem, Han går bredvid mig hela vägen hem, ja ända hem. Förderfvet ej mig når, Ty han min sak förstår Och går bredvid mig hela vägen hem.

2. På stormig bölja Jesu helga fötter vandrade. Från sina barn han dref all fruktan, oro, nöd och ve, Och än han är mig när, Mig helig kraft beskär Och går bredvid mig hela vägen hem.

3. Hans fötter gått de tunga stegen till Getsemane Att ängslas intill döden, svettas blod för syndare. I nattens mörker der Han mig i bön frambär Och fadern lydig är till korsets död.

4. Till Golgata hans fötters sista kärleksvandring var, Ej längre gingo de, ty der man spikade dem qvar. I döden gaf han sig Att evigt frälsa mig, För mig han vandrat korsets tunga stig.

Sjung halleluja, du Guds folk.

312. Du sälla folk, som sagt farväl åt verlden, Som upp till fadershuset ställer färden, Låt dig ej dåras mer af syndaflärden, Ditt mål är himlen. Halleluja!

2. För dig allt jordens guld så litet väger, Ty dina skatter du i himlen eger. Snart skall ock du, som Gud i ordet säger, Hans rike ärfva. Halleluja.

3. Hur verlden dömer dig betyder föga. Till verldens domare uti det höga Lyft du i tron förtröstansfullt ditt öga, Han är din fader. Halleluja!

4. Blir det dig trångt bland dem, som hata friden, Vill modet stundom falla under striden, Räds ej, din pröfvotid är snart förliden, Snart kommer Jesus. Halleluja!

5. Om dystra moln för dig nu solen dölja, Går ock din väg igenom storm och bölja, Så frukta ej, din Jesus skall dig följa I trofast kärlek. Halleluja!

6. När du af törnen sårad här får blöda I kamp mot verlden och dess lustar snöda, Glöm ej, att kort är tidens vedermöda, Men glädjen evig. Halleluja!

7. Tag nu helt barnsligt blott en dag i

sänder, Och hvad för öfrigt dig på resan händer, Din Gud för dig allt till det bästa vänder. Väl må du sjunga: halleluja!

8. Ja sjung och jubla högt, du frälsta skara, Din Gud är med dig, hvem kan mot dig vara? Han skall mot ondskans makter dig försvara, Din hjälp är Herren. Halleluja!

9. Glöm ej, att arfvet är åt dig förvaradt, Det bästa vinet Jesus åt dig sparat. I evighetens ljus allt blir förklaradt, Som mörkt här synes. Halleluja!

10. Så lyft då blicken upp högt öfver gruset, Fly mörkrets väg och vandra städs i ljuset. Se vägen öppen är till fadershuset, Der Herren väntar dig. Halleluja! *J. Blomqvist.*

Frukta icke.

313. O frukta icke dig, du klena hjord, Men trygga dig vid faderns goda vilja. Du skall få riket, så är Jesu ord, Ej lif, ej död skall dig från honom skilja.

2. Hans kärlek starkare än döden är, Ej någon makt kan den tillintetgöra. Sitt rike han på sina skuldror bär, Och våra böner vill han nådigt höra.

3. Han gjutit har för oss sitt dyra blod, Det renar än från våra synder alla. O må vi bada städs i nådens flod Och villigt gå dit Herren oss vill kalla.

4. De som med tårar säden bära ut, De skola ock en gång med fröjd uppskära. O

bröder, fröjdens, snart är kampen slut, Och vi få evigt segerkronan bära.

5. Är Herren med oss, hvem kan stå emot, Är han vår vän, hvem kan oss då fördöma? Vi ej behöfva frukta verldens hot, Ty Herren skall uti sitt tjäll oss gömma. *N. Frykman.*

Förtrösta på Herren.

314. I nöd och i fara är Herren oss när. Om icke som jag vill, Om icke som du vill, Likväl som han själf vill, Han hjälpen beskär. Så förtrösta på Herren, Han hjälp dig beskär. Ja förtrösta på Herren, Han hjälp dig beskär.

2. Fast tiderna vexla, är Herren dock när, Om icke när jag vill, Om icke när du vill, Likväl när han sjelf vill, Han hjälpen beskär.

3. Så bäfva ej längre, ty Herren är när, Se tecknet han gifvit, Att allt, hvad han skrifvit, Fullbordadt har blifvit. Han hjälpen beskär. *M. A. W. Cook.*

Herren hjälper.

315. Herren hjälper, sjöng kung David, Så jag äfven sjunga vill, När från alla håll och kanter Fienderna storma till. Herren hjälper, Herren hjälper, Så jag ständigt sjunga vill.

2. Herren hjälper alla dagar Uti både stort och smått, Tänker ej på mina synder, Tänker på sin kärlek blott. Herren hjälper, Herren hjälper Uti både stort och smått.

3. Herren hjälper alla, alla, Som förtrösta på hans namn, Älskar mer än någon moder, Bär sitt folk i fadersfamn. Herren hjälper, Herren hjälper Dem, som trösta på hans namn.

4. Herren hjälper, hör, mitt hjärta, Det är ju att fröjdas åt. O förgät all tidens möda, Sjung till döds din klagolåt. Herren hjälper, Herren hjälper, Det är ju att fröjdas åt.

5. Herren hjälper mig omsider Genom dödens skuggas dal, Bär mig öfver Jordans vatten Hem till lammets bröllopssal. Herren hjälper, Herren hjälper Genom dödens skuggas dal.

C. Boberg.

Se upp till klyftan.

316. Se upp till klyftan, du trötta dufva, Och blif ej stilla vid någon tufva, Som tillhör verlden, nej tag ditt näste I Jesu hjärta, der är ditt fäste. Dit kommer örnen ej, Der är du tryggad för alla faror.

2. Fullkomlig rening har du i blodet, Der stärkes själen, der lifvas modet, Och trötta anden får der sin hvila. Var derför glad och till målet ila, Hvarest du evigt får Bland alla helgon lofsjunga Herren.

3. Så sant som lifvet är skildt från döden, Så sant är du ifrån afgrundsglöden För evigt hulpen, och nu du eger En skatt i himlen, som öfverväger Allt, hvad på jorden fins, Ty Herren Gud är nu sjelf din fader.

4. Var derför glad uti alla skiften Och lyssna endast till det, som skriften Har att förkunna. Hur känslan talar, Blif du vid ordet, ty det hugsvalar. Fast synd sig rör i dig, Är du i Kristus dock alltid salig.

5 Dig, Herre Jesus, vi vilja lofva, Att du har blifvit den frälsningsgåfva, Som Gud oss sände, på det att verlden Må genom tron ifrån synden, flärden För evigt vara frälst. Dig vare ära, vår käre Jesus. *G. Norsén.*

Än en gång.

317. Än en gång, än en gång Vill jag sjunga en sång Om min Jesus, ty eljes blir tiden mig lång. O det är redan här Mig ett ljufligt besvär Att få spela och sjunga om frälsaren kär! Jag vill gå den smala stig. Kommen, bröder, följen mig. Gladt vi tåga hem till Jerusalem, Der är fröjd evinnerlig.

2. Han är min, han är min, Han mig tagit till sin Och mitt namn i de lefvandes bok skrifvit in. Som jag går, som jag står, Är jag ett af hans får, I hans trofasta famn ulfven mig aldrig når.

3 I hans blod, i hans blod, Denna renande flod, Mina synder försvunnit, min sak nu är god. O jag ser, hur han ger Af sin nåd mycket mer, Än mitt hjärta kan tro, än i bönen jag ber.

4. Vid hans hand, vid hans hand, Genom öknarnas sand Går jag salig och trygg till det

härliga land. Der är frid, ingen strid, Evig sommar så blid, Der, o der är mitt hem efter pröfningens tid.

5. Hos vår Gud, hos vår Gud Lammets lyckliga brud Höjer lofsångens toner vid harpornas ljud. Äfven jag, nu så svag, Skall för tronen en dag Jubilera, ty så är min faders behag. *N. Frykman.*

Sång om Jesus.

318. Jesus är vårt trygga fäste, I all nöd vår vän den bäste, Ja en tillflykt uti nöden, Ljus i mörker, lif i döden.

2. Öfver dem, som äro arma, Vill han gerna sig förbarma Och slå deras synder neder, Se det är och blir hans heder.

3. Alla synder han förlåter, Tröstar barnet, när det gråter, Bär oss uppå herdearmar Och i nöden sig förbarmar.

4. Och när otrons stormar hvina, Låter han dock solen skina, Och när berg och högar vika, Skall hans trohet dock ej svika.

5. Himlastadens turturdufva Med sin röst, den friska, ljufva, Höres än i våra dalar Och om Jesus för oss talar.

6. Och vi äro med i raden, Som går hem till nya staden. Snart vi slutat pilgrimsfärden Genom denna trånga verlden.

7. Med en ny och helig visa Skola vi då lammet prisa, Ljufligt skall vår lofsång klinga, När vi Gud hans ära bringa.

8. Der skall endast friden råda, Der vi

evigt Jesus skåda, O hur saligt det skall blifva! Det kan ingen här beskrifva.

9. Jesus, Jesus, oss bevara Ifrån synd och död och fara, Så att vi en gång få skina Såsom solen bland de dina. *A. G. Lindqvist.*

Trygghet.

319. Nu till borgen har jag hunnit, Frid och sällhet har jag funnit Hos min Jesus, vännen bäste. I hans famn har jag mitt fäste.

2. O hvad sällhet, o hvad lycka! Ingen makt kan nu mig rycka Utur Jesu herdearmar, Huru ondskans makt än larmar.

3. Om än hafvets vågor rasa, Jag dock ej behöfver fasa. Blott du, Jesus, är mig nära, Skall mig skeppet säkert bära.

4. Om sig bergen omkull häfva, Jag dock ej behöfver bäfva. Har jag dig, o Jesus, bara, Rädes jag för ingen fara.

5. Och du har ju lofvat vara Med den lilla Sions skara, Ja att leda och att föra Alla dem, som dig tillhöra.

6. Om du stundom måste aga, Vill du dermed närmre draga Oss intill ditt hulda hjärta, Och der läkes hvarje smärta.

7. Lär oss då att från dig taga Både glädje, sorg och aga, Ty du vet hvad vi behöfva, Vill af hjärtat ej bedröfva.

8. Herre Gud, när jag dig eger Och din frid du mig tillsäger, Huru lycklig jag mig finner! Då all nöd och sorg försvinner.

9. Tack för allt, o fader kära! Drag mig till ditt hjärta nära, Ty der är det godt att vara, Der är trygghet för all fara. *E. Eklöf.*

FRID OCH FRÖJD.

Alltid salig.

320. Alltid salig, om ej alltid glad Vandrar jag till Sions nya stad. Uti Jesus har jag godt behag. Han har gjort mig salig.

2. Alltid salig på min Jesu ord, Alltid får jag spisa vid hans bord. O det är en lycka på vår jord Att få vara salig!

3. Alltid salig, fastän sorg och strid Nedslå modet och bedröfva mig, Att jag mången gång ej ser min stig. O jag är dock salig!

4. Alltid salig, fastän fienden Derpå vredgas, Gud är dock min vän. Blott jag känner vännen min igen, Är jag likväl salig.

5. Alltid salig, vill jag icke mer Synda bort den tid mig Herren ger. Gode Gud, om blott din vilja sker, Är jag alltid salig.

6. Alltid salig, fast jag mången gång Fäller modet här bland jordens tvång Och ej sjunga kan min nya sång. Jag är likväl salig.

7. Alltid salig, ty jag hafver fått Saligheten till min arfvelott, Allt af nåd från Gud, som ger allt godt. Han har gjort mig salig.

Svening Johanson.

Hvarför skulle jag sörja?

321. Har jag dig, o Jesus, blott, hvad skall jag önska mer? Intet skall

mig fattas, när du mig din nåd beter. Hvi skulle jag gå och sörja?

2. Allt är godt, som du mig gör, hui köttet svider än. Köttet måste ju alltjämt på korset om igen.

3. Verlden kan ej skilja mig i längden från mitt hem. Der mitt hufvud, Kristus, är, der vill han ha sin lem.

4. Visst blir vägen ofta mörk, men målet lyser klart, Ordet säger till min tröst: din brudgum kommer snart.

5. Den, som har en sådan vän, ett sådant framtidshopp, Må väl taga glada steg och lyfta blicken opp.

Fröjdefullt, fröjdefullt.

322. Fröjdefullt, fröjdefullt hemåt vi gå. Änglarnas land vi en gång skola nå. Den, som anför oss, är Jesus, Guds lam, Fröjdefullt, fröjdefullt tåga vi fram.

2. Fröjdefullt, fröjdefullt hemåt vi gå, Snart bland de saligas skaror vi stå. Nu, när vår Jesus vårt hjärta har fått, Fröjdefull, fröjdefull blifver vår lott.

3. Örat skall tjusas af änglarnas sång, Höra de saligas harpor i gång, Fyllande himlen med härliga ljud. Fröjdefullt, fröjdefullt gå vi till Gud.

4. Snart kommer döden väl grymt oss emot, Frälsta af Jesus vi trotsa hans hot, Väldet är brutet af Guds dyra lam, Fröjdefullt, fröjdefullt tåga vi fram.

5. Snart går den eviga morgonen opp, Klart skådar ögat vårt saliga hopp. Hemlandets blomsterfält jublande stå. Fröjdfullt, fröjdefullt hemåt vi gå.

Jesus evigt den samme.

323. Så haf nu, själ, ett fröjdfullt sinne, Var, frälsta hjärta, vid god tröst, Låt det bli ständigt i ditt minne, Att du med Kristi blod är löst, Att Gud har haft och har dig kär, Att ende sonen mänska blifvit, Att han för dig sitt lif utgifvit, Att du är köpt, just som du är.

2. Om hård och kall du än dig känner, Så vet, att du är köpt likväl, Om dig förgäta slägt och vänner Och mörkt det blifver för din själ, Blif dock dervid, hvart än det bär, I medgång, motgång, lust och nöden, I brist och rikdom, lif och döden, Att du är köpt, just som du är.

3. Om du kan fröjdas, spela, sjunga, Om du kan gråta eller le, Om du ej röra kan din tunga För hjärtats oro, sorg och ve, Så säger Jesus, vännen kär, Som dig har köpt från syndens smärta Och öppnat dig sitt varma hjärta: Jag älskar bruden, som hon är.

4. Det är en höjd af alla höjder, Att Jesus dog för syndare, Det är en fröjd för alla fröjder Att deruti Guds hjärta se. Pris vare dig, o Jesus kär, Som här mig trofast vill ledsaga Och sist mig till din himmel taga, Hvartill du köpt mig, som jag är. *A. C. Rutström.*

Under öfver under.

324. Är der sant, att Jesus är min broder, Är det sant, att arfvet hör mig till? O så bort med alla tårefloder, Bort med allt, som än mig ängsla vill!

2. Han min broder! Under öfver under! Större nåd väl aldrig tänkas må. Fast jag ej kan tro det alla stunder, Är jag salig på hans ord ändå.

3. Fast jag aldrig tror det, som jag ville, Är dock saken alltid lika sann. Ej i tvekan jag min frid förspille, Då min Jesus aldrig ljuga kan.

4. Han har sagt: min fader, eder fader. Han har sagt: min Gud och eder Gud. O min arma själ, är du ej glader, Att ock du har fått ett sådant bud!

5. O det broderskapet, se det gäller Mer än allt, hvad här man nämna kan, Ty i bredd med Jesus det mig ställer. Rätt jag fått till samma arf som han.

6. Samma arf deruppe i det höga, Samma himmel, samme Gud och far! Herre, Herre, öppna blott mitt öga För de skatter jag dock verkligt har. *Lina Sandell.*

Ära vare Gud.

325. Nu jag syndabördan mist, Ty min Herre Jesus Krist Henne kastat har förvisst Uti glömskans haf. Skulle jag ej vara glad, Som har Gud till fader? Jord och himmel, allt är mitt, Ära vare Gud.

2. Ingen jordisk sällhet fins Lika med den frid, som vins — O mitt hjärta, hör och mins — Genom lammets blod.

3. Uti nådens vida haf Får nu både kung och slaf Bada fritt, ty Herren gaf Ingen skilnad här.

4. Sen i tron jag här mig sänkt, Blef mitt träldomslif fördränkt. O jag hade aldrig tänkt Att så lycklig bli!

5. Ack om verlden visste blott, Hvilken dyr klenod jag fått, Skulle hon väl samma lott Genast taga mot.

6. Nådens dörr står öppen än. Om du är din egen vän, Kom, gå med till himmelen. Gud dig kallar nu. *N. Frykman.*

På vägen hem.

326. Halleluja, friskt framåt, Herrens Sion, i dag! Han till seger dig för, han är stark, du är svag. Se ej ned, der är mörkt, lyft ditt hufvud, ty si På hans axlar är trygt, och hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För bekymrade, för uttröttade, ja fri för dig och mig.

2. Halleluja, friskt framåt! Hvarför fruktar du dig? Har ej Jesus dig sagt: sätt din tillit till mig? Ingen omsorg sjelf haf, ty han bär den för dig Båd i dag och i morgon. Hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För betungade, för vanmäktiga, ja fri för dig och mig!

3. Halleluja, friskt framåt! Är din börda dig svår? Han förlossaren är, som dig hjälpa förmår. Syns dig ugnen för het, han är med dig deri, Der han gör dig utkorad. Hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För anfäktade, för eländiga, ja fri för dig och mig!

4. Halleluja, friskt framåt! Se han allt dig beskär, Hvad dig fattas, ty märk du är hans, din han är. Komma böljor, han är fasta klippan, och i Hennes refvor dig hvila. Hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För de ovärdiga, för de skeppsbrutna, ja fri för dig och mig!

5. Halleluja, friskt framåt! Ingen fiende kan Dig förderfva, ty sjelf dig beskyddar ju han, Som är skölden för dig. Var då stilla, ack si Han dig hjälper ock nu, ty hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För de jagade, för de värnlösa, ja fri för dig och mig!

6. Halleluja, friskt framåt! Är det mörkt på din stig, Var ej rädd, nej var trygg, han är ljuset för dig. Steg för steg han dig för, dag för dag han dig bär. Uti honom ju fri ock din frälsning nu är. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För de fruktande, för de bäfvande, ja fri för dig och mig!

7. Halleluja, friskt framåt! Alla syndare bjud Fram till Jesus i dag, du har bud ifrån Gud. Herden söker sitt får uti öknen, ack si!

Och han ber dig basuna: min frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! Fri för syndare, för borttappade, ja fri för dig och mig!

8. Halleluja, friskt framåt! Gif de hungriga bröd, Gif de törstiga dryck. Drag de arma ur nöd. Bjud de fallna att se uppå lammet, ty si Ock för dem finnes räddning: hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För de hungriga, för de hjälplösa, ja fri för dig och mig!

9. Halleluja, friskt framåt! O så stanna blott ej. Låt ej frestelsens snaror dig dåra, o nej! Hjärtats dörr ställ på glänt, snart han kommer ju, si Kanske redan han kommer. Hans frälsning är fri. Fri i dag — lof och pris! Fri just nu — lof och pris! För de väntande, för de trängtande, ja fri för dig och mig!

Frälst af nåd.

327. Nu är jag nöjd och glader, nu kan jag andas ut, Nu bor jag hos min fader, min träldomstid är slut, Sen han mig lärde kännu sitt eviga förbund, I ordet, den klippfasta grund.

2. Jag fordom gick och tänkte på bättring, bön och tro, Men det ej hjärtat skänkte hugsvalelse och ro. Nu tänker jag på Jesus, hur ömt han älskar mig. Af kärlek han offrade sig.

3. Så har min Jesus älskat, och så han

älskar än, Och som han hittills frälsat, så gör han om igen. Hans blod mig ännu renar från hvarje syndafläck Och gör mig fullkomlig och täck.

4. Om hjärtat mig fördömer och köttet gör besvär, Den tröstens jag ej glömmer, att Gud dock större är, Att nåden väger mera än all min uselhet, Och pris vare lammet för det.

5. Nu Jesus hos mig blifver med nåd så rik och fri, Hans nåd mig städs omgifver, jag lefver helt deri. Och nu jag slipper sörja, ty Herren sköter allt, Åt honom min sak jag befalt.

6. Nu satan fritt må rasa och verlden hjälpa till. Jag skall för dem ej fasa. Det går som Herren vill. Guds ord behåller segern och alla segra med, Som stå uti frälsarens led.

7. Så glad jag hemåt ilar i Jesu dyra namn, Och snart jag salig hvilar i fridens sälla hamn, Men under pilgrimsfärden så här på barnavis Jag sjunger min frälsares pris.

N. Frykman.

Herren är god.

328. Så haf nu, själ, ett fröjdfullt mod, Nu har det ingen nöd, Vår Gud är verkligt from och god, Han är den armes stöd. Han älskar oss af hjärtans grund, Och hjälpsam är han hvarje stund. Halleluja, halleluja, halleluja, vår Gud!

2. Ja tack och lof, o fader vår, Som gaf oss frälsaren, Som gjorde oss till fosterfår,

Till dina barn igen! Må verlden säga hvad hon vill, Vi höra dock vår fader till.

3. Väl händer det, att satan gnyr, Och nog är verlden svår, Men för Guds ord den starke flyr, Och segern är då vår. Ja snart är striden slut, och sen Uppstämma vi i himmelen:

4. Må jord och himmel gå i qvaf, Guds ord skall dock bestå. Oss skyddar herden med sin staf, Hvem kan oss skada då? Och blir det stundom mörker här, Hvad skadar det, då han är när?

5. Ja stora ting har Herren gjort, Och stora ting han gör. Han kröner oss med nåd alltfort Och oss till himlen för, Der jublande vi gå omkring Och skåda underfulla ting.

6. Så blif ej borta, käre vän, På syndens breda stig. Vår fader uti himmelen Har länge väntat dig, Och Jesus väntar dig också Att med sitt blod dig rena få.

Jag vill glädja mig i Herren.

329. Jag vill glädja mig i Herren, min själ fröjde sig i min Gud, ty han har klädt mig i segerskrud och lagt uppå mig rättfärdighetens mantel, att jag är såsom en brudgum i presterlig prydning och såsom en brud klädd i sin skrud.

Mina rättigheter.

330. Om kära vänner mig bortglömma, Jag har dock rättighet att vara

nöjd. Om verlden håna vill och döma, Gör ingenting, då jag är nöjd.

2. Om jag är ringare än alla, Jag har dock rättighet att vara nöjd. O ja då passar jag att falla I frälsarns famn och vara nöjd.

3. Om jag är utan hem på jorden, Jag har dock rättighet att vara nöjd. Om jag är hvar mans afskrap vorden, Gör ingenting, då jag är nöjd.

4. Om människor mig godhet visa, Jag har då rättighet att vara nöjd. Om de mig hata eller prisa, Gör ingenting, då jag är nöjd.

5. Om jag har guld och gröna ängar, Jag har då rättighet att vara nöjd, Om jag är arm och utan pengar, Gör ingenting, då jag är nöjd.

6. Om jag af nöd och sjukdom lider, Jag har dock rättighet att vara nöjd, Om natt och dag jag vakar, qvider, Gör ingenting, då jag är nöjd.

7. Om motgång svår än här mig möter, Jag har dock rättighet att vara nöjd, Min gode herde ömt mig sköter, Och nog bör jag då vara nöjd.

8. Men syndar jag och vandrar fjärran, O Gud, jag kan då icke vara nöjd. Men när jag åter finner Herren Och tror hans nåd, så är jag nöjd.

C. Lundgren.

Jesu frid.

331. O hvad är väl all fröjd på jorden Mot en droppe af Jesu frid! Är du deraf delaktig vorden, Rör dig föga all

verldens strid. Han är friden, de dyra orden Tröste städse i nödens tid, Tröste städse i nödens tid.

2. Får du alltid ej känbart smaka Denna himmelska, ljufva frid, Kan du öfver den rätt ej vaka Under andens och köttets strid, Står den trösten dig dock tillbaka: Jesus, Jesus, han är din frid.

3. Han ger frid, fast du ofta känner Nöd och ofrid för syndens skull. Ja när solen som hetast bränner, Hviskar han dock så kärleksfull: Jag, din vän framför andra vänner, Älskar dig för min egen skull.

4. Är du trött utaf pilgrimsfärden, Suckar efter förlossningen, Lider hjärtat af synden, flärden, Ja af kärlek till synden än, Se besegrad är ändock verlden, Jesus vunnit ock öfver den.

5. Gläds, ja gläds, ty hvad Jesus vunnit Är en vinning jämväl för dig. Han en evig förlossning funnit, När i döden han utgaf sig. Snart all fruktan, all nöd försvunnit, Snart allt mörker blir ljust för dig. *Lina Sandell.*

Den frigjordes sång.

332. Jesus, om dig vill jag sjunga, Du som med blod löste fången. Stäm nu mitt hjärta för sången, Lär mig att sjunga om dig.

2. Träldomens tid är förgången, Friden nu bor i mitt hjärta, Nåden fördrifvit all smärta, Lycklig i Jesus är jag.

3. O att min Jesus jag kunde Högt för all verlden beprisa, Att både dårar och visa Kände, hur ljuflig han är!

4. Ängsliga hjärta som lider, Tänk på din Jesus och bida Tätt vid hans huldrika sida. Snart han dig gläder igen.

5. När mina dagar försvunnit Här på den ödsliga stranden, Far jag till himmelska landen. Bättre då klingar min sång.

N. Frykman.

Ljufva ro!

333. Min träldomstid är nu förbi Och ljus och glad min dag, Ty sonen sjelf har gjort mig fri, Och derför fröjdas jag. Ljufva ro, på Jesus tro Och uti hans gårdar bo! Vid hans hand från ödslig strand Går jag säll till lifvets land.

2. Nu har jag syndabördan mist, Min Jesus kastat den I nådens djupa haf. Förvisst Hon fins ej mer igen.

3. Han göt för mig sitt dyra blod, Den lösen räcker till. I denna sköna helsoflod Jag evigt bada vill.

4. Han älskar mig, så gör ock jag Och sjunger gladt hans pris Så godt jag kan. Hos Gud en dag Det sker på bättre vis.

5. Så är jag lycklig hvarje stund, Trots vexlingarna här. Jag bygt mitt hus på säker grund; Min klippa Kristus är. *N. Frykman.*

O hvad sällhet det är!

334. O hvad sällhet det är I all uselhet här Att ha Jesus till broder och vän, Att få hvila med tröst Vid hans trofasta bröst, Att få tro, att han älskar mig än!

2. Lofva Herren, o själ, Allt är godt, allt är väl. Du behöfver ej sörja nu mer. Säg har du icke sport, Hvad din Gud för dig gjort? Han till dig i barmhertighet ser.

3. Du är kommen i nöd, Du dig känner som död, Du förtappad och jämmerlig är. Men när Herren likväl Sig förbarmar, o själ, Säg hvad mer du nu ändå begär?

4. Ack så tystne din gråt. Kära, bär dig ej åt, Såsom vore du ej återlöst. Du är köpt, du är fri, Du skall salig ock bli, Blott på Jesus du hvilar med tröst.

5. Är det icke för dig, Som han trampat den stig, Som till kors och förbannelse bar? Har allt annat du mist, Ett är fast, ett är visst, Att din frälsare ändå är qvar.

6. O hvad under af nåd I Guds eviga råd, Att vi sådant få lita uppå! När Guds son är vår frid I all möda och strid, Hvarför frukta och ängslas vi då?

7. Gud ske pris, Gud ske tack! Bort med ve, bort med ack! Sådant passar ju icke för den, Som är frälst, som är köpt, Som till Kristus är döpt, Som har Gud till sin fader och vän.

P. Waldenström.

Guds barn lycka.

335. O hur lycklig är den, Som är Frälsarens vän Och nu eger sin skatt hos vår Gud! Ej beskrifva förmår Jag den friden, som rår Uti hjärtat hos älskande brud.

2. Denna frid ock blef min, När jag skyndade in Full af synder i frälsningens hamn. När jag blott kunde tro, Hvilken glädje och ro, Hvilken himmel jag fann i Guds namn.

3. Om min Jesu behag Sjöng jag natt, sjöng jag dag, Och min salighet stod på sin höjd. Han mig älskade nog, Då på korset han dog För min skull, så jag sjöng full af frid.

4. Uti kärlekens famn Bars jag in uti hamn Bortom frestelser, synder och nöd. Och jag kunde ej tro, Att min saliga ro Skulle störas af strid eller död. *F. Dowling.*

O jag är så lycklig i Jesus!

336. O jag är så lycklig i Jesus, Ty han har förlossat min själ, Mig tagit ur ångest och smärta, Ja allting han har nu gjort väl. O jag är så lycklig i Jesus, Jag hvilar nu invid hans bröst Och njuter beständigt hans kärlek, Hans vänskap, hugsvalelse, tröst.

2. O jag är så lycklig i Jesus! Vid korset min själ funnit frid, Der har jag mitt bo och mitt fäste, Min tillflykt i sorgernas tid.

3. O jag är så lycklig i Jesus! All synd han med blodet strök ut Och gaf mig sin ande som borgen På arfvet och kronan till slut.

4. O jag är så lycklig i Jesus! Fast vägen är ojämn och svår, Min Jesus dock ständigt mig leder, Borttorkar så ömt hvarje tår.

5. O jag är så lycklig i Jesus! Vid nådens och löftenas bord Jag njuter hans kostliga rätter. Hur sällt att tillhöra hans hjord!

6. O jag är så lycklig i Jesus! Han sörjer i allting för mig, Han gifver mig hvad jag behöfver, Och snart han mig tager till sig.

7. O jag är så lycklig i Jesus! Man säge hvad helst man än vill, Ty arfvet och kronan och riket För evigt dock höra mig till.

P. A. Palmer.

Jesus allena.

337. Jesus allena mitt hjärta skall ega, Jesus allena derinne skall bo. Ingenting här kan hans kärlek uppväga, Endast i honom min själ hafver ro. Ej bör jag sörja, ej bör jag klaga, Jesus min broder är alltid mig när. Han har ock lofvat att hand om mig taga. Trots alla stormar mot hemmet det bär.

2. Jesus allena mitt lif skall tillhöra. Han är min brudgum, och jag är hans brud. Vill jag blott ständigt hans vilja fullgöra, Får jag i himlen den snöhvita skrud.

3. Jesus allena från synden mig lossat, Jesus allena min själ har gjort fri. Hans stora

kärlek mitt hjärta förkrossat, Sen göt han kärlekens balsam deri.

4. Jesus allena skall mig vederqvicka, När under striden jag känner mig svag. Jag ur hans blodskälla ständigt får dricka Helsa och kraft uti väldiga drag.

5. Jesus allena skall sist efter striden Föra mig in i den himmelska hamn. Der skall jag ostörd få njuta af friden, Hvilande trygg i min brudgummes famn.

Evig sällhet.

338. O sällhet stor, som Herren ger Ren här på denna jord! I nåd han städs till barnen ser, Dem föder vid sitt bord. Der få vi sitta hvar minut, Och nåden tager aldrig slut. Halleluja, halleluja, halleluja, vår Gud!

2. Det är så godt att älska Gud, Som först har älskat oss, Så godt att vara Kristi brud Och slippa att förgås. När verldens fröjd en ände tar, Ha vi det bästa vinet qvar.

3. Väl blir det mörker mången gång — Ej solen skiner jämt — Väl få vi känna tidens tvång, Men ett är dock bestämdt: Det blir ej mörkt i himmelen, Och resan, hvad betyder den!

4. Nu slippa vi att sörja mer För hem och dagligt bröd, Ty detta allt oss Herren ger Af nåd, i öfverflöd. Han är oss alla dagar när, Han oss och våra bördor bär.

5. Ja allt vi ha i Jesus. Tänk Hur god

vår fader är, Som gifvit oss en sådan skänk! Med honom hem det bär, Vi gå till himlen hvar minut, Och resan snart, ja snart är slut.

6. Är det så saligt redan här Att vara Jesu vän, Hur skall det då ej blifva der En gång i himmelen! Der få vi fröjdas hvar minut, Vår salighet tar aldrig slut.

7. Vill du vår sällhet dela, o Så skynda, kom i dag, På Jesus Kristus genast tro Och nåd för intet tag. Välkommen, räck oss nu din hand, Följ med till härlighetens land.

N. Frykman.

Sällhetens grund.

339. När min Gud jag håller kär, Är jag lycklig hvar jag är, Om på mörk och öde strand Eller uti Edens land. Lycklig är jag, lycklig är jag, Jesus är min vän. Han som frälste röfvaren, O han är densamme än.

2. Jesu frid i själens grund Gör mig lycklig hvarje stund: När på fästet solen ler, När hon går i vester ner.

3. Stilla, nöjd och tålig blott — O det är en härlig lott! Mot den perlan jordens guld Intet annat är än mull.

4. Genom tron i Jesu namn, Sluten i hans kärleks famn, Har jag utan andra stöd Mer än nog i lif och död.

N. Frykman.

Uppmuntran för Guds barn.

340. O fröjden er deraf, I Jesu vänner, Att edra namn stå skrifna i hans

sår. Hvad gör det då, om verlden er ej känner? Den gode herden känner sina får.

2. Hvad namn vi här i denna verlden bära, Hur litet kommer ändock an derpå! Den högsta adel, lycka, fröjd och ära Är den att vara barn åt Gud ändå.

3. Se här en fröjd, som ej för oss skall tryta, Som ej med jordens stormar blåser bort. Med verldens barn vi ej ha lust att byta, Ty deras glädje är i sanning kort.

4. Farväl med denna verldens usla fröjder! De hafva sorg och samvetsagg med sig. Min själ Gud lyfter upp till ljusa höjder, Der verldens glädje icke frestar mig.

5. O hvilken fröjd, o hvilken salig lycka, Att icke någon makt, hur stark den är, Oss utur Jesu starka hand kan rycka, Ty trofast han uti sin famn oss bär!

6. Från våra hufvud ej ett hår skall falla, Förrn Herren vill, ty så han sjelf har sagt. Vår käre fader räknat har dem alla Och håller troget om de sina vakt.

7. Om Gud är för oss, hvem kan mot oss vara? O frukta icke dig, du klena hjord. Om alla dagar här ej äro klara, Det går ju ändock hem på Herrens ord.

8. Det står Guds folk en sabbatsro tillbaka, Der uppe väntar oss en evig fröjd, Och snart få vi gå hem och se och smaka All salighet hos Gud i himlens höjd. *M. B. Ö.*

Borde jag ej vara glad!

341. Borde jag ej vara glad, Som får komma till Guds stad Och för evigt hos frälsaren bo! Från all verldens jämmer fri, O hur lycklig jag skall bli I de saligas eviga ro! Jesus har min synd afplanat och min sak gjort god, Hvitare än snö han tvår mig i sitt dyra blod. Borde jag ej vara glad, Som får komma till Guds stad Och för evigt hos frälsaren bo!

2. Himlens härlighet är min, Der med fröjd jag tågar in Uti staden, så strålande skön. Vara honom evigt lik, Som är öfver alla rik, Sådan blir de utkorades lön, Blott för det de låtit frälsa sig af idel nåd Och förblifvit troget vid Guds dyra frälsningsråd. Himlens härlighet är min, Der med fröjd jag tågar in Uti staden, så strålande skön.

3. Jesu kärlek innerlig Som en sky omsluter mig, Och hans hand mig ledsagar hvar stund. Intet mig fördöma kan, Jesus är min löftesman, Jag har del uti nådens förbund. Derför är jag glad och fri som en liten fågel, jag, Och det är mig ljuft att vandra uti Herrens lag. Jesu kärlek innerlig Som en sky omsluter mig, Och hans hand mig ledsagar hvar stund.

N. Frykman.

Hvad jag har.

342. Nu är jag lycklig i alla skiften, Mitt hjärta funnit hvad det be-

gär. Jag funnit Jesus och allt med honom, Hvem kan väl fatta, hur rik jag är!

2. Jag har en Gud, ja en Gud, som hjälper, Och Herren, Herren — så är hans namn — Som mig från döden till lifvet frälsar Och är i stormen min trygga hamn.

3. Jag har förlossning igenom blodet, Och barnaskapet jag återfått. Fri plats jag eger vid nådebordet, Der bland Guds vänner jag mår så godt.

4. Jag har ett arf, som ej har sin like På denna jorden, det vet jag visst. Det väntar mig i det sälla rike, Der blott på sorger skall vara brist.

5. Och när jag flyttar från jämmerdalen, Mig Jesus för då med mäktig hand Till sälla hemmet i gyllne staden, Som vinkar der på den andra strand.

6. Så är jag lycklig i alla skiften, Fast jag ej alltid min lycka ser. Snart kommer Jesus och hemtar bruden. Då hennes öga ej tåras mer.

N. Frykman.

Nåd och frid.

343. O hur saligt att få ega Jesu nåd och frid! Ingen tunga kan det säga Här i denna tid. Ingen tunga kan det säga Här i denna tid.

2. Nåden kan vårt hjärta röra, Då det kännes kallt, Nåden ger oss kraft att göra Hvad oss Gud befalt.

3. Våra synder helt försvinna Uti nådens

haf. Aldrig vi dem återfinna I den djupa graf.

4. All vår nöd för Gud vi klaga Och få frid igen. Måste vi ock lida aga, Är det nåd i den.

5. Jesu hjärta för oss ömmar, Nådens brunn är fri. Frid han ger i rika strömmar, Derför sjunga vi.

6. Gud de sina aldrig glömmer, Ty han trofast är. I sin hydda han oss gömmer, Trygga bo vi der.

7. Hur än verldens domar falla, Ha vi frid ändå. Nåden sopar bort dem alla, De ej gälla få.

8. Jesu frid skall oss bevara Under lifvets strid, Och af nåd vi sist få fara Hem till himlens frid.

9. Så i tron vi sjunga redan Här på barnavis. Bättre få vi sjunga sedan. Amen, lof och pris!

N. Frykman.

Nu är jag salig.

344. Nu är jag salig, nöjd och glad, Ty hem jag har uti Guds stad. Der borgarrätt jag äfven fått, Och himlen är min arfvelott. Och Herren är Min fader kär, Och Jesus är min vän och bror, Som köpt mig fri Från slafveri. Och nu med mig han alltid bor.

2. Han all min omsorg lagt på sig, I lust och nöd han vårdar mig. Jag har uti hans dyra blod Mot synd en daglig reningsflod.

Han herden är, Som lammen bär. Med glädje bär min herde dem Uti sin famn Till fridens hamn, Der han beredt för mig ett hem.

3. Farväl, du verld, han kommer snart Och hemtar mig, ty allt är klart. Jag endast för hans räkning står Och har min frid uti hans sår. Jag till min tröst Städs hör hans röst, Och snart han uppenbaras skall, Då jag får se Hans anlete. Farväl, farväl med verlden all!

G. Norsén.

Skulle jag ej vara glad!

345. Skulle jag ej vara glad, Som får komma till Guds stad Och ibland de frälstas rad Skåda min Gud! Lofvad vare Jehova, Pris, halleluja! Honom tillhör frälsningen, Ära, amen!

2. Jesus har mig köpt med blod, Tvagit mig i dopets flod, Derför har jag gladligt mod Genom hans nåd.

3. Med sin hand han leder mig Här uppå min vandringsstig. Sist han hemtar hem till sig Längtande brud.

4. Der långt bortom tidens tvång Får jag evigheten lång Sjunga lammets nya sång Inför hans tron.

5. Uti nåd och ära stor Herren än ibland oss bor. Lycklig den på honom tror! Ja och amen!

N. Frykman.

Min sällhet.

346. Glad som fågeln på sin gren i lunden, Är jag nu af inga sorger

bunden. Jesus är min vän, så anden säger, Guds nåd jag eger Alla dar.

2. Han har fört min själ ur otrosnatten, Gifvit sämsta son den bästa skatten. Jag är barn i himlafadershuset, Der nådeljuset Lyser klart.

3. Derför vill jag nu lofsjunga Herren, Mina synder har han burit fjärran. Aldrig, aldrig mer de komma åter, Fastän det låter Så ibland.

4. Om än dystra moln bortskymma solen, Vägen är ej lång till nådastolen. Lätt som dimman der all nöd försvinner, Och hjärtat finner Frid igen.

5. Nöjd som barnet uti modersfamnen, Trygg som seglarn i den lugna hamnen, Så vid Jesu kärleksömma hjärta Från otrons smärta Hvilar jag.

6. Jesus är mig alla dagar nära, Mig och mina bördor vill han bära. O det är så godt att allt få taga, Båd nåd och aga, Af hans hand.

7. Honom vill jag älska, honom tjäna, Han skall ha mitt hjärta, han allena. Jesu bud nu äro mig så kära, Hans ok att bära Ljufligt är.

8. Vid min faders bord i syskonringen Huru väl jag mår, det fattar ingen. Nådevindens ljufva, milda susning Med stor förtjusning Älskar jag.

9. Ringa är min lott visst här på jorden.

Här jag är en gäst och främling vorden. Men jag har ett hem på himlastranden, Dit fadershanden Leder mig.

10. Snart är pröfvotiden här förliden. Jesus kommer snart. Då slutar striden. Fröjd, som ej på jorden sett sin like, Uti Guds rike Väntar mig. *N. Frykman.*

Stig upp på ett högt berg.

347. Stig upp på ett högt berg, du Sions glädjebud, häf upp med makt din röst, du Jerusalems glädjebud, häf upp den, frukta icke. Säg till Juda städer: se eder Gud, se eder Gud. Se Herren, Herren kommer med kraft, och hans arm är väldig. Se hans lön är med honom och hans vedergällning framför honom. Han skall föda sin hjord som en herde, han skall församla lammen i sin famn och bära dem i sitt sköte och fodra de lamdigra. Stig upp på ett högt berg, du Sions glädjebud, häf upp med makt din röst, du Jerusalems glädjebud. Häf upp den, frukta icke. Säg till Juda städer: se eder Gud.

Sjungen Herren en ny sång.

348. Sjungen Herren en ny sång, ty under har han gjort. Han vinner seger med sin högra hand och med sin heliga arm. Herren har kungjort sin frälsning. För hedningarnas ögon har han uppenbarat sin rättfärdighet. Han har kommit i håg sin nåd och sin trofasthet mot Israels hus. Alla jor-

dens ändar förnimma frälsningen från vår Gud. Fröjdens Herren Gud, alla land, utbristen i jubel och lofsjungen, prisen Herren med harpa och med sångens ljud. Med trumpeter och basuners ljud fröjdens för konungens, Herrens ansigte. Hafvet bruse och hvad deruti är, jordkretsen och de, som bo deruppå. Strömmarna klappe i händerna, alla berg juble för Herrens ansigte, när han kommer till att döma jorden. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet och folken med rättvisa.

GEMENSKAP.

En herde och en hjord.

349. O du som gaf ditt lif för fåren, Om nåd och kraft vi bedja dig Att framgent följa dig i spåren På kärlekens och fridens stig. Låt mer och mer en skingrad skara Förenas i din sannings ord, Att det må vara, evigt vara En herde och en fårahjord.

J. O. Wallin.

Brödrakärlek.

350. Se huru godt och ljufligt är, Att bröder kunna sämjas, Att en den andre hafver kär Och allas välgång främjas! Som helsokraft af balsam går, Likså ett folk af endrägt får Sin rätta kraft och helsa.

2. Som daggen gör stor fruktbarhet, När den från Hermon rinner, Så trefnad föds af enighet, Der Kristi kärlek brinner. Der skall

välsignelse och fröjd Och allt hvad själen gör förnöjd I råd och dåd förspörjas. *H. Spegel.*

Med Gud och hans vänskap.

351. Med Gud och hans vänskap, hans ande och ord Samt bröders gemenskap och kärlekens bord De osedda dagar vi möta med tröst. Oss följer ju herden, oss följer ju herden, Den trofaste herden, vi känna hans röst.

2. I stormiga tider bland töcken och grus En skara dock skrider mot himmelens ljus. De kämparnas härlighet verlden ej ser, Men Gud går framför dem, men Gud går framför dem, Men Gud går framför dem med segerns banér.

3. Då småsinta verlden med gruset är nöjd Och synden och flärden är all hennes fröjd, Då följer jag, segrande härar, med er, Som tågen till ära, som tågen till ära, Som tågen till ära vid Jesu banér.

4. Den korsmärkta drägten med smädnamn jag tar, Om ingen i slägten det namnet ock har, Och följer med glädje, I kämpar, med er, Som tågen till ära, som tågen till ära, Som tågen till ära vid korsets banér.

5. Den molnstod oss höljer och leder vårt tåg, Den klippa oss följer med springkällans våg Är Kristus, hans kärlek och renande blod. Der lefver vårt hjärta, der lefver vårt hjärta, Der fröjdas vårt hjärta, der lifvas vårt mod.

6. Se här är nu grunden för lycka och frid I hårdaste stunden af qval och af strid. Om mig än försmäkta min kropp och min själ, När dig blott jag hafver, när dig blott jag hafver, När dig blott jag hafver, o Gud, är allt väl.

7. O Jesus, blif när oss, blif när oss alltfort Och sköt oss och bär oss, som alltid du gjort. Ja amen, din trohet skall bringa oss fram. Lof, pris, tack och ära, lof pris, tack och ära, Lof, pris, tack och ära vår Gud och vårt lam!

C. O. Rosenius.

Kärleken.

352. Om jag än kunde med änglatunga Lofsjunga himlens och jordens Gud, Men kärlek ej i mitt hjärta funnes, Det vore intet, blott tomma ljud. Det vore intet, blott tomma ljud. Men kärlek ej i mitt hjärta funnes, Det vore intet, blott tomma ljud.

2. Om likt profeter jag kunde säga Hvad hända skall under framtidsdag, Om tro jag hade, som berg försatte, Men kärlek ej, ack hvad vore jag?

3. Om hvad jag egde åt nödställd like Jag skifta lät, om mig sjelf också Åt eld jag gåfve, det utan kärlek Till intet gagnade mig ändå.

4. Så är nu kärleken mild och tålig. Han afund, skalkhet ej känner till, Han är ej uppblåst, ej sitt han söker, Han blott det goda, det sanna vill.

5. Han allt fördrager, han allt kan lida, Han allting tror, allt han hoppas kan, Och

när allt annat en gång försvinner Från denna jord, ej försvinner han.

6. En gång allt mörker skall helt försvinna, Till dag förbyter sig skymningen, Men tro och kärlek och hopp förblifva. Dock störst af allt, det är kärleken.

Strid för Gud.

353. Upp till strid! För Gud vi må Än som män i striden stå. Ingen vinner kronan der, Som ej redligt kämpar här. O hur skönt att vara med Uti Jesu vänners led! Han ger frid, och han ger fröjd Här och uti himlens höjd.

2. Visst är satan mäktig, men Jesus är dock större än. Allt är honom underlagdt, Evig är hans nåd och makt.

3. Tvagna genom lammets blod, Renade i nådens flod Sjunga vi med fröjdeljud: Pris och ära vare Gud.

4. Komme hvad som komma vill, Blott vi höra Jesus till. Han, som är båd Gud och man, Oss till seger föra kan.

5. Må vi ej med syndig strid Spilla bort vår dyra tid. Vi ha fått en bättre lott: Älska, lida, göra godt.

6. Dagen som gör allting klart, O den dagen kommer snart. Lycklig då hvar stridsman är, Som för Gud har kämpat här.

N. Frykman.

Lammets folk och Sions fränder.

354. Lammets folk och Sions fränder, Lilla hop af köpta får, Som till himlens arfveländer Här på törnestigar går, Salems barn och Guds församling, Lilla skepp och klena hjord, Du i verlden är en främling Och en gäst på denna jord.

2. Men du är likväl lycksalig, Och ditt lif blir aldrig tungt, Ty din Gud med nåd otalig Är din sällhets medelpunkt. Låt ock honom detta vara. Han allena är det värd. Sedan har det ingen fara Med ditt lif, din hädanfärd.

3. Snart du under Edens palmer Och i skydd af lifvets träd Glad skall höja dina psalmer. Ack i hoppet ren dig gläd. Der har fågeln funnit näste, Svalan ock sin fria stat, Skrämda flyktingen sitt fäste, Trötta trälen sin sabbat.

4. Tro och älska, det är saken. Allt på detta kommer an. Är blott tron i hjärtat vaken, Kärleken ej slumra kan. Den, som tror, skall salig blifva, Den, som älskar, lifvet har. Milde Jesus, värdes gifva Blick i detta allt mer klar.

5. Lär oss lefva dig till ära, Löpande med fröjd din stig. Lär oss alla vittne bära Om ett lif, som är af dig. Jesus, låt i alla lammen Bli ett hjärta och en själ. Säg härtill ditt ja och amen, Så är allt för evigt väl.

A. C. Rutström.

De trognas syskonband.

355. De trognas syskonband, O huru ljuft det är! Som helgonen i himlens land Vi ock förenas här. Pris ske Gud, som tog Oss till barn åt sig, Pris ske Jesus Krist, som dog För alla, ja för mig.

2. I bönen höjs vår röst Till samme Gud ändå Med samma fruktan, samma tröst Och samma hopp också.

3. Den ene hjälp och stöd Utaf den andre får, Och ofta för hvarandras nöd Vi fälla sorgens tår.

4. Väl gör det hjärtat qval, Då vän rycks bort från vän, Men snart vi få i himlens sal Hvarandra se igen. *J. Fawcett.*

Den gode herdens hjord.

356. Hur salig är den lilla flock, Den gode herdens hjord, Som trots all verldens hot och pock Dock hör och tror hans ord! Fast fienden är verksam än, De hafva dock en mäktig vän Och vandra, ledda af hans hand, Hem till hans eget land.

2. Med nya hjärtan vandra de I kärlek, tro och hopp. De tro, fastän de icke se, Och lyfta blicken opp Från mörker, ovisshet och nöd, Ja från förgängelse och död Till landet, der de sälla bo I kärlek, hopp och tro.

3. Men, Jesus, är ock jag din lem, Säg, är jag verkligt din? Går jag med dig på vägen hem, Och får jag slippa in? Ack gör den

saken viss och klar För mig såväl som för enhvar. Säg, hör jag till de rätta får, Som följa dina spår?

4. Bepröfva, Herre, hjärtat mitt — Du, endast du det kan — Och låt det evigt vara ditt, Min dyre löftesman. Du som har löst mig med ditt blod, Långt förr än jag din nåd förstod, Ack lär mig du att älska dig, Som du nu älskar mig.

5. Och när du frågar sen min själ, Om jag nu älskar dig, Jag svarar: du mig känner väl, Du utransakar mig. Du vet, att, fastän jag är svag Och jämt i kamp mot syndens lag, Jag ville gerna älska dig, Som först har älskat mig.

6. Om ock med tvekan i min själ Jag svarar dig ännu, Så vet jag till min tröst likväl, Att du ej tvekar, du. Du älskar mig i lust och nöd, Du älskat mig till korsets död, Och en gång skall jag älska dig, Såsom du älskar mig.

Endrägt.

357. O huru ljuft och godt det är, När uti stilla frid Guds vänner bo tillsamman här Förutan kif och strid! Ljufva syskonband, Barn från himlens land, Låt oss aldrig mista dig, Håll oss samman här, Tills vi äro der Hos Gud evinnerlig.

2. En härlig syn det är förvisst, När alla äro ett Och öfva kärlek utan list Och dela ljuft och ledt.

3. Der lofvar Gud välsignelse Och lif till evig tid, Och frid i strömmar skall han ge De barn, som hålla frid.

4. O Jesus, släck hvar syndig brand, Som satan tända vill, Och fridens ljufva syskonband Allt fastare knyt till. *N. Frykman.*

Kärleken vänder aldrig åter.

358. Hur ljuft det är, när bröder bo Tillsamman uti frid och ro! Som kostlig balsam flyter neder Från Arons hufvud på hans kläder, Så ljuft det är, när bröder bo Tillsamman uti frid och ro.

2. Och när de alla äro ett Och dela ljuft och dela ledt, En himmelsk doft, som kännes vida, Guds kära barn omkring sig sprida. Hur godt när alla äro ett Och dela ljuft och dela ledt!

3. I kärleken en enda kropp, På Jesu ord de bygt sitt hopp: I skolen alla med mig vara I paradis, det underbara. I Kristus blott en enda kropp, De alla hafva samma hopp.

4. O underbara kärleks band! Hvad än min själ vid Jordans strand Skall i den sista striden mista, Det bandet dock skall aldrig brista. Ja detta underbara band Ej slites ens af dödens hand.

5. Men broder, syster, vaka, bed, Ty lögnens fader är oss vred. Han, tvedrägtsanden, kan ej skåda, Att kärlek bland Guds barn får råda. Ja broder, syster, vaka, bed, Ty mörkrets furste är oss vred.

6. Att mörda själar han begär, Hans lösen split och söndring är. O må vi alla samfäldt strida Mot honom vid vår Jesu sida. Ty själar mörda han begär, Hans lösen split och söndring är.

7. Kom derför, Herre Jesus Krist, Och hjälp oss från vår kärleksbrist Och gif, att uti alla lammen Må bli en själ, ett hjärta. Amen. O dyre Herre Jesus Krist, Kom hjälp oss från vår kärleksbrist. *J. Blomqvist.*

HEMLÄNGTAN OCH HOPP.

Den frigjorda själens glädje.

359. I hoppet sig min frälsta själ Förnöjer, I tron jag till ett evigt väl Mig höjer, Ty jag betänker, Att dödens länker Har Kristus brutit och mig lifvet skänker.

2. Med honom salighetens stig Jag funnit, Och himlaarfvet han åt mig Har vunnit. När jag insomnar, Han mig omfamnar, Och på hans armar jag i himlen hamnar.

3. Som fågeln mot upprunnen dag Sig gläder, Så glad i ljusets rike jag Inträder. Vid änglasången Och harpoklangen Jag skådar evighetens dag uppgången.

4. Och högre, klarare än guld, Än solen Min själ skall skina ärofull För stolen. Den gode Guden Iklär mig skruden, Som sjelf han lofvat åt den kära bruden.

5. En evig, oförgänglig fröjd Det blifver, Som fridens Gud i himlens höjd Mig gifver,

Der Jesu vänner Med palm i händer Lofsjunga lammet, som de sina känner.

6. Ack att jag dit ur sorg och strid Må komma, Der Gud församlar i sin frid De fromma. Min Jesus vände Snart mitt elände I fröjd och salighet förutan ände.

7. Beredd håll mig, o Jesus Krist, Att vänta Din ljufva ankomst, när du sist Vill hemta Ur tåredalen, Från jordeqvalen Din brud till dig i ljusa fröjdesalen.

Elsa Andersdotter.

Den troende själens längtan.

360. Så skön går morgonstjärnan fram Och bådar, klar och lyckosam, Den stora dagens möte, Då själen öfver jorden höjd Får svinga sig med helig fröjd I himlafaderns sköte. Tiden, Striden Snart skall slutas, Friden njutas, Hoppet vinna, Tro och kärlek målet hinna.

2. Jag skyndar till den staden fort, Det nya Salem, på hvars port Min bön så länge klappat. Jag vet, att du, som nådelig Af dem, som voro gifna dig, Ej någon har borttappat, Blödde, Dödde, Kärleksfulle, Att jag skulle Äfven frälsas Och bland de utvalda helsas.

3. Och lindrigt lösas jordens band. Jag vet, att vid din trogna hand Jag i den glädje hamnar, Der vännen återfår sin vän Och David from och glad igen Sin Jonatan omfamnar.

Modern, Brodern Der ej gråta. Makar såta, Ömma hjärtan Der ej hinnas mer af smärtan.

4. Ej mer med blicken skum och svag Jag leta skall Guds anletsdrag I verldens dunkla spegel, Men Herrens klarhet ohöljd se Bland dem, som äro tecknade Med Herren Guds insegel. Salig, Salig Skall jag röna Allt det sköna, Sanna, höga, Som här doldes för mitt öga.

5. Min sällhetsdag, jag väntar dig, Jag redo är, jag kläder mig I hvita högtidsdrägten. Kom, Jesus. Ja jag kommer snart, Du svarar mig, jag hörer klart Din röst i morgonväkten. Āra, Āra Vare Herren. Viken fjärran, Sorger alla. Herren vill jag mig befalla.

J. O. Wallin.

Kommer du ej snart?

361. Herre, fördölj ej ditt ansigte för mig, Trösta mig åter, välsigna mig, hör mig. O du min trofaste, dyre förlossare, Kommer du ej snart? Kommer du ej snart?

2. Ännu ej hemma hos dig, är jag vorden Endast en gäst och en främling på jorden.

3. Här i det främmande landet jag skickar Upp till din himmel så längtande blickar.

4. Medan du dröjer, haf vård om mitt hjärta, Helga dess glädje och lindra dess smärta.

5. Håll mig, ack håll mig blott fast vid det ena. Att jag må frukta dig, Herre, allena.

6. Öka min tro, Herre, icke mig skona, Gif hvad du vill, blott till slut gif en krona.

Lina Sandell.

Hemlandssång.

362. O hur saligt att få vandra Hemåt vid vår faders hand! Snart vi slutat ökenfärden Och gå in i Kanaans land. Härligt sången der skall brusa, Stark som dånet af en vattenflod. Äran tillhör Gud och lammet, Som oss vunnit med sitt blod.

2. Här vid elfvarna i Babel Tystnar ofta nog vår sång, Men vi vänta bättre dagar I Jerusalem en gång.

3. Intet mörker der skall vara, Inga tårar, ingen nöd, Ingen synd och ingen plåga, Ingen djäfvul, ingen död.

4. Här vi skiljas från hvarandra, Här är möda, sorg och strid, Men uti den gyllne staden Snart vi mötas få i frid.

5. O må ingen bli tillbaka Här i denna mörka verld, Må vi alla der få mötas Efter slutad pilgrimsfärd.

J. Blomqvist.

Hemlängtan.

363. Ack jag längtar hem Till min trogne vän, Till min Jesus i himmelens höjd. Här är möda och strid, Men deruppe är frid. Ack jag längtar till himmelens fröjd.

2. Till min faders hus Ifrån jordens grus Vill jag flytta, om Jesus så vill. Kom, o Je-

sus, till mig, Tag mig snart upp till dig. Jag för evigt vill höra dig till.

3. Ske, som Herren vill, Honom hör jag till. Herre Jesus, behåll blott min själ. Skall jag längre här bo, Gud, föröka min tro, Gif din ande, som leder mig väl.

4. Ack hur nöjd och glad Skall hos Gud en dag Jag få skåda hvad gerna jag trott, Evigt glad, evigt nöjd! Tänk, mitt hjärta, hvad fröjd Det skall blifva hos Jesus, hur godt!

5. Der skall synd ej mer Trycka sinnet ner, Ingen djäfvul mer frestar då mig. Skild från sorg och besvär, Ser jag frälsaren kär, Som på korset här offrade sig.

6. Blomman vissnar här, Hösten henne tär, Hon är lutad mot aftonen ner. Skördetiden är när, Så från ödemark här Vännen Jesus min hemfärd beskär. *A. Nilsson.*

Hos Gud är idel glädje.

364. Hos Gud är idel glädje, Här trycker mången nöd. Här får jag ofta sucka Och äta tårars bröd. Här blandas fröjd och smärta För Herren Jesu brud. Men der skall så ej vara, Ty glädjen bor hos Gud.

2. Här har jag ej mitt hemvist, Här bor jag blott i tält, Men hän mot glädjestranden Mitt synglas jag dock stält. När verlden ler och skalkas, Jag skådar mot den borg, Der jag skall bo för evigt Och glömma all min sorg.

3. Jag vill då lott ej byta Med den sin del här får, Nej hellre under tårar Den ädla säd jag sår, Blott jag med fröjd får skörda En gång vid vägens slut, Då verldens dårar tagit Sin hela fröjd förut.

4. Mitt hopp för evigheten Är bygdt på säker grund: Må korset gerna trycka Ännu en liten stund. Snart ingen sorg skall vara Och ingen klagan mer, Då jag med ohöljdt öga Min Jesus evigt ser. *Lina Sandell.*

Först strid, sedan frid.

365. Ur stormarna ser jag en aflägsen hamn, Dit kärleken vinkar så blid. Den bjuder mig ära och sällhet och namn, Men först efter utkämpad strid.

2. Mig möta i mängd uppå vandringens tåg Bekymmer och andelig nöd, Men han som så huld till mitt elände såg, Han gifver nog glädje och stöd.

3. Min Jesus här mättar min hungrande själ Och tröstar i sorgernas natt. Han har mig gjort fri från att vara en träl Och blifvit mitt lif och min skatt.

4. Den skatten långt mer än all verlden är värd. O må jag blott fatta den så, Att kronan, som mig utaf nåd är beskärd, Med honom jag ock må undfå.

5. Du fåfänga verld med din lycka så arm, Ej mer du bedåre nu mig. Min Jesus, min vän med din kärlek så varm, Drag städse mitt hjärta till dig.

6. Min frälsare, för mig du sjelf vid din hand Från Babel, min harpa sen stäm, Ty hur kan jag sjunga i främmande land Din visa? Nej för mig snart hem.

7. När döden mig rycker i grafven med sig, Gjut olja i lampan, att jag Ej fåvitsk blir utstängd för evigt från dig, Men håll mig beredd till din dag. *Karin Yttergren.*

Hem, hem!

366. Hem, hem, namn som hugsvalar! Hem, hem, finnes du här? Längtan städs om dig talar. Till dig står allt mitt begär, Hem, hem, ljufliga hem! Låt mig gå dit, der du är.

2. Hem, hem, önskade hvila! Sälla, ostörda ro! Sjalen rastlös skall ila, Tills i din famn hon får bo. Hem, hem, osedda hem! Stadigt dig bidar min tro.

3. Själen här aldrig fann dig, Hem, på dödsdalens stig. Jesus stridde och vann dig, Jesus dig skänker åt mig. Hem, hem, saliga hem! Jesus mig väntar hos dig.

Betty Ehrenborg.

Brudens glädje.

367. När natten försvinner från skuggornas land Och morgonen börjar att gry, Då skall jag förlossas af frälsarens hand Och sjunga om seger på himmelens strand Och skåda en syn evigt ny.

2. När jordlifvets töcken för alltid har flytt Och jag uti himlen får bo, Då skall jag för-

himma, hur allting blir nytt, Hur död uti lif blifver evigt förbytt Och bäfvande hjärtat får ro.

3. Det blir ingen smärta, ej suckan, ej gråt Bland helgonen uti Guds stad. När lammet skall fira sitt bröllop med ståt Och vänner i Kristus ej mer skiljas åt, Då måste väl bruden bli glad.

4. Der skola vi glömma den sorgfulla jord, Dess mödor, dess jämmer och strid. O tänk hvilken sällhet, här nere ej spord, Då alla Guds helgon vid frälsarens bord Få sitta tillsamman i frid!

5. Det hvitaste silke, den skönaste skrud Och perlor och krona af guld Skall brudgummen skänka sin dyrt köpta brud, Som trott på hans kärlek och hållit hans bud Och lidit en tid för hans skull.

6. Så hjälp oss, o Jesus, att ej gifvas opp På resan till sällhetens hamn. Oss hjälp att i tron här fullborda vårt lopp, Så skola vi, så är vårt saliga hopp, Få hvila till sist i din famn.

Hemma får jag hvila.

368. Hemma, hemma får jag hvila, Fri från sorger och besvär. Der skall jag få se och smaka, Huru ljuflig Herren är. O jag ser der bakom bergen, Bortom flodens mörka strand, Hur den undersköna staden Glänser fram vid himlens rand.

2. Dit skall jag ock snart få ila Till min

själavän så huld, Der skall jag ock snart få vandra På de gator utaf guld, Der skall ock min hjässa siras Med ovansklig segerkrans, Der Guds helgon skola lysa Såsom solen i sin glans.

3. Der det blir mig godt att vara. Skild från mörker, nöd och strid O hvad fröjd att med de kära, Som gått hem förut i frid, Få vid änglars harpotoner Hela evigheten lång Stämma in och fröjdfullt sjunga Guds och lammets segersång! *J. Blomqvist.*

Fröjd evinnerlig.

369. Jag vet ett land, ett härligt land, Der intet moln är mer, Och frälsaren är sjelf dess ljus. Dess sol går aldrig ner. Den som korset tåligt bär, Han med kronan prydes der Och får bo hos Jesus kär Uti fröjd evinnerlig.

2. På andra sidan lifvets haf, Der fins ej storm, ej natt. Det landet har ett mildt klimat, O vare der vår skatt.

3. Der är vårt hem, der är vår slägt, Frälst från allt jordens tvång, Och de vårt hjärta älskat här Oss möta der en gång.

4. Från denna jords fåfänglighet Dit upp vår längtan står, Der Sions folk i evig fröjd Guds lof på harpan slår.

Pilgrimen.

370. Jag är främling, jag är en pilgrim, Blott en afton, blott en afton bor

jag här. Gör mig ej hinder, ty jag vill följa Guds folk till strids genom öken, bölja. Jag är främling, jag är en pilgrim, Blott en afton, blott en afton bor jag här.

2. Resemåltid i hast jag tager, Som en jagad, som ett ilbud, stannar ej. Jag står omgjordad om mina länder, Har vandringsstafven i mina händer. Resemåltid i hast jag tager Som ett ilbud, som ett ilbud, stannar ej.

3. Lammets blod har mitt dörrträ tecknat, Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans. Ej syndens surdeg jag mer vill smaka. Till vägs jag hastar, ser ej tillbaka. Lammets blod har mitt dörrträ tecknat, Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.

4. Lammets måltid mig saligt hugnar Som en försmak, blott en försmak af hans ro. Med fötter skodda, ur träldomsbandet Jag går att finna det goda landet. Lammets måltid mig der skall hugna I en evig, i en evig, evig ro.

5. Till det landet mitt öga blickar, Evigt strålar, evigt strålar solen der. I främlingslandet är mörkt och farligt, Der går jag vilse och stapplar snarligt. Till Guds Kanaan mitt öga blickar, Evigt strålar, evigt strålar solen der.

6. Jorden har ej den ro jag söker, Nej jag längtar, nej jag längtar till Guds stad. Der gråter ingen, der slutar nöden, Der bor ej synden, dit når ej döden. Jorden har ej den ro

jag söker. Nej jag längtar, nej jag längtar till Guds stad.

7. Hulde herde, blott ett jag beder, Följ och led mig, följ och led mig alltid du, Så att jag ilar städs dig till möte, Till dess jag hvilar uti ditt sköte. Hulde, herde, blott ett jag beder, Följ och led mig, följ och led mig alltid du.

Betty Ehrenborg.

Hoppets tröst.

371. Smärtans stunder ila, Allt ej evigt är. Snart skall jag få hvila Hos min Jesus kär.

2. Ack hur snart försvinner Denna vexlingstid! Snart mitt hjärta finner Evig fröjd och frid.

3. Då är allting borta, Som besvärat mig, Slutad är min korta, Tunga vandringsstig.

4. O jag längtar redan Hem till fridens land. Det är mörkt härnedan På en stormig strand.

5. Först vid Jesu sida Blir jag rätt förnöjd. Jesus, hjälp mig bida Dagens slut med fröjd.

6. Med en bättre visa, I en högre kor, Lär mig då att prisa, Gud, din kärlek stor.

Hemma hos Herren.

372. O att få hemma vara I det underbara Paradis, der änglar sjunga Lammets pris med harpoljud! Att från nöd och ängslan tagen Och från qval för morgon-

dagen I oförmörkad klarhet Evigt bo hos Herren Gud!

2. O att få hemma vara! Morgonstjärna klara, Skall ej snart ditt sken i öster Bringa mig det glada bud, Att den gyllne dagen bräcker, Som ej afton mer utsläcker? Hur längtar ej mitt hjärta Att få skåda Herren Gud!

3. O att få hemma vara, Fri från synd och fara! Ty mitt arma hjärta drages Ofta nog från Jesu bud. O hur skönt, när bojan krossats Och min ande fullt förlossats Och fri från jordebanden Svingar upp till Herren Gud!

4. När får jag hemma vara, Der serafers skara Alla himlars hvalf uppfyller Med de helga sångers ljud Under palmer evigt gröna Invid lifvets elf den sköna? Ack om jag snart der hemma Finge bo hos Herren Gud!

5. När får jag bo der hemma Och med fröjd instämma Med den frälsta hop, som sjunger Lammets sång i segerskrud? Der keruber, helgon alla I tillbedjan nederfalla Och böjda djupt för tronen Hyllning ge åt Herren Gud.

6. Snart skall jag hemma vara, Snart får upp jag fara Till det fadershus, der Jesus Rum beredde för sin brud. Om än tung mig kännes verlden Och allt mörkare blir färden, Der uppe strålar dagen Evigt klar hos Herren Gud.

Florence C. Armstrong.

Mitt hem.

373. Jag är så nöjd, jag är så glad, När jag på Jesus tror, Ty Gud åt mig

beredt en stad, Ett hem, der sjelf han bor. Ljufva ro, När jag får bo I det land På himlens strand! O jag lär Nu redan här, Att det bästa väntar der.

2. Dess murar äro salighet, Dess gator utaf guld. Der får jag bo i evighet, Jag, arma stoft och mull.

3. På jorden har jag ej mitt hem. Jag är en främling här, Der uppe i Jerusalem, Se der jag hemma är.

4. Jag vandrar ute nu en tid I öknens heta sand, Och sedan far jag hem i frid Till fridens sälla land.

5. I detta land blir aldrig natt, Dess sol går aldrig ner, Der blir ej sången svag och matt, Der gråter ingen mer.

6. O bröder, systrar, fröjden er I hoppet redan här. En skymt jag ren af hemmet ser, Och snart vi äro der. *N. Frykman.*

Längtan och hopp.

374. Kom snart, o Jesus, och hemta mig, Ty mörk är natten och trång min stig. Dit upp jag längtar, Mitt hjärta trängtar Att skåda dig.

2. Du har mig tvagit från synden ren, Jag har min sällhet i dig allen. O Gud, bevara Uti all fara Din ögonsten.

3. Jag tårar fäller på öknens sand, Ty här vill sorgen ta öfverhand, Men ingen smärta Skall nå mitt hjärta I glädjens land.

4. Som fågeln gläds vid den ljusa dag Och

lyfter vingen med godt behag, Så i Guds rike, En Jesu like, Inträder jag.

5. En ängel för mig till tronen fram Att evigt skåda det kära lam, Som för mig blödde Och led och dödde På korsets stam.

6. En härlig krona mig väntar der Som nådelön för all smälek här. Den gode Guden Iklär mig skruden, Som sjelf han bär.

7 I fridens rike, der friden bor, Min sällhet blifver osägligt stor. Der skall jag sjunga Med ledig tunga Bland änglars kor.

N. Frykman.

Hemma få vi hvila.

375. Hemma, hemma få vi hvila efter slutad kamp och strid. Hemma, hemma hos vår fader väntar oss en evig frid. Derför gladt framåt, I bröder, löftesordet sviker ej, Och I kämpen icke heller för ett ovisst mål, ack nej.

2. Målet ligger ju framför oss, vägen är ej heller lång, Fast den går i djupet neder och i mörker mången gång. Jesus slagit sig igenom. O hvad tröst för oss deri! Genom honom, genom honom öfvervinna också vi.

3. Derför upp, I trötta händer, upp, ja upp, I matta knän, Och I mörka otrostankar och I tvifvel, viken hän! Ordet säger ju, att tiden, väntanstiden är så kort, Fastän våra arma hjärtan glömma det beständigt bort.

4. Om vi mycket eller litet fått af jordens nöd och lust, Det betyder ju så föga, när vi

hunnit hemmets kust. När vi frälsta se tillbaka på vårt korta vandringståg, Hvad om litet mer af solsken eller moln deröfver låg!

5. Hemma få vi ändå hvila, hvila ut i Jesu famn Efter alla vedermödor både med och utan namn. Der skall ingen fruktan vara, ingen oro, ingen nöd. Ingen frestelse och plåga, inga tårar, ingen död.

6. O må vi då ej förtröttas, må vi, medan än är tid, Verka Herrens verk på jorden, om ock under mycken strid. Ty på mödan följer hvilan som en ljuflig nådelön, Och vårt verk är ej förgäfves, då ju Herren hör vår bön.

7. Hemma, hemma få vi hvila, vare det vårt fältrop här, Medan striden ännu varar, ja när den som hetast är. Må vi ropa till hvarandra, hvar vi mötas, hvad oss sker: Hemma, hemma få vi hvila. O hvad vilja vi då mer?

Lina Sandell.

Hem jag längtar.

376. Hem jag längtar. Ack härute Är så tomt, så mörkt, så kallt. Snart, ack snart all storm nu slute På den väg mig Gud befalt, Snart, ack snart all storm nu slute På den väg mig Gud befalt.

2. Hem jag längtar. Ej jag trifves Här i jordens jämmerdal, Till Guds Salem hjärtat drifves Upp till lammets bröllopssal.

3. Hem jag längtar. Kärleksrike Fader, låt mig hem få gå. Brister, synder undanvike. Snart mitt hemland skall jag nå.

F. W. Krummacher.

O tänk när bojan ligger krossad!

377. O tänk när bojan ligger krossad Och sänkt i grafvens mörka klyft! O tänk när anden är förlossad Och öfver jordegruset lyft! O tänk när jag, af änglar buren, Hör himlaharpors fröjdeljud! O tänk när bortom skiljemuren Jag ändtligt skåda får min Gud!

2. O tänk när målet jag har hunnit Och slutad är all kamp och strid! O tänk när kronan jag har vunnit Och striden byts i evig frid! O tänk när intet mer jag känner Af tidens oro, nöd och tvång! O tänk när jag bland Jesu vänner Får stämma upp min segersång!

3. O tänk när jag helt qvitt skall vara All synd, allt ondt, som trycker här! O tänk när himmelsk sällhet bara Jag njuta skall hos Herren der! O tänk när fri all sorg och smärta Jag vandrar i Guds nya stad! O tänk när invid Jesu hjärta Jag hvilar salig, trygg och glad!

4. Ja tänk derpå, min själ, och bida. En sådan sällhet väntar dig. Hvad mer om här du måste lida En stund ännu på korsets stig! Hur snart är tiden ej förgången, Den korta tid du däljes här! Och sen i lofvet, jubelsången Du evigt får instämma der.

Pilgrimssång.

378. Jag är en främling här, Går till mitt hem. En verld full af besvär Är

ej mitt hem. Här på en stormig strand Blir det mig trångt ibland, Men se det goda land Vinkar mig hem.

2. Kort är min pilgrimsfärd, Snart går jag hem, Och från en stormig verld Längtar jag hem. Snart är all nöd förbi, Snart skall jag löst och fri Sjunga om seger i Himlen, mitt hem.

3. Hos Gud, min frälsare, Der är mitt hem. Der får jag honom se, Bo i hans hem. Der får jag se dernäst Dem, som jag älskat mest, Der blir mig evigt bäst. Saliga hem!

Jerusalem, mitt sälla hem.

379. I djupet af mitt hjärta En stad jag högt åtrår, Jesusalem, Det sälla hem, Der all min nöd och smärta Sitt pass och afsked får. I djupet af mitt hjärta Den staden jag åtrår.

2. Inom dess portar klara, Der gråter ingen mer. Uti Guds stad, Der är man glad. Ej sorg, ej rop skall vara, Der städs man lammet ser. Inom dess portar klara, Der gråter ingen mer.

3. Se den på tronen sitter Der råder öfver dem Med evig frid. Der fins ej strid. Ty ingen ond och bitter Bor i Jerusalem. Den, som på tronen sitter, Der råder öfver dem.

4. Och Gud allsvåldig säger: Min son, min dotter kär, Som Jesus fann Och seger vann, Du eger hvad jag eger: Allt mitt nu

ditt det är. Ja Gud allsvåldig säger: Min son, min dotter kär.

5. O den som redan vunnit! Ack den som vore der, I hvilans hamn, I Jesu famn! Ack om jag målet hunnit För all min trängtan här! O den som redan vunnit, Ack den som vore der!

6. Men på de vida vatten Hvar finner jag dock väg? Bland blinda skär Hvar vägen är, I storm och mörka natten, Till hemmet, säg, o säg. Ack på de vida vatten Hvar finner jag dock väg?

7. Ja du mig visar vägen, Min dyre frälsare, Och vägen går I dina spår. Sjelf hjälplös och förlägen Jag blott på dig vill se. Ja du mig visar vägen, Min dyre frälsare.

8. Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når. Gör tron rätt käck Mot böljans skräck. Håll sjelf mitt ror och ankar, Du vet hvad jag förmår. Fäst djupt hos mig de tankar, Att snart jag himlen når.

9. Se målet härligt lyser I fjärran. O Guds stad, Du målet är! Och allt besvär, Hvarför nu här jag ryser, Jag der snart glömmer glad. Se målet härligt lyser I fjärran, o Guds stad!

10. Så äfven jag skall vinna I Jesu Kristi namn. Ja också jag, Så arm och svag, Skall en gång målet hinna I härlighetens hamn. Så äfven jag skall vinna I Jesu Kristi namn.

H. A. Brorson.

Vi gå uppåt till Jerusalem.

380. Se vi gå uppåt till Jerusalem, Må jorden och dess små bekymmer fara. Vi hasta hem, ack till det sälla hem, Der ingen synd och ingen sorg skall vara. Vi hasta hem, ack till det sälla hem, Der ingen synd och ingen sorg skall vara.

2. Hvad mer om jordens blommor vissna bort Och våra glädjekällor här försina! Vår färd igenom öknen är så kort, Och Herren Gud förgäter ej de sina.

3. Hvad mer om vägen kännes tung ibland! Den bär dock uppåt, uppåt och ej neder, Och Jesus med sin starka allmaktshand Igenom ljus och mörker sjelf oss leder.

4. Allt skall fullkomnas, såsom Herren sagt, Hvad han har lofvat skall han också gifva. Vi lita på hans trohet och hans makt Och skola genom dem behållna blifva.

5. Må vi då fröjdas åt vårt sälla hem, Der Jesus väntar med sin helgonskara. Se vi gå uppåt till Jerusalem, Och der, der få vi evigt hemma vara.

Hemlängtan.

381. Likt vandraren längtar från öknarnas sand, Der solstrålen glöder och bränner, Till skuggande palmer, till grönskande strand, Till älskade fränder och vänner Att hvila från vandringens möda:

2. Så längtar ock bruden från tårarnas

dal, Der synden och nöden än råda, Till bröllop der uppe i himlarnas sal, Der Jesus hon verkligt får skåda Och sjunga den himmelska sången.

3. Som seglaren längtar från stormande haf Att hinna den leende stranden, Och som efter frihet den fängslade slaf Att slippa de plågande banden, Som trycka de tröttade lemmar:

4. Så längtar från verldshafvets brusande våg Den himmelske seglarn att hinna Den önskade hamnen, som verlden ej såg, Att frihet från bojorna vinna, Som fängsla den trängtande anden.

5. Så lyft nu din blick, trötte pilgrim, dit opp. Dig väntar den himmelska friden, Der gå i fullbordan din tro och ditt hopp, Och hvila du får efter striden, Och kronan skall pryda ditt hufvud. *A. G. Lindqvist.*

Det blir en salig dag.

382. Det blir en salig dag, När jag får Jesus skåda, När intet fruktans qval Skall mer i hjärtat råda, När fri jag är från allt, Som här mig trycker ner. Jag är då evigt frälst Och kan ej synda mer.

2 Der hemma hos min Gud I härlighet och ära Jag skall för tronen stå Och evigt lof hembära Till lammet, som mig köpt Och tvagit i sitt blod, Som rann för dig och mig. O underbara flod!

3. O syndare, vänd om Och med mig

prisa Herren, Han ropar till dig: kom! Det höres nära, fjärran. Vill du bli borta, säg, När han af kärlek dog Och gaf sitt dyra blod? O själ, är det ej nog?

4. O Jesus, du har sagt: Jag kommer snart tillbaka. O hjälp ditt kära barn Att alltid bedja, vaka, Att ingenting, o Gud, Må fånga sinnet så, Att jag ej redo är Den stund du komma må.

5. Tänk om en liten tid Får jag min vandring sluta Och evig fröjd och frid I Jesu sällskap njuta! Ja kom, min Jesus god, Och tag mig i din famn. När tiden ute är, Mig bär till fridens hamn. *K. F.*

Fridens hem.

383. Till fridens hem, till rätta fadershuset Min trötta själ med längtan sträcker sig. Till fridens hem från tunga jordegruset Jag blickar hem, min frälsare, till dig. Här nere fins ej ostörd ro, Vår blick är skum och svag vår tro, Och hyddans band oss trycker, Och hyddans band oss trycker.

2. Men Gud ske pris, att tiden framåt ilar, Det kommer allt, som Herren lofvat har. Helt viss och glad på Herrens ord jag hvilar, Att han till sist det bästa vinet spar, Och då är glömd all jordens pust, Och frid och fröjd och evig lust Utbyts mot korta striden.

3. Men, Jesus kär, behåll blott du mitt hjärta, Låt tidens ström ej draga mig från dig. I lust och nöd, i glädje och i smärta

Blott du, blott du, blott du hugsvalar mig. Ty Herre, när jag hafver dig, Må annat allt fråntagas mig. Med dig jag dock är salig.

Agata Rosenius.

I främmande land.

384. I främmande land en pilgrim jag går Och tänker på hemmet det kära. Der finnes ej nöd, der fälles ej tår, Der ses ingen korsdrägten bära. Der har jag ett arf förvaradt åt mig, Det har ej på jorden sin like. Så vandrar jag nöjd, fast trång är min stig. Den ändar i sällhetens rike.

2. Ej ensam jag är, mig följer hvar stund En vän, som ej sviker i nöden. Med kärlekens svärd han slagit i grund Båd synden och satan och döden. Han känner mitt namn, han håller mig kär, Han gjuter sin frid i mitt hjärta. Och nu du förstår, att vännen det är, Som burit på korset min smärta.

3. Han talar till mig så ljufliga ord, De äro mitt värn i all fara. Jag lefver af nåd vid löftenas bord Och badar i lifskällan klara. O är det så skönt i skuggornas dal, Hur skall det ej blifva der hemma, Då brudskaran säll och änglarnas tal Med jubel sin lofsång uppstämma!

4. Hvar timme, som flyr, mig närmare för Den ljusa, den härliga tiden, Då jordlifvets strid ej sällheten stör. Då blir ingen ände på friden I hoppet så glad med längtan jag ser Dit hem mot den himmelska hamnen. Det

lider, ack snart jag längtar ej mer, Men hvilar hos Jesus i famnen. *N. Frykman.*

I tåredalen.

385. Jag vandrar än i en tåredal, Men får snart flytta till himlens sal. Ja Gud ske lof, snart jag skåda får Den härlighet, som mig förestår.

2. Sen derför, syskon, på målet blott, Ja sen på Jesus, som för oss gått. Vår vandring här skall ej blifva lång, Han snart oss löser ur tidens tvång.

3. Då få vi lemna all synd och nöd, Då få vi sällhet i öfverflöd. Må vi då redan med fröjdfullt mod Lofsjunga Herren, som är så god.

4. Jag går här klagande mången gång Och ser på vägen, så svår och lång, Men snart mig hemtar min Jesus kär, Då jag får se honom, som han är.

5. Hvad rör mig verlden, fast den är svår, Ty jag mig gömmer i Jesu sår! Der är jag skyddad till kropp och själ, Min trötta ande mår der så väl.

6. Tänk huru saligt det är ändå, Att snart i himlen vi mötas få! Vi skiljas aldrig, tänk huru godt, En ostörd sällhet blir der vår lott.

F. O. Hultman.

Jag skall bli så glad och fri.

386. Himlen är mitt hem, hvilken salig tröst! Mig har lammet sjelf med sitt blod förlöst. Ej förtappelsen mer

skall drabba mig, Blott af hjärtat jag vandrar Herrens stig. Jag skall bli så glad och fri I mitt hem i himmelen. Kom gå med, räck mig din hand, Må vi följas åt till himlens land.

2. Som en pilgrim jag börjat vandringen Ut från Sodom och vänder ej igen. Framåt tågar jag under fröjd och sång, Ty Guds son har frälst mig från undergång.

3. Likt soldater vi nu ock föra strid Emot synd och verld, segra och få frid. Vårt banér är färgadt i Jesu blod, Derför gå vi trygt öfver dödens flod.

4. När i dödens stund jag med läppar blå Sträcker hvarje lem, pulsen upphör slå, Då skall brudgummen räcka mig sin hand Och ledsaga mig in i himlens land.

5. Der i härlighet med en solklar glans Jag för tronen står iklädd gyllne krans, Och med palm i hand skall jag instämma Uti lammets sång. Pris, halleluja!

Det blir en härlig morgon.

387. Det blir en härlig morgon, Som ändar natten lång. Hur ljuft att då få vakna Vid änglars jubelsång! Här vexlar det beständigt: Regn, solsken, lust och nöd, Sorg, jämmer, svaghet, möda Och sjukdom, tårar, död. Kom derför, sköna morgon, Som ändar natten lång. Hur ljuft att då få vakna Vid änglars jubelsång!

2. O tänk hvad det blir saligt, När jag

får honom se, Som är mitt allt i alla, Min käre frälsare! Ja se de dyra såren, Som här han fick för mig, Då han för mina synder Lät villigt offra sig! O tänk hvad det blir saligt, När jag får honom se, Som är mitt allt i alla, Min käre frälsare!

5. Hvad sällhet att få hvila Till sist i Jesu famn! Der finner trötte seglarn Sin lugna, säkra hamn. Blir färden stundom stormig Och mörknar det ibland, Hvad mer, snart får jag landa Vid hemmets sköna strand! Hvad sällhet att få hvila Till sist i Jesu famn! Der finner trötte seglarn Sin lugna, säkra hamn.

Längtan hem.

388. Vi tala om sällhetens land, En ort, för Guds vänner så kär, Dess härlighet prisas ibland, Men tänk att en gång vara der! Vara der, vara der, Men tänk att en gång vara der! Vara der, vara der, Men tänk att en gång vara der!

2. Vi tala om gator af guld, Om murar af ädelsten skär, Om frid, hvaraf himlen är full, Men tänk att en gång vara der!

3. Vi tala om kärlek och fröjd, Om drägten, som brudskaran bär, Om sången i himmelens höjd, Men tänk att en gång vara der!

4. Vi tala om frihet hos Gud Från frestelse, sorg och besvär, Från allt som här trycker hans brud, Men tänk att en gång vara der!

5. O hjälp du oss, Herre, utur Allt det,

som vill hindra oss här, Att snart vi må erfara, hur Det käns att en gång vara der.

Elizabeth Mills.

Jag skall en gång bli nöjd.

389. O min själ, säg hvarför skådar Du dit upp mot himlens höjd? Hvarför suckar du beständigt? Hvarför är du icke nöjd? Jag skall en gång bli nöjd, Jag skall en gång bli nöjd, Då jag Guds ansigte får se. Jag skall en gång bli nöjd, Jag skall en gång bli nöjd, Då jag Guds ansigte får se.

2. O min själ, jag stundom jägtar Efter jordisk ståt och fröjd. Ack hvi straffar du mig ständigt? Hvarför är du icke nöjd?

3. O min själ, skall jag väl nödgas Att gå under korset böjd Och all jordisk ära lemna, Att du måtte blifva nöjd?

4. O min själ, väl må du sucka Öfver syndig dårskaps fröjd. Jesu dyra kors jag tager, Att du måtte blifva nöjd.

D. W. Whittle.

Vänner som gått hem förut.

390. O hur ljuft att gemensamt med syskonkretsen här Besjunga Jesu dyra namn, Att i tron honom skåda, att se, att han är när, Och hvila i hans ljufva famn. Vi få mötas på stranden af floden, Få det arf, som aldrig tager slut, Och bland änglarna höja vår lofsång med den krets Af vänner, som gått hem förut.

2. Upp till Sion vi vandra. Hvad gör oss litet tvång, När nåd oss skänks i hvarje nöd?

Är ock korset oss tungt, snart vi kronan få en gång Hos Gud, der glädjen ej blir död.

3. När i dödsskuggans klyfta till sist vi måste gå, Du, Jesus, håller oss i hand. När du ler, blir det ljust, och frimodighet vi få, Och snart vi stå på andra strand.

Framåt!

391. Framåt, du Herrens kämpahär! Du har ej tid att dröja här. Följ med till Sions gyllne stad, O stanna icke, skynda glad. Vi tåga hem, vi tåga hem, Vi tåga hem till himlens stad, Jerusalem.

2. Vårt hem är ej på denna strand. Vi ila till det goda land, Der aldrig mer vi skiljas åt. Der fins ej suckan eller gråt. Framåt, framåt på himlens stråt, Från sorg och gråt! Der fins ej suckan eller gråt.

3. Fast genom öknen går vårt lopp, Till Kanaans land står dock vårt hopp. I fjärran skåda vi dess höjd, Och snart vi äro der, hvad fröjd! Se upp med fröjd mot himlens höjd, Var glad och nöjd. Snart står du der i himlens höjd.

4. Vi sagt farväl till synd och verld, Och hemåt, hemåt bär vår färd. Vi sällskap ha med Herren Gud, Som tagit oss af nåd till brud. Han kommer snart, han kommer snart, Han kommer snart att hemta oss till sig, ja snart.

5. Var trygg, du lilla klena hjord, Och lita troget på Guds ord, Din Jesus med sitt

blod dig löst Åt Gud. Det är en evig tröst. Var vid godt mod,. var vid godt mod, Var vid godt mod, ty Jesus löst dig med sitt blod.

6. Kring Jesu korsbanér vi stå Och glada hän till seger gå. Snart strid och oro tagit slut, Och hemma få vi hvila ut. Till evig frid, till evig frid, Från kamp och strid vi ila hem till evig frid.

7. Du lilla skara, lycka till! Gå ej tillbaka, stå ej still, Men gå framåt i Jesu namn. Snart hvilar du uti hans famn Och sjunger gladt: halleluja, Halleluja, lof, pris och tack, halleluja!

A. G. Lindqvist.

Jag blott väntar.

392. Jag blott väntar, till dess skuggan Något litet längre blir, Väntar, tills det sista glimmer Utaf dagens stråle flyr, Till dess jordens natt inbryter Efter lifvets pröfvotid, Till dess himlens stjärnor tindra I en skymning tyst och blid, Till dess jordens natt inbryter Efter lifvets pröfvotid, Till dess himlens stjärnor tindra I en skymning tyst och blid.

2. Jag blott väntar, till dess skördens Sista kärfve bergats in. Nu är sommartiden ändad, Och ren blåser höstens vind. Skynden, skördemän, och samlen Sista frukten af min tid. Ty min lefnads blomster vissnat, Och jag längtar hem i frid.

3. Jag blott väntar, tills Guds änglar Öppna vidt den slutna port, Der jag har så länge

bidat, Trött och fattig, pröfvad hårdt. Ja jag hör dem redan sjunga, Hör dem komma till mig ned. Om de kalla mig, jag väntar, Endast väntar att gå med.

4. Jag blott väntar, till dess skuggan Något litet längre blir, Väntar, tills det sista glimmer Utaf dagens stråle flyr. Då utur det tjocka mörker Skall en stjärna lysa fram, Vid hvars ljus min själ skall föras Genom himlar till Guds lam.

En ljuflig tanke.

393. Hur ljuflig mången gång Den tanken för mig står: I dag jag närmare dock är Mitt hemland än i går! Närmare hemmet, Närmare, ja Närmare hemmet i dag, i dag Än någonsin förut!

2. Ja närmare i dag Min faders sälla hus Med alla boningarna der Och tronen med dess ljus!

3. Ack närmare hans famn, Som huldt mot mig sträcks ut, Der alla bördor få sin graf Och sorgerna sitt slut!

4. Ack närmare den stund, Då jag får se min Gud, Då ingen synd och intet kors Skall trycka mer hans brud!

O jag vet ett land!

394. O jag vet ett land Långt från sorg och strid, Der hos Gud är idel ostörd frid, Der vid flodens strand Lifvets träd ock stå Med en härlig tolffald frukt uppå.

Detta sköna land är Guds vänners land, Ja mitt eget sälla fadersland. Detta sköna land är Guds vänners land, Ja mitt eget sälla fadersland.

2. O hvad fullhet der, O hvad salighet, Der af natt ej dagen mer då vet! Ingen död der är, Och i ära stor Lammet, lammet midt ibland dem bor.

3. Hvad ej öga sett, Hvad ej öra hört, Ej i mänskohjärta än sig rört, Det har Gud beredt Dem i hemmet der, Som af hjärtat honom älska här.

4. Detta sälla hem Jesus vann åt mig, När han här gick korsets tunga stig. O Jerusalem, Målet för mitt hopp, Snart för mig din perleport slås opp.

O Jesus kär, när vill du hemta mig?

395. O Jesus kär, när vill du hemta mig Från detta främlingslandet hem till dig? Jag är så trött och kan ej finna ro, Förrn jag hos dig i himmelen får bo.

2. Jag ofta tänkt: det skulle bättre bli, Om blott från det och det jag blefve fri. Men nej, så länge jag på jorden är, Mig vänta endast mödå och besvär.

3. Ty synden plågar mig på många vis, Och för min synd jag måste hafva ris, Min näpst för handen hvarje morgon är. Jag märker, att jag ej är hemma här.

4. En resenär uti ett fjärran land Jag vandrar här. O fader, tag min hand Och led

mig du — jag annars vilse går — Hem, hem till dig, der jag min krona får.

5. Jag löfte har att blifva Jesus lik Och ärfva med. O tänk hvad jag blir rik! Men skall en gång jag bära kronan der, Så måste jag ock bära korset här.

6. Der hemma, o der svida inga sår! Då frälst jag på de gyllne gator går, Jag höja skall af hjärtat jubelskri: Halleluja, nu är all nöd förbi!

7. Ja Gud ske lof, min nöd en ände har. Det står Guds folk en ljuflig hvila qvar. Då är ju skäl att kämpa några år. I evighet jag hemma hvila får.

8. Så bidar jag, så länge Jesus vill. I lif och död jag hörer honom till. Om ock min pröfvotid blir mycket lång, Dess sista timme skall dock slå en gång.

9. O huru sällt en gång få skåda Gud! Det blir en salig dag, när jag får bud Att fara hem från allt elände här Och evigt vara der min Jesus är.

N. Frykman.

Det saliga landet.

396. Jag står på stormig Jordanstrand Och ser med längtans blick Upp till det sköna Kanaans land, Der jag mitt hemman fick, Der jag mitt hemman fick, Der jag mitt hemman fick, Upp till det sköna Kanaans land, Der jag mitt hemman fick.

2. O hvilken syn! All sällhets höjd Går

öfver all vår tro. Der flyta strömmar utaf fröjd I gröna dalars ro.

3. Och öfver himlens rymd så vid En evig morgon gryr. Guds son regerar der i frid, För honom natten flyr.

4. Ej kylig vind, ej giftig flägt Kan hinna helsans strand. Nöd, sjukdom, hela dödens slägt Ej käns i fridens land. *S. Stennett.*

Uti stormen vi stå.

397. Nu äro vi på resa hem. Hur än det stormar här, Vi gå till Guds Jerusalem. Vårt rätta hem är der. Uti storm vi stå. Snart vi sälla hamnen nå. Uti storm vi stå. Snart vi sälla hamnen nå.

2. Der, hemma i vår faders hus Få vi för evigt bo. Der höres icke stormens brus, Och ingen stör vår ro.

3. Snart få vi på vår harpa slå Uti Guds paradis Och på de gyllne gator gå Och sjunga Jesu pris.

4. Vi ha ett arf i himlens sal Hos Gud, vår fader kär. Det ej förstörs af rost och mal Och obesmittadt är.

5. Tänk när vi lifvets krona få Uti det goda land Och jublande för tronen stå Med segerpalm i hand!

6. Så går det hem i Jesu namn, Och efter resans slut Få vi i fridens sälla hamn För evigt hvila ut.

Hvad jag väntar på.

398. Mitt hjärta, säg hvad väntar du väl på från år till år? Jag väntar på den gyllne stad, hvars sol ej nedergår, Der Herren, Herren vara skall för mig ett evigt ljus, Och sorgens dagar ände ha uti min faders hus.

2. Jag väntar saligt skiljas hän och Kristus vara när, Jag väntar lifvets krona få utaf min Jesus kär, Jag väntar att få känna Gud, som han nu känner mig, Jag väntar få ett härligt slut uppå min törnestig.

3. Jag väntar att få älska så, som jag nu älskad är, Jag väntar att få hvila ut från allt mig jagar här, Jag väntar att få blicka in uti Guds kärleks råd, Mig mätta med hans salighet, för evigt frälst af nåd.

4. Mig väntar ära, härlighet och prakt och makt och glans, Mig väntar himlens konung sjelf, ty jag skall vara hans, Mig väntar änglaskaran stor och alla frälstas här, Ett skönt, ett outsägligt namn mig, sälla, väntar der.

5. Jag väntar, ack så litet, jag, men mycket väntar mig. Ett ögonblick, blott en minut, så tar mig Gud till sig! Då skall jag vakna upp och se hvad jag i sanning har, Och se, att det med Herrens ord dock verklig mening var.

Olga Holmén.

Staden der ofvan.

399. Jerusalem, Jerusalem, som ofvantill är bygdt, Ack inom dina portar

först det blir mig lugnt och trygt! Här möta nya faror jämt, och jämt till strids det bär, Och äfven när det är som bäst, det sorg och möda är.

2. Hvad under om min längtan mer och mer då sträcker sig, Jerusalem, Jerusalem, dit upp, dit upp till dig! Min härkomst är ju dock af dig, och jag är främling här, I dig jag har min borgarrätt, och der jag hemma är.

3. Jag hör till dina fria barn, ty Jesus gjort mig fri Från mörkrets band och lagens dom och syndens slafveri. Och sen han så af idel nåd har löst min arma själ, Jag vara vill en Herrens fri och ingen mänskoträl.

4. Så lefver jag, dock nu ej jag, ty Kristus är mitt lif, Och nu jag ej kan finna ro i verldens tidsfördrif. Se verlden är ju korsfäst mig, och jag är korsfäst den, Hvad under om en sådan verld ej längre är min vän!

5. Hvad under om jag längtar hem till dig, Guds helga stad, Der jag en gång får hvila ut fullkomligt fri och glad, Der ingen gråt skall vara mer och ingen värk som här Och intet mörker, ingen natt, ty lammet solen är.

6. Ack hvad på jorden aktas stort, det fängslar ej min håg, Sen jag på korsets trä i tron min Jesus fästad såg. Mitt mål står klart, jag vill blott ett, hvad än det kostar mig: Jerusalem, Jerusalem, jag vill blott hem till dig.

Lina Sandell.

Låt mig gå.

400. Låt mig gå till helgonskaran, Till mitt hem i himlens höjd. Låt mig gå dit upp, der Jesus Mig beredt en evig fröjd, Låt mig gå att se Guds ära, Som är min i himlens land. Låt mig gå till vänner kära, Frälsta på den andra strand.

2. Låt mig gå. Hur kan jag dröja? Verld, hvad bjuder du väl mig? Synd och sorger, nöd och smärta, Det är hvad jag fått af dig. Låt mig gå, ty verldens glädje Är så flyktig, tom och kort. O jag samlat många blommor Blott att se dem vissna bort.

3. Låt mig gå, ty suckan, tårar Finnas ej omkring Guds tron. Nej der höjs en evig lofsång Af de frälsta till Guds son. Låt mig gå. Jag ser Guds änglar Vinka mig välkommen hem. Deras sång mitt hjärta tjusar. Låt mig gå, gå hem till dem.

4. Låt mig gå. Mitt hjärta längtar Till min Jesus alla dar. Der min själ skall evigt bada Uti frälsningsfloden klar. Der Guds helgon, der Guds änglar Fröjdas evigheten lång. Der skall jag med dem lycksalig Sjunga Guds och lammets sång.

5. Låt mig gå. Jag måste hasta, Änglar vinka: skynda dig. O jag känner ren en aning Af den fröjd, som väntar mig. Ren jag hör de frälsta sjunga, Änglar stämma in med dem. Låt mig gå, ty Jesus kallar. Låt mig gå, gå till mitt hem.

J. A. A-n.

Om en kort liten tid.

401. Till det härliga land ofvan skyn Vi i tron skåda upp redan här, Ty ett hem, fast fördoldt för vår syn, Har vår Jesus beredt åt oss der. Om en kort liten tid Vi få mötas på himmelens strand. Om en kort liten tid Vi få mötas på himmelens strand.

2. Äfven vi på den ljufliga strand Skola sjunga de saligas sång, När förlösta från dödliga band Vi vår frälsare skåda en gång.

3. Till vår älskande fader och Gud Vi vårt offer och tack lägga ner För den kärlek han skänker sin brud Och den nåd, som han dagligen ger.

S. F. Bennett.

De trognas hemland.

402. Jag har en fader i det fadersland, Jag har en fader i det fadersland, Dit all min håg och längtan står. Vid honom fäst med kärleksband, Jag vill gå, jag vill gå, när jag hembud får. Jag vill gå, jag vill gå, när jag hembud får. Min fader kallar mig, jag går Med fröjd till ett förlofvadt land.

2. Jag har en frälsare uti det land, Jag har en frälsare uti det land, Der ingen smärta mer mig når, Der lifvets träd i blomning står. Jag vill gå, jag vill gå till en evig vår. Jag vill gå, jag vill gå till en evig vår. Min Jesus kallar mig, jag går Med fröjd till salighetens land.

3. Jag har en krona i det sälla land, Jag har en krona i det sälla land, Der krönt den

frälsta skaran står Med segerns palm uti sin hand. Jag vill gå, jag vill gå, der mitt mål jag når. Jag vill gå, jag vill gå, der mitt mål jag når. När Herren kallar mig, jag går Med fröjd till fridens sälla land.

4. Jag har en harpa i det fröjdeland, Jag har en harpa i det fröjdeland, Der harposången evigt går Med änglatoner deribland. Jag vill gå, jag vill gå dit, der ro jag får. Jag vill gå, jag vill gå dit, der ro jag får. Min sabbat kallar mig, jag går Med fröjd till harposångens land.

5. Jag har mitt allt uti det rika land, Jag har mitt allt uti det rika land, Der ingen önskan återstår, Der evig är vår skördeand. Jag vill gå, jag vill gå dit, der allt jag får. Jag vill gå, jag vill gå dit, der allt jag får. Sen tron här bidat har, jag går Med fröjd till härlighetens land.

6. En gång vi mötas, bröder, i det land, En gång vi mötas, bröder, i det land, Der trygg för stormars hot man står. Vi mötas der på himlens strand. Jag vill gå, jag vill gå, när min timme slår. Jag vill gå, jag vill gå, när min timme slår. När anden säger: kom! jag går Med fröjd till de utvaldas land.

G. Palmqvist.

O jag vet om ett ljufligt land.

403. O jag vet om ett ljufligt land, Om jag snart finge se dess strand! Blifver sorgen mig svår, Till min krona jag

trår Uppe der i det sälla land. I det landet jag snart får bli Från jordens bekymmer fri. Min frälsare kär Är före mig der Att skaffa mig rum deri.

2. O jag vet om ett ljufligt land, Många vänner med palm i hand Redan frälsta der stå Och mig vänta också Uppe der i det sälla land.

3. O jag vet om ett ljufligt land, Och fast här jag blir tryckt ibland, Af min Jesus jag lär, Att ej gråt finnes der, I det ljufliga fridens land.

4. O jag vet om ett ljufligt land, Der farväl man ej ger hvarann, Der den längtande brud Finner tröst hos sin Gud, I det ljufliga fridens land.

J. Nicholson.

Genom himlaporten.

404. Gud ske lof, Guds barn jag är, Uti blodet ren och skär! Men jag väntar och jag längtar år från år Snart att svinga upp med fröjd Till mitt hem i himlens höjd, Der jag välkomsthelsning af min Jesus får. Uti lammets blod min själ Tvagen är och renad väl. Fri från banden Sälla anden Genom himlaporten går.

2. Ljusens fader, upp till dig Hjärtats suckar höja sig. Men i dina armar trygg jag hvila får, Lutande mig till ditt bröst, Njutande din ljufva tröst Till den dagen, då jag genom porten går.

3. O hur skall jag skynda glad Genom

porten till den stad, Der den trötte arbetsman får evig ro, Der jag syskon har förut, Der mig kronan räcks till slut! Till den staden blickar jag i salig tro.

4. Snart skall fängslet krossadt bli Och min ande flyga fri Ofvan stjärnorna till faderns ljusa hem. Evighetens morgon gryr, Glädjen segrar, sorgen flyr. Genom porten går jag till Jerusalem. *J. Parker.*

En gång skall något härligt hända.

405. En gång, en gång, en gång skall något härligt hända, När dagen inne är för brudens hädanfärd. Då går allt jordens tvång för mig till sist till ända, Och jag blir aldrig mer i Babels bojor snärjd. Den täcka våren Går in för fåren, Och sommaren i härlighet blir aldrig slut. Vår fröjd och salighet Blir stor i evighet. Då ärfver hvar och en långt mer, än han har tänkt, Och evigt lof skall offras honom, som allt skänkt, Och evigt lof skall offras honom, som allt skänkt.

2. Kom, Salems väktare, och ring till himlen samman Och öppna templets dörr, der Herren, Herren står, Det allra helgaste, der rätta kärleksflamman Uti all evighet till allas hjärtan går Från lammet, solen, Den nådastolen, Som arma, usla syndare har återlöst. Du som mig hulpit hit, Ack hjälp mig äfven dit, Så får jag mycket dig att evigt tacka för. Jag lefver nu till dess och för din räkning dör.

Jag lefver nu till dess och för din räkning dör. *A. C. Kutström.*

Fröjd i hoppet.

406. Jag fröjdas, när jag tänker på, Att sorg och nöd ta slut, Och jag får hem till Jesus gå, Hos honom hvila ut, Och jag får hem till Jesus gå, Hos honom hvila ut.

2. Här går jag nedtryckt mången gång Och suckar: Herre Gud, Min väg är mörk och tiden lång, När hemtar du din brud?

3. När får jag evigt skåda dig, Du själavän så god, Och lofva dig evinnerlig För ditt utgjutna blod?

4. Men Herren svarar i sitt ord: Jag kommer, kära själ, Och hemtar hem dig till mitt bord, Och då är allting väl.

5. Så beta då, mitt lilla lam, På Sarons äng en tid. Drick vatten ur Betesda dam Och hvila dig dervid.

6. Blott några ögonblick, och jag Skall komma, som jag sagt, Och då skall evighetens dag Gå upp för dig med makt. *C. Lundgren.*

Jag har ett hem.

407. Jag har ett hem, Ett himmelskt hem. Till det min längtan står. På jorden ej Mitt hem är, nej Dit upp, dit upp jag går. Min ande, förr vid jorden fäst, Ett högre mål nu har. Nu jag en främling är och gäst Der förr jag hemma var.

2. Jag har ett hem, Ett fadershem, Min

härkomst dädan är. Der fadern bor Och slägten stor, Mitt rätta hem är der. Guds slägte mänskan var, Guds barn, Och när hon fallit, si Guds son blir här ett mänskobarn, Att vi Guds barn må bli.

3. Jag har ett hem, Ett evigt hem, Så visst Guds ord är sant. Han mandom tog, Han led och dog, Han anden gaf till pant, Till pant, att han vill komma än Och hemta barnen hem Till sig i sköna himmelen, I Guds Jerusalem.

4. Jag har ett hem, Ett saligt hem, Allt från den sälla stund Med krossadt mod I Jesu blod Jag fann min ankargrund. Förut jag for i verlden vill, Var fridlös utan hem, Nu borgarrätt ock mig hör till I Guds Jerusalem.

5. Jag har ett hem, Ett fridens hem, Ett Salem, der till slut Min trötta själ Skall evigt väl Och saligt hvila ut. Här tåras ögat ofta än, Här köttet gör besvär. Jag då till hemmet längtar hän, Der ingen gråt mer är.

6. Jag har ett hem, Ett himmelskt hem, Jag säger än en gång. Jag sjunger så, Tills jag får stå För lammet med min sång Och i ett nytt Jerusalem Med änglars blanda den Och saligt fröjdas i mitt hem, Hvartill jag vandrar än.

C. O. Rosenius.

Vi skynda hem.

408. Till fridens hem, Jerusalem, Der ingen mer skall synda, Der sorg och pust Byts ut mot lust, Till fridens hem vi

skynda. Till fridens hem, till fridens hem vi skynda. Till fridens hem, till fridens hem vi skynda.

2. Den fot, som här Vill mattas, der På väg af guld får lisa, Och sargadt bröst Får änglatröst Af Guds och lammets visa.

3. I sorg och nöd, I lif och död Hjälp oss att trogna vara, O Gud, att så Vi vara må Städs redo hem att fara.

4. O sälla frid, Der ingen strid Skall Kristi kyrka störa, Der vi få se Vår frälsare Och städs hans vilja göra! *E. W. Griswald.*

Det heliga landet.

409. Hvar är det land, dit jordens sorg ej når, Dit hjärtats längtan ofta, ofta går, Der aldrig flyter någon tår som här, Der säll den arme, stark den svage är? Säg vet du väl? Dit opp, dit opp Vi rikta må vårt hjärtas hopp.

2. Hvar är det land, der Gud i evig tid De sina mätta vill med fröjd och frid, Der tystnat har all tidens sorg och pust Och hjärtat vederqvicks af himmelsk lust?

3. Hvar är det land, som intet öga sett, Det land, som Gud de sina har beredt, Der alla barnen samlas få en gång Och stämma in i lammets nya sång?

Hemåt bär det.

410. Jag är främling här, Hemåt färden bär, Jag ej hvilar i främmande

land. Visst är vägen smal, Dock jag gjort mitt val. Hemåt bär det vid frälsarens hand.

2. Ej med tanklös verld På dess yra färd Vill jag följa. Af ordet jag hör, Att den vägen bred Bär i djupet ned, Der den tärande masken ej dör.

3. O hur glad jag är, Att min Jesus kär Som en brand utur elden mig ryckt! I mitt vilda lopp Han har sökt mig opp, Till sitt älskande hjärta mig tryckt.

4. För det goda land Står min själ i brand, Ty der är ju min frälsare kär. O hvad under då, Att jag dit vill gå För att se, huru ljuflig han är!

J. Blomqvist.

Der du är, der vill jag vara.

411. Dyre Jesus, låt mig hvila Ständigt i ditt ljufva sköte, Drag min längtan hem till dig, Drag min längtan hem till dig. Gif mig nåd att skyndsamt ila Hemåt, hemåt dig till möte. Ack kom snart och hemta mig, Dyre Jesus, hem till dig.

2. Bort från verlden och dess vimmel Ville jag så gerna fara, O min frälsare, till dig, O min frälsare, till dig. Ty hos dig jag har min himmel. Der du är, der vill jag vara.

J. Blomqvist.

Himlens land.

412. Jag tänker så gerna på himlens land, Der Herren Jesus bor, Der helgonskaran stämmer upp Hans pris med glädje stor. Der ej mer man skiljes, Der ej

mer man skiljes, Der ej mer man skiljes, Man skiljes aldrig mer.

2. Jag tänker så gerna på himlens land, Der klädd i snöhvit skrud En här af änglar utan tal Lofsjunger Herren Gud.

3. Jag tänker så gerna på himlens land, Der mången vän så kär, Som här med nöd och ängslan gick, Hos Jesus hemma är.

4. Jag tänker så gerna på himlens land, Der striden är förbi Och hela slägten möts en gång I evig harmoni.

5. Jag tänker så gerna på himlens land. Hvad fröjd när vi också Få bära krans och segerpalm Och gyllne harpor slå!

6. Jag tänker så gerna på himlens land, De gyllne gators stad, Och bar mig längtans vinge dit, Jag flöge strax åstad. *L. Hartsough.*

Jag är en fattig främling.

413. Jag är en fattig främling I jordens tåredal Och längtar snart att flytta Till himlens fröjdesal, Ty borta är blott möda Och oro, kamp och strid, Men hemma hos min Jesus Är hvila, ro och frid.

2. Hur godt att tiden flyter Och nalkas snart sitt slut! Min borgesman snart bryter Min boja och tar ut Sin fånge ur hans fängsel. Min själ blir då rätt fri All synd, all nöd och trängsel, Som hotat qväfva mig.

3. Han, som min lösen blifvit, Nu förer sjelf min sak, Han sjelf bevarar lifvet Bland tidens larm och brak. Hvad skulle jag då

frukta? Hans namn är mitt banér, Hans ord är ock min lykta, Hans blod mig helsa ger.

4. Jag vill i tron mig freda Uti hans dyra sår. Han burit har min sveda Och frälst mig, arma får, Med lidande och lydnad, Det offer han frambar. Min själ i denna prydnad Står skön och ren och klar.

5. Ett enda vill jag veta: Blott Kristi död och blod, I såren bo och beta Min själ vid denna flod. Se här är lifvets källa, Ty Kristus är mitt lif, Mig satan kan ej fälla. O död, min vinning blif!

6. Jag ren i hoppet skådar, Om än i fjärran land, Den fröjd mig ordet bådar I frid på himlens strand, Då bruden skall hemföras I brudgums famn så blid, Då af hans mun skall höras: Gå till din Herres frid. *P. Wedin.*

Sång vid uppfärden.

414. Till hemmet der ofvan med fröjd vi gå, Ej satan och verlden oss hindra få. Vi hasta till vägs genom öknens sand, Snart tåga vi in uti Kanaans land. Lejonet af Juda har nederlagt Den glupande ulfven och förstört hans makt. Ur mörka kulan förlossade Med fröjd vi lofsjunga vår frälsare.

2. Om vägen är svår, så hvad mer? Den bär Dock hem till vår Gud och vår fader kär. Fast fienden hotar, han ej förmår Att skada oss ens på ett hufvudhår.

3. Friskt mod, du föraktade lilla hop, Som verlden förföljer med smäderop! Du närmar

dig hemmet för hvar minut, Och Gud på din smälek gör snart ett slut!

4. Han kommer, vår Jesus, han är snart här, Och då få vi se honom, som han är. O tänk hvilken fröjd, o hvad salighet Att vara hos honom i evighet! *J. Blomqvist.*

Salighetens hopp.

415. O du sälla Guds barn, Som ur djäfvulens garn Blifvit frälst och förlossad och fri, Tänk hur mycket du har Hos din himmelske far, Hvilkens arfvinge ock du skall bli!

2. Då i himmelens höjd I evinnerlig fröjd Du med harpa skall stå för hans tron Och få sjunga hans pris Uppå änglarnas vis Och förklarad beskåda hans son.

3. Icke mer du då skall Kunna bringas på fall, När din synd du ju saligen mist. Då i skinande skrud Vid de klingande ljud Du skall famna din brudgum och Krist.

4. Då ej verlden dig når, Då från ögat hvar tår Skall borttorkas af Herren din Gud, Då din krona du bär, Och din frälsare kär Dig skall helsa som älskade brud.

5. Så betänk hvad du har Och behåll det nu qvar, Att ej djäfvulen röfvar det bort. Visst skall möda och strid Bli din lott här en tid, Men den tiden blir ringa och kort.

6. Du en syndare är Full af onda begär, Men så var det Guds eviga råd, Att en syn-

dare får Hvad ett helgon försmår, På det allt måtte blifva af nåd. *P. Waldenström.*

LOF OCH TACKSÄGELSE.

Tackom och lofvom.

416. Tackom och lofvom Herren. Halleluja, halleluja, halleluja! Herren vare tack och lof. Halleluja, halleluja, halleluja!

Guds majestät.

417. Höga majestät, vi alla För dina fötter nederfalla. Ditt lof från våra hjärtan går. Evig är din makt och ära, Dig jord och himmel vittne bära, Af allt ditt verk du offer får. Dig lofva kerubim, Dig sjunga serafim. Hosianna! Helig är Gud, All verldens Gud, All krafts och nåds och visdoms Gud.

2. Oss välsigna och bevara, Med nåd ditt ansigte förklara Och vänd det till ditt folk med frid. Här ditt namn vi vilja sjunga Och sedan med en helig tunga Dig lofva, Gud, till evig tid Med dina kerubim Och dina serafim. Hosianna! Helig är Gud, All verldens Gud, All krafts och nåds och visdoms Gud.

S. J. Hedborn.

Brudens lofsång.

418. Upp, min själ, att Herren lofva För hans stora nåd, För hans ord och dyra gåfva, För dess tröst och råd, För dess tröst och råd.

2. Kristus har min synd afplanat, Skänkt mig frid och ljus. Genom synd och död han banat Väg till faderns hus.

3. Ren och fri jag nu är vorden. Barnaskap jag fått Och är salig ren på jorden. Hvilken härlig lott!

4. Ingenting kan mig fördöma, Kristi brud jag är. Vid sitt bröst han vill mig gömma, Jag är honom kär.

5. Om han än sig stundom döljer, Är han dock mig när. Om i moln han nåden höljer, Det blott kärlek är.

6. Här med vapen uti handen — Vapnet är Guds ord — Vill jag emot himlastranden Draga från vår jord.

7. Gläd dig derför ren, mitt hjärta, Uppstäm fröjdeljud. Gläd dig under all din smärta, Du är Kristi brud.

8. Snart din brudgumme skall komma Uti härlighet Och dig gifva med de fromma Evig salighet.

A. Steinmetz.

Hela verlden fröjdes Herren.

419. Hela verlden fröjdes Herren Tidigt och af hjärtans grund. Kommen ifrån orter fjärran, I som stån i hans förbund. Träden fram med lust och fröjd, Sjungen Gud i himmelshöjd.

2. Han är den, som oss har skapat Sig till folk och fosterfår, Frälsat det, som var förtappadt, Och är den, som med oss står, Vill oss ändtligt föra in Uti himlaglädjen sin.

3. Tacken honom i hans portar, Lofven honom i hans gård. Kommen hit från alla orter, Prisen den om oss har vård, Ty han är så god och blid, Håller tro i evig tid.

J. Franck.

Allena Gud i himmelrik.

420. Allena Gud i himmelrik Må lof och pris tillhöra För all den nåd han kärleksrik Med oss har velat göra. Han jorden skänkt stor fröjd och frid. Ack mänskan må väl glädjas vid Guds evigt goda vilja.

2. O Jesus Krist, Guds ende son, Som såg vår själafara Och att oss frälsa derifrån Dig sjelf ej ville spara, Du med ditt blod, din hårda död Förlossar oss från syndens nöd, När vi på dig förtrösta.

3. O helge ande, gör mig from, Förnöjd och oförfärad. Gör hjärtat till en helgedom, Der Gud i allt blir ärad. Gif stöd, gif tröst i all vår brist, Hjälp att vi tro på Jesus Krist Båd nu och alltid. Amen. *Hilarius.*

Hosianna, Davids son!

421. Hosianna, Davids son! Välsignad vare han, som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden. Välsignad Davids son, som kommer i Herrens namn.

Tacken Herren.

422. Tacken Herren, ty hans godhet Varar uti evighet. Lofven Herren, ty hans sanning Varar uti evighet. Tacken Herren, prisen Herren, Mänskor alla,

fjärran, när. Tacken Herren, lofven Herren, Ty han storbarmhertig är.

2. Tacken Herren, som oss gifver Helsa, kläder, dagligt bröd. Lofven Herren, som oss hjälper I all fara, ur all nöd.

3. Tacken Herren, som har gifvit Oss sitt helga, dyra ord. Lofven Herren, som oss mättar Vid sitt rika nådebord.

4. Tacken Herren. Hvarje tunga Prise högt hans kärlek stor. Lofven Herren, ty för evigt Han ibland de sina bor.

5. Tacken Herren, som oss sonen Gifvit har till salighet. Lofven Herren för den gåfvan Båd i tid och evighet. *J. Blomqvist.*

Åra ske Gud.

423. Åra ske Gud, som från sin tron Till oss i nåd ser neder, Och Jesus Krist, hans ende son, Som för oss alla beder, Och anden, som med ljus och frid Oss blifver när i all vår tid. Pris vare dig, o Herre kär, På jorden här Och uti himlen evigt der.

H. Thomæus.

Frälsta själ.

424. Frälsta själ, frälsta själ, till Jesu ära Höj i dag din lofsångs röst. Kom att hjärtats offer bära Honom, som oss återlöst.

2. Sjung hans lof, sjung hans lof, som dig upprättar. Jesus öppnar dig sin famn, Han som allas bördor lättar Med sin kärlek och sitt namn.

Lofven Herrens namn.

425. Lofven, lofven Herrens namn, I som stån uti Herrens hus, uti vår Guds gårdar. Lofven Herren, ty han är god. Lofsjungen hans namn, ty det är ljufligt. Allt det Herren vill, det gör han i himmelen, på jorden, i hafvet och i alla djup. Israels hus lofve Herren, lofve Herren, Arons hus lofve Herren, Levi hus lofve Herren. I som frukten Herren, lofven hans heliga namn. Lofvad vare Herren, som i Jerusalem bor. Halleluja.

Du, blott du.

426. Lof, pris och tack jag nu vill sjunga, Att ende sonen gjort mig fri Och lärt min förr så bundna tunga Den nya visans melodi: Du, du, o Jesus, du är värdig Att hafva lof och pris, blott du. Du, du allena är rättfärdig, Och jag i dig rättfärdig nu.

2. Ack om ett jag så stort och präktigt Jag drömde fordom mången gång, Men fast det än vill vara mäktigt, Det är dock icke mer min sång. Ty hur det stälde sig tillförne, I andens ljus jag slutligt fann, Att det är blott ett gammalt törne, Som stinger mig, hvarhelst det kan.

3. Nu har jag fått ett annat ämne Att sjunga om i lust och nöd, Ty hvad vi än i döden lemne, Ett står dock qvar i lif och död: Du, du, min Jesus, du allena, Du är min

skatt, ja endast du, Du, äkta perlan, klara, rena, Är qvar i evighet som nu.

4. Du har min arma själ förlossat, Jag kunde ej förlossa den. Du, du har ormens hufvud krossat Och öppnat himmelen igen, Du, du har dödat ovänskapen Och köpt åt Gud mig med ditt blod. Du visste nog att välja vapen, Du som så väl din sak förstod.

5. Så du är sjelf den enda skatten, Som fullt kan tillfredsställa mig, Min sol jämväl i mörka natten, Mitt klara ljus på all min stig, Min sköld, min hjälm, mitt värn, mitt fäste, Min säkra klippa och min borg, Min ljufva ro, mitt trygga näste, Min rika tröst i all min sorg.

6. Lof, ära, pris och tack och välde Och kraft och starkhet vare dig. Du i din död ock döden fälde, Att den ej mer kan skada mig. Du, du är värd den nya sången, Som inför tronen klingar nu. O lär också på jorden mången Att sjunga detta stora du.

Lina Sandell.

Nu tacke Gud allt folk.

427. Nu tacke Gud allt folk med hjärtans fröjd och gamman För stora ting, som han gör med oss allesamman, Den från vår moders lif af nåd och stor miskund Så mycket godt oss gjort och än gör hvarje stund.

2. Den nåderike Gud oss också här förläne, Att vi med hjärtans fröjd i frid städs

honom tjäne. Och Herren stor af nåd oss vare alltid blid, Oss vare Herren när nu och i evig tid.

3. Pris vare dig, o Gud, Guds son och ande kära, I alla land, o store Gud, dig vare ära, Du som af evighet treenig Gud för visst Har varit, är och blir, högtlofvad först och sist.

M. Rinckart.

Lofsång.

428. Det goda segra skall till slut, Ty Gud har sjelf det sagt, Och syndens välde krossadt bli Af nådens helga makt. Visst brusa otrons vågor än Som storm-uppjagad sjö, Men Jesus näpser vinden, och De lägga sig och dö. Vi höja så med godt behag Vår lofsångs glada ljud. Vi frukta ej för mörkret, nej Med oss är Herren Gud.

2. Än lysa skall på syndig jord Rättfärdighetens sol Och Jesu namn besjunget bli Med fröjd från pol till pol. Ur alla folk, från alla land En skara utan tal Skall genom nåden tåga in I lammets bröllopssal.

3. O bröder, må vi hålla ut I striden, tills vi få Med ära lägga vapnen ned Och in i hvilan gå. På evighetens lugna strand Ej tidens stormar gny. I högre kor vi sjunga då Vår lofsång evigt ny.

N. Frykman.

Jesus regerar.

429. Stor fröjd, ty Jesus kommen är! O verld, tag mot din kung, Ditt

hjärtas hyllning honom bär Och högt hans ära sjung.

2. Stor fröjd, ty Jesus spiran bär! O män ska, sjung hans pris. Må berg och dalar fjär ran, när Instämma på sitt vis.

3. Vår konung verlden styr med nåd Och med rättfärdighet. Vi prisa må hans frälsningsråd, Hans makt och härlighet. *I. Watts.*

Brudens lofsång.

430. Lyssnen, båd gamla och unga. Kristus, mitt lif, Vill jag för evigt lofsjunga. Vid strängaspel vill jag lofsjunga Gud, Ty jag är frälsarens brud.

2. Sången om brudgummen klingar, Lofvande Gud. Bruden ur gruset sig svingar. Sången om Jesus nu fröjdar min själ, Ty han för mig allt gjort väl.

3. Han kom från fadern derofvan. Nåd underbar! Skåden Guds kärlek i gåfvan, Smaken och sen, huru ljuflig han är, Jesus, min brudgumme kär.

4. Han sig min frälsning åtagit, Nu är jag fri. Jesus med blod mig rentvagit, Löftets förbund gäller evigt hos Gud, Salig är frälsarens brud.

5. Gud har sin ande mig gifvit, Jublen med mig. Han i sin lifsbok mig skrifvit. Skulle jag tiga? Nej sjunga jag vill, Gud mig välsigne dertill.

6. Intet på jorden uppväger Glädjen i Gud. Den jag så rikligen eger. Många för-

undra sig öfver min fröjd, Här går jag salig och nöjd.

7. Broder, som kämpar och lider, Längtar du hem Från dessa jordiska strider? Bida en stund, hvila ut vid hans bröst, Jesus ger glädje och tröst.

8. Trycka dig sjukdom och plågor, Krafterna fly, Kroppshyddan tärs som af lågor? Lidande brud, snart för evigt i ro Skall du hos Jesus få bo.

9. Blott liten tid står dig åter, Snart ditt farväl Gifs i det land, der man gråter. Här kännes kalken så bitter ibland, Aldrig i himmelens land.

10. Ljufliga tröst i all smärta, Jesus är min! Jubla för evigt, mitt hjärta. Dyraste Jesus, kom tag mig i hand, För mig till himmelens land.

11. Jesus så ömt mig bevarar, Ljufliga tröst! Jag kommer snart, han mig svarar, Blifver förlossningens stund denna dag, Jesus, du vet: här är jag.

12 Sen skall ej synd eller smärta Någonsin mer Störa mitt fridsälla hjärta. Der får jag evigt i skinande skrud Lofsjunga lammet och Gud.

Basunen.

431. Blåsen med basuner. Det är jubelår, Fången nu sin frihet återfår. Gud åt hela verlden ende sonen skänkt Och vår synd i hafvets djup nedsänkt. Sjungen

ära, lof, halleluja, Amen, prisen Herren Jehova. Blåsen med basuner, träden fram med fröjd, Lofven Gud allt upp i himlens höjd.

2. Blåsen med basuner. Verldens frälsare, Jesus Kristus undfår syndare. Den till honom kommer kastar han ej ut, Hören, själar, så är Guds beslut.

3. Blåsen med basuner. Allt fullkomnadt är. Se Guds lam, som verldens synder bär. Skökor, publikaner utaf alla slag, Hören, nu är salighetens dag. *J. Blomqvist.*

Lofva Herren, min själ.

432. Lofva Herren, min själ, Ty nu allt han gjort väl, Och nu är jag hans barn, jag som förr var en träl. Halleluja, din är äran. Halleluja, amen! Halleluja, Herre Jesus, väck upp oss igen.

2. Fast en syndare blott, Jag en skatt har nu fått, Som är högre än allt det, som här kallas godt.

3. Jag, som förr gick i nöd, Ja i synden var död, Har nu glädje och lif uti rikt öfverflöd.

4. Och om här jag går tryckt Och min väg synes lyckt, Dock hos Jesus i himlen ett hem är mig bygdt.

5. Och dit upp han mig tar, Ty det sinnet han har, Han kan ej bo i glädje och lemna mig qvar.

6. Efter möda och strid Om en kort liten

tid Han mig hemtar till sig, till sin glädje och frid.

W. P. Mackey.

Triumf i höga tonen!

433. Triumf i höga tonen! Fridsfursten i sitt majestät Besjungs af änglakören. Guds salighet, Lof, amen, starkhet, ära Guds lam, som fridsbaneret för! Den nedre kören svarar: ty segern oss tillhör. Se lejonet af Juda, se lejonet af Juda har nederlagt Med gudomskraft dödsfurstens hela makt. Hvar syndare kan frälsas, hvar syndare kan frälsas, Vår Gud och bror I himlen bor. Den salig är, som tror.

Jubelsång.

434. Jubla, min tunga, Upp att lofsjunga Jesus, som köpte mig med sitt blod, Lossade banden, Skänkte mig anden, Gaf genom tron förvissning och mod. Ära jag sjunger, frälst är min själ. Han, som har makten, vårdar mig väl. Gläd dig, mitt hjärta, Räds ingen smärta. Snart slutar lifvets strid.

2. Eviga höjder, Sen mina fröjder. Synden och verlden jag lemnat har. Glad vill jag ila, Skall icke hvila, Hän emot Salem lycklig jag far. Jordiska tingen synas så små, O hvilken utsigt själen kan få! Lyft öfver gruset, Skådar jag ljuset Ren i min faders hus.

3. Blott några stunder — Sen, o hvad under, Paradisporten öppnas för mig! Der i det

höga Skall först mitt öga Möta den vän, som offrade sig. Hören, I himlar, änglar, ack sen, Snart skall jag vara helig och ren. Lofsånger brusa, Fridspalmer susa Evigt till lammets lof.

Lofven Herren.

435. Lofven Herren, ty att lofva Honom är ett kostligt ting. Tacken Herren, ty hans godhet Tränger på oss allt-omkring. Allt, som lif och ande har, Prise högt vår Gud och far.

2. Han har skapat jord och himmel, Haf-vet och hvad deri är. Så det lilla som det stora Han på sina skuldror bär. Lofven ho-nom hvarje stund Högt och utaf hjärtats grund.

3. Stjärnan uppå himlafästet, Solen som strör ut sitt guld, Lilla fågeln uppå qvisten, Masken uti jordens mull, Allt han vårdar väl, ja allt. Pris ske honom tusenfaldt.

4. Dock af allt hvad Gud har skapat, Mänskan honom kärast är. O du underbara kärlek, Som jag helt ej fattar här, Dig vill jag på barnavis Sjunga ära, lof och pris.

5. Ty så älskade Gud verlden, Han om mänskan var så mån, Att han blott till hen-nes frälsning Gaf i döden ut sin son. Derför sjunger jag förnöjd: Ära vare Gud i höjd.

J. Blomqvist.

Ett lyckligt lif.

436. Pris vare Gud i himlens höjd. Nu har min själ stor frid och fröjd. Mig Jesus tagit helt till sin, Nu är jag hans,

och han är min. Sjungom högt: halleluja, Här och uti himlarna, Halleluja! Vår Gud är värdig äran ha, Halleluja, halleluja!

2. Allt, hvad jag har, hör Jesus till, Och honom blott jag tjäna vill. Jag må bli fattig eller rik, Blott jag blir Jesus än mer lik!

3. O hvilken nåd att älska Gud och vandra efter Herrens bud! Mitt ok är ljuft, min börda lätt, Så sade Jesus sant och rätt.

4. Jag nu det väl förnummit har, Som förr mig jämt en gåta var: Den högsta frihet för min själ, Det är att vara Jesu träl.

5. Nu ingen börda trycker mig, Ty allt har Herren lagt på sig. Och han som vårdar minsta sparf, Nog sköter han sitt dyra arf.

6. Så är jag lycklig redan här, Och sedan öfverlycklig der. O ja det var en salig stund, Då jag med Gud gick in förbund.

7. Och nu jag råder dig, min vän, Som sitter der och suckar än: Gif Jesus allt, båd stort och smått. Lef helt för Gud, så mår du godt.

N. Frykman.

Lofven Gud i himmelshöjd.

437. Lofven Gud i himmelshöjd. Hvarje själ till honom böjd, Hvarje stämma glad och from Lofve i hans helgedom.

2. Ty allt, hvad hans hand har gjort, Är förträffligt, skönt och stort, Och hans stora härlighet Varar i all evighet.

3. Lofven honom hvarje stund Högt och

utaf hjärtats grund. Ljuft bland helga sångers tal Klinge harpa och cymbal.

4. Allt hvad lif och ande har, Skynda dig och redo var, Lofva Herren Jehova. Prisa Gud, halleluja!

J. Svedberg.

Låt oss prisa.

438. Låt oss prisa, Lammets visa Sjunga med all helgons här, Högt berömma, Aldrig glömma Lammet, som vår glädje är. Hela verlden Hyllningsgärden Lammet, lammet nu hembär. Änglar alle Nederfalle. Högsta troner, Edra kronor Kasten nu för lammet ner. Lofven Herren När och fjärran För den nåd han oss beter.

Låtom oss sjunga.

439. Låtom oss sjunga, Sjunga om Jesu nåd. Gamla och unga Prise hans kärleksråd, Prise hans dyra nåd.

2. Himlen, ja jorden Är af hans ära full, Dock är han vorden Fattig för mänskors skull, Barnen af stoft och mull.

3. Villigt han tagit Svaghet och nöd på sig, Tåligt fördragit Allt, som kan trycka mig Här på min ökenstig.

4. Burit vår sveda, Smakat ock korsets död, Allt för att freda Oss från osäglig nöd, Ja från en evig död,

5. Allt för att vinna Sig en utkorad brud, Som kunde finna Nåd och behag för Gud·Blott i hans egen skrud.

6. Låtom oss sjunga Evigt om denne vän. Hjärta och tunga Prise hans kärlek än Här och i himmelen. *Lina Sandell.*

Lofvad vare Herren.

440. Lofvad vare Herren, ty han hafver hört min böns röst. Herren är min starkhet och min sköld, uppå honom hoppades mitt hjärta, och mig är hulpet. Och mitt hjärta är gladt, och jag vill tacka honom med min visa.

Lofsång under vägen.

441. Sjungom, syskon, under vägen. Det ger fart åt vandringen. Lofva, du Guds barn, var trägen, Jubla om och om igen: Din jag är, Jesus kär, Din med allt hvad i mig är. Din jag är, Jesus kär, Din med allt hvad i mig är.

2. Lammet väl är värdigt sången, Lammet, som oss köpt med blod Och så härligt löste fången. Pris ske dig, vår herde god

3. Prisom den uppståndne Herren, Lofvom samfäldt frälsaren, Konungen med djupa ärren, Segraren, vår bäste vän.

4. Se mitt lif vill jag ej spara, Lammet följa, hvart det går, Stilla, så i lust som fara, Stilla, hur det än mig går.

5. Du för mig har krossat döden, Köpt mig fri, som förr var träl, Frälsat mig från samvetsnöden, Afskilt mig till kropp och själ.

6. Dig vill jag för evigt prisa. Dig be-

römma är min lust, Sjunga gladt min nya visa, Sjunga också under pust.

7. Sjungen, I Guds frälsta skaror, Till hans pris i högre kor, Som oss löst ur satans snaror, Jesus, som uti oss bor.

8. Sjungom, så att berg vi lyfta. Änglar, himlar, haf och mull, Stämmen in med dal och klyfta, Visst bör kören vara full.

Elsa Borg.

Lof och pris till Herren.

442. Låtom oss sjunga lof och pris till Herren, Som ju har lossat våra tungors band. Må våra toner ljuda när och fjärran. Ja må de klinga högt mot himlens strand. Snart stå vi der i ljusets regioner, Klagan är slut, förbytt i jubelsång. Der skola vi i himlens ljufva zoner Njuta af sällhet evigheten lång.

2. Se uppå skogen, se på blomstren späda, Hör vindens susning. Lofva de ej Gud? Skall blott naturen pris till honom qväda? Broder, stäm in i sångens fröjdeljud.

3. Sjung utaf hjärtat. Herren glad skall höra Uppå din sång, fast mänskor den försmå. Sjung för den fallne, sångens toner röra Strängar på hjärtats djup, dit ord ej nå. *J. M. Ö.*

Lammets pris.

443. Kom låtom oss förenas här Med änglarna i höjd Samt tusen, tusen helgon der Och sjunga med stor fröjd: Halleluja, pris Guds lam, Som blef dödadt

på Golgata! Halleluja, halleluja, halleluja! Amen.

2. Vårt lam är värdigt äran ha Och makt och härlighet På jorden och i himlarna, I tid och evighet.

3. Se det lät slagta sig för oss Och gjuta ut sitt blod, Att den, som tror, ej skall förgås. O tänk hvad Gud var god!

4. Ack själar, hören, alla I, Som kännen syndens skuld. Nu kan enhvar bli bördan fri. Gud är oss alla huld.

5. Må jord och haf och himlarna Förenas på en gång Att prisa Herren Jehova Och sjunga lammets sång. *G. Palmqvist.*

Marias lofsång.

444. Min själ lofsjunger Gud med fröjd, Min ande fröjdar sig, Ty Gud, min frälsare i höjd, Har sett i nåd till mig. Mig, ringa stoft, han salig gjort, Min själ med nåd han fylt Och öppnat mig sin himmels port Af kärlek oförskyldt.

2. Han med sin arm har öfvat makt Och utfört stora ting, De mäktiga han underlagt Och strött som stoft omkring. De andligt rika har han sändt Ifrån sig tomma bort Och prål och högfärd har han vändt I armod inom kort.

3. Och hans barmhertighet är stor Och utan gräns dess längd. För den, som på hans löften tror, Är hjälpen aldrig stängd. Och det förbund han ingått har Med våra fäder

står Ännu för evigt trofast qvar, När skapelsen förgår.

4. Hans visdom outgrundlig är, Ej verlden den förstår. Men den, som honom håller kär, Hans rådslut veta får. Den i sitt hjärta högmod bär Står Herren Gud emot, Den ödmjuke han nåd beskär, Som faller till hans fot.

5. Min själ lofsjunger Gud med fröjd, Min ande fröjdar sig, Ty Gud, min frälsare i höjd, Har sett i nåd till mig Mig, ringa stoft, han utvalt har Till himlens salighet, Och på min bön han gett mig svar För tid och evighet.

C. Boberg.

Tacken Herren.

445. Tacken Herren, han är mild Och hans godhet evigt varar. I som han ur nöd har frälst Och i nåd alltjämt bevarar, I som han har hemtat hem Ifrån öster, ifrån vester, Tacken honom, att I gån Här som främlingar och gäster, Men ert hemman hafven der, Hvarest natt mer icke är.

2. I som vilse gingen nyss, Utan väg i ödemarken, Tacken honom, att han tog Eder ljufligt in i arken. Tacken honom, att han ock Leder er den rätta stigen, Frälsar, hjälper dag från dag Trofast, om än underligen. O må eder lofsångston Komma dagligt för hans tron

3. Tacken honom, han är mild, Och hans godhet evigt varar. Tacken honom, att han oss Mer och mer sitt råd förklarar. Prisen

högt hans kära namn För hans godhet, för hans under, För hans ömma herdevård, För hans närhet alla stunder. Ja i tid och evighet Pris ske Guds barmhertighet.

O att med tusen tungors ljud!

446. O att med tusen tungors ljud Jag prisa kunde här Min store frälsare och Gud, Hvars nåd så mäktig är, Min store frälsare och Gud, Hvars nåd så mäktig är!

2. Han bryter syndens makt och men, Han gör den fångne fri. Hans blod kan två den sämste ren, Jag frälsning fick deri.

3. Det namnet Jesus mod oss ger Och tröst i sorgens tid. Musik för syndare det är Samt helsa, lif och frid.

4. Min gode mästare och Gud, O hjälp mig bära fram På jordens rund med fröjdfullt ljud Ditt segerrika namn. *C. Wesley.*

Stäm in i änglars kor.

447. Stäm in i änglars kor Och sjung hans kärlek stor, Hans ära sjung. Han, som regerar der, Änglars beundran är, Och nåd han till oss bär, Vår Gud och kung.

2. En smälek stor han bar, Den kalken bitter var, Som huldt han tog. Guds änglar sågo ned Med häpnad, hur han led. Min själ, fall ned och bed. För dig han dog.

3. Hans nåd är rik och varm, Vår sång är svag och arm I stoftet här. Men ack i ljus en

gång, I evigheten lång, Vi sjunga bättre sång Åt honom der.

4. Men, om än svagt, ändå Hans pris vi sjunga må På barnavis. Hans makten, äran är, Han kungaspiran bär. I helgon, sjungen der Och här hans pris. *Dowling.*

Tacksägelse för Guds tuktan.

448. Jag tackar dig, Herre Gud, att du har varit vred på mig, och att din vrede har återvändt och du tröstar mig. Se Gud är vår frälsning. Jag vill förtrösta och icke bäfva, ty Herren är min styrka och lofsång, och han blef mig till frälsning. Och I skolen ösa vatten med fröjd utur frälsningens brunnar, och I skolen säga på den dagen: tacken Herren, utropen hans namn. Gören hans verk kunniga ibland folken, prisen honom, ty hans namn är högt. Lofsjungen Herren, ty han har gjort härliga ting. Detta vare kunnigt öfver hela jorden. Fröjden eder och jublen, I som bon på Sion, ty Israels helige är stor i dig.

Gud vare ära.

449. Honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla slägter i evigheters evighet, amen.

Pris vare Gud.

450. Pris Gud i makt och kärlek stor, Pris Gud bland alla himlars kor, Pris vare Gud i alla land, Pris fader, son och helge and! *T. Ken.*

Halleluja, lofven Herrens namn.

451. Halleluja, lofven, I Herrens tjänare, lofven Herrens namn. Välsignadt vare Herrens namn från nu och till evighet, från solens uppgång ända till dess nedgång vare Herrens namn högt lofvadt. Herren är hög öfver alla folk, hans ära når öfver himmelen. Hvem är såsom Herren, vår Gud, han som sitter så högt, han som ser ned så djupt i himmelen och på jorden, han som reser den ringe ur stoftet, han som lyfter den fattige ur dyn för att sätta honom bredvid furstar, bredvid sitt folks furstar. Halleluja, lofven, I Herrens tjänare, lofven Herrens namn. Halleluja!

Sions amen.

452. Amen sjunge hvarje tunga, Amen är vår himlasång, Amen få vi evigt sjunga, Amen, för Guds tron en gång. Amen, der är lifvets elf. Amen kallar han sig sjelf.

2. Amen, Herren Krist skall råda. Amen är hans löftesord. Amen, vi hans under skåda. Amen, Herrens kraft är spord. Amen, botad är all nöd, Amen, bytt i lif vår död.

3. Amen, lof och pris och ära, Amen, lammet och vår Gud! Amen klinge fjärran, nära, Amen är vår lofsångs ljud. Amen, snart vi kronan få. Amen, amen, ske alltså.

Lina Sandell.

O hvilket djup af rikedom!

453. O hvilket djup af rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outransakliga äro hans vägar! Ty hvem har känt Herrens sinne? Eller hvem har varit hans rådgifvare? Eller hvem har gifvit honom något förut, så att det skulle varda honom återbetaldt? Ty af honom och genom honom och till honom äro alla ting. Honom vare ära i evighet. Amen.

O du ärans kung!

454. O du ärans kung, bland konungar den störste, Du den siste och den förste, Du som ingen vexling och förvandling lider Såsom vi af år och tider, Pris ske dig Innerlig. Må hvar själ och tunga Blott ditt namn lofsjunga.

2. Konung med de helga, dyra, djupa såren, Du som gaf ditt lif för fåren, Du är mild och tålig, mäktig i de svaga. Låt vårt lof dig väl behaga. Sjelf ditt verk I oss stärk. Må om möjligt alla För ditt kors nedfalla.

3. Synden du förlåter, syndare benådar. Grunden dertill jag ock skådar, När jag ser

dig sargad, törnekrönt och hädad, Pint och slagen och försmädad Hänga der, Herre kär, På det korset höga För mitt häpna öga.

4. O så vill jag prisa, prisa dig allena, Dig Guds lam, du dyra, rena, Dig, du ärans konung, konung utan like, Som mig kallat till ditt rike. Pris ske dig. Lär du mig Sjelf åt dig hembära Evigt lof och ära.

GUDS ORD.

Guds dyra ord.

455. Dig, ljusets fader, vare pris, Jag fick till rikedom Det ord, som gör den fromme vis Och gör den vise from.

2. Hur ljuft, hur hjärtligt talar du I detta dyra ord Till mig, som går ett barn ännu, O fader, på din jord!

3. Väl har naturens rika prakt Med tusen stämmors ljud Till min försagda tanke sagt, Att du är stor, o Gud.

4. Din väldighet, ditt majestät, Ditt underfulla råd Jag såg i solens höga fjät Och gräsets minsta tråd.

5. Dock låg för mig din mening skymd, Ditt hjärta jag ej fann, Och i en mörk, oändlig rymd Jag som ett stoft försvann.

6. Men gryning blef kring Sinai, På Hermon uppgick dag, Och själen såg, från töcknar fri, Din lag, ditt välbehag.

7. O människa, det är dig sagdt Hvad

Gud af dig begär. Hvad han uppå ditt hjärta lagt Din egen sällhet är.

8. I enfald och i ödmjukhet Håll dig till Herrens ord Och låt, när du hans vilja vet, Hans vilja blifva gjord.

9. Du genom Kristus allt förmår, Som sjelf dig mäktig gör, När dig hans ande leda får Och dig hans kärlek rör.

10. Sann tro på Gud och på hans ord Och kraft att göra godt Och frid i himmel och på jord Är kristnas kall och lott.

11. Till denna lott, till detta kall Mig nåd, o Jesus, gif. Då vet jag hvad jag göra skall Att få ett evigt lif.

12. I dig är faderns välbehag, I dig vår salighet, O Jesus Krist, i går, i dag Och i all evighet.

J. O. Wallin.

Det är Guds ord.

456. Hvad är den kraft, hvad är den makt, Den kristna riddarskarans prakt, Den skärm, den sköld, den borg för hären, De blanka, slipade gevären, Som aldrig föllo ned till jord? Det är Guds ord, det är Guds ord.

2. Hvad är som ett tveeggadt stål, Som aldrig något motstånd tål Och intet pansar utestänger, Men genom själ och ande tränger Och egen vanmakt känna lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

3. Hvad brusar så med stormens ljud Och öfverröstar åskans bud? Hvad dundrar uti

syndarns öra, Som domens röst han skulle höra, Och straffet honom frukta lär? Det är Guds ord, Guds ord det är.

4. Hvad susar som en vestanflägt Och kläder allt i sommarns drägt, Hvad friskar upp de slagna hjärtan, Hvad ropar tröst i syndasmärtan, Hvad drifver sorgen fjärran här? Det är Guds ord, Guds ord det är.

5. O kraftens ord, du lifvets ord, Till salighet uppå vår jord Af Herren Gud du är oss gifvet! I dig är sanningen och lifvet, Och vägen du till himlen lär, Ty Herrens, Herrens ord du är.

6. O kom med kraft, o kom med lif, Vårt hjärtas riddarrustning blif. Den lilla skaran för ur striden, Dess kämpar längta efter friden, Till himlen från en stridfull jord Oss för, o du Guds helga ord. *Lina Sandell.*

Lifvets ord.

457. Den högsta lycka på vår jord För Sions vandringsmän, Det är att ega lifvets ord Och hafva Gud till vän.

2. Det ordet gör mig rik och säll, Allt godt det med sig har. Det drifver sorgen från mitt tjäll, Men håller glädjen qvar.

3. Hur mången gång i nödens stund Det fröjdat själ och kropp! Och när jag tog en farlig blund, Det väckt mig åter opp.

4. Det talar om Guds hjärtelag, Om Jesu dyra blod, Det är min visa hvarje dag, Sen nåden jag förstod.

5. Den visan blir dess mer mig kär, Ju mer jag sjunger den. Jag mången perla funnit der, Dock mången fattas än.

6. Men, Herre Jesus, lär du mig Att nyttja rätt mitt pund. Ja lär mig lefva helt i dig Intill min sista stund.

7. När himlens stjärnor slockna, si Guds ord mig lyser än. När verldens glädje är förbi, Då har jag min igen. *N. Frykman.*

Vår dyra bibel.

458. Vår dyrbara bibel, som Herren oss gaf, Oss lyser i mörkaste natten. Dess sanningar äro som djupa, klara haf Med perlor och helande vatten.

2. För hungriga är den ett lefvande bröd, En balsam för sårade hjärtan, En ungdomens ledning och ålderdomens stöd, En tröst mot den bittraste smärtan.

3. Der talar vår fader så vänlig och mild Till barnen på syndiga jorden, Der skåda vi frälsarens kära, ljufva bild, Der betar den dyrköpta hjorden.

4. O må jag ej lyssna till människobud, Men blifva vid sanningen klara Och vörda din bibel, ditt ord, o Herre Gud, Och det i mitt hjärta bevara.

Guds ord i vårt bo.

459. Hvad helst här i verlden bedröfvar min själ, Med Jesus och ordet det alltid blir väl. Och om jag ej känner min

lycka alltid, I tron uppå ordet jag dock hafver frid. Ack saliga ro, på Jesus få tro Och hafva Guds ord i sitt bo!

2. När synden förskräcker och ängslar min själ, Jag tröstar på ordet och Jesus likväl. Min synd är mot Jesus som gnista mot haf, Hon slocknar, försvinner i djupaste graf.

3. När frestelsens stormar för mäktiga bli, Visst fäller jag modet, men håller dock i. Du, Gud, är min fulla rättfärdighet än Och du all min styrka. Jag säger igen:

4 När lifvet blir mörkt och jag ängslig och svag, Jag skyndar till ordet, och der blir det dag. När andra bli rika och jag dem ej lik, Jag skådar i ordet, och der är jag rik.

C. O. Rosenius.

SAMMANKOMSTER KRING GUDS ORD.

FÖRE PREDIKAN.

Ack Herre, hör min röst.

460. Ack Herre, hör min röst. Du är min enda tröst. Befrämja Kristi rike, Och satan dädan vike. Låt mig en lem der vara, Som du vill sjelf försvara.

2. Att tjäna dig en dag För mig har mer behag Än all den fröjd och ära, Som verlden kan beskära. Det hus jag sällast aktar, Der man ditt ord betraktar.

3. Du är min sol i köld, I strid är du min sköld. Min tro kan du upptända, Allt ondt

:från mig vända, Mig nåd och ära gifva Och låta salig blifva. *H. Spegel.*

O fader vår, barmhertig, god.

461. O fader vår, barmhertig, god, Som oss till dig vill kalla Och stänka oss med Kristi blod, Som rena kan oss alla, Låt komma, Gud, till oss ditt ord, Det heliga och klara, Låt det i mörkret på vår jord En ledare oss vara, Att vi ej vilse fara.

2. Men alla ropa vi till dig. Ej annat råd det blifver, Ty ingen tar ditt ord till sig, Om du din nåd ej gifver. O helge fader, tänk derpå, Att djäfvulen vill blanda Sitt ogräs i din säd och så Oss komma sig tillhanda. Men sänd du oss din ande.

3. O Gud och mänska, Jesus Krist, Som synden på dig lade, Du känner bäst vår stora brist, Ty du ock mandom hade. O Jesus Krist, vår broder kär, Ditt löfte vi påkalla, Hugsvalaren låt komma när, Som sanning lär oss alla, Att vi från dig ej falla.

4. O du Guds helge ande, som Kan slita satans snara, Det ord vi fått af Herren kom Att i vår själ bevara, På det en hvar må heliggjord Lofsjunga Gud med gamman, Och Jesu Kristi dyra ord Oss leda allesamman Till himlens glädje. Amen. *O. Petri.*

Herre, samla oss nu alla.

462. Herre, samla oss nu alla Kring ditt dyra nådesord, Likt ett vårregn

låt det falla På vårt hjärtas torra jord. Värdes oss din ande sända Och din eld ibland oss tända. Mätta ljufligt de elända, Herre, vid ditt rika bord.

2. Lär oss troget taga vara På det ord oss gifvet är. Led oss i ditt ljus, det klara, På den väg, som till dig bär. Håll vårt hjärta för dig stilla, Låt ej otron oss förvilla. Herre, låt oss ej förspilla Nådestunden du beskär.

3. Må vi akta på den tiden, Då du söker oss, o Gud. Snart är nådens dag förliden, Och vi få ej flere bud. O så hjälp oss nu att höra Hvad vår själ kan saliggöra. Öppna nu ditt fadersöra Och förnim vårt böneljud.

Lina Sandell.

Bön före predikan.

463. O Gud som hörer allas röst, Gif oss din andes gåfva, Att vi, som sätta till dig tröst, Dig rätt må kunna lofva. Lär oss ditt ord anamma så, Att tron deraf må styrka få Och vi må kristligt lefva.

2. Låt upp hvar trogen herdes mun, Att han ditt bud må följa Och oförskräckt i denna stund Ej någon sanning dölja. Men hvad du, Gud, oss säga vill, Det gif du nåd och styrka till Att han oss nu förkunnar.

3. Vårt hjärta öppna, Herre Gud, Regera håg och sinne, Att vi må höra dina bud Och hafva dem i minne, Så att vi ordet rätt förstå Och alltid i din vilja gå Och såleds ordet göra.

J. Utenhovius.

Vid en bibelstund.

464. Ack Herre Jesus, var oss nära, Då i ditt namn vi samlas än. Kom du att undervisa, lära, Slå ned, men trösta ock igen. Låt anden sjelf på färde vara Att ordet för oss uppenbara.

2. De hårda hälleberg låt brista, Gör lagens hela fordran känd, Men må derjämte ock en gnista Af andens helga eld bli tänd. Låt ordet om din död och smärta Få bli till lif för något hjärta.

3. Och der din ande lif fått verka, O stadfäst der din nåd alltmer. De trötta knän du värdes stärka, Att de ej åter digna ner. O du som hjälp från höjden sänder, Ack vederqvick de matta händer.

4. Ja tala, käre Herre, tala Och låt oss alla lyssna till. Bestraffa, trösta och hugsvala, Du som ju allas frälsning vill. Låt ock den stund du nu vill gifva En salighetens stund oss blifva.

Lina Sandell.

Sång före predikan.

465. Herre Gud, vår fader kär, Oss välsigna denna stund. Gif oss anden, som oss lär Rätt förstå ditt fridsförbund. Våra själar stärk och föd Med ditt rika sanningsord, Som oss tröstar i all nöd. Oss nu mätta vid ditt bord.

2. Väck från syndens sömn hvar själ, Öppna hjärtan för din nåd, Frigör hvarje bunden

träl, Låt oss se ditt frälsningsråd, Uppenbara för en hvar Frälsaren, din gåfva stor, Hvilken våra synder bar Och ännu ibland oss bor.

3. Gif nu dina tjänare Mycken nåd att peka på Vår Guds lam, vår frälsare, Att till honom vi må gå Med vår synd och undfå nåd, Lif och frid, förlåtelse, Tro och hopp och tröst och råd, Skydd och vård och helgelse.

J. Wenstrand.

Frälsningens ord.

466. Helige fader, tack att du åter Bjuder oss höra frälsningens ord. Tack att din milda hand du upplåter Och dina håfvor gifver din hjord.

2. Dyraste Jesus, kom du och tala, Låt oss, o Herre, höra din röst. Väck alla säkra ur deras dvala, Gif dem, som sörja, glädje och tröst.

3. Helige ande, lär oss att akta Stilla på ordet, taladt af Gud. Hjälp oss att troget höra, betrakta, Gömma i hjärtat alla Guds bud.

Bön om Guds ande.

467. Gif oss, o Gud, din ande god, Som på din väg oss leder, Upplyser, styrker håg och mod Och nådigt oss bereder, Att vi ditt ord må rätt förstå Och oss derefter ställa så, Att ditt namn alltid helgas.

2. Dig, fader, vi vår lofsång ge, Vi dig, o Jesus, ära, Dig, ande, vår hugsvalare, Vi lika lof hembära, Som det i all vår tid har skett

Och ännu sker i evighet. Vi sjunga dertill amen. *L. Jonæ.*

Kom, huldaste förbarmare.

468. Kom, huldaste förbarmare, Som herde in bland fåren Och led oss, arma syndare, Till källorna och såren, Till Sions berg och Sarons bet, Der i en salig enighet Hvar trogen själ har trefnad.

2. O kärlekshaf, utgjut din flod Utöfver allas hjärtan, Låt kraften af ditt helga blod Fördrifva otrossmärtan. Du hela verldens nådastol, Förvandla med din ljufva sol Vår köld i evig värme. *A. C. Rutström.*

O Jesus Krist, dig till oss vänd.

469. O Jesus Krist, dig till oss vänd, Din helge ande till oss sänd, Vår andakt väck, vår suckan hör Och oss på lifvets väg sjelf för.

2. Upplåt vår mun till ditt namns pris, Att lofva dig på barnavis, Förök vår tro, upplys vår själ Ditt helga ord att lära väl,

3. Till dess vi sjunga med Guds här: Gud helig, helig, helig är, Och saligt skåda ljusens far Bland änglaskaror uppenbar.

4. Ära ske fadern och hans son, Den helge and i samma tron. Den heliga treenighet Ske pris och lof i evighet. *Wilhelm II.*

Ack saliga stunder!

470. Ack saliga stunder, som Jesus oss ger, Då han sina under af nåd

oss beter, Då ordet förkunnar vårt eviga väl, Då Jesus är nära, då Jesus är nära Att väcka och lära och trösta vår själ!

2. Då verlden städs söker i lustarna frid Och skulden förökar, bortslösar sin tid, Då samlas vi åter till bön och till sång Och ordet att höra och ordet att höra. Då ordet vi höra, ej tiden blir lång.

3. O Jesus, vår Herre, din ande oss gif. Vi hafva dess värre ej krafter, ej lif, Ej tro och ej kärlek, om du oss ej ger Hvad helst vi behöfva, hvad helst vi behöfva Att troslifvet öfva. Vår nöd du bäst ser.

4. Vi äro så kalla, ja hårda som sten Af födelsen alla, och du är allen I himlen, på jorden den ende, som kan Vårt hjärta förändra, vårt hjärta förändra. Vårt hjärta omvända, du endast det kan.

5. Ack vänd du vårt sinne från jordlifvets strid, Gif att vi nu finne för kommande tid Likt bina vår näring utur dina sår. Vi äro ju dina, vi äro ju dina Med blod, sår och pina så dyrt köpta får.

6. Dig derför förbarma och tänk på vår nöd, Ack gör oss nu varma, uppväck oss ur död. Låt lagen få väcka, låt nåden bli stor, Låt anden få verka, låt anden få verka, Så att vi må märka, att du bland oss bor. *C. O. Rosenius.*

Härliga stunder!

471. Härliga stunder, o huru dyra, Då vi här samlas vid frälsarens ord'

Budskapet ljuder så ljufligt om honom, Som förde sällhet till syndig jord. Högt må lofvets toner skalla Till hans ära, Som vår frälsning sig åtagit. Ära vare Gud!

2. Himmelska dufvan sväfvar så stilla Öfver den lilla, föraktade hop, Konungars konung nedböjer sitt öra Nådigt att höra vårt bönerop. Högt må lofvets toner skalla Till hans ära, Som för oss led bittra döden Uppå korsets stam.

3. Jesus än helar sargade hjärtan, Gifver de vacklande krafter och mod, Söker de villade, kallar dem åter, Plånar ut synderna med sitt blod. Högt må lofvets toner skalla Till hans ära, Som gick segrande ur grafven Och till himlen for.

4. Bröder, må Gud oss nådigt bevara För all onödig och söndrande strid. Lärjungens plats är vid mästarens fötter, Der må vi sitta som barn i frid. Högt må lofvets toner skalla Till hans ära, Som nu sitter uppå tronen Uti härlighet.

5. Snart få vi samlas hemma hos Herren, Aldrig, nej aldrig vi skiljas då mer. Der ingen ovän vår sällhet skall störa, Härliga ting blott vårt öga ser. Högt må lofvets toner skalla Till hans ära, Som ju snart skall komma åter, Hemta bruden hem. *N. Frykman.*

Hit, o Jesus, samlas vi.

472. Hit, o Jesus, samlas vi Att ditt helga ord få höra. Värdes sjelf

du stå oss bi Och vår håg till andakt röra, Att han ifrån jorden tagen Till dig alltid varder dragen.

2. Vårt förnuft förblindadt är, Mörker all vår själ betäcker, Om din ande ej är när, Som nytt ljus i henne väcker. Jesus, värdes oss nu stärka Och nytt hjärta i oss verka.

3. O du härlighetens sken, Ljus af faderns ljus utgånget, Gör vår håg från mörkret ren, Som vårt hjärta håller fånget. Styr vårt hjärta och vårt öra, Att ditt ord vi rätt må höra.

T. Clauznitzer.

Hvilodagen.

473. Hvilodag, hur skön du är, Skänkt af Gud, jag har dig kär! Kom, o kom att än en gång Samla oss till bön och sång.

2. Efter arbetsveckans strid Få vi sitta ned i frid Vid vår faders rika bord, Lyssnande till nådens ord.

3. Gud, vår Gud, till dig vi se, Gif oss rik välsignelse. Låt ditt evangelium Ljuda klart på alla rum.

4. Låt i dag ditt helga ord Göra under på vår jord. Våra arma själar föd, Herde god, med lifvets bröd.

5. Kom och månget byte tag Från den starke denna dag. Berga mången kärfve in Uti himlaladan din.

6. Herre, komme snart den tid, Då vi ef-

ter lifvets strid Uti evig sabbatsro Få i dina gårdar bo. *J. Blomqvist.*

Bön om Guds ande.

474. Herre, gjut din ande neder Från din himmel öfver mig. Skingra mörkret, o jag beder, Att min själ må fröjda sig, Fröjda sig, fröjda sig. Lär mig sanningen i dig.

2. Genom ordet dig förklara För mitt hjärta, Jesus kär, I ditt ljus dig uppenbara, Att jag ser dig, som du är. Jesus kär, Jesus kär, Dig jag följer, hvart det bär.

3. Öka tron och stadfäst hoppet, Herre Jesus, uti mig, Att jag må fullborda loppet Och der ofvan skåda dig, Skåda dig, skåda dig, Jesus du som frälste mig. *G. Palmqvist.*

Här samlas vi omkring Guds ord.

475. Här samlas vi omkring ditt ord Som barn omkring sin faders bord Och bedja dig, o Jesus kär, Att sjelf du midt ibland oss är.

2. Vi vilja höra, tala du Och gif hvad vi behöfva nu. Bestänk oss med ditt dyra blod Och gif åt oss din ande god.

3. Håll sjelf om öga, öra vakt Och haf jämväl på hjärtat akt, Att våra tankar icke må Långt bort i vida verlden gå.

4. Vi bedja dig af hjärtans grund: Välsigna denna andaktsstund Och mätta oss med lifvets bröd Utaf ditt rika öfverflöd.

5. Gif här ett styng åt någon själ, Som ännu går en syndens träl. Men gif ock din nugsvalelse Åt något ängsligt samvete.

6. Dock bedja vi dig först och sist: Förlåt oss all vår skuld och brist. Vårt hjärta är så hårdt och kallt, Förlåt oss det, förlåt oss allt.

7. Vi tillförse oss allt af dig. Följ med oss på vår vandringsstig Och tag oss efter slutadt lopp I dina sälla gårdar opp.

Lina Sandell.

Välsignelsen af Guds ord.

476. Ditt ord, o Gud, är i vår sorg Vår säkra tröst och fasta borg. Dervid behåll din kyrka ren Och fria henne från allt men.

2. Gif att ditt ord oss lyser så, Att vi i mörker icke gå, Men genom denna jämmerdal Må vandra till din himmelssal. *J. Svedberg.*

Före ordets betraktande.

477. Tack, o Herre, att du samlar Oss omkring ditt dyra ord, Hjärtats balsam, tröst och näring, Lyktan på vår mörka jord! Herre kär, Herre kär, Tack för stunden du beskär!

2. Käre Jesus, gif ditt vittne Denna stund frimodighet, Visdom, kraft och nit att tala Lifvets ord till salighet. Nådigt se, nådigt se Nu till din budbärare.

3. Låt ditt ord, det skarpa svärdet, Genomtränga hvarje själ. Anden sänd i rika

strömmar. Dörren till hvar syndaträl Klappa på, klappa på. Herre Jesus, ske alltså.

4. Gjut din balsam i hvart hjärta, Som af synden sargadt är. Undervisa, tukta, trösta, Som du ser af nöden är. Hör vår bön, hör vår bön. Oss med mycken nåd bekrön.

EFTER PREDIKAN.

På vägen hem.

478. Haf tack, käre Jesus, för ordet vi fått, Som talar om nåd underbar. Se lösen är gifven, och allt är nu godt. Till Jesus nu bjudes en hvar.

2. Så tag oss, o Jesus, och led oss du fram Och fostra och sköt oss också. Uppsök och församla de många små lam, Som ännu förskingrade gå.

3. En gång när du kommer att hemta din brud Ifrån detta främlingaland, Då finnes hon klädd i den snöhvita skrud Med krona och palm i sin hand.

4. Och sedan i evighet sjunga ditt lof, Helt frälsad och salig, ack si! O tänk hvilket jubel i himmelens hof! Der saligt och ljufligt skall bli.

5. O tänk hvilket dån utaf harpor och sång Der hemma i himmelen är! Der skall ej bli tyst om vår Jesus en gång. Halleluja vore vi der!

6. Det närmar sig målet med hvarje minut, Och tåget nu ilar så fort. Den blodröda

fanan skall höjas till slut, Då äro vi hemma, hur stort!

7. För blodet få syndare komma nu fritt, Så många som vilja gå med. O mänska, betänk nu, att valet är ditt, Följ med i de troendes led.

8. Och vägen är Jesus, den enda som går Till nya Jerusalems stad. Det ilar framåt, och snart hvila du får Och sjunga der uppe så glad.

Tack, o Jesus, för ditt ord!

479. Tack, o Jesus, för det ord Du i dag oss låtit lära! Må din sanning på vår jord Rota sig och frukter bära. Kom att i vårt hjärta fästa Kärlek till vår Gud och nästa.

S. Ödmann.

Efter en nådestund.

480. Tack, o Gud, för denna nådestund! Tack att du har fröjdat våra hjärtan! Kraften af din nåd, ditt fridsförbund Än en gång tillsamman vi fått smaka.

2. Tack, o Gud, för nådens ljufva bud, Som så fritt ännu ibland oss ljuder! Tack och lof, än talar du, vår Gud, Tröstens ord så ljuft till de betryckta!

3. Pris ske Gud, än räcker brödet till, Som från himmelen har kommit neder, Än i dag får hvar och en, som vill, Taga mot och äta det för intet.

4. Tack och lof, än flödar källan fritt!

Den, som vill, får lifvets vatten taga, Den, som vill, får komma och bli qvitt Krankhet, nöd, ja sina synder alla.

5. Pris ske Gud för hvarje syndens träl, Som har lif vid helsobrunnen funnit. Tack, o Gud, att du har frälst min själ! Din jag är, och din jag vill förblifva.

Tacksägelse för ordet.

481. Pris vare dig, o Jesus huld, För nådens dyra ord, Mer värdt än silfver eller guld Och allt på denna jord.

2. Ja hvad är ädelstenens glans Och äkta perlan sjelf Mot ordets sköna löfteskrans, Mot lifvets klara elf!

3. Den väg, som nyss i mörker låg, Hur blef med ens den klar, Blott jag i ordets ljus den såg, Så rik, så underbar!

4. En blick in i dess helgedom, Hur den förvandlar allt! Den verld, som nyss var mörk och tom, Får der en ny gestalt.

5. Det ger den döde lif på nytt, Gör glad den nyss gick böjd. Hur mycken nöd det ren förbytt I outsäglig fröjd!

6. Ty nog och öfvernog det har För hela verldens törst, Hvar helst den gör sig uppenbar, Der den ock är störst.

7. O kunde jag då, Herre kär, Af hjärtat tacka dig För detta dyra ord, som är Ett ljus på all min stig!

8. Ack gif det vingar sänd det ut Kring

hela jordens rund. Forena folken så till slut Uti ditt fridsförbund,

9. Att snart från söder och från nord En evig lofsångs ton Till himlaskarans fröjd blir spord Inför din äras tron. *Lina Sandell.*

Efter ordets betraktande.

482. Tack, fader god, för nådeordet, Som du har framsatt för vår själ Uppå det dyra himlabordet! Nu är vår ande mättad väl.

2. Hjälp oss, o Gud, att aldrig glömma De sanningar vi höra fått, Men uti hjärtat djupt dem gömma. Ja tack, o fader, för allt godt!

3. Drag oss allt närmare ditt sköte För hvarje dag, o Herre kär, Att vi må vänta gladt ditt möte, Då vi få se dig, som du är.

E. Eklöf.

Bygg på säker grund.

483. Hvad båtar dig att ordet höra, Att mycket veta och förstå, Om du Guds vilja ej vill göra Och på hans vägar städse gå? Du bygger då på idel sand Och får ej se det goda land.

2. Du större qval dig blott bereder I dödens stund, på vredens dag. Det hus du bygt då faller neder, Dess fall blir stort, o hårda slag! Besinna dig i denna stund Och bygg ditt hus på säker grund.

3. Men sälla de som ordet lyda Och uti öfning alltid stå! Med nåd och frid skall Gud

dem pryda, Hans hemlighet de veta få. De äro visa, säger Gud, Fast verlden har ett annat ljud.

4. Väl skola storm och floder komma, Försökelser af många slag, Men Herren hjälper sina fromma, Han har till dem ett godt behag. De hafva bygt på säker grund, Den svigtar ej i nödens stund. *N. Frykman.*

Öfverstepresterlig välsignelse.

484. Herre, signe du och råde Och bevare nu oss väl. Herre, dina ögon skåde Med ditt ljus ned i vår själ. Herre Gud, dig till oss vänd Och din frid oss alla sänd. Fader, son och ande kära Vare alltid pris och ära. *J. Svedberg.*

Apostolisk välsignelse.

485. Vår Herre Jesu Kristi nåd, Gud faders kärlek och den helige andens delaktighet vare med oss alla, amen.

DOP.

Dopet.

486. I lifvets bok, o fader, skrif Det barn vi här dig lemna. En himmelsk borgarrätt det gif, Ditt barn det värdes nämna. Det låt, af nådens sol beglänst, Få växa till ditt rikes tjänst. Det bär på dina armar, O du som dig förbarmar.

2. I lifvets första morgonstund Du vill det till dig draga. Du tager upp i ditt förbund

Det späda, arma, svaga. En oljeqvist, som spirat fram Af jordiskt frö, af Adams stam, I dina örtagårdar Du ympar in och vårdar.

3. O Jesus Krist, som sagt: till mig Låt barnen komma! hägna Och led på korsets smala stig Det barn vi här dig egna. Det låt med dig uppstå i kraft Och smaka nya lifvets saft, Sen det i dopets flöden Begrafts med dig i döden.

C. D. af Wirsén.

Låten barnen komma till mig.

487. Låt barnen komma hit till mig, Så du, o Jesus, bjuder, Så, barnens dyre vän, från dig Den milda stämma ljuder. Din ande utgår hvarje stund Att fromma hjärtan gläda, Men först uti din nåds förbund Upptager han de späda, Dem himmelen tillhörer.

2. Af andens kraft i dopets flod Vår själ från synden renas Och genom ordet vis och god I tron med Gud förenas. Ty den, som blifver döpt och tror, På nytt af anden födes. I honom sonens kärlek bor, Och hans förhoppning stödes På faderns nådelöften.

J. O. Wallin.

Dop till Jesu namn.

488. O hvad nåd att till ditt namn, Herre Gud, jag döpt har blifvit! Trygg jag hvilar i din famn, Ty du andens pant mig gifvit. Jag från synden, verlden gått, Arfsrätt till ditt rike fått.

2. Ett förbund du gjort med mig, Lofvat mig i nåd bevara. Intet skiljer mig från dig, Du skall städse med mig vara. Dig jag vill bekänna här, Din för evig tid jag är.

Dopsång.

489. Hur dyrbart, Jesus, till din död Att döpa få, som du det bjöd! Välsigna denna helga stund, Tag barnet upp i ditt förbund.

2. Gif fader, moder nåd, o Gud, Att fostra barnet i ditt bud, Så att, när du ditt lån begär, De gladt må säga: här det är.

3. Vi tacka dig, o fader god, För frälsningen i Jesu blod, För dopet, anden och allt godt, Som af din stora nåd vi fått.

Vid barndop.

490. Så komma vi, o Jesus god, Uti ditt dyra namn Med detta barn till dopets flod. O tag det i din famn.

2. Välsigna det med nåd och frid, Du store barnavän, Och tag det efter slutad strid Till dig i himmelen.

3. O Jesus, under tidens tvång Lär oss att blifva små, På det att vi som barn en gång Ditt rike ärfva må. *N. Frykman.*

NATTVARD.

Herde, du som fåren betar.

491. Herde, du som fåren betar Och i skogen ljufligt letar Efter mig,

Sök mig, när jag ute vankar, Samla mina strödda tankar In på dig.

2. Du med stafven vägen visar Och din hjord med sällhet spisar. Salig fröjd! På blodstänkta purpurängar Och i såren du den fägnar Och gör nöjd.

3. Gärda om din hjord och skydda Lammen små, som i din hydda, Vid ditt bord, Äta ur din hand sig nöjda Och sig sen i skuggan fröjda På din jord.

C. G. Gjörwell.

En salig frukt af Jesu pina.

492. O Jesus, än de dina Du vill omkring dig se Och af din bittra pina En salig frukt dem ge. Dem in i döden älskar du Och i din faders rike Vill undfå dem ännu.

2. Dock vill du än på jorden Bland oss ock stiga ner. För oss ett offer vorden Dig sjelf åt oss du ger Och säger evigt huld och god: Tag, det är min lekamen, Och tag, det är mitt blod.

3. Dig vilja vi tillhöra, O Jesus, till vår död Och Herrens vilja göra I medgång som i nöd. Då blir du när oss alla dar Intill vår lefnads ände, Som sjelf du lofvat har.

F. M. Franzén.

Kom till Jesu bord.

493. Hvad röst, hvad ljuflig röst jag hör! Upp, själ, och fira, som sig bör, Den dag, som Herren gör! I dag till

dig sker Herrens ord: Kom i min famn, kom till mitt bord.

2. En själ, som du åt himlen vann, På jorden ej sin näring fann, Af stoft ej mättas kan. Den dryck och spis, som henne när, Ditt blod och din lekamen är.

3. Dig sjelf du åt de trogna bjöd, Du är det sanna lifvets bröd, Som frälsar oss från död. Du är den källa, af hvars flod En kristen hemtar kraft och mod.

4. Så kom att i mitt hjärta bo. Till dig jag sätter all min tro, Hos dig jag finner ro. Med dig jag lugn till målet går Och trygg på Herrens dag består.

5. Din ande mig det vittne bär, Att intet mer fördömligt är För den du blifver när. Så blif mig när i lif och död, O nådens källa, lifvets bröd.

J. O. Wallin.

Vid nattvardsstunden.

494. Här vi mötas, syskon kära, Att i kärlek bryta bröd Till vår Herre Jesu ära Och till minne af hans död. Kom och ät, kom och drick Här den kropp, som för dig brutits, Och det blod, som för dig gjutits Af din Gud och frälsare.

2. Han dig älskat in i nöden, Ja i korsets bittra död. För din synd han gick i döden Och blef sjelfva lifvets bröd. Tag och ät, tag och drick Här den kropp, som för dig brutits, Och det blod, som för dig gjutits Till din synds förlåtelse.

3. Hvarje gång I detta gören, Gören det och minnens mig, Så han sade, bröder, hören. Hvarje själ nu fröjde sig. Tag och ät, tag och drick Här den kropp, som för dig brutits, Och det blod, som för dig gjutits Till din synds förlåtelse.

4. På din synd han ej mer tänker, Då du står i hans förbund, Men i hafvets djup den sänker. Mins det nu på denna stund. Tag och ät, tag och drick Här den kropp, som för dig brutits, Och det blod, som för dig gjutits Till din synds förlåtelse.

5. Så du skall hans död förkunna, Tills han komma skall igen. Han skall då din själ förunna Nattvard uti himmelen. Tag och ät, tag och drick Här hans kropp, som för dig brutits, Och det blod, som för dig gjutits. Lifvet uti blodet är.

6. Brödet, som vi här handtera, Är gemenskap med hans kropp. Så ock vi, ehuru flera, Bli för brödets skull en kropp. Tag och ät, tag och drick. Detta är hans kropp, som brutits, Och det blod, som för dig gjutits Och som renar från all synd.

7. Låtom oss med psalmer lofva Lammet Jesus och hans blod, Tacka Gud för lifvets gåfva, Städse vara vid godt mod, Ty han skall komma snart För att bruden då förklara, Och sen få vi hemma vara, Hvilket mycket bättre är.

Säll den som hafver Jesus kär!

495. Säll den som hafver Jesus kär Och honom i sitt hjärta bär! Ty ingen större hugnad är Än hafva Jesus hos sig när.

2. Mig ljufvast är min Jesu röst, Mig kärast är min Jesu tröst. Den vännen som mig återlöst, Han ensam lugna kan mitt bröst.

3. Är Jesus hjärtats högsta fröjd, Så gör han själen bäst förnöjd. Han lyfter upp till himlens höjd Den under korsets tyngd var böjd.

4. Den kärlek som i döden brann, Det blod som från hans sida rann, Den död som döden öfvervann Förlossning för oss alla fann.

5. Ja nu och alltid när oss blif, Allt ondt, o Jesus, från oss drif Och oss omsider nådigt gif En salig död, ett evigt lif. *J. Arndt.*

O Guds lam!

496. O Guds lam, som borttager verldens synder, fräls oss, milde Herre Gud. O Guds lam, som borttager verldens synder, hör oss, milde Herre Gud. O Guds lam, som borttager verldens synder, gif oss din frid och välsignelse.

Vår Herre Jesu Kristi död.

497. Vår Herre Jesu Kristi död Hugsvalar oss i all vår nöd, Och när vi tänka deruppå, En hjärtans glädje vi då få.

2. Afplanat har han med sitt blod Den

handskrift, som emot oss stod. Mot oss var han så god och huld, Att han förlät oss all vår skuld.

3. Att detta trofast är och sant, Han gifvit oss en säker pant Uti sin helga nattvard, der Vi smaka, huru ljuf han är.

4. O Jesus Krist, vår broder kär, Som för vår frälsning korsfäst är, Med dina sår du helar väl En sargad och bedröfvad själ.

5. Gif att med dig i denna stund Vi rätt förnya vårt förbund. Din nåd är rik, din makt är stor. Amen, välsignad den det tror.

H. Spegel.

Syskonringen.

498. Det är en härlig ting Att så i syskonring Vid Jesu bord få sitta Med änglar rundt omkring.

2. Jag aldrig bättre mår, Än då jag sitta får Så här bland Jesu vänner Och Herrens fosterfår.

3. Ty midt ibland oss är Vår vän och broder kär, Det rena, milda lammet, Som verldens synder bär.

4. Nu har det ingen nöd, Guds son för oss är död. Han vill oss alla gifva Sin nåd i öfverflöd.

5. O broder, fröjda dig, Se Gud förbarmar sig. Han vill din synd förlåta, Så har han gjort med mig.

6. Ja nåd för allt jag fick I samma ögon-

blick, Som jag med mina synder Till Herren Jesus gick.

7. Uti hans dyra namn Jag har en säker hamn. När stormen kring mig hviner, Han tar mig ömt i famn.

8. Jag arm och usel är, Dock Herren har mig kär. Af nåden blott vi frälsas, Så helga ordet lär.

9. Åt den som lagen dömt Och verld och vänner glömt, Åt den har Herren Jesus Det bästa vinet gömt.

10. Hvad intet öga sett Gud sina barn beredt. Han är vår käre fader I både ljuft och ledt.

11. Hans dyra fridsförbund, Det gäller hvarje stund. O må hans namn bli kunnigt Kring hela jordens rund.

12. Haf tack, min gode Gud, Som tagit mig till brud. Nu får ock jag, elända, Stå klädd i högtidsskrud.

13. En gång i himmelen Vi skåda få vår vän. O tänk hvad fröjd der blifver, Hvem kan beskrifva den!

N. Frykman.

Nattvardssång.

499. Tänk dock, min själ, hur väl du mår, Som utaf Jesus äta får, Ja äta Jesu kött och blod! Ack hvad min Jesus dock är god!

2. Tack, Jesus, för ditt blod och kött, Tack att du för vår frälsning dött, Tack att

så högt du älskar mig, Att du nu bjuder mig till dig!

3. Ack hvilken nåd för syndare Att ha en sådan frälsare, Som gifver lif och salighet Af oförskyld barmhertighet!

4. Du säger till oss: tagen här, Ty detta min lekamen är. Den är det rätta lifvets bröd, Som gifver lif åt hvarje död.

5. Och tagen, detta är mitt blod, Det är för er en reningsflod. Jag det utgöt för syndare Till syndernas förlåtelse.

6. För eder alla, säger du, Mitt kött och blod utgifvas nu. Ack tagen, äten, dricken det, Det länder er till salighet.

7. Ack hvilken nåd, ack hvilken tröst, Att jag är frälst och återlöst, Att jag i Jesus är en lem, Som härifrån får flytta hem!

F. Engelke.

Vid Herrens måltid.

500. O Jesus god, vi samlas åter I dag vid detta nådens bord, Der du din kärlekshand upplåter, Som du har lofvat i ditt ord.

2. Din afskedstimme sist var inne, De dina sorgsna kring dig stå. Bedröfvadt var då deras sinne, Men salig tröst af dig de få.

3. Du tog ett bröd och sade: äten. Det är min kropp, som bryts för er. O gören det och ej förgäten Den vän, som detta bröd er ger.

4. Du kalken tog och sade: dricken Det

nya testamentets blod. O sörjen icke, lyften blicken Till mig, er vän så huld och god.

5. Nu, Herre Jesus, till ditt minne Vi fira denna ljufva fest. Du vederqvicker själ och sinne, Och i din närhet må vi bäst.

6. Så stärk vår kärlek, lifva hoppet Och friska upp vår svaga tro. Låt oss ej tröttna uti loppet Och gif oss vid ditt hjärta ro.

7. Oss, alla syskon, nu förena, Att vi i dig bli verkligt ett, Hjälp oss hvarandra villigt tjäna, Att vi få lön, som du beredt.

A. G. Lindqvist.

En ljuflig stund.

501. Ack ljufliga stunder, som Jesus oss ger, Då vi såsom syskon få sätta oss ner Vid bordet han dukat att lifva vårt mod! Han barnen de kära, han barnen de kära Allt godt vill beskära. Hvad Jesus är god!

2. När det blifver trångt under vandringen här Och sinnet nedtryckes af nöd och besvär, Då samlas vi åter i stillhet och frid. Fast mänskor oss döma, fast mänskor oss döma, Vi helt nu förglömma all jordlifvets strid.

3. Ty herden för fåren är sjelf med sin hjord, Bespisar oss rikt vid sitt dukade bord Med kostliga rätter, att redan med fröjd Vi känna och smaka, vi känna och smaka Hvad oss står tillbaka i himmelens höjd.

4. Ja dyraste Jesus, haf tack för hvar gång Vi här nu få samlas med bön och med sång

Och njuta de gåfvor du oss har beredt. Snart frälsta ur fara, snart frälsta ur fara Vi hemma få vara. Det löftet du gett.

Vid nådebordet.

502. O Jesus Krist, min frälsare, Du evige förbarmare, Som blef för mig på korset död Och frälste mig från all min nöd!

2. Jag går nu på ditt eget ord Fram till ditt dyra nådebord. Med all min nöd, just som jag är, Till dig jag kommer, Herre kär.

3. Det brödet, som jag äter här, Min Jesus, din lekamen är. Den kalken, som mig räcks af dig, Den är ditt blod, som göts för mig.

4. Utaf det himlabrödets kraft Och af det helga blodets saft Min själ sin rätta näring har. Deraf jag lefver alla dar.

5. Hvad jag behöfver vet du väl. Låt det till både kropp och själ Mig af din fullhet falla till, När, hvar och huru du det vill.

6. Som du, o Jesus, nu är min, Så blifver jag ock evigt din. Din helga vilja, ditt behag Beständigt blifva må min lag.

7. Du är mitt lif, min salighet För både tid och evighet. Lof, ära, pris och tack ske dig, O Herre Jesus, innerlig.

Vid nattvardsstunden.

503. Tack, o Jesus, att vi åter Samlas få omkring ditt ord! Tack att du

din hand upplåter Och oss mättar vid ditt bord! Tack för dina nådegåfvor! Kom, du sjelf, o Jesus god, Och välsigna lifvets håfvor, Din lekamen och ditt blod.

2. Tack att du dig vill förbarma Öfver oss, din fosterhjord! Tack att hungrande och arma Vi få komma till ditt bord! De betryckta dit du bjuder I ditt evangelium, Der det ljufligt ännu ljuder: Kommen, alla, här är rum.

3. Derför komma vi nu alla, Hjälpbehöfvande och små, Och till dina fötter falla, Väntande att hos dig få Af den mat, som gör oss nöjda, Din lekamen och ditt blod. Kom att våra hjärtan fröjda, Jesus, du vår herde god.

J. Blomqvist.

Högtidssång.

504. Högtid för handen är, Ljuflig och blid. Jesus, blif sjelf oss när, Helga dess frid. Du som är verldens ljus, Lys i vårt hjärtas hus, Drag oss från jordens grus, Nu är det tid.

2. Drag oss alltmer till dig, Blif du vår skatt. Lär oss på törnestig Prisa dig gladt, Prisa din stora nåd, Prisa ditt kärleksråd, Som i vårt öfverdåd Tagit oss fatt.

3. Läk du de djupa sår, Frälsare kär, Dem oss din kärlek slår, Och var oss när. Oss är du född, hvad tröst! Lifva vårt kalla bröst, Och låt vårt hjärtas röst Prisa dig här.

4. Tack för ditt nådeord, Ljus på min stig!

Tack för ditt rika bord, Dukadt för mig! Tack för ditt dyra blod, Tack för din ande god, Tack för ditt tålamod, Herre, med mig!

Lina Sandell.

Jesu rika bord.

505. Jesus, låt mig komma På ditt eget ord, Komma hungrig, törstig Till ditt rika bord. Der jag af din fullhet Blir delaktiggjord.

2. Din lekamen, Jesus, Rätta spisen är, Och ditt blod den rätta Drycken, Herre kär. O så låt mig äta, Dricka lifvet här.

3. Gif mig nåd att taga Dig i tron emot Och sen med dig vandra Stadigt utan knot, Medan hjärtat hvilar Blott vid korsets fot.

Vi samlats att bryta bröd.

506. O Herre Jesus, i dag vi samlats För att gemensamt få bryta bröd Och dervid minnas din bittra pina, Din kärlek stor intill korsets död.

2. O kom blif när oss, som du oss lofvat, Och te dig för oss, du milda lam, Du som på korset för oss blef slagtad För att oss frälsa från synd och skam.

3. Välsigna sjelf dessa dyra håfvor, Den kalk vi dricka, det bröd vi få, Och hjälp att alla, som här nu äro, I sann förening med dig må stå.

4. Och när de dina en gång få samlas Vid himlabordet i skrud så skär, O Herre Jesus,

må ingen saknas Af oss, som äro tillsamman här.

C. Boberg.

Tacksägelse efter nattvarden.

507. Hur kan och skall jag dig, o Jesus, nogsamt prisa! Du värdes mig med dig uti din nattvard spisa. Min själ uppfriskar du med ditt utgjutna blod, Du lindrar hjärtats ångst, du gifver fröjd och mod.

2. Du har min syndaskuld och börda från mig drifvit, Du har gudaktighet och kärlek igengifvit, Du har min svaga tro af kärlek återtändt, Du till min mätta själ ny tröst och styrka sändt.

3. O du, min ädla skatt, du lifvets springekälla, Som dig till egendom mig velat återställa, Ack blif och var hos mig, så är jag salig visst, Så är min död mitt lif. Hjälp mig, o Jesus Krist.

J. Heerman.

SÄRSKILDA TILLFÄLLEN.

BRÖLLOP.

Bröllopssång.

508. O Herre, välsigna de kära, som här Förenade blifvit till ett. Du sjelf deras herde och vårdare är, Så led dem i ljuft och ledt. Vid allt, som dem möter på lefnadens stig, Behåll dem dock ständigt i tron uppå dig Intill döden.

2. Nu hjälpen hvarandra att lefva ett lif, Som evighetsskördar beskär. I medgång och

motgång, o Herre, dem gif Den hjälp, som af nöden är. Ja Gud er bekröne med nåd och med frid, Bevare och styrke i jordlifvets strid, Tills han kommer.

Guds välsignelse i hemmet.

509. Gud välsigne er, I kära, Så i dag som alla dar. Må han sjelf alltfort er bära, Som han hittills burit har. I det nya hemmet blifve Han ock när i lust och nöd, Ljus och solsken der han gifve Af sin kärleks öfverflöd, Af sin kärleks öfverflöd. Må vi då med honom hvila, Vandra, då han för oss går, Och med lätta steg så ila Mot ett hem af evig vår.

2. Glädjens rosor, må de blomma Ljufligt i det hemmets jord, Men när vinterstormar komma, Möten dem med Herrens ord. Ej att tjänas, nej att tjäna Jesus sjelf kom hit en gång. Han allena, han allena Löser alla bördors tvång, Löser alla bördors tvång.

O Gud, välsigna dessa två.

510. O Gud, välsigna dessa två, Som här inför ditt anlet stå, Gif frid och fröjd i det förbund De slutit denna stund.

2. Af jordisk sällhet störst är den, Som vinnes genom kärleken, Då tvänne hjärtan äro ett Och dela ljuft och ledt.

3. Men all vår kärlek syndig är, Om din, o Jesus, ej är när Och renar den i nådens flod, Ditt helga, dyra blod.

4. Man här ej städs på rosor går, Och mången pröfning kan bli svår. Låt då, o Gud, din andes röst Dem bringa frid och tröst.

5. Ledsage dem din milda hand Till fridens undersköna land, Der bröllopsglädjen evig är. Hur saligt blir ej der! *N. Frykman.*

Er bröllopsdag det är.

511. Er bröllopsdag det är, Som vi nu fira här. Allt godt vi önska er Från Gud, som sådant ger. Allt godt vi önska er Från Gud, som sådant ger.

2. Vår brudgum, Jesus blid, Vill under all er tid Uppå er gifva akt Och ställa kring er vakt.

3. I nöd och fara all Han hjälpa, skydda skall. Från synd och evig nöd Han frälsar med sin död.

4. Så biden nu en tid I lifvets kamp och strid. Vår Jesus är snart här Att hemta bruden kär.

5. Tänk hvilken syn en gång I evigheten lång Att Jesus skåda få Och vid hans sida gå! *A. E. Wenstrand.*

Jesus välsignar äktenskapet.

512. Jesus, du som en gång trädde I ett bröllopshus som gäst Och i nöden hjälp beredde, Gaf till sist det, som var bäst. Kom ock nu till våra kära Med din nåd i denna stund. Stadfäst, Herre, dig till ära Deras äktenskapsförbund.

2. Lär dem att med villigt hjärta Städs den smala vägen gå Och att så i fröjd som smärta Vara dina båda två. Herde, värdes väl dem sköta, Gif dem hvad dig synes bäst Och låt sist oss alla möta Dem vid lammets bröllopsfest.

Bröllopspsalm.

513. Du, Herre, godt ej fann, Att människan blef allena. Du velat derför man Och qvinna huldt förena, Att de med trogna bröst Må vara till sin död Hvarandras hjälp och tröst, Förnöjelse och stöd.

2. När i gudfruktighet Sin stilla väg de vandra Med kärlek, fridsamhet Och trohet mot hvarandra, Så blifver kärlekens Och fridens Gud dem när Och dem till lifvets gräns Allt godt af nåd beskär. *F. M. Franzén.*

FÖDELSEDAG.

På en broders födelsedag.

514. O broder, tag emot i dag En helsning af ditt brödralag. I Herrens namn vi helsa dig, Att Gud är from och nådelig, I mildhet stor, i kärlek rik. En älsklig fader är han lik. O broder, denna helsning tag Den dag dig Herren lifvet gaf.

2. Med oss nu prisa Gud med sång. Hans nåd är ny ännu en gång. Mång tusen år det är i dag, Sen han det löftet fädren gaf: Jag alltid haft och har dig kär. Men lika nytt i

dag det är. O broder, detta löfte tag Den dag dig Herren lifvet gaf.

3. Vi helsa dig ännu en gång: Gud gifve dig en lefnad lång. Hans käpp och staf dig leda må, Att du kan trygg och säker gå Igenom denna jämrens dal Till himlafaderns fröjdesal. O broder, denna helsning tag Den dag dig Herren lifvet gaf.

Broder, upp att Herren lofva!

515. Broder, upp att Herren lofva, För hans trofasthet och nåd, För hans stora kärleksgåfva, För hans ledning, tröst och råd! Herren, som dig lifvet gaf, Bär dig ock intill din graf.

2. Verka, medan dagen varar, Frukta ej för oväns hot. Blif blott stilla, Gud bevarar Nu som förr från fall din fot. Herren, som är from och god, Gifver sjelf de sina mod.

3. Gud ske pris att åren ila. Snart vårt sista skall gå in, Snart får trötta barnet hvila Uti fadersfamnen sin. Herren, som är god och from, Tar sist hem sin egendom.

J. Blomqvist.

BEGRAFNING.

Besinna din bortgång.

516. Kom, jordens barn, hvem än du är, Din bortgång att besinna. Den kropp, som ligger liflös här, Må dig derom påminna. I grafven, dit han gått förut, Kanhända innan årets slut Man också dig skall finna.

2. Yfs ej att vara frisk och ung, Ej döden räknar åren. Hur mången, fast af ålder tung, Har sett sin son på båren! Ja undanfly ej någon kan, Hvem Herren vill, den kallar han Också i ungdomsvåren.

3. O Gud, låt städs min hädanfärd För mina tankar sväfva, På det att jag mot synd och verld Må kraftigt kunna sträfva. Ja lär mig dö, förrän jag dör, Så skall, när hän jag skiljas bör, Jag ej för döden bäfva.

G. W. Sacer.

I Kristi sår jag somnar in.

517. I Kristi sår jag somnar in, De rena mig från synden min. Ja Kristi död och dyra blod, Det är mitt lif, min prydnad god.

D. Eberus.

Jag går mot döden, hvart jag går.

518. Jag går mot döden, hvart jag går. Min väg bland dolda skiften Må löpa jämnad eller svår, Så bär den dock till griften. Jag har ej annat val. Igenom fröjd och qval Min gång sig närmar till min bår. Jag går mot döden, hvart jag går.

2. Jag går till himlen, hvart jag går, Om Jesus blott jag följer. Min själ af honom kronan får, Då grafven stoftet höljer. Jag gör ett saligt val. Igenom dödens dal Min gång är trygg i Jesu spår. Jag går till himlen, hvart jag går.

A. A. Brorson.

Vid ett spädt barns begrafning.

519. Säll du, som menlös fann din graf I åren, Då du, en blomma späd, föll af Om våren! Du i det stilla Gick ned, du lilla, Förrn ondskan hunnit ditt förstånd förvilla.

2. Så lugnens nu, I sorgsna bröst, Som blöden, Och tänken i hans namn med tröst På döden. Han ej förstörer, Han endast förer Till himlen det, som himmelen tillhörer.

F. M. Franzén.

Segerfest i evighet.

520. Har du sett, hur träden fälla Sina löf för höstens vind? Har du sett, hur färgen vissnar På den fagra rosens kind? Djupare den sorg dock kännes, Som sig borrar i vår själ, Då de knoppar här vi fostrat Säga till vårt hem farväl,

2. Då inunder djupa locket Matta ögat gömt sig har, Då de kära läppar kallnat Och vår röst får intet svar, Då den älskade gestalten För oss ligger blek och stum, Och vi måste bära ut den Ned i grafvens mörka rum.

3. De ha endast gått i förväg Till ett mycket bättre hem, Till ett land, der ros ej vissnar Och der Gud hugsvalar dem. Seger, seger der de njuta. Seger, seger sjunga de, Då de med den helga skaran Samlas kring sin frälsare.

Jag skall sofva, men ej evigt.

521. Jag skall sofva, men ej evigt, Snart en annan morgon grytt, Och vi skola alla mötas I uppståndelsen på nytt. Då från jordens skilda trakter, Hafvets djup och öknens sand Samlar sig en tallös skara Der på evighetens strand. Jag skall sofva, men ej evigt. Snart en härlig morgon grytt, Och vi skola åter mötas, Sedan allt är vordet nytt.

2. Se vi här en ljuflig blomma, Som vi älskat öfver allt, Hastigt vissna före qvällsol, O hvad allt blir tomt och kallt! Dröjande vi stå vid kullen, Der vi gömt vår rosenknopp. Vänner, må vi dock ej sörja Som de andra utan hopp.

3. Jag skall sofva, men ej evigt, I min tysta, gömda graf. Och välsignad vare Herren, När han tog, som när han gaf. När han kallar till sin glädje, Det i rätta stunden sker, Och uti hans stad der uppe Ingen död skall vara mer.

Lina Sandell.

Vid ett barns graf.

522. Stilla, o stilla, Slumra i ro och frid, Ljufliga lilla, Gömd undan lifvets strid, Hvila en liten tid Stilla, o stilla.

2. Stunderna ila, Dagarna snabt förgå. Hvila, o hvila, Snart du härut skall gå, Och vi dig återfå. Hvila, o hvila.

3. Afton är inne, Dagen är lyktad väl.

Djupt ur vårt sinne Stiger ett ömt farväl, Dyra, god natt, sof väl. Ljufliga minne!

F. Lundgren.

Vid en broders graf.

523. Sof, broder, i ro till uppståndelsens dag. Då se vi hvarandra igen. I strålande ära, ej bräcklig och svag, Skall vännen då finna sin vän.

2. Ditt lif var en resa på svallande sjö, Du styrde mot sällhetens strand Från stridens och sorgens och tårarnas ö, Och nu är du lyckligt i land.

3. Hos Jesus din ande nu hvilar så godt, Nu herden har bergat sitt lam. Vi unna dig gerna din saliga lott, Fast saknadens tår tränger fram.

4. Ack om det så varit vår faders behag, Vi velat behålla dig än. Men sof nu i ro till uppståndelsens dag, Då se vi hvarandra igen.

N. Frykman.

Att somna in i Gud.

524. Att somna in i Gud, hur skön, Hur härlig, salig nådelön! En ostörd fröjd, en fridfull ro Dem återstår, som dö i tro.

2. Att somna saligt in i Gud, Den nåden skänkes Herrens brud. Mitt stoft till ostörd hvila går, Tills lammets bröllopstimme slår.

3. Att somna in i Gud, det är Mitt hjärtas längtan och begär. O låt mig saligt somna in Och vakna sen till fröjden din.

Margaret Mackay.

Din strid du kämpat ut.

525. Så din strid du kämpat ut, Palm och krona fått till slut, Genom Jordan bergad väl Änglar burit hem din själ. O hvad nåd att finna hamn Så i Jesu dyra famn, I den stad sitt hem att få, Hvilkens portar öppna stå!

2. Jordans bölja mörk sig bröt Mot din svaga båt och röt, Men du sjöng i stormen svår: Porten för mig öppen står.

3. Liten tid du fick att här Sjunga om din Jesus kär. Och med hast du från vår syn Flög till hemmet ofvan skyn.

4. Efter slutad jordisk sång, Jordisk nöd och jordiskt tvång Mötas vi vid fröjdeljud Och få evigt bo hos Gud.

Lycklig du!

526. Lycklig du, som ren fått lemna Denna jordens mörka strand Och som öfver Jordans bölja Ilat in i Kanaans land! Mörk var natten, stormen häfde Mot din farkost skyhög våg, Men din ankargrund var säker, Du vid Jesu fötter låg.

2. Lycklig du, vår vän, som samlat Uti himmelen din skatt, Som ditt ljus i Jesus hade Under jordelifvets natt! Öfver Jordans dystra bölja Herren Jesus ömt dig bar, Och uti den mörka dalen Han ditt klara ljus sjelf var.

3. O farväl, vi träffas åter! Dyre broder, sof i frid. Gerna vi dig velat ega Bland oss

qvar ännu en tid. Dock vi önska ej tillbaka Hvad vår fader tagit har. Gud ske lof, med fröjd vi säga: Återseendet står qvar.

Jag vet, att min förlossare lefver.

527. Jag vet, att min förlossare lefver, och han skall qvarstå den siste öfver stoftet. Honom skall jag skåda och se med egna, ej med annans ögon. Derefter längta mina njurar i mitt lif.

Lyckliga lilla!

528. Lyckliga lilla, målet du hunnit, Ej mycket pröfvad i jordlifvets strid. Önskade hvilan, hamnen du funnit, Njutande himlens ovanskliga frid. Lyckliga lilla!

2. Här du på jorden endast fick gästa Några med snabbhet bortilande dar, Hjärtat ej hann vid jorden sig fästa Eller vid lycka och fröjd, som bedrar. Lyckliga lilla!

3. Jesus, som ännu bär i sitt sköte Kära små lammen, har fört dig till ro. Du nu med barnen der stämmer möte, Hvarest de eviga fröjderna gro. Lyckliga lilla!

4. Dyraste Jesus, gör du oss alla Redo att gå öfver dödsdalens flod, Redo att följa, när du vill kalla. Rena mig väl i ditt dyrbara blod. Snart skall du komma.

5. Allt, som är skapadt, våndas och längtar Efter din ankomst i blånande sky. Så äfven jag nu bidar och trängtar Efter att skåda en syn evigt ny. Kom, o min Jesus.

N. J. Bolin.

Vid flodens strand.

529. Jag vid flodens strand förbidar, Väntanstiden varit lång, Nu mig änglaröster helsa Med en himmelsk välkomstsång. Dagen gryr, och ren jag skönjer Staden, der de sälla bo, Der den onde mer ej rasar, Der den trötte finner ro.

2. Ren på himlastranden skådar Jag ett fridens sändebud. Snart i trygghet jag skall föras Öfver floden hem till Gud. Synd och sorg ej mer mig qvälja, Evigt frälst jag der skall bo, Der den onde mer ej rasar, Der den trötte finner ro.

3. Långt från jordens mörka dalar, Från dess oro, qval och sår Skall jag sjunga, triumfera, Fira ändlöst jubelår. O jag längtar till min Jesus, O jag längtar att få bo, Der den onde mer ej rasar, Der den trötte finner ro.

Blott ett fröjdebud.

530. Hör änglahärens fröjdebud Om dem, som dö i tro: Ljuft deras offer är för Gud Och ljuflig deras ro.

2. De dö i Gud välsignade, Uttagna ur all strid. Från synd och snaror, sorg och ve De ingå i Guds frid.

3. De samlas genom Jesu död Kring Gud i himlens höjd, Och lidanden och strid och nöd Förbytas uti fröjd. *I. Watts.*

Broder, sof i ostörd ro.

531. Broder, sof i ostörd ro Uti grafvens tysta bo. Jesus, som dig lifvet gaf, Skall dig väcka ur din graf.

2. Salig du, som trodde här På din Herre Jesus kär Och som invid korsets fot Lif och helsa tog emot!

3. Målet för din längtan här Har du hunnit, broder kär. Nu din ande fri och glad Bor i lefvande Guds stad.

4. Kroppen, död för syndens skull, Gömd i jordens svarta mull, Skall, så är vårt fasta hopp, Snart förhärligad stå opp.

5. Hvila då i Jesu namn Trygt uti din moders famn. Jesus kommer att till slut Kalla dig ur grafven ut.

J. Blomqvist.

De trognas ände.

532. O säg mig, hvarför döden gör Dig så förskräckt, min arma själ. Den, som i tron på Kristus dör, Blott ingår till ett evigt väl. Den, som i tron på Kristus dör, Blott ingår till ett evigt väl.

2. Ack när min Jesus hemtar mig, Då ilar jag helt segerglad, Hur dödens flod än reser sig, Till vänners hem, Guds helga stad, Hur dödens flod än reser sig, Till vänners hem, Guds helga stad.

3. Min dödsbädd, annars hård och svår, Så mjuk, så ljuf och salig är, Blott jag mitt hufvud hvila får Vid Jesu bröst och somna

der, Blott jag mitt hufvud hvila får Vid Jesu bröst och somna der. *I. Watts.*

ORDINATION.

Skicka herdar till din hjord.

533. Af dig förordnad, store Gud, Den helga tjänst är vorden, Som himlens dyra ord och bud Förkunna skall för jorden Och leda folken i ditt råd Och lära dem att med din nåd I Kristus kristligt lefva.

2. Dem, som arbeta i din säd, Som dyrbar är och mycken, Med kraft från höjden du bekläd, Att de i alla stycken Må vara Herrens tjänare Och finnas trogna skaffare, Att säden ej förderfvas.

3. Dem nåd beskär, att de i allt Dig mer än mänskor lyda Och hvad du skickat och befalt Med nit och sanning tyda. Det vare ljuft, det vare tungt, Dock skall ditt ord till minsta punkt För hög och låg förkunnas.

4. Låt dem på sig ock gifva akt Att budet sjelfva hålla. De stå ju på sin Herres vakt, O må de aldrig vålla, Att någon tar förargelse Utaf dens onda lefverne, Som bör all dygd oss lära.

5. I högfärd och i yppighet, O Gud, låt dem ej lefva, Ej efter gods och verldslighet Och fåfäng ära sträfva. Må de besinna, en och hvar, Att Herren dem förordnat har Till herdar, ej till herrar.

6. Så skicka herdar till din hjord. Som

den för ulfvar vakta, Den spisa med ditt helga ord Och på dess bästa akta, Att i din sanna kännedom Den varda må din egendom Och evigt salig blifva. *J. Svedberg.*

INVIGNING AF MISSIONSHUS.

Herre, värdes skaror samla.

534. Herre, värdes skaror samla Kring ditt ord i detta hus. Var dem med din ande nära, Led dem i din sannings ljus. Gode fader, dig vi bedja, Låt din kraft här blifva spord Till att samla många vilsna Mänskosjälar till din hjord.

2. Låt, o Gud, din helge ande Hvila öfver dem, som här Skola vittna om din kärlek, Om din sanning, Herre kär. Hjälp ock dem, som skola höra Ordet om vår Herre Krist, Att det gerna tro och gömma Uti hjärtat först och sist.

NATIONELLA HÖGTIDER.

Sällt är det land.

535. Sällt är det land, den stad, det hus, Der bön och rena seder I molnets dagg, i solens ljus Guds mildhet kalla neder, Der helsan går I mödans spår, Der trefne odlarn röner En tacksam jord Och kring sitt bord Ser sina söners söner.

2. Men om vår själ ej lyftes fri Till det, som evigt blifver, En vansklig gröda berga vi Af allt det tiden gifver. Förloradt är Allt det

besvär, Som gräfs i jorden neder. Den lycka vek, Den visdom svek, Som oss ej högre leder.

3. Ack lär oss, Gud, med fröjd och flit Ditt rike först att söka, Upplyfta våra hjärtan dit Och der vårt goda öka, Att vi må se I väl och ve Ditt ljus allt mer här dagas Och sist med frid Till evig tid I dina hyddor tagas.

C. Dahl.

Bön för fosterlandet.

536. Vår öfverhet, vårt fosterland, O fädrens Gud, beskydda. Slut kärlekens och fridens band Omkring palats och hydda. Med oväld vare tydda De lagar du oss gaf, o Gud, Och sanningens och dygdens bud Af fria hjärtan lydda. *J. O. Wallin.*

MORGON OCH AFTON.

Din klara sol.

537. Din klara sol går åter opp, Jag tackar dig, min Gud. Med kraft och mod och nyfödt hopp Jag höjer glädjens ljud.

2. Din sol går upp för ond och god, För alla som för mig. O må jag så i tålamod Och kärlek likna dig.

3. O må jag ock i tro och dygd Nöjd med hvad du beskär Än kunna glädjas i ditt skygd Hvar dag jag lefver här.

4. Då skall jag, trygg i råd och dåd, Till dig, o fader, fly Och än förnimma, att din nåd Är hvarje morgon ny.

J. O. Wallin.

Morgonoffer.

538. Att dig, o Gud, mitt offer bära Min första känsla vara bör. Min röst skall höjas dig till ära, Mitt hjärta vet, att du mig hör.

2. Du är det, Gud, som tima låter, Att jag, bevarad, styrkt och nöjd, Ur nattens glömska vaknar åter Till denna nya dagens fröjd.

3. De krafter hvilan återgifvit, Välsigna deras bruk i dag, Att på den väg du föreskrifvit Jag vandrar i din viljas lag.

4. Låt för din röst, som till mig ljuder, Mitt öra aldrig sluta sig. Gör mig så from din lära bjuder, Så lycklig som hon lofvar mig.

C. G. af Leopold.

Låt din andes morgonstrimma.

539. Låt din andes morgonstrimma Skina i vår mörka själ, Att vi lifvets väg förnimma Och förstå vårt sanna väl. Gör vår vandel med ditt sken Från allt villans töcken ren, Att din nåd vi känna lära Och din kärlekseld rätt ära.

2. Styrk din kyrkas svaga skara Med den gyllne fridens band. Värdes uti nåd bevara Öfverhet och fosterland. Afvärj tvedrägt, sorg och strid, Främja endrägt, fröjd och frid. Hunger, pest, allt ondt förjaga Och oss med din hand ledsaga.

3. Låt vår lampas olja brinna, När du dömer verlden vid. Låt vår lefnad så förrinna

Denna korta vandringstid, Att du oss från sorgens dal Värdes till din fröjdesal Och vårt rätta hemvist föra Att oss evigt saliggöra.

M. Opitz.

Nåden är hvar morgon ny.

540. Herrens nåd är hvar morgon ny, Hvarför skulle vi sörja? Jordens skuggor, hur snart de fly! Må vår lofsång då börja. Pris ske Gud, vi mot målet ila, Jesus följer oss trofast än i dag, Bjuder här allt Guds välbehag Och der hemma sin hvila.

2. Herrens nåd är hvar morgon ny, Bort med tvekan och klagan! Herrens röst midt i stormens gny Blandar nåd uti agan, Nåd, ja nåd, hur han än den kläder, Nåd som fostrar för himmelriket opp, Nåd som lifvar vår tro, vårt hopp, Nåd som tröstar och gläder.

3. De som gråta, de vare då, Såsom gräte de icke, De som fröjdas och le också, Såsom gladdes de icke. Herren kommer, hans dag är nära, Må vi bida den längtansfullt i tron, Höja redan vår lofsångs ton. Honom, honom ske ära.

Lina Sandell.

Morgonbön.

541. Tack, Herre, för den natt, som flytt, Välsigna ock den dag, som grytt, Och lär oss att med tro och hopp Till dig i Jesu namn se opp.

2. Förlåt vår skuld, du känner den, Men

gif ock nåd och kraft att än Med större trohet följa dig Och vandra på din viljas stig.

3. Ja hjälp oss så att växa till I alla stycken, som du vill, Och lär oss, Herre, dag från dag Att lefva efter ditt behag.

4. Vi lemna oss uti din vård. Ställ, Herre, sjelf kring hem och gård Din goda, trogna änglavakt, Som skyddar mot all ondskans makt.

5. Drag för oss på den väg vi gå Och på vår sida alltid stå, Ty när vi börja i ditt namn, Få vi ock sluta i din famn. *Lina Sandell.*

Morgonsång.

542. Tack, gode Gud, för ro och frid, Som denna natt jag fått! Du vakar öfver mig alltid, Och derför hvilar jag så godt. Jag somne eller vakne opp, Är du min tröst, mitt hopp.

2. Jag tackar dig för hus och hem, För kläder, dagligt bröd. Du har bevarat lif och lem, Du frälst mig ifrån synd och död, Och hjärtligt vill jag tacka dig, Som så har skyddat mig.

3. Ditt öga hvilat öfver mig Jämväl den mörka natt. Du älskar mig så innerlig, Du änglavakt har kring mig satt: Jag hvilat trygg uti din famn Och prisar nu ditt namn.

4. Tack, Gud, för din barmhertighet, Som är hvar morgon ny! Gud, för din nåd och trofasthet All synd och otro måste fly, Och du vill i mitt hjärta bo Och gifva frid och ro.

5. Tack för den dag, som nu gått in, För sol, som klar gått opp! Gud, du är min, och jag är din, Och snart fullbordadt är mitt lopp. Med hvarje dag du gifver mig Mitt lifsmål närmar sig.

6.. Och liksom nattens skuggor flytt För ljus från himmelen, Så blifver allting evigt nytt, När jag får skåda Gud, min vän. Då får jag i Guds paradis Uppstämma lof och pris.

A. G. Lindqvist.

Morgonvisa.

543. Dig vill jag prisa Med en morgonvisa. Gud, mitt hjärta vill lofva dig. Med nådeunder I nattens stunder Din kärlek ock omsluter mig.

2. I frid jag vaknar, Intet godt jag saknar, Nåden är hvarje morgon ny. Herren ledsagar Sjelf alla dagar Sitt barn i ljusets klara sky.

3. Nådigt bevara Mig uti all fara, Göm mig uti din kärleks famn. Kraft mig förläna Troget dig tjäna, O Jesus, för ditt dyra namn.

4. Hemma hos Herren Långt från sorger fjärran Vaknar jag sist en morgon skön. Härliga rike, Fröjd utan like! En krona blir min nådelön.

N. Frykman.

Morgon och afton.

544. När jag om morgonen uppstår, Om aftonen till hvila går, Till dig, o Gud, mitt öga ser, Till dig om nåd mitt hjärta ber.

2. O Jesus, vid din nåd försann Jag trygg och stilla hvila kan. Din ande visst bevara skall Min själ från qval, min fot från fall.

3. Ditt blod som rann från korset ned, Det ger mitt hjärta tröst och fred. Jag somne eller vakne opp, Är du min tröst, mitt enda hopp.

4. Din ängel håller om mig vakt, Så fruktar jag ej dödens makt. I fröjd och nöd du vårdar mig, Ty medgång, motgång är från dig.

5. Ehvad jag lefver eller dör, Med lif och själ jag dig tillhör. Min arma själ betror jag dig, Upptag den, Herre, nådelig. *H. Ausius.*

Kom, o Jesus, blif mig när.

545. Jesus, låt mig städse börja I ditt namn allt, hvad jag gör, Att jag måtte framgång spörja Och så sluta, som jag bör. Kom, o Jesus, blif mig när, Låt mig blifva der du är.

2. Alla mina ord och tankar, Jesus, låt behaga dig. Laga, att jag flitigt samkar Det, som evigt gagnar mig.

3. När jag lägger mig att sofva, Skydda mig, o Jesus mild. När jag uppstår, låt mig lofva Dig, och var ej från mig skild.

4. När jag slutar mina dagar, Låt mig ljufligt somna in. Ske det, när dig helst behagar, Blott jag evigt blifver din.

J. Arrhenius.

Så går en dag.

546. Så går en dag än från vår tid Och kommer icke mer, Och än en natt med Herrens frid Till jorden sänkes ner.

2. Men du förblifver den du var, O Herre, full af nåd, Och våra nätter, våra dar Du tecknat i ditt råd.

3. Trygg i din vård jag lemnar mig, När solen från oss flyr, Och fröjdfullt vill jag prisa dig, När dagen åter gryr.

4. Men om det stilla dödens bud I denna natt jag hör, Det är min tröst, att din, o Gud, Jag lefver och jag dör. *J. F. Herzog.*

I den stilla aftonstund.

547. I den stilla aftonstund, Jesus, var mig nära, Påminn mig ditt fridsförbund, Dina löften kära. Låt mig sitta vid ditt ord, Detta rika nådens bord, Der din härlighet blir spord Än ibland de dina.

2. Samla mina tankar nu In på dig allena Och bestänk mitt hjärta, du, Med ditt blod det rena, Att jag uti tron ock må Fram till dig, o Jesus, gå Och utaf din fullhet få Allt, hvad jag behöfver.

3. Hvad mig under dagen mött Utaf fröjd och smärta, Hvad som gjort mitt sinne trött Eller styrkt mitt hjärta, Allt jag säga vill för dig, Som så huld och nådelig Bäst förstår och känner mig, Bäst kan dig förbarma.

4. Må jag så, fast arm och svag, Dock

med helgad tunga Till din ärå dag från dag, O min Jesus, sjunga: Hitintills min tröst du var, Ja min tillflykt, mitt förs var, Hitintills du hulpit har, Skall ock framgent hjälpa.

Lina Sandell.

Tusen stjärnor glimma.

548. Tusen, tusen stjärnor glimma På den mörkblå himlens grund, Det är dagens sista timme, Det är bönens tysta stund. Herre, låt mig än förnimma Kraften af ditt fridsförbund, Kraften af ditt fridsförbund.

2. O hur dyr din godhet varit Ock i dag utöfver mig! Må den nåd, som jag erfarit, Mana mig att prisa dig. Blif den samme, som du varit, Huru allt förändrar sig.

3. Du, min konung, nu regere Sjelf mitt hjärta, så att jag Icke lefver mer här nere Blott mig sjelf till välbehag, Men om möjligt samlar flere, Som lofsjunga dig en dag.

4. Säg mig ock, att du förlåter All min myckna kärleksbrist, Och när efter dig jag gråter, Trösta mig, o Jesus Krist, Till dess du mig hemtar åter Hem till dig i himlen sist.

Lina Sandell.

Guds beskydd.

549. Snabt sig solen från oss vänder, Natten breder ut sitt flor, Fästets stjärna helsning sänder Uppifrån, der fadern bor, Säger, att det gifs ett öga, Som ej mattas,

sluter sig. Kungars kung uti det höga Ock i mörkret vaktar mig.

2. Under dagens flydda stunder Mycken nåd jag röna fått. Likar hafva dukat under, Jämmer har ock många nått, Men åt mig, den sämsta, ringa, Lycka, frid han mätit ut. Skulle jag då icke bringa Honom lof och pris till slut!

3. Jehova, uti ditt sköte Gif städs trygghet. Göm oss der Till okända stunders möte. Trogen änglavakt beskär, På det intet ondt må nalkas, Ingen fara komma på, Att vår själ och ande svalkas Under sömn och styrka få.

4. Tillgif hvad i dag jag brutit, Plåna syndens fläckar bort, Gud, uti det blod, som flutit. Lifvets qvällstund innan kort Randas, kanske är den inne. Låt min ande fri och glad, Genomträngd af Kristi sinne, Då få uppnå Sions stad.

N. J. Bolin.

Vid dagens slut.

550. När jag blir trött af dagens strid, Hur ljuf, o Jesus, är den frid, Som du min trötta ande ger, När jag vid korset faller ner, Som du min trötta ande ger, När jag vid korset faller ner!

2. Hän ifrån jordens små bestyr Till himmelen min tanke flyr. Jag tänker på den salighet, Som Gud beredt af evighet.

3. För all min synd har Jesus nåd, I all min nöd han vet ock råd. Ja han är min rättfärdighet, Mitt lif, min frid, min salighet.

4. Jag hvilar trygg i Jesu namn Som barnet i sin moders famn. Han skyddar mig för nattens skott. Så är jag säll och hvilar godt.

5. En gång när flyttningstimmen slår, Med fröjd till himmelen jag går, Och ingen natt skall vara der, Guds härlighet der solen är.

N. Frykman.

Aftonsuckar.

551. O hur godt att trött af dagen Få, ifrån dess mödor tagen, Sofva uti frid, Vaktad utaf änglaskaror, Som från alla, alla faror Skydda mig alltid!

2. O hur godt sitt hufvud luta, Sina trötta ögon sluta, Glömma det och det, Glömma allt, som hjärtat sårar, Alla sorger, alla tårar, Alla tunga fjät!

3. Jesus, mig välsigna, skydda, I mitt hjärta tag din hydda, Blif och bo hos mig. Låt min ande med dig vaka Och din nåd, din kärlek smaka, Deri hvila sig.

Olga Holmén.

ÅRSSKIFTE.

Gif, o Jesus, fröjd och lycka.

552. Gif, o Jesus, fröjd och lycka, Ett nytt år går åter in, Värdes ock på nytt intrycka I mitt hjärta viljan din. Gif att själen ren och from Blir på nytt din egendom. Ny välsignelse och gamman Skänk af nåd oss allesamman.

2. Lär mig nu att rätt besinna, Hur jag handlat dig emot. Låt min syndanöd för-

svinna, Väck mig till allvarlig bot, Att jag ondskan hata må Och din nåd och ynnest få, Ty all synd du visst förlåter, När man hjärtligt den begråter.

3. Med din kärlek mig hugsvala, Hör min suck, o Herre kär, Fast ej munnen kan uttala Allt, hvad jag på hjärtat bär. Sofver eller vakar jag, I ditt värn du mig upptag, Styrk mig i min nöd och möda, Låt ej synd och sorg mig döda.

4. Detta år mig lär att höra Rätt ditt ord, o Herre blid, Och en kristlig vandel föra Utan svek i all min tid, Att jag har min nästa kär, Aldrig hat till honom bär. Gif mig nåd att heligt lefva Och i synd mig ej invefva.

5. Låt din ande mig ledsaga Alltid på de frommas stig. Låt ej högfärd mig intaga, Flärd och svek ej bo hos mig. Gif att jag ondt sällskap flyr, Girighet och otukt skyr. Hjälp i frestelsen mig strida, Lär mig motgång tåligt lida.

6.* Jesus vare allt mitt nöje, Jesus blifve alltid när, Jesus mina sinnen böje, Jesus vare mitt begär, Jesus styrke kropp och själ, Jesus mig beskydde väl, Jesus vare i mitt hjärta, Jesus lindre all min smärta.

7. Jesus, gif att väl jag ändar Detta påbegynta år. Bär du mig på dina händer, Fräls mig från all vånda svår. Stå mig bi uti all nöd, Var mig nära i min död. Ack du mig i famnen slute, När min lifstid här är ute.

J. Rist.

Nyårssång.

553. I ditt dyra namn, o Jesus, börja vi ännu ett år, Men till dig, till dig allena all vår lit, vår längtan står. Kom till våra arma hjärtan med din andes ljus och kraft, Gif oss mer af lifvets fullhet, än vi hittills hafva haft.

2. Gif oss allt, hvad vi behöfva under denna nya tid, Ny förlåtelse och styrka, ny välsignelse och frid. Gif oss lust att i din kärlek, Herre Jesus, tjäna dig, I det vi hvarandra tjäna på vår korta pröfvostig.

3. Men vi hafva allesamman brutit kärlekens förbund. Vi behöfva derför alla nåd, barmhertighet, miskund. Vi behöfva blodet, Herre, vi behöfva, som du vet, Denna öppna, fria brunn emot all synd och orenhet.

4. O så låt oss alla dagar dricka djupt, rätt djupt derur, Att den mer och mer må qväfva all vår sjelfviska natur, Att vi mer och mer må artas efter dig, o Herre kär, Tills vi bli dig riktigt lika, när vi se dig, som du är.

5. Men vi bedja ock för verlden, hennes nöd är också vår: Kom då, kom då, Herre Jesus, under detta nya år Till de tusental, som ännu vandra främmande för dig, Vandra utan ljus i natten på förderfvets breda stig.

6. Lär oss alla taga vara på vår korta lefnadstid, Lär oss räkna våra dagar och besinna rätt vår frid. Gif att ingen må förspilla detta

nya nådens år, Kanske, Herre, just det sista, hvilket mången af oss får. *Lina Sandell.*

Ett nådigt Herrens år.

554. Nu går ett nådigt Herrens år I evighetens hamn, Och hela verlden återfår Ett nytt i Jesu namn. Oändlig nåd har du betett Ditt arma Sion på allt sätt. Halleluja, vår Gud!

2. Du mången ljum och liknöjd själ Gjort med din kärlek varm, Du mången bunden syndaträl Förlossat med din arm. Du, herde god för dina lam, Har fostrat fårahjorden fram.

3. Den, som från hjorden velat fly, Du samlat hem, ja fler. Vi trygga stått för mörkrets gny Inunder ditt banér. Du har ock för ditt dyra blod Med oss oändligt tålamod.

4. Ack ville hela verlden då Till Herren Jesus fly, Helt visst hon skulle röna få Hans nåd hvar morgon ny Och sjunga glad sin jubelsång Om lammet, som oss löst en gång.

5. När Jesus vill, skall det ock ske. Han råder väldelig, Han är en Gud för syndare. O Gud, vi lofva dig. Sträck öfver oss din nådehand Och tänk uppå vårt kära land.

6. Ditt helga evangelium Låt fritt förkunnadt bli Och låt på hvarje tid och rum Oss se din nåd deri. Gif du åt hvarje själ, som tror, Att prisa högt din kärlek stor.

7. Haf du all omsorg, Herre god, Så blir allt väl förvisst. Fördränk uti din nådeflod

Allt split, parti och tvist Och lär oss vandra lifvets stig I tro och kärlek inför dig.

8. Pris vare dig, o Herre kär, Och lof i evighet, Som oss uppå ditt hjärta bär I nåd och trofasthet. Nu allt det, som på jorden bor, Lofsjunge dig med änglars kor.

A. C. Rutström.

Nyårshelsning.

555. Nu det gamla år försvunnit, Och ett nytt vi helsa här. Det ur nådens haf upprunnit, Nåd det också till oss bär. Allt här af förvandling lider, Herrens nåd dock evig står. Hur än vexla år och tider, Nådesolen ned ej går.

2. Låtom oss då Herren prisa För det år, som bort har flytt, Sjunga honom gladt en visa För det nya, som har grytt, Ty hvar dag, hvar stund, hvar timme Gälla skall hans fridsförbund. Våra synders tunga dimma Skingrar han på en sekund.

3. Och om ändå vi nu börja Detta nya nådens år Med att gråta, ängsligt sörja, Gud skall torka hvarje tår. Med sin kärlek, stark som döden, Skall han om oss hålla vakt, Och mot synden, sorgen, nöden Ställa all sin nåd och makt.

4. Och oss skall ej något skilja Från hans kärlek. Lof och pris! Ty så är hans goda vilja: Gifva oss sitt paradis. Om ock genom sorg och fara, Vägen ändå hemåt går, Der de frälstas sälla skara Firar evigt jubelår.

Olga Holmén.

Låt mig börja med dig.

556. Låt mig börja med dig, o min frälsare kär, Ock den väg, som mig återstår än. Låt mig börja med dig hvarje dag du beskär Och förnya mitt uppsåt igen Att vara och blifva din egen.

2. Låt mig börja med dig, i ditt heliga namn, Som allena har frälsning i sig. Slut mig hårdt intill dig, i din trofasta famn. Der är trygghet och hvila för mig, Trots bruset der ute i verlden.

3. Låt ditt lefvande ord bli det ljus, i hvars sken Jag alltjämt vandrar fram på din stig, Men hvar dag, ack på nytt två mig hvit, två mig ren I det blod, som ock runnit för mig Från korset en gång, Herre Jesus.

4. Låt mig börja med dig, men dock ännu en bön: Låt mig sluta min dag ock med dig. Och när dagen är slut, gif mig hvilan så skön, Tills du väcker ur sömnen ock mig Att lefva för evigt hos Herren.

Lofsång vid årets början.

557. O Gud, min Gud, jag prisar dig, Att du så nådig är mot mig. I kärlek stor du handlat har Det flydda år, de flydda dar.

2. Visst har ock fadershanden skänkt Hvad jag ej önskat eller tänkt, Men hvad du tagit, hvad du gett, Till godo blott det allt mig skett.

3. Hvem märker, huru ofta han Mot dina rätter fela kan? Om du med mig till doms vill gå, Ett ord jag dig ej svara må.

4. Ack hela du hvad brutet är Och rena så min själs begär, Att i det år, som nu gått in, Jag helt må lefva såsom din.

5. Din nåd, o Jesus, är förvisst Min enda tröst båd först och sist. Dervid behåll mig hvarje stund, Så står mitt hopp på säker grund.

6. Hvad tiden än i skötet bär, Med dig jag dock så lycklig är, Du trofast vid min sida står, I dag den samme som i går.

N. Frykman.

AFSKED.

Farväl.

558. Så ljuder nu, Kanske för sista gången, I stilla qväll vår enkla sång. Snart tystnar du, Men mången fröjd, ja mången Har du oss skänkt, när tid blef lång. O klinga då, klinga då ännu en gång, än en gång. Snart, ack snart vi måste skiljas, träffas åter kanske aldrig mer, Snart, ack snart vi måste skiljas, träffas åter kanske aldrig mer. Farväl.

Vi skiljas här.

559. Bröder och systrar, ack kära Guds vänner, Jesus är nära, han alltid oss känner, Fastän vi nu måste lemna hvarandra här, Jesus är dock när, är oss alltid när.

2. Snart få vi himmelska budskapet höra. Brudgummen kommer att bruden hemföra,

Bröllop skall firas, o fröjd, ej på jorden spord! Jesus kommer snart, ja han kommer snart.

3. O huru fort våra dagar försvinna! Snart stå vi der, hvarest tårar ej rinna, Sjunga med jublande tunga vår högtidssång, Guds och lammets sång, Guds och lammets sång.

4. Jesus, o Jesus, ack tag oss vid handen, För oss från faror till himmelska landen. Låt ej vårt sällskap bli mindre på vägen dit. Kom och tag oss hem, kom och tag oss hem.

G. Palmqvist.

Skola vi väl alla mötas?

560. Skola vi väl alla mötas Bortom Jordanflodens brus Och med alla frälstas skara Evigt bo i fridens hus? Möts vi då, möts vi då På den andra sidan floden, Få vi mötas bortom floden, Dit ej några stormar nå?

2. Få vi mötas i den hamnen Efter stormar, sorg och pust? Få vi mötas, kasta ankar Vid den sköna himlens kust?

3. Mötas vi uti den staden, Som vid lifvets klara elf Är med jaspis, guld och perlor Bygd utaf vår fader sjelf?

4. Der de återlöstas lofsång Höjs i ljuflig harmoni. Och allt skapadt inför tronen Stämmer upp sin melodi.

5. Få vi möta våra kära, Som här rycktes ur vår famn, Se dem der uti förklaring, Höra utaf dem vårt namn?

6. Få vi möta Herren Kristus, När han

hemtar hem sin brud? Få vi slutas i hans armar Och för evigt lofva Gud? *H. L. Hastings.*

Faren väl, I vänner kära!

561. Faren väl, I vänner kära, Faren väl i Herrens namn! Gud skall sjelf oss hemåt bära I sin trogna fadersfamn. O det skulle vara godt, Om ock hela denna flock Finge samlas hemma blott Hos vår Herre Zebaot, Hvarest sedan intet afsked Eger rum bland Herrens folk!

2. Lefven alla väl i Jesus, Glömmen ej hans trofasthet, Som för fåren gifvit lifvet Och blef så vår salighet. I hans seger ha vi nog, Lifvet ha vi i hans blod, Och uti hans dyra sår Ha vi ständigt jubelår. Se så går det hem på nåden, Tills vi stå i himmelen.

F. Engelke.

Gud vare med oss.

562. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. Må han leda, vårda, skydda, Oss behålla i sin hydda. Gud vare med oss, tills vi mötas näst, Mötas näst, mötas näst, Gud vare med oss, tills vi mötas näst.

2. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. Under dina vingar gömma Vi oss, och vår nöd vi glömma. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. Mötas näst, mötas näst, Gud vare med oss, tills vi mötas näst.

3. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. Bli bekymrens dagar långa, Så bli de likväl ej många. Gud vare med oss, tills vi mötas

näst. Mötas näst, mötas näst, Gud vare med oss, tills vi mötas näst.

4. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. Ingen nöd och ingen lycka Skall ur Jesu hand oss rycka. Gud vare med oss, tills vi mötas näst. O farväl, o farväl! Gud vare med oss, tills vi mötas näst. *J. S. Rankin.*

Vill du möta mig hos Jesus?

563. Vill du möta mig hos Jesus Hemma i min faders land? Får jag der vid lifvets källa taga dig också i hand? Andra vänner skola möta Mig med välkomsthelsning kär, Der de gyllne harpor klinga. Säg mig, får jag se dig der? Ja der uppe hos vår Jesus Vid den floden af kristall, Vill jag se dig, ja hos Jesus Du en gång mig möta skall.

2. Vill du möta mig hos Jesus Med den stora skaran der, Som inför den hvita tronen Lofvets offer Gud hembär? Ljufvare skall sången klinga Då, om du tar del deri. Himlen sjelf, om vi få mötas, För mig rikare skall bli.

3. Vill du möta mig hos Jesus? Jag skall längta dig få se, När jag der med välkomsthelsning Mötes af min frälsare. Han skall der på stranden möta Mig med öppen kärleksfamn. Kära, låt mig då få helsa Äfven dig i himlens hamn. *P. P. Bliss.*

Vi mötas hos vår Jesus.

564. Syskon, då vi nu här skiljas Från hvarandra än en gång, O hur

godt det är att veta: Väntanstiden blir ej lång! Se vi ej hvarandra åter Här i denna jämmerdal, Pris ske Gud, att vi få mötas Uti himlens fröjdesal. Ja vi mötas hos vår Jesus Hemma uti paradis, Der vi aldrig mera skiljas. Herren vare lof och pris.

2. Gud har fröjdat våra hjärtan Under denna ljufva tid, Då han kring sitt ord oss samlat Uti enighet och frid. Är det saligt att tillsamman Här få höja lofvets ljud, Tänk hur saligt det då blifver, När vi mötas hos vår Gud!

3. Faren väl, I syskon kära! Vi få mötas hos vår Gud. Snart vår Jesus kommer åter Och till hemmet för sin brud. Blott en liten tid han dröjer. Låtom oss då hålla ut. All vår nöd snart har en ände, Himlens fröjd tar aldrig slut.

O farväl!

565. Än en gång vi skiljas åt Här på resan genom verlden. Gud behålle under färden Oss alltjämt på lifvets stråt. O farväl! Vi skiljas åt.

2. Hemåt bär vårt glada tåg, Här vi aldrig blifva hemma. Vi deruppe möte stämma, Blott till himlen står vår håg. O farväl! Hem bär vårt tåg.

3. Må vi alla mötas der På den stilla himlastranden, Skulle också brodershanden Aldrig mer oss räckas här. O farväl! Vi mötas der.

4. Se vår Jesus kommer snart Att oss lifvets krona gifva. Hvad vi sedan skola blifva Blifver då först uppenbart. O farväl! Vi mötas snart.

J. Blomqvist.

Afskedssång.

566. För sista gången vi kanske nu Tillsamman varit, det vexlar ju Beständigt om här på jordens rund, Vårt lif blott varar en liten stund.

2. Farväl, I dyre och älskade, Igenom blodet förlossade! Vi mötas åter men när och hvar, Det vet allena vår Gud och far.

3. I himlen är dock den sälla ort, Der vi få mötas. O tänk så stort Att inför allmaktens store Gud Få bära namnet af Kristi brud!

4. Ack dyra vänner, ej må vi då Så fasta pålar här nere slå. Snart randas dagen, då brudgummen Skall hemta oss från förgängelsen.

5. Guds löftesord äro medlen att Oss uppehålla i tviflets natt. När känslan vexlar i ebb och flod, En blick på löftet då gifver mod.

6. Den gode herden sjelf före går, Och vi få följa uti hans spår. För fienden han oss skydda vet, Tills han oss fört i sin salighet.

7. Snart stundar sällhetens ljufva tid, Då vi få njuta en evig frid. Framåt, framåt! Snart är tiden slut, Vi äro hemma och hvila ut.

Vi mötas der.

567. Farväl, I vänner kära! Om blott en liten tid Vi mötas hos vår Jesus I ära, makt och frid. Må nådens milda lära I våra hjärtan gro Och bära rika frukter I kärlek, hopp och tro.

2. När uti allt vi söka Vår faders välbehag, I frid vid nådastolen Vi mötas hvarje dag. Guds kärlek oss förenar, O ljufva syskonband! Vi gå till samma himmel Vid samma fadershand.

3. I härlighetens rike, Der solen ej går ner, Vi ha vårt sista möte Och skiljas aldrig mer. Der skall den täcka bruden I silkets rena skrud Vid gyllne harpors toner För evigt lofva Gud.

N. Frykman.

Innan vi skiljas.

568. Nu, bröder, då vi skiljas här, Ack låtom oss vår Herre kär Lofsjunga med en enig röst, Som utgår af ett tacksamt bröst.

2. Kanhända vi ej mötas mer, Men se ett bättre land sig ter, Der vi få mötas en gång sist, Om vi här älskat Jesus Krist.

3. Ack må vi der med fröjdeljud Få prisa dig, treenig Gud, Och må med amen stämma in I lofvet änglaskaran din.

Möt mig der.

569. Sedan lifvets stormar flytt Och ett land för evigt nytt Börjat uppgå

för min syn, Möt mig der, möt mig der. Hvarest Gud är solen sjelf Och der lifvets klara elf Flyter fram så underbar, Möt mig der, möt mig der.

2. Då vid lifvets sista natt Dödens ängel lyckligt satt Mig på Kanaans sälla strand, Möt mig der, möt mig der. När jag foten trycka får Uti Jesu egna spår — Sälla dag, ack sälla dag! — Möt mig der, möt mig der.

3. Då jag får till lammet gå För att lifvets krona få Uti himlens fröjdesal, Möt mig der, möt mig der. Och då segerpalmen skön Räckes mig som nådelön, O jag beder dig så ömt, Möt mig der, möt mig der.

TIDENS KORTHET.

En liten tid.

570. En liten tid, och striden snart skall sluta, En liten tid, och stormen stillar sig! En liten tid, sen får du evigt luta Ditt hufvud i hans famn, som dött för dig! En liten tid, och fridens palmer susa, Der syndens vågor aldrig mer då brusa! En liten tid, och fridens palmer susa, Der syndens vågor aldrig mer då brusa!

2. En liten tid, då hjärtat här skall blöda, En liten tid i tåredalens natt, En liten tid, då suckar öfverflöda Ur djupets nöd och dölja himlens skatt, En liten tid, och solen uppgår åter Uti det land, der ingen, ingen gråter!

3. En liten tid, och trötta dufvan ilar Likt

rädda lammet uti herdens famn Och fri från jordens stormar evigt hvilar I himlens sälla, evigt trygga hamn. En liten tid, och skuggorna försvinna! Du Jesus der skall evigt återfinna.

4. Och då hvad är all jordens vedermöda! Vid lammets tron man glömmer all sin nöd. Om hjärtat här ännu en tid skall blöda, Der blir ej natt, der varder ingen död. Ty Gud skall aftvå alla sorgetårar Och taga bort hvad allas hjärtan sårar.

Liten tid.

571. Liten tid, o dröje qvar Än på strängen ton så klar! Liten tid, hvad gyllne ljus Sprids deraf i sorgset hus! Himmel, hem och evig frid, Allt om blott en liten tid!

2. När de kära från oss gå Upp till Gud sitt arf att få, När oss jorden öde käns Och all fröjd i galla vänds, Liten tid, så kommer han! Klaga går ej längre an.

3. Syns oss himlen mörk och tung, Knota ej, var glad och sjung. Alla mödor och besvär, Hvarje kors vår skuldra bär, Grafvens fasor, dödens strid, Allt är blott en liten tid.

4. Vid sin kärleks altarring Bröd och vin han bjuder kring Oss till styrka, tills vi der Mötas alla, hvar han är. Liten tid, det ljude klart! Herren kommer, kommer snart.

Gif mig din frid.

572. Gif mig den frid, som du, o Jesus, gifver, Den frid, som ljufligt stillar all slags strid Och gör, att öknen sjelf en lustgård blifver Och främlingstiden blott en liten tid.

2. En liten tid att kämpa vid din sida, Hvarunder huldt du hviskar: du är min! En liten tid att så din säd och bida Den dag, då kärfvarna få samlas in!

3. En liten tid af törst och rop och längtan Med några droppar blott från lifvets elf, Och sen ett evigt nog för all min trängtan, En evig fullhet invid källan sjelf!

4. En liten tid att hålla lampan färdig, En liten tid att vänta dig ännu, Och sen ett evigt jubel: du är värdig Att hafva lof och pris och tack, blott du!

Tiden försvinner.

573. Tiden försvinner så snabt som en dröm, År efter år ila bort. Lifvet försvinner likt brusande ström Och är så kort, är så kort.

2. Dag, som har gått, kommer aldrig igen, Så lyder vexlingens bud. Dock blir ej glömdt, hur vi använda den, Nej det står tecknadt hos Gud.

3. Födas och lefva och bortdö till slut, Allt är blott möda och strid. Ack huru snart släcks ej lifslampan ut! Kort är vår vandring och tid.

4. Barn ryckas bort från föräldrar och lek, Ynglingen ligger der död, Jungfrun på båren nu hvilar så blek, Nyss var hon blomstrande röd.

5. Fader och moder få lemna de små, Gifvande jorden sin gärd. Dödsängeln kallar, och vi måste gå In i den eviga verld.

6. Låt icke verlden bedåra din själ, Nej fly till Jesus i dag. Och då för evigt skall det gå dig väl, Ja så är faderns behag.

Ej hvila här.

574. Jag är pilgrim, får ej hvila Här på mörk och öde strand, Måste ila alla stunder, Tills jag nått det goda land. Ty för dem, som älska lifvet, Det en evig regel är: Korset först och kronan sedan, Ila här och hvila der. Pris och ära, tiden ilar, Jubelåret snart går in! Då skall Jesus föra bruden Uti saligheten in.

2. Men hur skall jag bli bevarad Uti främlingslandet här, Der så många faror möta Och jag sjelf så usel är? Jo jag har en vän så trogen, Som den saken lagt på sig. Jesus skall mig sjelf bevara, Detta löfte gaf han mig.

3. Blott jag hör hans röst och följer Andens maning hvarje stund, Skall mitt hopp ej dö och svika, Ty det står på säker grund. Dignar jag ock under bördan, Jesus bär båd mig och den. Som din dag din kraft skall vara, Så hans löfte ljuder än.

4. O så jubla då, mitt hjärta, Tänk på

hemmet uti höjd. Får du här ej allt du önskar, Der du blir så glad och nöjd. Uti fridens sälla rike Står Guds folk en hvila qvar. Der är fröjd förutan like, Fröjd som ingen ände har. *N. Frykman.*

En liten, liten tid!

575. En liten tid, o ljufva hopp! Det fyller mig med glädje opp. En ganska liten, liten tid, O ljufva sång, ack sälla frid!

2. En liten tid, det står ju så? Jag börjar redan längta då Från striders gny till harpors brus, Från främlingsland till fadershus.

3. En liten tid jag hålle ut I striden än, tills den är slut. Ett ögonblick är lifvets strid, Men evig himmelrikets frid.

4. En liten tid, hvad hör jag väl! Ack lyssna, lyssna, o min själ. En liten, liten tid ännu, Och ur din hydda flyktar du!

5. En liten tid af brutna ljud, Och sedan evigt lof hos Gud! Här vexla suck och sång, men der Väl sång, men ingen suckan är.

6. En liten tid, och allt blir klart! Hvar hemlig suck der tystnar snart. Ej mer ett tröttadt hjärta då Skall utaf hopp och längtan slå. *A. W. Hellström.*

Tiden är kort.

576. Framåt i Jesu namn! Tiden är kort. Ljuflig är hvilans hamn, Tiden är kort. Härligt är resans mål, Jesus

vet hvad jag tål, Han är min längtans mål. Tiden är kort.

2. Hur det må vexla här, Tiden är kort. Hemmet mig väntar der, Tiden är kort. Kort om än het min strid, Jesus mig vinkar blid: Jag är ju sjelf din frid. Tiden är kort.

3. O håll i tron blott ut! Tiden är kort. Allt blir ju väl till slut, Tiden är kort. Jag är dig nära ju, Hvi då bedröfvas du? Hur jag dig sköter nu, Tiden är kort.

4. Verka i tron mitt verk, Tiden är kort. Tyst på min vilja märk, Tiden är kort. Vandra i tron min stig, Gläds att få tjäna mig, Gläds att få offra dig. Tiden är kort.

Lina Sandell.

MISSION.

Morgonrodnaden.

577. Ren bådar morgonstjärnan, Att natten är förbi, Och jordens söner vakna Till bot och bättring. Si Hvar stilla flägt från hafvet Oss bringar nya bud Om hedningar, som börja Att vända sig till Gud.

2. Och regn från himlen faller I milda skurar ner. Blott ständigt nya under Vårt häpna öga ser. Hvar bön om nåd besvaras I rikt och härligt mått. Ack öfver nya slägten Guds andes pingstvind gått.

3. Se hednafolken böja Ock knä för Herren Gud. Och tusen hjärtan lyftas I glada

segerljud. Och under tiden skyndar En annan skara fram Att söka nåd hos Jesus, Det blödande Guds lam.

4. Far fort, far fort att stiga, Du nya nådeflod. Sträck dig till alla länder, Gör allas vilja god. Far fort, tills Herren kommer, Och stanna icke förr, Än hela verlden öppnat För Sions Gud sin dörr. *S. F. Smith.*

Kom hit och hjälp oss.

578. Till polens kalla gränser, Till Indiens ängd så huld, Till flodens strand, som glänser I Afrika af guld, Der pisangträden blomma, Till palmbevuxen jord De ropa oss att komma Med Kristi dyra ord.

2. Guds allmakt har der säte, Der syns hans fingers spår, Dock mänskan, hans beläte, I djupa mörkret går. Väl han ock der förnöjer Med gåfvor utan mått, Men hedningen sig böjer För döda gudar blott.

3. Då vi hans nåd fått smaka, Hans ljus betrakta få, O skall vår ljusastake Än under skäppan stå? Må frälsning, frälsning skalla, Må Herrens ord bli sändt, Till dess bland folkslag alla Messias namn blir kändt.

4. Hans pris må vinden bära, Och vågorna ge svar, Tills likt ett haf af ära Från pol till pol det far, Till dess vi frälsta skåda Guds lam, som dödadt var, Bland oss för evigt råda, Vår konung, Gud och far. *R. Heber.*

Halleluja, halleluja!

579. Hör från alla Nejder skalla Lofvets toner upp till Gud! Unga, gamla Sig församla Till förenta sångers ljud. Bröder, Systrar, Upp med hjärta, upp med tunga! Fäder, Mödrar, Stämmen in att Jesus sjunga. Lof, pris ske Jehova. Halleluja, halleluja!

2. Hednaländer Sträcka händer, Furstar bära skänker fram. Indianer, Morianer Böja knä vid korsets stam.

3. Storm och härnad, Blodig klädnad Fridens furste bränner opp, Bojor bryter, Hjärtan knyter. Sjelfva öknen står i knopp.

4. Vi och alla Må då falla Prisande för lammets tron. Hela jorden, Södern, norden Stämme in i lofvets ton.

5. Den, som nöden, Bittra döden Led för oss på Golgata, Pris och ära Vi hembära Här och uti himlarna. *E. Nyström.*

Herrens verk.

580. Vår store Gud gör stora under, Med glädje vi det skåda få. Han sopar bort de falska grunder, Som många tusen hvilat på. Han rifver sönder satans garn Och fräJsar sina fallna barn.

2. Guds ord med makt går fram i verlden, Och otrons fästen ramla ner. De starka hjältar fälla svärden Och fly till Gud, som råd

dem ger. De rening få i Jesu blod Och sjunga sen: vår Gud är god.

3. O tänk så många kära bröder Nu följas åt till himmelen! I alla lånd från norr till söder Mång tusen älska frälsaren, Och flere än han hafva skall: Hans egendom är verlden all.

4. Se upp, se upp, ren hvitnar marken, Nu skördetimmen inne är. Gå ut, bjud syndare till arken, Kanhända floden snart är här. Upp, bröder, alla som en man! Att sofva nu det går ej an.

5. O Gud, låt mig ej bli tillbaka, Då andra riket taga in. Låt mig din nåd få se och smaka, Ja låt mig evigt blifva din. Jag lemnar mig uti din hand, För hem ditt barn till fridens land.

6. Halleluja! Han är ej fjärran, Den stora dag, då vi få bud. Se upp, se upp, nu kommer Herren Att föra hem sin köpta brud. O sälla dag, då allt blir klart! Jag väntar dig, kom snart, kom snart.

N. Frykman.

Rädda de döende.

581. Rädda de döende, Hjälp de elända, Ryck dem med kärlek ur synd och ur nöd. Sök de förvillade, Lyft de förfallna, Säg dem, att Jesus kan frälsa från död. Rädda de döende, Hjälp de elända, Jesus vill frälsa dem, Frälsa från död.

2. Fast de försumma sig, Ännu han väntar, Sträcker emot dem sin öppnade famn.

Varna, förmana dem, Bed dem att skynda. Han ger dem nåd, om de tro på hans namn.

3. Qväfda af frestaren, Gömmas i själen Känslor, som än kunna väckas af Gud. Rörd af ett älskande Hjärta med ömhet, Strängen, som brustit, skall än gifva ljud.

4. Rädda de döende, Pligten dig kallar. Krafter till verket af Gud skall du få. För dem med tålamod Åter till hjorden. Säg dem, att Jesus dem älskar också. *Fanny J. Crosby.*

Ära, hosianna!

582. Vak upp, vak upp! Hör mästaren nu kallar oss. Stå upp, stå upp, till ordet sätt ditt hopp. Framåt, framåt! Predika jubelårets fröjd Och lyft din dyre Jesu korsbanér högt opp. Framåt, sjung i korus, Framåt, se morgonstjärnan strålar för oss, Framåt! Herren Jesus den mäktige och starke för oss an. Ära, ära sjunger skaran, som drar fram, Hosianna till det heliga Guds lam. Såsom stridsmän helt vi må Uppå Jesu sida stå, Prisande hans fria nåd hvar helst vi gå.

2. Ett rop om ljus nu kommer öfver hafvets våg Från arma döende i hednaland. O skynda dig att föra till dem sanningen, Men glöm ej bort de döende på egen strand.

3. O Guds församling, öppna modersarmarna Mot de förlorade, som irra än. Räck ut din hand så vänligt för att rädda dem Och leda dem i kärlek fram till frälsaren.

4. Se upp, se upp, se löftets dag sig närmar fort, Då konungen sig ter för verlden all, Då frid och fröjd skall hvila öfver jordens rund Och ära, halleluja evigt klinga skall.

Fanny J. Crosby.

Spriden ut.

583. Spriden ut ibland nationer: Herren konung är. Spriden ut, spriden ut. Spriden ut ibland nationer, jublen fjärran, när, Spriden ut, spriden ut. Spriden ut med tordönsstämma, att hans makt är stor. Det är ärans, fridens konung, som i himlen bor. Spriden ut med jubeltoner, stämmen upp i kor. Spriden ut, spriden ut.

2. Spriden ut bland alla folk, att Jesus Herren är, Spriden ut, spriden ut. Spriden ut bland hedningar, att frälsningen är när, Spriden ut, spriden ut. Spriden ut ibland de sorgsna: Jesus lefver än. Spriden ut ibland de trötta: han är frälsaren. Spriden ut bland syndare: vår Gud är kärleken. Spriden ut, spriden ut.

3. Spriden ut i alla länder glada tidningen, Spriden ut, spriden ut. Spriden ut, att Jesus handlar nådigt med oss än, Spriden ut, spriden ut. Spriden ut på vägar, stigar evangelium. Må det ljuda öfver höjder, öfver hafvets skum, Att för de förlorade det ännu finnes rum, Spriden ut, spriden ut.

Bön för Israel.

584. Stå upp, o Gud, med nådens ljus, Sprid glädje uti Jakobs hus Och återför med mäktig hand Ditt vilsna folk till fädrens land.

2. I nåd på dess elände tänk Och full förlåtelse det skänk. O Jakobs Gud, tag upp vår bön Och åter dem med nåd bekrön.

3. Hur länge skall i vrede så Du bringa Israel att gå Förskingradt kring all jordens rund? Tänk på ditt gamla fridsförbund.

4. Sänd kraftens ande till dem ut Och lif i torra benen gjut. Låt de förströdda stammarne Få se sin Gud och frälsare.

Strid för sanningen.

585. Strid för sanningen, strid mot fienden. Tätt kring frälsaren, slutna led! Vapnen färdiga! Alla eniga, Fullt frimodiga, ty Gud är med! Upp då, bröder, samloms kring vår fana! Här är lösen, gifven den hvarann: Framåt, uppåt! Klinge hosianna! Kristus, hjälten, förer sjelf oss an.

2. Modigt gå vi fram, komma ej på skam, Ty vår Herres namn seger ger. Han oss sjelf står bi, han skall ärad bli, Derför höja vi vårt korsbanér.

3. Du allsvåldige, hör vårt ropande, Hjälp oss kämpande, seger gif. Efter striderna sist i himlarna Skänk oss kronorna och evigt lif.

Nödga dem att komma in.

586. Nödga dem, de djupast fallna, Nödga dem att komma in, Säg till hvar och en du finner: Kom till Jesus, han är din. Nödga dem, de trötta, svaga, De betungade och säg: Kommen alla, Jesus väntar, Här är fri och öppen väg.

2. Nödga dem, ja alla, alla, Hedningar och judar än. Och den rike och den höge, O förgät ej heller den. Nödga dem, se fadern löper Huldt mot dem, som vända hem. Skor och ring och högtidskläder, Allt han redo har för dem.

3. Nödga dem, de unga, glada. Lifvets vårdag är så kort. Må de ej i tanklös yra Leka, drömma denna bort. Nödga dem, de halta, blinda, Jesus helar än i dag. Och han hviskar än som fordom: Rädens icke, det är jag.

4. Nödga dem, de arma, qvalda, Blödande af syndens sår. Säg dem, att den gode herden Söker hvart förloradt får. Dagen snart till afton skrider, Månne nästa stund är din? O så mins din herdes uppdrag: Nödga dem att komma in.

Lina Sandell.

Så ädel säd.

587. Är du Guds barn, så då ut hans säd. Faller ock somligt på vägen ned, Vissnar ock något på berghäll här Eller förqväfs ibland törne der. Dock rik skall

den blifva, din skörd, dock rik skall den blifva, din skörd. Så ädel säd, nu är frälsningens dag. Så rikligt ut, Gud dertill har behag. Skörda du får, glöm, o själ, ej det, Både i tid och i evighet.

2. Så på den plats Gud dig visar an Bittida, sent, när och hvar du kan. Måste du stundom med tårar så, Skall dock med glädje du skörda få. Ja rik skall den blifva, din skörd.

3. Tröttna blott ej. Om en liten tid Skördanden kommer så ljuf och blid. Troget med bön så ut säden här, Glädjen blir evig hos Jesus der. Ja rik skall den blifva, din skörd.

Stå upp för Jesus.

588. Stå upp, stå upp för Jesus, Du korsets kämpatrupp. Låt konungabaneret Ej skadas, lyft det upp. Från seger och till seger Framrycka skall hans här, Tills hvarje ovän krossats, Och han blott Herre är.

2. Stå upp, stå upp för Jesus. Trumpeten kallar: gå Att Herrens lof förkunna Och mörkrets härar slå. Om fienderna rasa, Räds ej, du trogna själ. Nej fatta mod, du har ju Med dig Immanuel.

3. Stå upp, stå upp för Jesus, Men i hans kraft allen. Ej köttslig arm här hjälper, Ej dödlig hjältes ben. Tag nådeordets rustning Och vaka, bed med flit, Och hvarest faran, pligten Dig kallar, skynda dit.

4. Stå upp, stå upp för Jesus. Ej striden blifver lång. I dag du hör basunen, I morgon segersång. Och den, som öfvervinner, Skall ej bli utan lön. Nej Gud skall honom pryda Med ärekrona skön. *G. Duffield.*

O säg ett ord om Jesus.

589. O säg ett ord om Jesus Och hvad han gjort för dig, Ett ord som bringar glädje Och salighet med sig. Ja säg ett ord om Jesus, Hvar helst du än går fram, Ett litet ord i kärlek, Som pekar på Guds lam.

2. O säg ett ord om Jesus, Som all din synd förlät, Och bed, att i sin godhet Han må välsigna det.

3. O säg ett ord om Jesus, Som trofast följer dig, Säg fritt: jag älskar honom, Som gaf sitt lif för mig.

4. O säg ett ord om Jesus, Hvi dröjer du dock än? Förspill ej ögonblicket, Du får det ej igen.

5. O säg ett ord om Jesus. Blott gör, som han befalt. Din svaga tro, din skygghet, Det lemna honom allt. *Fanny J. Crosby.*

Verkom nu.

590. Verkom nu Herrens verk, då hans bjudning vi fått, Må vi vandra den väg, som vår mästare gått. Med sitt råd som en balsam han styrka oss ger. Må vi verka med kraft, der behofvet sig ter. Härda

ut, härda ut, härda ut, härda ut, Uti hopp, vaksamhet Och verka till tidens slut.

2. Verkom nu Herrens verk. Spis åt hungriga gif Och den törstige led till den brunn, som ger lif. Vårt beröm uti korset allena skall bli. Må vi fröjdas af ordet: vår frälsning är fri.

3. Verkom nu Herrens verk. Det fins plats för en hvar, Som vill strida mot mörker och synd, som är qvar. Så skall frälsarenamnet förhärligadt bli Uti högljudda kören: vår frälsning är fri.

4. Verkom nu Herrens verk. Han sin kraft oss beter. Se en klädnad, en krona till lön han oss ger. Då de saligas hemman vår boning skall bli, Vi få sjunga bland helgon: vår frälsning är fri.

Lef för Jesus.

591. Lef för Jesus. Allting annat Är ej värdt att kalla lif. Åt den vännen framför andra Hjärtats första kärlek gif.

2. Lef för Jesus. Verldens åflan, Rykte, rikedom och glans Gifva aldrig åt din ande Blott en timmes frid som hans.

3. Lef för Jesus. Samla själar Kring hans dyra korsbanér, Skynda, innan natten kommer, Då du ej kan verka mer.

4. Tusen, tusen qvalda hjärtan Sucka efter lif och frid. Säg dem något ord om Jesus, Medan du ännu har tid.

5. Säg dem blott hvad sjelf du funnit,

Vittna om hvad sjelf du sett, Om den kärlek utan like, Om den nåd han dig betett.

6. Lef för Jesus. Gif åt honom Lifvets sköna vårdag, men Gif ock mannaålderns styrka Och den sena hösten än.

7. Gif dig helt, ty det begär han, Sjelf han gaf sig helt åt dig, När han fattig och föraktad Gick här nere korsets stig.

8. Gif dig helt och vet, att ingen Än förlorat deruppå. Lef för Jesus, tills du salig In uti hans ro får gå. *Lina Sandell.*

Verka, ty natten kommer.

592. Verka, ty natten kommer, Verka, då morgon gryr, Verka, då dagen glänser, Verka, tiden flyr. Verka, när solen bränner, Verka, till qvälln håll ut. Verka, ty natten kommer, Då är verket slut.

2. Verka, ty natten kommer, Verka, då Gud ger tid. Gif honom helsans perla, Gör din bästa id. Hvarje minut, som flyger, Fyll på ett nyttigt sätt. Bördan på Herren kasta, Han gör värfvet lätt.

3. Verka, ty natten kommer, Snart sjunker sol i haf. Gör något du för honom, Som för dig sig gaf. Lef till hans pris, som köpt dig, Tiden du än har qvar. Du är ju hans, så verka, Tills han hem dig tar.

Anna L. Walker.

Bön om frälsning.

593. Sänd oss, o Gud, En nådevind ännu, Här är så dödt och kallt.

Med tordönsljud Uppväck den säkre, du Som ensam mäktar allt. Låt nådens regn i skurar falla Och gör din kärlek känd för alla, För stora, små, Som vilse gå.

2. O låt oss se, Att stora skaror här Vid korsets helga fot Tillbedjande Med all sin själs begär Din frälsning taga mot Och sedan med de många andra, Som sälla i din fruktan vandra, Gå hand i hand Till fridens land.

3. O Jesus god, Förstör all ondskans makt På hela jordens rund. Låt nådens flod Gå fram från trakt till trakt, Till dess ditt fridsförbund Bland alla folk, i alla zoner Omsluter mänskors millioner — En brud så skön, Din mödas lön.

4. Lär oss, o Gud, Här bygga hopp och tro På ordets fasta mark. Vid domens ljud Vi då så trygga bo Uti din frälsningsark. O lär oss lefva så på jorden, Att vi en gång vid himlaborden Vårt rum ock få. Ja ske alltså.

N. Frykman.

Vid utsändandet af missionärer.

594. Välsigna, o Herre, de bröder, som här Till främmande länder nu fara Att vittna om dig, deras mästare kär. Du lofvat de dina bevara I eld och i vatten, i farlighet all. Förvisso ditt löfte du hålla ock skall, Vi glada nu derpå förtrösta.

2. Ja bröder, vi lemna då eder åt Gud, Han omsorg för eder skall bära, Ty hans är ju verket, blott skynden med bud Om fräls-

ning i namnet det kära Till folken, som sitta i mörker och nöd. Dem sägen, att Jesus för dem ock är död, Och I fån välsignelse skörda.

Ut på fältet!

595. Upp min broder! Ut på fältet För att plöja, så! Verka, medan dagen varar, Och ej fåfäng stå. Skörd skall Herren säkert gifva, Ty hans verk det är. Lönen skall ej uteblifva, Herren den beskär.

2. Upp min broder! Ut på fältet För att hjälpa till! Något har du fått att göra, Tiden ej förspill.

3. Upp min broder! Ut på fältet, Innan sol går opp, Och arbeta hela dagen Under bön och hopp!

4. Upp min broder! Ut på fältet! Det ej fåfängt är Att för Herren Gud arbeta, Ty så ordet lär.

5. Upp min broder! Ut på fältet, Som nu hvitnadt står! Skynda dig att säden berga, Att den ej förgår. *F. M. Johnson.*

Sänd arbetare i din skörd.

596. Du skördens Herre, store Gud, Väck upp en skara sändebud. Se skördefälten mogna stå, Men skördemännen äro få.

2. Ack hela länder ligga ju I hedendomens natt ännu. De böja knä för stock och sten Och bedja till de dödas ben.

3. Sänd dina fridsbudbärare Omkring till

de förlorade Från land till land, från hus till hus Med nådens ord, med frid och ljus.

4. O sänd en kraftig andens flägt, Att hednaverlden må bli väckt. Låt det bland benen bli ett gny Och låt oss snart se morgon gry.

5. Sänd brinnande och trogna män, Som offra sig för sanningen, Som frälsningsordet dela rätt Och vittna hvad de sjelfva sett.

6. Den eden du ju svurit har, Att alla folk och hedningar Din käre son till arf må få. Så bedja vi dig: ske alltså.

7. Väck nu en hvar till heligt nit Att ut till verket gå med flit, Att skörda åt Immanuel Och skicka andra ut jämväl,

8. Tills vi ditt rikes härlighet Få skåda i fullkomlighet Den dag, då allt, hvad skapadt är, Gud och Guds lam sitt lof hembär.

Komme ditt rike.

597. O komme ditt rike, vår Herre och Gud, O komme ditt rike på jorden. Sänd ut dina vittnen med frälsningens bud, Sänd ut dem till södern och norden Att kalla och bjuda all verlden, Att kalla och bjuda all verlden.

2. Du lofvat i ordet en vildmarkens vår, Då öknen skall stå lik en lilja. Vi bida derefter hvart gryende år, Och är det din nådiga vilja, Snart komme den tiden, o Jesus.

3. Välsigna de vittnen, som gått i ditt

namn Att resa baneret der ute. Din trohet dem vare en skyddande hamn, Och ljufligt i famn du dem slute, Hugsvalande såsom en moder.

4. Var sjelf deras styrka, med-kraft dem bekläd Och lär dem att manligen strida, Att utså i hoppet din himmelska säd Och växten i tålamod bida Af dig, som allena den gifver.

5. Så kasta vi alla bekymmer på dig, Du lofvat för allting att sörja. Drag för oss på lifvets och sanningens stig Och låt i ditt namn oss ren börja Att tacka och lofva för segern.

Lina Sandell.

Samlen kärfvar in.

598. Nu är såningstiden, Åkern, som är verlden, Ligger för dig öppen. Ut och själar vinn! Snart är tiden inne Att insamla kärfvar, Då vi skola glada samla kärfvar in. Samlen kärfvar in, Samlen kärfvar in. Då vi skola glada samla kärfvar in. Samlen kärfvar in, Samlen kärfvar in. Då vi skola glada samla kärfvar in.

2. Må vi så i solsken, Äfven uti skuggan, Aldrig frukta moln ej heller kylig vind. Snart ju kommer skörden, Arbetstiden ändas, Då vi skola glada samla kärfvar in.

3. Om vi under tårar Måste utså säden, Mången gång betryckta, sorgsna i vårt sinn, Snart skall Jesus komma, Och då få vi hvila. Då vi skola glada samla kärfvar in. *K. Shaw*

Till utgående missionärer.

599. Faren eder väg i frid, Jakobs härar er ledsage. Herren, mäktig uti strid, Sjelf i spetsen för er drage.

2. Som med Gideon han än Vare ock med er i striden, Tröste städs på nytt igen, När I sucken efter friden.

3. Är han alla dagar när, O hvad är att I då bäfven? Hans den vida jorden är, Hans de djupa vatten äfven.

4. Med hans makt bevarens I Midt i farorna och nöden, Med hans makt I skolen bli Segervinnare i döden.

5. Gån i tron på honom ut Att till lammets bröllop kalla. I sin nådesfamn till slut Vill han ljufligt samla alla.

6. Resen gladt hans fridsbanér, Hvar I dragen fram på färden. Sjelf han strida skall för er, Han som öfvervunnit verlden.

7. Fasta såsom bergen stå Herrens löftesord de rika. Hvilen helt på dessa då, Och de skola aldrig svika.

8. Må vi mötas på den strand, Der ej syndens vågor svalla. Der i fridens sälla land, Der är rum för oss och alla. *Lina Sandell.*

Samla till Jesus de små.

600. Samla dem alla, samla dem alla, Samla till Jesus de små. Samla dem in från gator och gränder, Der de i mörker än gå, Samla till Jesus de små.

2. Samla dem alla, samla dem alla, Samla till Jesus de små. Huldt han dem söker såsom en herde, Skulle du liknöjd då gå? Samla till Jesus de små.

3. Samla dem alla, samla dem alla, Samla till Jesus de små. Sök dem i syndens mörkaste nästen, Der de i vildmarken gå, Samla till Jesus de små.

4. Samla dem alla, samla dem alla, Säg dem det frälsande ord. Säg dem, att Jesus dött för dem alla. O låt hans kärlek bli spord, Säg dem det frälsande ord. *Lina Sandell.*

KRISTI ÅTERKOMST.

Jesus hemtar sin brud.

601. Med våra lampor redo, Iklädda snöhvit skrud, Vi väntat på vår brudgum. När hemtar han sin brud? Vi veta, af oss sjelfva Att vi ha intet godt, Nej både olja, ljus och drägt Är skänkt af honom blott. Se brudgummen kommer! Då hemtar han sin brud, Om hon har lampan redo Och bär sin hvita skrud.

2. Gå ut att honom möta. Se vägen öppen står Bestrålad af den klarhet, Som från hans panna går. Tag mot hans nådesbjudning Så oförskyld och blid. O dröj ej, tag din lampa, kom Till evig fröjd och frid.

3. Se genom öppna dörren Der skymtar bröllopsfröjd. Visst är en hvar der inne För evigt glad och nöjd. Visst är han sjelf mer

ljuflig Än hvarje dödlig man, Men tänk om dörren stängs en gång Och mer ej öppnas kan.

G. F. Root.

Domsbasunen.

602. O mänska, till en fader kom, Som än i nåd dig kallar. O syndare, till Gud vänd om, Förrn domsbasunen skallar. Hon kommer ljungeldslik, den stund, Då himlens kraft sig gifver Och jorden darrar på sin grund. För sen din bot då blifver.

2. Du gömma kan din styggelse För blickarna af solen, Men icke för hans ansigte, Som sitter uppå stolen. Med glömda brott i jordens famn Du må af mull betäckas, När Herren ropar dig vid namn, Skall du i grafven väckas.

3. Och dina gerningar med dig Till Herrens domstol följa. De fjät du tog på mörkrets stig Ej mörkret mer skall hölja. Din väg i afgrund stupar ner, Der ingen bot kan göras, Der ingen nåd skall bjudas mer Och inga böner höras.

4. Ack stora dag, då Herren Gud Skall lön och straff tillmäta Åt dem, som vandra i hans bud, Åt dem hans bud förgäta. En salig ro då Herren ger För evigt åt de sina, Men rösten till de onda sker: Gån bort till evig pina.

5. O Herre Gud, af kärlek rik, Väck oss ur syndens dvala, Från oss i frestelsen ej vik, I nöden oss hugsvala. Beredda håll oss hvarje

stund, O Jesus, till ditt möte. Och när du kommer, haf miskund, Upptag oss i ditt sköte.

G. Marci.

Yttersta dagen.

603. Vaken upp! en stämma bjuder, Som mäktig och högtidlig ljuder Till alla grafvars djup en gång. Vaken upp, stån upp, I döda, Som glömmen tidens vedermöda I dödens dvala, tung och lång. Guds röst till eder sker, Ty natten är ej mer. Dagen kommer, Den sista dag, Den största dag, Han kommer efter Guds behag.

2. Jord och haf och himlar bäfva, Och Herrens änglar nedersväfva, Han kommer, människones son. Djupen öppnas, bergen falla, Och Adams barn församlas alla Med hopp och fruktan kring hans tron. Här blifver fröjd och gråt, Han skall dem skilja åt Som en herde. De trogna då Sin krona få, Men bort de onda måste gå.

3. Jesus, mig din ankomst gläder, Der jag i dina fotspår träder På törnestig af sorger böjd. Törnet byter du i palmer Och sorgerop i glädjepsalmer. Så skådar jag din dag med fröjd. När efter mödan trött En stund jag sofvit sött I dess skugga, Du väcker mig Så nådelig Till evig frid och fröjd hos dig.

Ph. Nicolai.

Juvelerna.

604. När han kommer, när han kommer Att samla de sina, Sina kära,

sina trogna En gång i sin famn, Liksom morgonens stjärnor De då skola lysa I hans krona för evigt Och sjunga hans namn.

2. Till sitt rike skall han samla De perlor han vunnit. Alla lammen skall han samla En gång i sin famn.

3. De små barnen, de små barnen, Som älska sin Jesus, Som juveler skall han samla En gång i sin famn. *W. O. Cushing.*

Han kommer snart.

605. Han kommer snart, vår Jesus, Vår konung och vår Gud. Lyft blicken upp mot höjden, Du Jesu Kristi brud. Gläd dig, den sköna dagen Snart uppgår för din syn, Då du får gå att möta Din brudgum uti skyn.

2. Han kommer snart, vår Jesus, Hur skulle vi då här Oss låta nedertryckas Af jordens små besvär? Hvi skulle jordens fröjder Vårt hjärta taga fatt, Då vi i himlen hafva Vårt hem, vår bästa skatt?

3. Han kommer snart, vår Jesus, O bröder, må vi då Ej kifvas mer på vägen Om hvad vi ej förstå. O glömmen ej: vi äro Ju lemmar i en kropp Och hafva blott en Herre, En Gud, en tro, ett hopp.

4. Han kommer snart, vår Jesus, Vår pröfvotid är kort, Snart skola jordens dimmor För evigt dunsta bort. Snart skall den förlåt brista, Som hindrar oss att se Vårt hem och våra kära, Vår Gud och frälsare. *J. Blomqvist.*

Han kommer, vår Jesus.

606. Han kommer, vår Jesus, välsignade tröst! Den saliga dagen är nära, Då vi skola höra hans ljufliga röst Och skåda hans anlete klara. Se brudgummen kommer, upp sofvande brud, Tänd lampan och skynda att möta din Gud! Så ljuder den manande rösten.

2. Minuterna ila, se skuggorna fly, Snart natten den långa är ändad. Der borta i fjärran ses morgonen gry, Den eviga dagen snart randas. Se brudgummen kommer, upp sofvande brud, Tänd lampan och skynda att möta din Gud! Så ljuder den manande rösten.

3. Ja kom, Herre Jesus, kom snart, som du sagt. Din ankomst med fröjd vi förbida. Kom snart att förstöra all fiendens makt, Att ensam på jorden regera. Välkommen, välkommen, vår konung och Gud! Välkommen, välkommen att taga din brud Till dig i den eviga glädjen! *J. Blomqvist.*

Herren kommer.

607. Nattens skuggor sakta vika, Morgonstjärnan ljufligt ler. Snart den sälla dagen randas, Hvilkens sol går aldrig ner. Herren kommer, Herren kommer, Ändas skola jordens strider, Bruden siras, bröllop firas I en evig härlighet.

2. O hvad jubel inför tronen, När de frälsta der en gång Efter tidens vedermöda Stämma upp sin segersång!

3. Dyre Jesus, håll mig redo Till ditt möte hvarje stund. Sen må jord och himmel falla, Det ej rör min sällhetsgrund. *N. Frykman.*

Hvilket möte!

608. Vid basunens ljud, när alla trogna samlats ha en gång, Vid det spegelklara haf, der mötas vi, Vänner, fränder ifrån jorden helsa vi med fröjd och sång. Hvilket möte af de trogna det skall bli! Hvilket möte, möte, när det stora jubelåret kommet är, hvilket möte, möte, Hvilket möte det skall bli i himlen der!

2. Ärkeängeln högt förkunnar: ingen tid skall vara mer, Och vi samlas att de frälsta skaror se. Hvilket möte på den stranden! Inga tårar fällas der. Hvilket möte af de trogna det skall bli!

3. När den stora dag inbryter och försvinna haf och land, Herren Jesus krönt med ära skåda vi, Då han bjuder alla sina samlas på hans högra hand. Hvilket möte af de trogna det skall bli!

4. När Guds änglar högt förkunna evigt jubelår en gång, O hvad jubel, o hvad himmelsk harmoni! Alla himlens harpor klinga, högljudt brusar lammets sång. Hvilket möte af de trogna det skall bli! *J. H. Kurzenknabe.*

Kröningsdagen.

609. Vår Jesus är förkastad, Af verlden helt försmådd, Af få blott är

han hyllad, Af mången än förrådd. Men ärad han snart varder, Då slutad är vår strid. Kröningsdagen kommer om en liten tid. Ack den kröningsdagen kommer, Den kommer om en tid, När vår konung ifrån himlen Skall komma med sin frid. Ack den sköna synen fröjdar Oss efter lifvets strid! Kröningsdagen kommer om en liten tid.

2. Då himmelen skall lysa, Men klarare än den De heliga då stråla, De likna frälsaren. Och hvarje öga tjusas Af konungen så blid.

3. Vår nöd skall då upphöra, Ej synden oss då stör, Bakom är all vår suckan Och glädjen frammanför. I Jesus, som då kommer, Vi ha vår fröjd och frid.

4. Må alla nu påskynda Den stora, glada dag Och gå den smala vägen I Jesu kärlekslag Och söka upp de fallna I hela verlden vid.

D. W. Whittle.

DE HELIGAS EVIGA RO.

Den stora skaran.

610. Hvem är den stora skaran der Med palm i hand, Hvars hjässa segerkronan bär På evighetens strand?

2. I sida, hvita kläders glans Den står för Gud Med oförvissnad bröllopskrans Liksom en smyckad brud.

3. Jo skaran kom från lifvets strid, Från tidens nöd. De alla gått till himlens frid Igenom salig död.

4. Ett tecken på hvar panna klart Du flamma ser. Förr var det doldt, nu uppenbart. Hvad glans åt dem det ger!

5. En gång som främlingar de gått I ökenland Och lifvets smärtor smaka fått Och bränts af solens brand.

6. Från syndens väg de veko af Till lammets sår. Sitt kors de buro till sin graf. Det var en vandring svår.

7. Nu är den slutad, inför Gud De stå med fröjd Och höja segersångens ljud På ljusa himlens höjd.

8. Och änglar omkring tronen stå Med dem hos Gud Och gyllne harpors strängar slå Till deras sångers ljud.

9. Och deras jubel slut ej tar I evighet. De äro hos sin Gud, sin far I frid och salighet.

H. A. Brorson.

Himmelens fröjd.

611. Jag vet ej den stund, när från jordens grus Mig Jesus vill hemta till faderns hus, Men jag vet, att han der blir mitt eviga ljus, Och det skall bli härligt för mig, Och det skall bli härligt för mig, Ja det skall bli härligt för mig, Men jag vet, att han der blir mitt eviga ljus, Och det skall bli härligt för mig.

2. Jag vet ej hvad harpor de änglar slå, Som jublande der inför tronen stå, Men jag vet, att om Jesus de sjunga ändå, Och det blir musiken för mig, Och det blir musiken

för mig, Ja det blir musiken för mig, Men jag vet, att om Jesus de sjunga ändå, Och det blir musiken för mig.

3. Jag vet ej, hur härlig min arfslott är. Jag vet ej det namn, som mig Gud beskär. Men jag vet, att min Jesus skall möta mig der, Och det skall bli himmel för mig, Och det skall bli himmel för mig, Ja det skall bli himmel för mig, Men jag vet, att min Jesus skall möta mig der, Och det skall bli himmel för mig.

P. P. Bliss.

Det sälla hemmet.

612. O hvad salighet Gud vill skänka Åt de utvalda i himmelen! Ingen människotanke kan tänka, Ej någon tunga utsäga den. Der är härlighet, hvart ett öga Undrande kring sig blicka må. Der evinnerligt vi Guds höga, Heliga kärlek smaka få.

2. Sorgens suckar der aldrig höras, Glädje tillfyllest finnes hos Gud. Klara, himmelska harpor der röras Till dessa nya sångernas ljud. Der de heliga änglar spela, Kasta för Gud kronorna ner, Der skall ej heller själen fela Kraft till att tjäna Herren mer.

3. Lösta sjunga de stumma hans pris, Friska der springa de lama af fröjd. Ingen mer skall något der begära, Ty han nu finner der allt förnöjd. Det fullkomliga kommit redan, Och utstånden är jordens nöd. Gömd i graf är synden och svedan, Och den gamla mänskan är död.

4. Himlens skatt, dess manna och honung Får man i evighet ega der. Sjelfva lifvets och himmelens konung Se våra ögon, såsom han är. Brist och fattigdom ha en ände, Trycka ej längre sinnet ner. Själens vanmakt och stort elände Skall ej samvetet agga mer.

5. Der är kunskapen utan brister, Kärleken är öfversvinnelig. Kroppen härlighet der aldrig mister, Andelig och oförgängelig. Ingen sjukdom och verk skall vara Mer i det sälla land hos Gud. Syndens börda, dess nöd och fara Slipper för alltid Kristi brud.

6. Till de saliga änglars like Blifver då syndaren upphöjd der. Mer än konungen uti sitt rike Upphöjd och härlig tiggaren är. Der på vänner ej brist skall vara. Evigt lofvande lammet, står Inför stolen en hvitklädd skara, Som ej någon räkna förmår.

7. Den förlossade, arma bruden Skall då få skåda sin brudgum der, Som har skänkt henne härliga skruden, Och som i tron hon älskat har här. Men deruppe skall bröllop firas Evigt i himlens klara sal. Der skall bruden med kronan siras Bland dessa sälla helgons tal.

L. Stenbäck.

En morgon utan synd jag vakna får.

613. En morgon utan synd jag vakna får, En morgon glad hos frälsaren der hemma, Får se förklarade hans dyra sår Och höra ljudet af hans kära stämma.

2. Evinnerliga hyddor öppnas der, Som

han beredt åt sina frälsta skaror, Der vi få talas vid om vännen kär Och tacka för de öfverståndna faror.

3. Hur sången brusar omkring lammets tron! Det tar ej slut på glädjen, sabbatsfriden. Ack trängde blott hit ned en enda ton, Med lyftadt mod vi bröte fram i striden.

4. Dock han är sjelf hos sina barn, han går, En eldstod mäktig, före oss i natten. Och andens svärd, hans dyra ord, består, Och löftets ark går öfver djupa vatten.

5. Förbida Herren, tiden är så kort. Är resan stormig, huru skön är hamnen! Förbida morgonen och skåda bort, Nej skåda hemåt, Jesus öppnar famnen. *Charlotte Tibell.*

Tänk när en gång!

614. Tänk när en gång den dimma är försvunnen, Det mörker, som omhöljer lifvet här, Och när den dagen är för oss upprunnen, Då Gud och lammet evigt solen är!

2. Tänk då när tron ej mer med tviflen strider, Men allt är klart och ljuft och visst för mig, När hjärtat af glödheta skott ej svider, Men frälst jag ser tillbaks på lifvets stig!

3. Tänk när för mig är löst hvar jordens gåta, Hvart ängsligt hvarför som jag grubblat på, När de fördolda djupen sig upplåta, Och jag får Herrens vägar klart förstå!

4. Tänk ännu mer när med förklaradt öga Jag honom ser, som här jag trodde på Och

bad och följde! Tänk när i det höga Jag evigt säll skall för hans åsyn stå!

5. Den trogne frälsaren, som här mig följde, Mig all min synd förlät, mig tröstade, Men mig till pröfning ofta djupt sig höljde, Tänk när en gång jag honom sjelf får se!

6. Tänk när en gång jag utan synd skall vara, Helt fri mitt onda kött och satans list, När alla tankar äro rena, klara Och alla gerningar förutan brist!

7. Ack tänk en gång då jag skall kunna vara Så from jag vill, då blott det goda sker, Ja när jag ej behöfver ens befara Blott möjligheten af att falla mer.

8. Tänk när en gång ej verlden mer mig nädar, Ej falska bröder mer förtyda mig, När ingen fiende ibland oss träder, Men idel sanna vänner samla sig!

9. Tänk när en gång i himlens gyllne salar Guds lam bland änglar rätt jag prisa kan Och om ett evigt lif med bröder talar Och om ett lif, som likt en dröm försvann!

10. Det kommer allt för den, som funnit vägen, För den i Kristus här all sällhet fann. O Gud, det är ju visst, ej blott en sägen? Du sjelf det sagt, och du ej ljuga kan.

11. Guds folk en gång i sida, hvita kläder Med segerpalmer inför lammet står, Då Gud hos sig de trötta barnen gläder, Från deras ögon torkar hvarje tår.

12. Väck, Jesus, denna tanke i mitt hjärta,

Hvar gång mig vägen blir för mödosam. Den ljuft skall dämpa hvarje bitter smärta, Och locka leendet ut tårar fram. *C. O. Rosenius.*

O låt mig svinga upp i tron.

615. O låt mig svinga upp i tron Till himlens fröjd och se De skaror, som för lammets tron Sin lofsångs hyllning ge. Många vänner der Redan bergade stå Lyckligt på den gyllne strand. Många röster kalla Äfven oss att gå Och räcka dem vår hand, Kalla oss också, Kalla oss också Till det sälla Kanaans land.

2. En gång de hade sorg och gråt Som vi i stoftet här Och kämpade på ödslig stråt Mot tvifvel, synd, besvär.

3. Jag sporde, hur de seger fått. Och med förenad röst De svarade: i lammet blott, Hvars blod oss återlöst. *I. Watts.*

Vårt land.

616. O land, du sälla andars land, Der Herren Gud sjelf bor! Högt öfver stjärnehimlens rand, Långt från förgänglighetens strand, Der skall vår glädje blifva stor, Der Herren Jesus bor.

2. Der blir oss ljuft, der blir oss godt, Der blir oss allt beskärdt. Hur Gud än skiftar här vår lott, Ett himmelskt hemland vi dock fått. Hvad fins på jorden väl så värdt Att hållas dyrt och kärt!

3. Der ofvan skyn är detta land, Ej ögat

ser det här. Dess skatter famnar ej vår hand, Ty bortom dödlighetens strand, Der frälsaren och fadern är, Vårt hemland, det är der.

4. Och skänktes oss all verldens glans Och kunde vi än få Hvad ypperst uppå jorden fans, Hvad nånsin af en dödlig vans, Till detta sälla land ändå Vår längtan skulle stå.

5. Som blomman, sluten än i knopp, Dock mognar ur sitt tvång, Så skall ock för vår syn gå opp Guds paradis, som är vårt hopp. Och högre klinga skall en gång Hos Gud vår hemlandssång.

F. G. Hedberg.

Hvad det blir godt!

617. Hvad det blir godt att landa Vid himlens stilla kust, Ej mer behöfva blanda Sin sång med suck och pust! Till glädjens hem från sorgens dal, Till faderns famn från nöd och qval! Hvad det blir godt att landa Vid himlens stilla kust, I brudgums famn från strid och nöd, I lif och sällhet utan död! Hvad det blir godt att landa Vid himlens stilla kust!

2. Hvad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger, Att slippa se tillbaka På synd och sorger mer! Att skåda Gud och gå omkring Bland himlens underfulla ting! Hvad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger! O härlighet som ingen kan Utsäga här i jämrens land! Hvad det blir härligt smaka Den sällhet Herren ger!

3. Hvad det blir saligt bära Sin brude-

krona skön Och sjunga Herrens ära Och få sin nådelön! Att höra änglars fröjdeljud, Då de lofsjunga evigt Gud! Hvad det blir saligt bära Sin brudekrona skön! Att vara sjelf Guds son så när Och skåda honom, som han är! Hvad det blir saligt bära Sin brudekrona skön!

H. A. Brorson.

I Eden en gång.

618. Vi få mötas i Eden en gång, I de saligas härliga land. All vår möda och sorg är då slut, När vi stå på den himmelska strand. Uti Eden en gång, Uti Eden en gång, Hvad en dödlig ej sett eller tänkt Blir oss der utaf frälsaren skänkt.

2. Då vi mötas i Eden en gång, Då vi bo hos vår frälsare kär, Alla trogna, som flyttat förut, Få vi se uti himmelen der.

3. Der de helgon från urminnes tid Och profeter, martyrer också Och små barn, som fått tidigt gå hem, För Guds tron jubilerande stå.

Hem, hem!

619. Jag är en gäst och främling Som mina fäder här. Mitt hem är ej på jorden, Nej ofvan skyn det är. Der uppe bor min fader I härlighet och ljus, Der ville jag ock vara Uti min faders hus. Hem, hem, mitt kära hem! Ej fins en plats på jorden Så skön som du, mitt hem.

2. Der uppe bor min Jesus, Min frälsare så huld, Som gått för mig i döden Och plånat

ut min skuld. Om glädjen blomsterströdde Hvart steg jag här går fram, Jag skulle ändå längta Hem till Guds dyra lam.

3. Hur jordens blommor dofta Af friskhet och behag, Och hur dess fåglar sjunga Den sköna sommardag, Hur vänner dyra, kära Så ljufligt möta mig, Mitt hjärta ändock längtar, O sköna hem, till dig.

4. Ty här på denna jorden Är synden med i allt Och ger åt allt det sköna En främmande gestalt. Fast den ej kan fördöma, Sen sjelf fördömd den är, Den kan mig ännu plåga, Men så den skall ej der.

5. Och snart, så ordet säger, Jag skall ock hinna dig. Min Jesus skall ej dröja Att hemta mig till sig. Då skall jag salig skåda Hvad här jag trodde på Och till min Jesu ära Den gyllne harpan slå. *Lina Sandell.*

Sion.

620. Sion, Guds stad den sköna, De sällas boning är. Der skall han dem belöna, Som hafva honom kär. I detta fridens sälla hem, Hos Gud, vår frälsare, Der väntar segerlönen dem, Som här haft qval och ve.

2. De sina skall han taga Ur stor bedröfvelse Och dem med nåden draga Från kors och lidande. Vi våra kläder tvagna fått I lammets dyra blod, Och derför få vi på vår lott En segerlön så god.

3. Här måste vi med tårar Nu bära säden

ut, Oss törnet ofta sårar, Men snart är mödan slut. Med fröjd då bäras kärfvarne, Som såddes under bön Och vi få i åtnjutande En evig segerlön.

4. Vi lammet då lofsjunga, Som utfört har vår strid Samt burit korset tunga Att oss förvärfva frid. I hvita skruden vi då stå För tronen jublande, Der ostörd frid och fröjd vi få Hos Gud, vår frälsare. *G. Norsén.*

Då skall jag känna, såsom jag är känd.

621. Tänk när dimman har försvunnit Och den ljusa, sälla höjd Utaf solen klart belyses, O hvad sällhet, o hvad fröjd! Faderns löfte vi påminnas, Då vi bågen se i skyn Och hvarandra, bröder, känna. Ej af dimma höljs vår syn. Vi förstå hvarandra då, Aldrig mer vi skilda gå. På den solbelysta morgon, När all dimma borta är, Vi förstå hvarandra bättre, Än vi nånsin kunnat här.

2. Vägen fram vi ofta vandrat, Sorgbetungade så smått, Ofta uti skuggan famlat, Våra bröder ej förstått. Men vid orden: kommen, vänner, Vi då samlas hemma der, Och vi helt förstå hvarandra, När all dimma borta är.

3. Vi med fröjd och glädje komma, Vi kring tronen samlas få, Öga emot öga stå vi Och hvarandra väl förstå. Vår förlossningssång vi sjunga I vårt hem hos fadern der.

Hvarje skugga är försvunnen, Och all dimma borta är. *Annie Herbert.*

O jag vet en gång.

622. O jag vet en gång, Då ej jordisk sång Af mitt öra mer skall höras, Då af synd och flärd I en bättre verld Själen ej skall längre störas, Då för Gud och lammet jag får evigt stå, Med förklarad hand på himlaharpan slå. Ja jag vet en gång, Då ej jordisk sång Af mitt öra mer skall höras.

2. När en tanke flög, När en suck sig smög, Båda gingo upp till höjden. Fri från stoftets band, Ren i öknens land Själen njöt af himlafröjden, Sen med andens öga klart jag skåda fick Allt hvad Jesus gjort, då han i döden gick. När en tanke flög, När en suck sig smög, Båda gingo upp till höjden.

3. O min Jesus blid, Skall en ostörd frid Äfven mig en gång tillhöra? O skall också jag, Nu så arm och svag, Då med dig få sällskap göra? Ja o Jesus Krist, jag evigt din skall bli, Du mig återlöst, du står mig trofast bi. O min Jesus blid, Evig, ostörd frid Skall ock mig en gång tillhöra.

4. Jordens strider jag Glömma skall en dag Och på Jesus endast skåda, I det goda land Stå med palm i hand, Frälst för evigt från all våda. Då jag somnat in uti hans dyra sår, Väckt af honom upp jag segerkronan får. Jordens strider jag Glömma skall en dag Och på Jesus endast skåda.

Lina Sandell.

Mitt hem är der.

623. Högt öfver tidens storm och strid, Långt från all nöd på jorden vid, Der frid och fröjd fullkomlig är, Mitt hem är der, mitt hem är der. Ja der skall jag bo, Ja der skall jag bo, I det land, der de saliga evigt få ro, Och prisa Gud I härlig skrud. Mitt hem är der, mitt hem är der.

2. Der lifvets ström man flöda ser Bland blomster, som ej vissna mer. Der tolffald frukt Guds lifsträd bär. Mitt hem är der.

3. Långt från allt tvifvel, smärta, pust, Från jordisk vinning och förlust, Från frestelser och mödor här, Mitt hem är der.

4. Der perleportar öppna sig, Och Herren Jesus väntar mig, Och härligt allt hos honom är. Mitt hem är der.

Hemma hos Gud.

624. Ack saliga hem hos vår Gud, Der den lefvande elf rinner fram, Der de frälsta i skinande skrud Böja knä för det slagtade lam! Hos vår Gud, hos vår Gud, Ack saliga hem hos vår Gud! Hos vår Gud, hos vår Gud, Ack saliga hem hos vår Gud!

2. Ack tänk, hvilken skara hos Gud Utaf vänner, som lyktat sin färd Och som nu höja segrande ljud I sitt hem i den himmelska verld! Hos vår Gud, hos vår Gud, Ack tänk, hvilken skara hos Gud!

3. Der har jag min Jesus hos Gud Och de

kära, som ren hunnit hamn. O så vill jag som längtande brud Skynda dit till min frälsares famn. Hos vår Gud, hos vår Gud, Der har jag min Jesus hos Gud!

4. Och snart är jag hemma hos Gud, Ty min vandring är nära sitt slut. Många kära mig vänta hos Gud, Som sitt mål hafva hunnit förut. Hos vår Gud, hos vår Gud, Ack snart är jag hemma hos Gud!

D. W. C. Huntingdon.

När morgon gryr.

625. Tänk när evighetens Klara morgon gryr, Nattens skuggor vika, Tidens töcken flyr! Mäktigt sången brusar Omkring lammets tron. Intet missljud höres, Ren är hvarje ton.

2. Purprad himmel glänser Öfver nyfödd jord, Alla väsen mättas Vid Guds rika bord.

3. Intet hjärta lider Mer af stormens brus, Allt är lust och glädje I vår faders hus.

4. Vill en gång du vakna I Guds paradis, Lef till Jesu ära, Verka till hans pris.

5. Det är värdt att lida Allt med Jesus här För att evigt vara Säll med honom der.

N. Frykman.

BLANDADE SÅNGER.

Lyft den högt.

626. Lyft den högt, den hvita fanan, Med det röda korset på. I det tecknet än vi skola Fram till nya segrar gå.

Härlig, segerrik hon vajar Öfver mörker, synd och graf, Och från svunna sekler ljuder Skönt dess lof kring land och haf.

2. Lyft den högt, den helga fanan, Under ropet: se Guds lam. Tusen, tusen arma själar Dö i mörker, synd och skam. Nådens sol behöfver skina, Kristi kärlek blifva känd; Lyft den högt, den helga fanan, Uti kyrka, hus och gränd.

3. Lyft den högt, den helga fanan, Högt mot otrons larm och skri. De på egen visdom bygga, Men på Herren trösta vi. De i synd och mörker famla Utan Gud och utan hopp: Vi till Herren Gud i höjden Lyfta våra ögon opp.

4. Lyft den högt, den helga fanan, Högt i lifvets friska vår, Men ock högt, när solen sjunker Och för dörren natten står. Öfver dödens tysta läger Låt den vaja blodbestänkt, Vittnande om denna kärlek, Som sitt lif till offer skänkt.

5. Lyften högt den helga fanan, I Guds sändebud, med makt, Att dess äras dag må framgå Skön och klar från trakt till trakt. Högre, högre må den stiga Öfver jordens mörka dal, Tills vi samlas der i ljuset, Uti lammets bröllopssal.

C. Boberg.

Upp, kamrater.

627. Upp, kamrater, se baneret Fladdrande framgår! Ny förstärkning Gud oss skickar, Segern snart är vår.

Hållen ut, snart Jesus kommer; Då blir striden slut. Natten är ren långt framskriden. Bröder, hållen ut.

2. Se der rycker satan mot oss Med en väldig här! Många rundt omkring oss falla, Modet sjunket är.

3. Härligt svajar segerfanan; Hör trumpetens skall! Jesus kommer, och han bringar Fienden på fall.

4. Vildt och länge striden rase, Dock vår hjälp är när. Mod, kamrater! Segerfursten, Hjälten är snart här. *P. P. Bliss.*

Lyft blicken upp.

628. O lyft blicken upp, du Herrens kämpaskara, Lyft högre än det kungliga banér; Ty det passar ej för oss att fega vara, Då en sky af vittnen ned uppå oss ser. Härlig frälsning är vår helsning, Och vi fröjdas, då vi se Jesus frälsa syndare, Och vår fana, korsets fana Modigt höja vi, att verlden den må se.

2. O lyft blicken upp, du glada kämpaskara, Låt verldens hot ditt mod ej fälla ned. Nog skall Jesus sjelf sin egendom bevara, Om än verlden rasar mot oss och är vred.

3. Snart skall kröningsdagens morgon skönt upprinna, Då alla frälsta lönen skola få. Må vi troget verka för att själar vinna, Att vår krona prydd af perlor skina må.

Daniels lilla här.

629. Håll dig fast vid ordets grund, Tåligt korset bär, Trogen uti Guds förbund som Daniels lilla här. Fatta mod som Daniel, Mod att ensam stå, Mod att ha ett fast beslut, Följa det också.

2. Mången stark, som fäller mod, Då han ensam är, Skulle kämpa intill blod Med Daniels lilla här.

3. Mången jätte, hög och grof, Stolt sitt hufvud bär, Men han blefve snart ett rof För Daniels lilla här.

4. Ryck till stora segrar fram, Högt baneret bär, Satan och hans här till skam, Som Daniels lilla här.

P. P. Bliss.

Se vi tåga fram.

630. Se vi tåga fram med sköld och med banér Ut till strid för Gud, och seger han oss ger. Han är med. Vi vapnen ej få lägga ner, Till dess Jesus ropar: Kom. Stäm då upp, stäm då upp Segersång, segersång. Sjung af fröjd, sjung af fröjd, Så blir vägen aldrig lång. Se vi tåga fram, och sjungande vi gå Till det sälla land och lifvets krona få. Kom i ledet med som pilgrim du också, Till dess Jesus ropar: Kom.

2. Till förnyad kamp nu order delas ut. Låt oss än en gång vår fana veckla ut, Lyfta korset högt, som segra skall till slut, Till dess Jesus ropar: Kom.

3. Marsch, framåt! Vår konung ständigt med oss går. När vi honom följa, skada oss ej når, Och vi frukta ej, blir striden än så svår, Till dess Jesus ropar: Kom.

4. Marsch, framåt, tills hemlandsklockan en gång slår, Till det land, der solen aldrig nedergår, Och der lifvets träd i evig blomning står! Snart oss Jesus ropar: Kom.

Låt de mindre ljusen brinna.

631. Evigt strålar faderns kärlek Från hans fyrbåk skön och klar, Men de mindre ljus kring stranden Oss i vård han lemnat har. Låt de mindre ljusen brinna, Lysa upp den vilda sjö. Någon väderdrifven sjöman Kan du rädda från att dö.

2. Syndens natt så mörk sig breder. Hör den vreda böljans brus. Längtansfullt så månget öga Ser mot stranden efter ljus.

3. Håll din lampa klar, min broder: Seglarn, som från stormigt haf Sträfvar nu att hinna hamnen, Kan i mörkret gå i qvaf.

P. P. Bliss.

Fram, I Kristi stridsmän.

632. Fram, I Kristi stridsmän, Fram till heligt slag! Jesu kors i spetsen Lede er i dag. Kristus, eder furste, För till strid er an. Sen hans fanor vaja: Framåt bjuder han. Fram, I Kristi stridsmän, Fram till heligt slag! Jesu kors i spetsen Lede er i dag.

2. Likt en härsmakt rycker Hans församling ut. Bröder, der vi tåga, Helgon gått

förut. Ej vår här är delad, Enig tågar den: En i hopp och lära, En i kärleken.

3. Kronor må förmultna, Riken falla må, Guds församling evigt, Evigt skall bestå. Ondskans makt skall aldrig Öfvermäktig bli. Så har Jesus lofvat, Derpå lita vi.

4. Fram då, trogna skara, Fram i segertåg! Höj ditt hjärtas jubel Starkt som hafvets våg. Lof och pris och ära Lammet och vår kung Med Guds änglaskara Nu och evigt sjung.

Sabine B. Gould.

Fort ut med räddning.

633. Fort ut med räddning på svallande våg! Räck åt den drunknande räddningens tåg. Se hur han kämpar i fara och nöd; O skynda att frälsa den arme från död. Fort ut med räddning, Fort ut med räddning! Hjälp åt den drunknande red. Fort ut med räddning, Fort ut med räddning, Förrn han i djupet går ned!

2. Fort ut med räddning med arm stark och fast! Hvarföre dröja? Nej handla med hast. Någon i djupet drags ned inom kort. Ack skynda med lifräddningsbåten dit bort.

3. Fort ut med räddning till tusenden, som Sväfva i faror, dem du ej vet om! Frestelsens vindar och vågor af skam Snart drifva dem ut, dit ej hjälp hinner fram.

4. Tiden till räddning försvinner så snart; Mot evigheten de drifvas med fart. Skynda

då, broder. Säg ej, du är svag; Nej fort ut att rädda de arma i dag! *E. S. Ufford.*

Der fins honung uti klippan.

634. Har, o själ, du anammat Jesus, Som i döden utgifvit sig För att blifva din frälsningsklippa? Der fins honung uti klippan för dig. Der fins honung uti klippan, broder, Der fins honung uti klippan för dig. Från all synd Jesu blod oss renar; Der fins honung uti klippan för dig.

2. Har du smakat Guds nåd och godhet? Vandrar du på den smala stig? Har du druckit ur lifvets källa? Der fins honung uti klippan för dig.

3. Beder du till din himlafader: Herre, hur kan jag tjäna dig? O var lugn, han skall säkert svara: Der fins honung uti klippan för dig.

4. Gå då ut uppå gator, gränder Och om frälsningen aldrig tig. Säg till hvarje förlorad broder: Der fins honung uti klippan för dig. *F. A. Graves.*

Skurar af nåd.

635. Skurar af nåd, må de falla Enligt Guds trofasta ord. Härliga tider vi vänta Här på vår törstande jord. Frälsningens skurar — Vi efter dessa nu se. Droppar af nåd kring oss falla, Men nu om skurar vi be.

2. Skurar af nåd, må de falla, Väckande

upp oss på nytt. Dalar och berg må de sjunga: Torkan i regn är förbytt.

3. Skurar af nåd, må de falla, Sänd dem nu till oss, o Gud. Gif oss en ljuflig uppfriskning; Klinge de saligas ljud.

4. Skurar af nåd, må de falla, O att de fölle i dag! Hjälp och välsigna oss, Herre, Efter ditt goda behag. *D. W. Whittle.*

Sprid det ut.

636. O du glada ungdomstropp, Nu en jubelsång stäm opp. Jesus lefver, sköna hopp! Sprid det ut, Att han dog för oss en hvar, All vår synd på korset bar, För oss beder alla dar. Sprid det ut. Vänta ej, tills skuggor skymma, tills du gammal är, Börja nu och sjung om Jesus, hvart än vägen bär. Högt häf upp din röst, förnöjd, Så det hörs i dal, på höjd, Att han lefver, verldars fröjd; Sprid det ut.

2. Barn med ungdom sjunga må, Prisa Herren de också, Ty han frälsar stora, små. Sprid det ut. Hvar och en får komma fram Till Guds milda offerlam, Som har dött på korsets stam. Sprid det ut.

3. Jesus lefver, kungars kung. Sprid det ut och ljufligt sjung, Höj hans kors för gammal, ung. Sprid det ut. Synden, satan, dödens makt Har vår Jesus nederlagt, Hopp och frälsning han frambragt. Sprid det ut.

J. R. Colgan.

En källa öppen och fri.

637. Oss en källa har Gud beredt, En källa öppen och fri. Emot synd och orenlighet En källa öppen och fri. Öppen står källan, Öppen och fri. Kom till Jesus, ty der fins nåd, En källa öppen och fri.

2. Från Guds hjärta dess åder går, En källa öppen och fri. Lifskraft har hon ur Jesu sår, En källa öppen och fri.

3. Syndig själ gör hon hvit som snö, En källa öppen och fri. Styrka ger hon åt bräckligt rö, En källa öppen och fri.

4. Är ditt hjärta som stenen hårdt? En källa öppen och fri. Är ditt samvete plågadt svårt? En källa öppen och fri.

5. Blicken vidgas vid källans rand, En källa öppen och fri. Klart för själen syns himlens land, En källa öppen och fri.

6. Kom till lifskällan, en och hvar, En källa öppen och fri. Mottag frälsningen underbar, En källa öppen och fri. *A. L. Skoog.*

Jesus af Nasaret går här fram.

638. Hvi hastar denna skaran, säg, Så ifrigt brådskande sin väg? Hvad är som fängslar hopen så Att dagligen med undran stå? Hör skaran svarar allvarsam: Jesus af Nasaret går här fram. Hör skaran svarar allvarsam: Jesus af Nasaret går här fram.

2. Hvem är då han, som väcker opp I hela

staden sådant lopp, Den främlingen, som på sin stig Drar massorna att följa sig? Hör åter skaran allvarsam: Jesus af Nasaret går här fram. Hör åter skaran allvarsam: Jesus af Nasaret går här fram.

3. Ja Jesus, han som fordom här Gick fram bland mödor och besvär; Och läkedom, hvar helst han gick, Den sjuke, döfve, lame fick. Den blinde gladdes vid hans namn: Jesus af Nasaret går här fram. Den blinde gladdes vid hans namn: Jesus af Nasaret går här fram.

4. Han kommen är. På hvarje ort Hans helga steg vi hafva sport. Han stannar vid vår tröskel, ja Går in och vill här boning ta. Ty ropa vi nu gladt hans namn: Jesus af Nasaret går här fram. Ty ropa vi nu gladt hans namn: Jesus af Nasaret går här fram.

5. Kom hit, du som betungad är. Nåd, frid och hem dig bjudas här. Du, som från fadern fjärran går, Vänd om, tag mot den nåd du får. Du frestade, här finnes hamn: Jesus af Nasaret går här fram. Du frestade, här finnes hamn: Jesus af Nasaret går här fram.

6. Men om du än hans rop försmår Och all hans kärlek från dig slår, Han snart från dig bedröfvad far, Och själens rop får intet svar. För sent, för sent — o sorg och skam! Jesus af Nasaret har gått fram. För sent, för sent — o sorg och skam! Jesus af Nasaret har gått fram.

Emma Campbell.

De nittionio.

639. Det var nittionio gömda väl I det trygga fårahus. Men en gick bort och blef syndens träl Långt bort ifrån lif och ljus, Långt bort uti marken vild och hård, Långt bort ifrån herdens milda vård, Långt bort ifrån herdens milda vård.

2. Du har nittionio hemma här; Är ej, Herre, det dig nog? Nej detta, svarade herden kär, Långt bort uti öknen drog. Och vore än vägen brant och svår, Jag söker i öknen upp mitt får, Jag söker i öknen upp mitt får.

3. Men hur djup var den flod, der Herren gick, Och hur mörk den natten var, Förrn vilsna fåret han återfick, Ej någon förnummit har. Dess rop uti öknen hörde han Och sargadt och döende det fann, Och sargadt och döende det fann.

4. Hvi är vägen så färgad röd af blod Uppåt bergen, Herre kär? Det göts af herden, som sökte god Ett får, som gått vilse der. Hur sargades då din hand, o säg? Af törnena vid den mörka väg, Af törnena vid den mörka väg.

5. Och från berg och från dal mot himlens höjd Nu ett rop af jubel går: Nu måste här blifva lust och fröjd, Jag fann ju mitt vilsna får. Och änglarnas sång gaf återljud: O fröjdoms, ty Herren vann sin brud, O fröjdoms, ty Herren vann sin brud.

Elizabeth C. Clephane.

Jesus förmår.

640. Frälsning i Jesus allena Nu hvarje syndare får. Mänskan med fadern förena Jesus allena förmår. Jesus förmår, Jesus förmår, Frälsa från synden han vill och förmår. Jesus förmår, Jesus förmår, Frälsa från synden han vill och förmår.

2. Hän mina synder tillgifvit, Salig och lycklig jag står. Renad i blodet jag blifvit. Jesus allena förmår.

3. Gif nu åt honom ditt hjärta; Jesus din ställning förstår. Frälsa från qval och från smärta Jesus allena förmår.

4. Dig nu sin frid vill han gifva, Gömma dig i sina sår. Der skall din visa städs blifva: Jesus allena förmår.

E. R. Latta.

Det fins kraft i blodet.

641. Vill du bli fri från den synd, som dig tär? I blodet fins kraft, underbar kraft. Vill du ha seger, då frestarn är när? I blodet fins underbar kraft. Det fins kraft, kraft, helig, underbar, I ditt blod, o Guds lam. Det fins kraft, kraft, helig, underbar, I ditt dyra blod, o Guds lam.

2. Vill du bli fri från all fåfänglig håg? I blodet fins kraft, underbar kraft. Kom och dig två uti Golgata våg.

3. Vill du bli hvit som den renaste snö? I blodet fins kraft, underbar kraft. Synden fördränkes i frälsningens sjö.

4. Vill du din mästare prisa med sång? I blodet fins kraft, underbar kraft. Tjäna din Herre din lefnadsdag lång?

Han blickar på dig.

642. Min själ såg frälsaren så kär På korsets helga stam; Han blicken till mig vände der, Jag till hans kors kom fram. Han blickar på dig, blickar på dig Och längtar få draga ditt hjärta till sig. Han blickar på dig, blickar på dig. O gif dig åt honom, Han blickar, blickar på dig.

2. Och mildt, men allvarsamt han såg Uti min själ djupt ned. Det aldrig går utur min håg, Hur det i hjärtat sved.

3. Han blickade på nytt till mig Och hviskade: mitt lif, Mitt dyra blod jag gaf för dig; Ditt hjärta mig nu gif.

4. Ack syndare, den blicken blid Skall blifva allvarsam, Om icke du i rättan tid Till frälsaren går fram.

Nästan en kristen.

643. Nästan en kristen, Än har jag tid; Snart vill jag börja Söka min frid. Mången i blindhet så Säger till anden: gå, När det blir lägligt, då Ger jag dig bud.

2. Nästan en kristen, Tiden är kort. Nästan en kristen, Gå icke bort. Jesus dig manar på, Änglar i väntan stå, Vänner i bön också. Nu vänd dig om.

3. **Nästan en kristen, Stanna och lär. Nä-**

stan en kristen, Döden är när. Nästan då ej förslår; Trots hvarje tviflans tår Ryslig din dom du får: Dörren är stängd. *P. P. Bliss.*

Hör han klappar.

644. Herren Jesus står vid hjärtats slutna dörr Och i kärlek bidar ännu liksom förr. Hvarför skall han ute stå Och ej få till dig ingå? Hör han klappar, se han väntar vid din dörr. Se han väntar, och han klappar på din dörr, Se han väntar, och han klappar på din dörr, Se han väntar, och han klappar på din dörr, Se han väntar, och han klappar på din dörr.

2. Låt ej honom längre bida vid din dörr. Lyssna, hör, han klappar starkare än förr. Bjud nu honom att ingå, Att han gästa hos dig må; Vänta ej, nej öppna nu ditt hjärtas dörr.

3. Än han väntar, klappar på hos dig som förr. Tänk ändå, om han går bort ifrån din dörr! Vill du lemnad bli allen Med ditt hjärta hårdt som sten? Nej, ack nej! O skynda, öppna då din dörr. *J. Parker.*

Gå i din ungdoms dagar.

645. Gå i din ungdoms dagar, Förrn åldern tar dig fatt, Och sök hvad Gud behagar Och köp Guds rikes skatt. Bind fast uppå ditt hjärta Hans sanningsperla klar, Att du i lust och smärta Må den behålla qvar.

2. Gå, medan lifvet lyser Och hjärtat kän-

nes gladt; Gå, innan känslan fryser Och armen blifver matt. Hvad kärast dig må vara På jorden säljas må: Guld, silfver, allt låt fara Blott för att henne få.

3. Gå, förrn af stormen slagen Din ungdom vissnar bort; Bygg ej på morgondagen, Gå nu: ditt lif är kort. Sök nu din Gud i ordet, Dig nu till honom vänd, Och nu på altarbordet Ditt morgonoffer tänd.

Välj i dag.

646. Se lifvet dig bjuds, vill du ha det? Välj då i dag. Ack saliga alla, som ta det. Välj då i dag. O vill du blifva din frälsares brud Eller förkasta hans kallande bud? Stanna och pröfva dig sjelf för din Gud, Välj sen i dag.

2. Men döden ock sättes framför dig; Välj då i dag. Den Gud, som dig kallar, han hör dig; Välj då i dag. Trång är väl porten, och vägen är smal; Evighetsfröjd eller evighetsqval Måste ju följa en gång på ditt val. Välj då i dag.

3. Din frälsares kors, vill du ha det? Välj då i dag. Men mins, du ej evigt skall ha det, Välj då i dag. Snart skall dock valet ej mer vara ditt, Snart skall ej anden dig mana så fritt, Jesus ej nalkas så ljufligt och blidt; Välj då i dag.

4. Och träldomens band, vill du fly dem? Välj då i dag. Förtappelsens qval, vill du sky dem? Välj då i dag. Fly i de armar,

som öppnas för dig, Göm dig i såren; åt dig som åt mig Bjuda de frid, när de ropa till dig: Välj blott i dag.

Jesus dig kallar.

647. Hör huru fridsropet skallar, Det är en helsning till dig. Jesus dig innerligt kallar In på den lefvande stig. Hör du den kallande röst Djupt i ditt längtande bröst? Hör du den ljufliga stämman, Lyssna, o lyssna med tröst.

2. Hvarföre nu icke vända Om från den farliga stråt, Som på all glädje gör ända, Byter ditt löje i gråt?

3. Fort dina dagar försvinna, Snart du vid dödsflodens strand Skall öfvergifven dig finna Utom i frälsarens hand.

4. Jesus ditt hjärta bör ega, Han blott har rätten dertill. O huru kan du väl säga: Honom jag tjäna ej vill.

5. Känner du vänliga handen, Klappande än såsom förr? Det är den trofasta anden, Öppna, o öppna din dörr. *N. Frykman.*

Kom.

648. Ack säg mig, hvad menar denna bjudning, Som hörs så ofta här och der? Ty hvarhelst man kommer, högt det ljuder: Kom, ty allt nu redo är. Hör anden och bruden säga: kom, Och den, som hör det, säger: kom. Dig törstige vi bjuda: kom Och drick till evigt lif.

2. Jo, det är en himmelsk bröllopsbjudning Från Herren Gud till syndare. Vid sitt nådesbord, det evigt rika, Hvarje mänska vill han se.

3. O kommen, båd fattiga och rika, O kommen, I betungade. Kommen, ogudaktiga och fromma, Tagen mot förlåtelse.

4. Anammen i dag Guds kärleksbjudning, Som räckes fritt till en och hvar. Se i morgon kanske dörren stänges. Hvem vill då bli lemnad qvar? *A. L. Skoog.*

I den sena midnattsstunden.

649. I den sena midnattsstunden Står vid hjärtats dörr Än en trogen vän och klappar Såsom ofta förr. Står han våt af daggens droppar Utom dörren än, Eller har du slutligt öppnat För din bäste vän?

2. Döden klappar än på kojan, Än på kungens borg. Fåfängt du då stänger dörren För den bittra sorg. Jesus väntar mild och tålig, Men du öppnar ej. Döden klappar, kan du stänga Ock för honom? Nej.

3. En gång ropar du kanhända: Herre, släpp mig in, Öppna för mig perleporten; Jag, jag är ock din. Tänk om Herren då dig svarar I den mörka ängd: Du för mig ej velat öppna; Nu min dörr är stängd.

4. Dock du hör ju honom ännu Klappa på hos dig. O så öppna då för honom. Dagen närmar sig, Dagen, som skall allt förklara I

dess rätta ljus. Må ock du ett rum då finna I din faders hus. *L. L—m.*

Hvar är min son i qväll?

650. Hvar är min vilsne son i qväll, Det barn, som jag vårdat ömt; Min son, som var ljuset i mitt tjäll, Men nu har sin moder glömt? O hvar är min son i qväll? O hvar är min son i qväll? Hos moder arm Brinner kärleken varm. O hvar är min son i qväll?

2. Han var så from, hans blick så klar, Han var som en ängel skön, När fordom i famn jag honom bar, Hans väl var mitt hjärtas bön.

3. Söken min son på syndens stig, På gator och gränder gån. Och helsen till honom varmt från mig: Jag älskar ännu min son.

4. O att få se dig än en gång! Skall jag väl den glädjen få? Min dag är så dyster, natten lång, Snart slutar mitt hjärta slå.

R. Lowry.

Ring i himlens klockor.

651. Ring i himlens klockor! Fröjd i dag det är, Ty ett barn från synden vänder om. Fadern det till möte sig på väg beger, Ropande så vänligt: skynda, kom. Härligt sjunga änglar kring Guds tron, Härligt klingar gyllne harpors ton. Likt ett väldigt vatten från den frälsta hop Brusande sig höjer jubelrop.

2. Ring i himlens klockor! Fröjd i dag det är, Ty en syndare försoning fått. Hem till hjorden herden vilsna lammet bär, Som omkring i öknen länge gått.

3. Ring i himlens klockor! Duka högtidsbord. Änglar, stämmen in med fröjdeljud. Låt det glada budet höras rundt kring jord, Ty en själ är vorden lammets brud.

W. O. Cushing.

Ärans konung.

652. Säg, hvem är han, Som nalkas der? Ärans konung, Jesus det är. Gören edra portar höga, Lyften er, I portar, opp. Se han kommer, ärans konung, Som är härlighetens hopp. Ärans konung aldrig sviker, Prisen honom, verldar all. Han har segrat, han ej viker, Hans ock äran blifva skall.

2. Ärans konung, Drag du härin. Portar öppna, Hjärtan dig vinn.

3. Ärans konung, Här för din fot Palmer strö vi, Tag dem emot.

4. Mottag honom, Stridsman så god, Honom offra Lif, kraft och blod.

5. Sedan öppna, Konung och Gud, Himlens portar Sjelf för din brud.

O du, som ännu i synden drömmer!

653. O du, som ännu i synden drömmer, Betänk dock väl, Att du för jorden ej fåvitskt glömmer Din arma själ! Hvar skall du hamna en gång till sist, Då verlden dårat dig med sin list?

2. Ack vakna upp och förskräcks för faran På mörkrets väg! Hvi vill du längre bli qvar i snaran? Nej hellre säg: Jag är en syndare inför dig, O Gud, miskunda dig öfver mig.

3. Hör Jesus kallar och vänligt bjuder: O kom till mig. Hans milda stämma i ordet ljuder: Besinna dig. Ack lyssna snart till hans hulda röst, Det är ju hans, som dig återlöst.

4. Gif dig åt Jesus; se, det är lycka För evig tid. Låt honom sjelf dig till bröllop smycka Med nåd och frid. I hans rättfärdighets dyra skrud Du står fullkomlig och täck för Gud.

Golgata källa.

654. Det fins en reningskälla; Från Golgata den går. Den öppnades af Jesus; Hvar själ der rening får. Och nu hans röst dig kallar, I mild och ljuflig ton: O kom till reningsfloden, Kom nu till nådens tron. Se Golgata källa flödar, Golgata källa flödar, Flödar så fri för mig och dig; Golgata källa flödar.

2. Om synden dig belastar Med börda tung och svår, Blott du till källan hastar, Du hjälp och hvila får. Dess vatten ger dig rening Och läkedom dess våg; Så blicka upp till korset, Der först jag källan såg.

3. Och denna lifvets källa, För dig den flödar än, Och frid och fröjd hon skänker Åt hvarje Jesu vän. Är Jesus blott din konung,

Ditt hjärtas melodi, Af lof och pris och säll·het Ditt lif skall uppfyldt bli.

Ungdom i verlden.

655. Ungdom i verlden, Lek ej din nå-datid bort. Glädjen i flärden, Nöjenas rus är så kort.

2. Allt för dig leker, Allt sätter hjärtat i brand. Lockande smeker Verlden med silkes-len hand.

3. Men hon bedrager Dig med sin tjusan-de list, Och se hon tager Allting ifrån dig till sist.

4. Stanna då, kära, Stanna i dag för en vän, Som vill dig lära, Huru han älskar dig än.

5. Han gifver lycka, Han gifver verkligen frid. Han vill dig rycka Undan förderfvet i tid.

6. Låt honom sluta Dig till sitt frälsare-bröst, Att du må njuta Frid af hans ljufliga röst.

7. Ungdom i verlden, Vakna i tid, vakna opp. Lef ej i flärden, Stanna för Jesus ditt lopp.

Säg mig det gamla, kära ordet.

656. Det gamla, kära ordet Mig säg om Herrens råd, Om Jesus och hans ära, Om Jesus och hans nåd. Säg detta ord så enkelt Som till ett barn i dag, Ty jag är arm och hjälplös, Och jag är trött och svag.

Säg mig det kära ordet, Det gamla, kära ordet, Det gamla, kära ordet Om Jesus och hans nåd.

2. Säg detta ordet stilla, Att jag det fatta kan: Guds läkedom för synden, Den frälsning, som han vann. Säg mig det ordet ofta, Ty hastigt glömmer jag, Som morgondaggens perlor Förgås i sommardag.

3. Med allvar säg det ordet, Att jag må lyssna till. Mins, jag är syndarn arma, Som Jesus frälsa vill. Säg alltid detta ordet, Om du vill blifva än I hvarje nöd och smärta Min tröstare och vän.

4. Säg detta samma, kära, Det gamla ordet säg, När verldens tomma ära Mig för från Herrens väg. När evigheten dagas, Mig detta ordet gif, Att döden är min vinning, Då Kristus är mitt lif. *Kate Hankey.*

Jesus är min.

657. Jag är så glad, att mig Gud håller kär. Boken han gaf mig mitt hjärta det lär. Härliga ting uti bibeln jag ser, Störst är dock det, att sin nåd han mig ger. Jag är så glad, att Jesus är min, Jesus är min, Jesus är min, Jag är så glad, att Jesus är min, Jesus är äfven min.

2. Fast jag i glömska hans kärlek försmått, Dock han mig älskat, der vilse jag gått. Och när jag minnes hans kärlek så varm, Strax vill jag fly till hans älskande barm.

3. Skulle ej jag honom älska också, Han, som i döden för mig ville gå? O när på korset min Jesus jag ser, Jublar mitt hjärta och tviflar ej mer.

4. Frågar man, hur jag är viss uppå det? Pris vare Jesus, jag säkert det vet, Ty med min ande hans ande ju bär Vittne derom, att han håller mig kär.

5. Denna förvissning mig fyller med fröjd: Jag i min Jesus är salig och nöjd. Fienden viker, förskräckt i sitt sinn, När han för höra, att Jesus är min.

P. P. Bliss.

O sjung om hans stora nåd.

658. O djup af barmhertighet, Herre, hos dig, Att blodet på Golgata renar ock mig! Ej synd och fördömelse mera mig når, Mitt lif och min salighet är i hans sår. O sjung om hans stora nåd, Sjung om hans stora nåd, Sjung om hans stora nåd, Sjung om hans nåd.

2. O djup af barmhertighet! Mig har han kär. Från domens förskräckelse friköpt jag är, Och viss om min salighet prisa jag kan Hans nåd, som i öknen mig sökte och fann.

3. O djup af barmhertighet, under af nåd! För allt har han läkedom, städs vet han råd. Hvar blödande hjärtesorg skänker han tröst. Och tårarna torkas af invid hans bröst.

4. O Jesus, min frälsare, konung och Gud! För dig vill jag stämma upp lofsångens ljud,

Och när genom dödens dal jag måste gå, Jag vill om din stora nåd jubla ändå. *F. Bottome.*

Jesus, jag har hört.

659. Jesus, jag har hört, det mitt hjärta rört, Hur du steg till vår jord för mig, Och i Betlehem ej i något hem Ett välkommen mötte dig. O Jesus, kom in i mitt hjärta! Der är rum, der är rum för dig. O kom in, der är rum, I mitt hjärta är rum för dig.

2. Fågeln har sitt bo, der han finner ro, Markens djur sina kulor ha, Men för mig du då måste husvill gå, Du min Herre Jehova.

3. Som ett menlöst lam uppå korsets stam Du för mig lät upphänga dig. Enda rum man gaf var en lånad graf, Der du seger vann för mig.

4. Jag har hört, hur du står och klappar nu På mitt hjärta så mildelig. Du så huldt begär få ha nattvard der, Du med mig och jag med dig. *A. L. Skoog.*

Hans älskande hjärta.

660. Min fader är god och kärleksfull, Hans inre jämt röres för barnens skull, Och hvar jag än går på lefnadens stig, Hans älskande hjärta, det klappar för mig. O djup utaf kärlek, o bredd, o höjd, Du människors hopp och serafers fröjd! O lär mig mer troget lefva för dig, Du älskande hjärta, som klappar för mig.

2. Han sändt mig sin son, sin högsta skatt, Att vara mitt ljus uti verldens natt, Att frälsa min själ och leda min stig Till älskande hjärtat, som klappar för mig.

3. Han har mig ock skänkt sin ande kär, Som städs mig påminner, hvems barn jag är. Min bön han frambär från vandringens stig Till älskande hjärtat, som klappar för mig.

4. Kan moder förgäta sina små, Min fader ej glömmer sitt barn ändå. Hans ögon mig följa här på min stig, Hans älskande hjärta, det klappar för mig. *A. L. Skoog.*

Mer och mer.

661. Har du till din fader gått? Har du nåd af honom fått? Faderns nåd, hur rik den är! Fritt sin nåd han dig beskär. Mer och mer, mer och mer Gud af nåd dig bjuder. Mer och mer, mer och mer, Ständigt mer det ljuder.

2. Har du Jesu närhet känt? Är hans ljus inom dig tändt? Jesu kärlek, rik den är. Fritt sin kärlek han beskär.

3. Har du smakat andens kraft Flöda som en himmelsk saft? Andens kraft, hur rik den är! Fritt sin kraft han dig beskär.

Afskild för min Herres räkning.

662. Afskild för min Herres räkning Och i blodets purpurelf Tvagen ren från alla synder För att lefva ej mig sjelf, Vare det min högsta ära Att på korsets helga

stig Följa mästarn alla dagar: Afskild, Herre, helt för dig. Dyre mästare, bevara Mig så varm, så varm i dig, Att jag öfverallt må sprida Kristi vällukt omkring mig.

2. Afskild för min Herres räkning Till att fatta mer och mer Höjden, djupet af den kärlek, Som han sina barn beter. Må ej jordens korta lycka, Jordens skatter dåra mig. Nej mitt mål står mycket högre: Afskild, Herre, helt för dig.

3. Afskild för min Herres räkning, Mer och mer jag känna får Höjden, djupet af den kärlek, Som all kunskap öfvergår. Och ju mera jag utgifver Af hans kärlek innerlig, Desto mera kan jag älska: Afskild, Herre, helt för dig. *E. G-n och F. R. H.*

Håll dig vid klippan.

663. Håll dig vid klippan, dyrköpta själ. Det skall för evigt då gå dig väl. Farorna hota, hota med makt. Håll dig vid klippan, tro hvad han sagt.

2. Fruktan och oro, ängslan och qval, Sorger och synder, allt utan tal Lemna åt Jesus — der är det lagdt — Håll dig vid klippan, tro hvad han sagt.

3. Snart är det öfver; tålamod blott! Frälsaren säger: tiden är kort. Låt det då storma, hör ej derpå: Håll dig vid klippan; sen låt det gå.

4. Hvarföre sörja då, du min vän? Knapt hinner sorgen börja, förrän Vi äro lyckligt

framme, och då Just genom klippan hemma vi stå.

5. Tänk huru saligt mötas en gång Suckar ej mera blanda vår sång. Derför i sjunga om det igen: Håll dig vid klippan så går det hem.

Låt synden ej råda.

664. Låt synden ej råda, För frestelsen fly. Hvar seger dig hjälper Att vinna en ny. Mot lustarna vaka Och strid som en man. Se stadigt på Jesus; Dig seger ger han. Han i striden går för dig, Stark och oförskräckt gör dig. När du beder, han hör dig, Och dig seger ger han.

2. Fly onda kamrater, Mot skämt var på vakt, Guds namn håll i vördnad; Han derpå ger akt. Gör allting med allvar, Var vänlig och sann. Se stadigt på Jesus; Dig seger ger han.

3. Och honom, som vinner, Är kronan beskärd. I tron skall du vinna, Fast mörk är din färd. Dig Gud kan bevara, Dig stärka han kan. Se stadigt på Jesus; Dig seger ger han.

H. R. Palmer.

När kärlek i oss bor.

665. När kärlek i oss bor, Herrens bud vi gerna göra, Inga sorger oss då störa, Och vårt hjärtas fröjd är stor. När kärlek i oss bor, När kärlek i oss bor, När kärlek i oss bor, Ack när kärlek i oss bor, Vi då mycket likna Jesus, När kärlek i oss bor.

2. När kärlek i oss bor, Alla blommor synas sköna, Och vi ringa motstånd röna; Ack hur salig den det tror!

3. När kärlek i oss bor, Mot oss jubla jord och himmel, Föga stör oss verldens vimmel, Intet syndens ogräs gror. *W. C. Martin.*

Sådd och skörd.

666. Vill blommor i lifvet du skörda, Så måste du blomsterfrön så, Ty det du ju vet, att af ogräs Till sist måste ogräs uppstå. Du skördar hvad helst du än sår, Du skördar hvad helst du än sår. Ja skörden helt visst en gång kommer. Du skördar hvad helst du än sår.

2. Välsignelse kan icke växa Ur hat och ur ondska, min vän, Men den, som barmhertighet visar, Barmhertighet får ock igen.

3. Ur kärlekssådd tacksamhet spirar Som liljor en gång på din graf, Och lön för ditt hopp du skall finna, Som här åt förtviflan du gaf.

4. Ditt tal, då det mästaren prisar, Han sjelf sin välsignelse ger, Och svagaste sken du här sprider Der evigt som solljus sig ter.

5. Gör Kristus i underbar fullhet Som syndares frälsare känd. Hvarhelst du en syndare möter, Hans öga mot Golgata vänd.

Ella Lauder.

Hvila hos Herren.

667. O hur trygt det är, o hvad glädje stor, Att få hvila på Guds fa-

dersarm! Hvilken salig lott har den själ, som tror, Att få hvila på Guds fadersarm. Hvila, hvila, Säker och fri från allt alarm; Hvila, hvila, Jag får hvila på Guds fadersarm.

2. O hur ljuft det är för en pilgrim svag Att få hvila på Guds fadersarm! Ljusare min stig blifver dag för dag, Ty jag hvilar på Guds fadersarm.

3. Ej för någonting må jag frukta här, Ty jag hvilar på Guds fadersarm. Uti väl och ve Herren är mig när, Och jag hvilar på Guds fadersarm.

E. A. Hoffman.

Ej silfver, ej guld.

668. Ej silfver, ej guld har förvärfvat mig frälsning, Ej jordiska skatter ha friköpt min själ. Nej blodet på korset är priset jag kostat, Den enfödde sonen gafs ut för mitt väl. Friköpt jag är, men ej med silfver, Återlöst, men ej med guld. O hvilket pris: med dyra blodet Han utplånat all min skuld.

2. Ej silfver, ej guld har mitt skuldbref utplånat, Nej dertill min skuld var för stor och för svår. Blott blodet på korset den kunde borttaga, Blott deri förlossning från synden jag får.

3. Ej silfver, ej guld kunde, då jag var fjärran, Mig tillträde vinna till Gud och hans nåd, Men blodet på korset, det förde mig nära. Hvad djup och hvad höjd i den eviges råd!

4. Ej silfver, ej guld kan förskaffa mig ingång Till himlen, som synden mig utstängt ifrån. I blodet på korset försoning dock vinnes, Och hem kommer åter den irrande son.

J. M. Gray.

På dunkel stig går Gud framåt.

669. På dunkel stig går Gud framåt Och sina under gör. Han trampar oceanens stråt, Orkanens vagn han kör.

2. Han uti djupa grufvors mull, Der snillet ej tar slut, Förborgar klara tankars guld Och för sin vilja ut.

3. Försagda barn, upp, fatta mod! Det moln, som höjer sig, Är fullt af nåd, dess rika flod Snart öfverströmmar dig.

4. Döm Gud ej efter hvad du ser, Tro på hans milda vård. Var viss, hans hjärta mot dig ler, Fast blicken synes hård.

5. Hans planer skola mogna snart, De vecklas ständigt ut. Fast bitter käns den gröna kart, Den blir dock söt till slut.

6. Den blinda otron jämt far vill, Kan ej Guds verk förstå. Gud sjelf sitt väsen tolka vill; Säll den ger akt derpå!

W. Cowper.

Jag har ankrat min själ.

670. Min själ drefs omkring som ett spån uppå haf, Betungad af oro och strid, Tills ljufligt en röst hördes kalla på mig. Jag kom och fann hvila och frid. Jag har ankrat min själ uti frälsningens hamn, Ej

längre på hafvet jag far. Låt stormarna gny under hotande sky, Hos Jesus jag är i förvar.

2. Ja när jag fick höra den manande röst, Upptändes mitt hjärta af tro. Jag ändrade kurs, och till trygghet jag kom. I Herren min själ funnit ro.

3. Och nu jag mig fröjdar och sjunger så glad Lof, ära och pris till hans namn, Som lotsade mig från det stormande haf Och förde mig lyckligt i hamn.

4. Hur skönt att nu, liksom Johannes en gång, Få hvila i frälsarens famn Och finna min ro och min sällhet alltid I fridens och frälsningens hamn!

5. O själ, kom till Jesus; han väntar dig än Att gifva dig glädje och tröst. Kom, ankra din själ uti frälsningens hamn, Och hvila vid frälsarens bröst.

Jag har en vän.

671. Jag har en vän, som älskar mig Så högt, att han lät offra sig I korsets död på Golgata. Mitt hjärta, sjung: halleluja. Halleluja! Jag har en vän, Som förer mig till himmelen. Han hela vägen med mig går, Och af hans hand jag kronan får.

2. Min Jesu kärlek innerlig Är ljuset på min vandringsstig, Den skatt, som gör mig rik och säll Och drifver sorgen från mitt tjäll.

3. Jag har en vän, en mäktig vän, Som tronar uti himmelen Och råder öfver alla land, På höjd, i dal, på sjö och strand.

4. O broder, stäm i sången in, Ty denne vän är också din. Om du ej är så from du vill, Hans nåd för dig dock räcker till.

N. Frykman.

Dyra förvissning.

672. Dyra förvissning, friköpt jag är! O hvilken försmak af himlen ren här: Arfvinge genom nåden allen, Född af Guds ande, tvagen och ren! Nu är min visa, nu är min sång Jesus att prisa lefnaden lång. Nu är min visa, nu är min sång Jesus att prisa lefnaden lång.

2. Helt jag mig lemnat, helt han mig ger Frälsningens fröjd, som jag njuter allt mer. Änglarna bringa helsning från Gud, Hviska till hjärtat himmelska bud.

3. Helt jag mig lemnat, hvila jag fått, Nu med min Jesus jag har det så godt. Helt i hans kärlek uppgått jag har, Väntar blott ett: att hem han mig tar.

Fanny J. Crosby.

Nådens under.

673. Ack nåden är en härlig ting, Som lossar dödens länker Och sluter mig i borgens ring, Der Gud allt godt mig skänker. I lammets blod jag tvagen är Och säll i hoppet redan. Rättfärdighetens skrud jag bär, Och kronan får jag sedan.

2. Fast än jag känner syndens lag Och stundom mörk blir natten, Jag vet, att Jesus än i dag Kan göra vin af vatten. Han stillar stormen, när han vill, Och spränger dödens

boning. Så visst hans seger hör mig till, Som han är min försoning.

3. Hvad fruktar jag, då Herren är Mitt värn uti all fara! Om allt sitt verk han omsorg bär, Och derför får jag vara Så glad och fri som fågeln der Uppå sin gren i lunden, När han till Gud sitt offer bär I arla morgonstunden.

4. Att tro på Gud och göra godt Är bäst af allt på jorden. Blott den, som eger denna lott, Är verkligt lycklig vorden; Ty andra källor sina ut, Men rik är nådens källa, Hon flödar än vid tidens slut Och gör de fromma sälla.

5. Hvad vore nåden — hör och märk — Om hon ej kunde föra En Jesu vän till goda verk Och ondskans makt förstöra? En balsam utan läkekraft, En källa utan vatten, En drufva skön, men utan saft, Ett irrsken blott i natten.

6. Ack nåden är en härlig ting, Som lossar dödens länker Och sluter mig i borgens ring, Der Gud allt godt mig skänker. Han leder mig den smala stig Till härlighetens rike, Der sjelf han har beredt åt mig En sällhet utan like.

N. Frykman.

Varen starka uti Gud.

674. Varen starka uti Gud och uti hans starkhets makt, Fasta stån uti hans sannings vapenskrud. Uti stridens hetta

han dig bevarar, som han sagt, Du skall härligt öfvervinna med din Gud. Fasta stån, Gud är med. Fram till seger på vår konungs bud. För vår Jesu äras skull Och hans evangelium Fasta stån uti Guds vapenskrud.

2. Varen starka uti Gud och uti hans starkhets makt, Aldrig flyn för fienden, fast grym och vred. Herren är dig trofast när och på kampen gifver akt, I hans makt du skall din ovän lägga ned.

3. Varen starka uti Gud och uti hans starkhets makt. Se hans löfte aldrig, aldrig svika skall. Med sin högra hand han har mörkrets välde nederlagt, Ingen fiende skall bringa dig på fall.

På Golgata.

675. Länge gick jag fram på syndens stig Bort från honom, som lät offra sig, Ty jag glömde, att han dog för mig På Golgata. Uti kärlek dyra blodet rann, I dess reningsflod min synd försvann, Och min trötta själ sin frihet fann På Golgata.

2. Genom ordet fick min synd jag se. Nu för lag och dom jag bäfvade, Tills i tron jag såg min frälsare På Golgata.

3. Hans jag är, hans börda är ej tung, Glad jag hyllar honom som min kung. Upp, min frälsta själ, och tacksamt sjung Om Golgata.

4. O hvad kärlek i Guds frälsningsråd! Att han gaf oss sonen, o hvad nåd! O hvad Gud är stor i råd och dåd På Golgata!

W. R. Newell.

Aldrig allen.

676. Hur ofta här försagda, Vi allting hopplöst se! Omkring oss är blott mörker, Vi våga knappast be. Då hörs ur djupa dimman En röst så mild och len: Mitt barn, se jag är med dig, Lemnar dig aldrig allen. Nej aldrig allen, Nej aldrig allen! Han lofvat att mig ej lemna, Aldrig mig lemna allen.

2. O själ, har du förgätit Hans milda, sköna ord, Hvars genomstungna fötter Fått blöda på vår jord: Jag aldrig dig förgäter, Fast du är arm och klen? O glöm ej, att jag lofvat Aldrig dig lemna allen.

3. Haf mod, du trötte pilgrim, Om än det mörknar här. Hans blick dig alltid följer, Han är så när, så när. Räck ut din hand mot Jesus, Och se det klarnar ren. Han ler mot dig så huldrikt, Lemnar dig aldrig allen.

E. E. Rexford.

Lef för andra.

677. Lef för andra dag för dag, Verka så till Guds behag, Såsom Jesus lefde blott För att hjälpa, göra godt. Lef för andra hvarje dag Och din broders börda tag. Var mot alla öm och mild, Jesus haf till förebild.

2. Lef för andra för hans skull, Som så mild och kärleksfull För dig lefde, led och dog Och din synd uppå sig tog.

3. Lef för andra, offra dig; Det är målet med vårt lif. Lindra nöden kring dig här, Verka, medan dagen är.

4. Lef för andra. När till slut Lifvets timglas runnit ut, Skall till Gud med fröjd du gå Och din lön af honom få. *R. McNaughtan.*

Barn till en kung.

678. Min fader är rik på gårdar och land, All verlden med skatter han har i sin hand, Af perlor, juveler, af silfver och guld Hans boning är prydd, hans skattkammare full. Jag är barn till en kung, ja barn till en kung; Med Jesus, min Herre, jag är barn till en kung.

2. Hans enfödde son, vår frälsare kär, Var en gång så fattig, som någon är här; Men nu han regerar i ära och ljus Och ger mig ett hem i sitt himmelska hus.

3. En gång jag var fjärran, långt från min far, Förtappad och död uti synder jag var, Men Jesus mig sökte och frälste min själ. Nu arfsloit med honom jag eger jämväl.

4. Om hyddan är låg, jag klagar ej här. De bygga palatser åt mig ofvan der. O jubla mitt hjärta, ja jubla och sjung: All ära ske Gud. jag är barn till en kung!

Hattie E. Buell.

Han är när.

679. O jag har en vän, som älskar mig, Är mig alla dagar när. Han mig troget följer på min stig, Han är alla dagar när. Han är när, alltid när Sina svaga vänner här. Alla dagar intill verldens slut Herren Jesus är oss när.

2. Fast mitt öga ej kan se min vän, Han är alla dagar när. Och i tron jag hör hans hviskning än: Jag är alla dagar när.

3. Det gör lyckans timmar gladare: Han är alla dagar när. Och i nödens stund hur godt att se, Han är alla dagar när!

4. Vid hans löfte hvilar jag så säll: Han är alla dagar när. Och jag nalkas trygg min lefnadsqväll: Han är alla dagar när.

A. L. Skoog.

Göm mig, Jesus.

680. Göm mig, Jesus, djupt i dina sår Från all tidens ytlighet och villa: Ty i egen kraft jag ej förmår Hålla mig i klipponästet stilla. Göm mig der, Jesus kär, Göm mig djupt i dyra såren. Trygt och ljuft det är att hvila der För små lammen och för fosterfåren.

2. Nu det gäller vara på sin vakt: Mera fina blifva satans snaror, Och förklädd i smilets tjusarmakt Sjelfva andligheten döljer faror.

3. Mången åsigt — ack så lärd och from — Samlar skaror, som begärligt höra, Men

den lemnar själen oftast tom. Jesus blott kan själen saliggöra.

4. Göm mig, göm mig djupt i dina sår, Låt ej något här min själ förvilla, Ty i egen kraft jag ej förmår Hålla mig i klipponästet stilla. *J. Hagström.*

Sjung den igen.

681. Sången om Jesus, o sjung den igen, Sjung den igen, sjung den igen! Intet på jorden är skönt såsom den. Sjung den igen, igen. Jesus, vår vän! O huru skönt det klingar! Sången om Jesus är ljufligast än, Sjung den igen, igen.

2. Ljufligt den stärker vår tro och vårt hopp; Sjung den igen, sjung den igen. Bojor och fängelser bryter den opp. Sjung den igen, igen.

3. Sjung den för dem, som Guds kärlek försmått, Sjung den igen, sjung den igen. Sången kan göra hvad ord ej förmått. Sjung den igen, igen.

4. Sjung den för barnen, som här kring dig gå, Sjung den igen, sjung den igen. Kanske de ock vilja instämma då. Sjung den igen, igen. *A. L. Skoog.*

Klippan står fast.

682. Klippan står fast. På tidens strand Hon reser sig mot himlens rand. Remnad hon är, och ro beskär Åt dem sig gömt i klyftan der. Somligas hopp står på

lös och sandig mull, Andra sin lit satt till ära, gods och guld, Jag bygt på klippan, som aldrig slås omkull, Jesus, min urtidsklippa.

2. Hon är ett kors med famn så vid Och sprider ut en strålglans blid. Jag håller fast vid klippans fot Och räds ej mera stormens hot.

3. Hon är ett torn, hvars höga topp Sig sträcker till Guds himmel opp. Öppen dess port för verlden står, Och lycklig den, som der ingår.

Närmare korset.

683. Närmare korset, sjunger jag, Närmare jag kommer. Närmare korset dag för dag, Närmare jag kommer. Närmare frälsaren så god, Närmare källan fyld med blod, Närmare sårens purpurflod, Närmare jag kommer, Närmare jag kommer.

2. Närmare nådens tron — hur väl! — Närmare jag kommer. Ljufligen mättas der min själ; Närmare jag kommer. Stärkt till min tro, mer klart jag ser Jesus, som kom för mig hit ner. Honom jag vill ock likna mer; Närmare jag kommer, Närmare jag kommer.

3. Närmare målet för mitt hopp, Närmare jag kommer. Redan med fröjd jag ser dit opp, Närmare jag kommer. Närmare hvilans ljufva rön, Närmare ock min segerlön, Närmare kronan evigt skön, Närmare jag kommer, Närmare jag kommer. *Fanny J. Crosby.*

Mitt ljus.

684. Jag vandrar igenom skuggornas land, Och mörker omgifver mig, Men min fader har satt ett ljus i min hand Att lysa mig på min stig. Stora ljus, sköna ljus, Klara ljus på min vandringsstig! Dig följer jag trygg till himmelens hus, Ditt sken skall ej svika mig.

2. Det ljuset, det är Guds heliga ord, En stråle från ljusens far. Hur än stormarna rasat kring det på jord, Det ännu ej slocknat har.

3. Af ålder det lyst på pilgrimers stråt, Ej någon det fört på skam, Och jag litar derpå, trots oväns försåt Det mig ock skall föra fram.

4. Så vandrar jag säll mot himmelens strand, Och ljus är min lefnadsstig, Derför prisar jag Gud och sjunger så glad: Min bibel, jag älskar dig.

A. L. Skoog.

O nu vill jag sjunga.

685. O nu vill jag sjunga en fröjdefull sång Om blodet, som renar min själ, Om honom, som frälst mig ur synder och tvång, Om honom, som allting gjort väl. I blodet jag är nu rentvagen Och klädd i rättfärdighetsskrud. Jag aldrig förgäter den dagen, Då Herren mig upptog till brud.

2. O tänk hvilken sällhet det är på vår jord Att ega sitt allt uti Gud, Att vandra helt trygg uti tron på hans ord Och hvila med tröst vid hans bud!

3. I ljuset vi vandra mot himmelen fram I sällskap, mång tusen Guds barn, Och prisa vår Jesus, det milda Guds lam, Som löst oss ur träldomens garn.

4. Ack blodet, det blodet, det dyrbara blod, Hvari all min sak blifvit god! Ack att hela verlden den kraften förstod, Som är uti frälsarens blod! *J. A. Hultman.*

Hvar jag går i skogar, berg och dalar.

686. Hvar jag går i skogar, berg och dalar, Följer mig en vän; jag hör hans röst. Väl osynlig är han, men han talar, Talar stundom varning, stundom tröst. Det är herden god. Väl var han döder, Men han lefver i all evighet. Sina får han följer, vårdar, föder Med osäglig trofasthet. Sina får han följer, vårdar, föder Med osäglig trofasthet.

2. Allt hvad vi till evig tid behöfva, Allt i alla har jag i min vän. Allt hvad som mitt hjärta kan bedröfva Känner han och hjälper det igen. Väl försvinner ofta vännen kära, Men han sade sjelf: en liten tid; Sen en tid igen, och jag är nära. Då blir åter fröjd och frid. Sen en tid igen, och jag är nära. Då blir åter fröjd och frid.

3. När på Tomas segerfursten tänker, Der han full af sorg och otro går, Skyndar han och honom tillgång skänker Att få se och röra vid hans sår. Tomas, smält af Jesu hulda hjärta, Öfvervunnen af hans marterskrud, Ropar, full

af fröjd och kärlekssmärta: O min Herre och min Gud! Ropar, full af fröjd och kärlekssmärta: O min Herre och min Gud!

4. Skänk ock mig, o Jesus, denna lycka, Som fördrifver otrons mörka qval. Sårens bild i hjärtat, värdes trycka Till besegling af mitt nådeval. Hulde herde, tänk derpå, att fåren, Samlade vid evangelii ljud, Känna blott af rösten och af såren Dig, sin Herre och sin Gud. Känna blott af rösten och af såren Dig, sin Herre och sin Gud.

5. Följ mig, huldaste uppstungna hjärta, På den väg jag genom öknen går. Låt min tro i glädje och i smärta Kunna hvila städs vid dina sår. Låt mig somna i ditt hulda sköte, Låt mig uppstå, klädd uti din skrud; Frälst och salig ropa vid ditt möte: O min Herre och min Gud! Frälst och salig ropa vid ditt möte: O min Herre och min Gud! *C. O. Rosenius.*

O jag litar, stilla litar.

687. O hur ljuft att lita på Hvad vår frälsare har sagt, Lita, när till bön vi gå, På hans trofasthet och makt! O jag litar, stilla litar Blott på Jesus dag för dag. Själf så ringa, arm och svag, Blott på Jesus litar jag.

2. När vårt lif är ljust och gladt, Stort det är på Herren tro; Större att i kolsvart natt Kunna på hans nåd bero.

3. Må vi nöjda härda ut I förtröstan på

hans namn, Vetande, att han till slut För oss lyckligt in i hamn. *Fanny J. Crosby.*

Hvad har min Jesus gjort för mig?

688. Hvad har min Jesus gjort för mig? Jo han steg ned från Kanaan Och dog på korsets trä för mig, Att jag skall vinna Kanaan. Der blir en krona nådelön, I ljusa landet Kanaan, Och segerpalmen vinkar skön. Kom, låt oss gå till Kanaan. Himmelska Kanaan, O underfulla Kanaan! Vårt Kanaan är ett saligt land. Kom, låt oss gå till Kanaan.

2. Då jag bland Sions folk en gång Går in i sälla Kanaan, Då, min förlossare, din sång Jag sjunga skall i Kanaan. Der strålar du, o Jesus min, På ärans tron i Kanaan Och bjuder dina barn gå in Att bo med dig i Kanaan.

3. O syndare, vänd om och gå Till Jesus i hans Kanaan. Dig änglarna välkomna då Till evig fröjd i Kanaan. O kom, der frälsningsfloden har Sitt friska svall i Kanaan, Och härligheten strålar klar Kring Jesu tron i Kanaan.

Jag skall känna Jesus.

689. När mitt värf är fullbordadt och jag öfver floden går Och den evigt klara morgon jag får se, Jag skall känna min Herre, när jag frälst i himlen står Och välkomnas der utaf min frälsare. Jag skall känna Herren Jesus, När jag lyckligt har nått

den sälla strand. Jag skall känna Herren Jesus Utaf spikarnas märken i hans hand.

2. O hur dyrbart det blir att der få se hans anlete Och se glansen af hans kärleksfulla blick! O hvad hjärtat då prisa skall min dyre frälsare, Att ock jag i nya staden boning fick!

3. Jag får möta de kära, som nu hjärtligt vinka mig, Och påminnas, hur vi skilts vid dödens flod. Mig välkomnar då ljufligt deras sång så innerlig, Men jag längtar först att möta Jesus god.

4. Jag får gå genom porten i en drägt, så hvit och skär. Der skall sorgens bittra tår sig mer ej te. Uti sången för evigt då min röst ock blandas der. Störst af allt blir dock att se min frälsare. *Fanny J. Crosby.*

Snart silfvertråden brusten är.

690. Snart silfvertråden brusten är, Och tyst är sångens glada ljud. Men o hvad fröjd att vakna der I hemmet hos min Herre Gud! Och jag skall se, så är Guds råd, Hans anlet, som mig frälst af nåd. Och jag skall se, så är Guds råd, Hans anlet, som mig frälst af nåd.

2. Snart jordens tälthus falla må. Ej vet jag dag, ej heller tid, Men ett jag vet: att Jesus då Skall föra mig till himlens frid.

3. Snart skall min lefnads sol gå bort Vid vesterns gyllne aftonrand, Då Herren säga

skall: väl gjordt! Och föra mig till hvilans land.

4. Snart skall min bidan vara all, Med lampan färdig än jag står. Ack snart min brudgum komma skall, Och i hans famn jag hvila får.

Fanny J. Crosby.

Vi vandra till Sion.

691. Du folk, som älskar Gud, Kom låt din fröjd bli känd. Stäm upp din sång med fröjdeljud, Stäm upp din sång med fröjdeljud, Ditt lof mot höjden sänd, Ditt lof mot höjden sänd. Vi vandra till Sion, Härliga, himmelska Sion! Vi vandra uppåt till Sion, Till himmelens härliga stad.

2. Må den gå tyst och stum, Som vill Guds nåd försmå, Men himlens barn på hvarje rum, Men himlens barn på hvarje rum, De högljudt fröjdas må, De högljudt fröjdas må.

3. Oss Sions höjder ge Mång salig njutning här, Ren innan himlens prakt vi se, Ren innan himlens prakt vi se Och gyllne gatan der, Och gyllne gatan der.

4. Så klinge sången stark, Och blickens stråle nöjd. Vi färdas på Immanuels mark, Vi färdas på Immanuels mark Till ljusets verld i höjd, Till ljusets verld i höjd.

I. Watts.

Mitt eviga hem.

692. Mitt hem är ej på jorden Bland sorger och besvär, Jag är som mina fäder En gäst och främling här. Men i

min faders rike En boning väntar mig, Den aldrig sett på jorden sin like. Sälla hem, sköna stad, Der änglaskaran sjunger så glad! O hvad frid, o hvad fröjd Inom de perleportarna klara!

2. Som seglarn uti stormen Med längtan ser mot land, Så längtar jag mot hemmet På himlens lugna strand, Dit stormens brus ej hinner, Och vågens svall ej når, Der intet hjärta lider och saknar.

3. En vinning skön det blifver Att lemna jordens mull Och med de frälsta vandra På gatorna af guld Och i den nya sången Med jubel stämma in Och locka harpotoner så klara.

N. Frykman.

O jag vet ett land!

693. O jag vet ett land Bortom tidens strand! Dit jag ser ibland, Der min tanke dröjer. Hjärtat börjar då Varmt af längtan slå Att det sköna landet nå. Jag är främling här, Och mitt hem är der Hos min brudgum, Jesus kär.

2. Fader, jag dig ber: Gif mig mer och mer Af den tro, som ser Stadigt hän mot målet. Lär mig städse så Dina vägar gå, Att jag målet sist må nå.

3. Längtansfullt jag trår, Tills den dag uppgår, Då jag hvitklädd står, Jesus, vid din sida. Och när dig jag ser, Längtar jag ej mer, Jublar blott och dig tillber.

O strålande krona.

694. O strålande krona, som väntar mig der En dag hos min Jesus, när hemma jag är Och möts af de orden från Herren min Gud: Gå in i min glädje! Hvad nådefullt bud! O strålande krona, o härliga sång Bland jublande skaror der uppe en gång! O härliga hem! Är detta för mig? O härliga hem för mig!

2. Hvad underbar sång för Guds tron, der ock jag Får höja min röst till hans ära en dag, Till hans, som sig visat så stor uti råd Och mäktig i gerning, men störst uti nåd!

3. O eviga glädje, som ock skall bli min, Der sorg eller död icke mer slipper in, Der nattliga skuggor ej lägra sig mer, Ty lammet är solen, som aldrig går ner!

4. O saliga namn, som ock der skall bli mitt, Det nya, som Jesus ock skänker mig fritt! Men blott den der vinner skall få det till slut; Så hjälp oss, o Jesus, att väl hålla ut.

J. B. Atchinson.

Jesus kommer.

695. Jesus kommer, Jesus kommer! Snart basunen höras skall. Han i majestät och ära Då skall ses af verlden all. Må vi alla hafva olja Uti våra lampor då, Att vi må, när Jesus kommer, In uti hans rike gå.

2. Är du redo, själ, jag frågar, Är du redo möta Gud? Lefver du för Herren Jesus, Älskar du hans kära bud?

3. Må ej verlden oss bedåra, Må ej synden ta oss fatt, Att vår lön ej blifver döden Och vår framtid evig natt.

4. Säll är den, som väntar Herren, Säll är den, som redo är. Den skall Herren rikt belöna Med en evig krona der.

5. Led mig så, o Herre Jesus, Att jag efter lifvets slut Lyckligt når den sälla hamnen Och hos dig får hvila ut. *J. A. Hultman.*

Tvagna i lammets blod.

696. Hvilka äro dessa, som vid flodens strand, Just vid den tysta grafvens mörka rand Prisa Gud med palm i hand, Tvagna i lammets blod? Ja igenom porten de gå med gladligt mod, Tvagna i lammets blod. Ja igenom porten de gå med gladligt mod, Tvagna i lammets blod.

2. Dessa äro de, som ren i unga år Funno sin Jesus, och som i hans spår Rönte hvad hans nåd förmår, Tvagna i lammets blod.

3. Dessa äro de, som i all nöd och strid Ständigt hos Jesus njöto lugn och frid, Trogna för sin Gud alltid, Tvagna i lammets blod.

4. Dessa äro de, som midt i elden stått Fast för sin Herre, sökt hans ära blott. Skön befordran de nu fått, Tvagna i lammets blod.

5. Bergade för evigt på den sälla kust, Fria från jordens synd och sorg och pust, Sjunga de med fröjd och lust, Tvagna i lammets blod.

När morgonen kommer.

697. Det följer en morgon på svartaste natt; Har du det väl glömt, o min själ? När tryckande nöd vill taga dig fatt, Blif stilla: Gud allt gör väl. När morgonen kommer, När morgonen kommer, Och solen framstrålar i höjd; När morgonen kommer, När morgonen kommer, O då blir det jubel och fröjd!

2. Om Gud än på mörkaste vägar dig för Och djupt ner i dalen det bär, Der odjurens rytning kring dig du hör, O räds ej: din hjälp är när.

3. Hur godt, att Gud hjälper, när morgonen gryr! Han känner så väl hvad du tål. I pröfningen svår är han den, som styr; Ditt bästa han har till mål.

4. Lyft ögonen upp emot himmelens rand! En rodnad ju redan den bär. Snart får du gå hem från tårarnas land Till eviga glädjen der.

A. L. Skoog.

Jesu Kristi dag.

698. Snart randas en dag, så härlig och stor För alla, som älska Gud. Dess sol aldrig skyms af skuggornas flor, Och aldrig hörs klagans ljud. O härliga dag, som randas för mig! O härliga mål på pilgrimens stig! Min längtan och blick allt mer till dig drag, Du härliga Jesu Kristi dag.

2. I ära och makt vår konung sig ter Och

kallar de sina hem. Ej afstånd, ej död då skilja dem mer, Ej synden mer plågar dem.

3. För korset vi få en krona till lön, För ringhet konungslig glans, För törnbeströdd stig en boning så skön, För svärdet en segerkrans.

4. Vi veta ej tid, vi veta ej stund, Då gryningen inne är. Vi veta likväl på sanningens grund, Att frälsningens dag är när. *A. L. Skoog.*

När de frälstas namn uppropas.

699. Guds basun skall ljuda snart, och ingen tid skall vara mer, Evighetens morgon bräcker klar och skär, Och de frälstas namn uppropas; sälla dag, då detta sker! Då, fast nu så svag, skall jag ock vara der. När de frälstas namn uppropas, När de frälstas namn uppropas, När de frälstas namn uppropas, Då — hvad salig fröjd — skall jag ock vara der.

2. På den solbelysta morgon alla heliga uppstå, När de höra rösten af sin konung kär, Att hans härlighet få dela. O min vän, han dig också Härlighet skall gifva, om du då är der.

3. Må vår mästare vi tjäna uti lifvets sköna vår Och förkunna om hans kärlek fjärran, när Intill ålderns sena afton, då den trötte ingå får I den sabbatsro, som Gud till sist beskär. *B. M. J.*

Den stora hvita skaran.

700. Den stora hvita skaran der Så hvit som fjällens hjässa är; Med palm

i hand, Med palm i hand På Edens strand, På Edens strand, Säg hvilka äro der? Det är en hjälteskara, som Ur sorgens stora eldprof kom; I lifvets flod, I lifvets flod, I lammets blod, I lammets blod Den tvagits ren och skär. Till himlens tempel är dess gång, Der stiger lammets nya sång Till Herrens tron, Till Herrens tron Med lofvets ton, Med lofvets ton Från helga änglars här.

2. Här följdes de af stort förakt; Men se dem nu uti sin prakt Kring tronen stå, Kring tronen stå Med kronor på, Med kronor på I härlighet och makt. Här ofta tårefloden rann, Der uppe hvarje sorg försvann, Och hvarje tår, Och hvarje tår Och hvarje sår, Och hvarje sår Hos Gud sin lisa fann. Nu hålla de, der allt är bäst, Hos Gud det nya lifvets fest, Och Jesus sjelf, Och Jesus sjelf Vid lifvets elf, Vid lifvets elf Är både värd och gäst.

3. Hell dig, du kämpaskara säll, Ja tusenfaldigt hell dig, hell! Du har stått fast, Du har stått fast Trots nöd och last, Trots nöd och last; Nu är du evigt säll. Du vandrat trofast korsets stig; Nu ärans konung hemtat dig Från sorg och gråt, Från sorg och gråt, Från mödans stråt, Från mödans stråt Till härlighet hos sig. Upphöj din röst, slå palm i takt Och sjung om himmelsk kraft och makt: Pris vare dig, Pris vare dig Evinnerlig, Evinnerlig, Vår Gud och lammet, bragt!

INNEHÅLL.

KÖRSÅNGER.

No. 5, 6, 7, 8, 15, 21, 76, 86, 106, 117, 121, 148, 172, 222, 236, 245, 259, 260, 266, 276, 293, 309, 329, 347, 348, 392, 411, 421, 424, 425, 433, 438, 440, 448, 449, 451, 453, 485, 527, 553, 558, 565, 569.

REGISTER,

upptagande sångernas begynnelseord och nummer.

A

E

F

G

H

I

J

K

L

M

N

P

R

S

T

U

V

Y

Ä

Ö

